AÇELYA

Elif Kaplan

gitane

Wattpad okurlarıma,
antidepresanlarıma, Levoticlerime, kuzularıma
ve tüm OKB hastalarına...

KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜR

Bu yolda her zaman beni destekleyen ve yalnız bırakmayan okur grubuma, antidepresanlarıma, Levoticlerime, kuzularıma...

Her zaman kalbimdesiniz ve kalbimde olmaya devam edeceksiniz. Hayallerimi gerçekleştirmemde en büyük pay sahibi sizsiniz. Nasıl teşekkür edilir bilemiyorum ama çok teşekkür ederim hepinize.

Kapağımda büyük rol sahibi olan sevgili okuyucum Güzide Kaygısız'a bana olan desteğinden sabrından ve yeteneğinden dolayı çok teşekkür ederim.

Yayın yönetmenim Burçin Çelik'e beni her zaman dinleyip yanımda olduğu için çok teşekkür ederim.

Her zaman kitabımı ilk okuyan kişi olan sevgili Canan A. Düzgan'a teşekkür ederim.

1

Sinirli bir şekilde önümde duran dosyaya baktım. Aptal avukatın ilk yanlışı değildi bu. Bu zararı karşılamak için epey bir dil dökmem gerekiyordu. Tabii bir de yeni bir avukat bulmak için ekstra bir iş daha alacaktım. Bu sefer kendim seçmek istedim çünkü yanlışa tahammülüm yoktu. Artık insan kaynaklarına güvenmek istemiyordum. Bizzat kendim bulacaktım bu avukatı.

"Gerçekten özür dilerim Derya Bey."

"Bir de özür mü diliyorsun? Defol git! Bir daha seni görmek istemiyorum." Adam itiraz etmek istedi ama ona o öldürücü sert bakışımı atınca itiraz etmekten vazgeçmişti. Bir tek kelime dahi etmeden odamdan çıktı.

Sinir harbinde olan vücudumu sakinleştirmek için önümde duran sudan bir yudum içtim. Hatalara tahammülüm oldukça azdı. Yapabilecek tek bir şey vardı; o da hata yapmamaktı. Kapı açılırken içeriye babamın girdiğini gördüm.

"Yine birini mi kovdun?" Yavaşça başımı salladım ve sudan bir yudum daha içtim. Babam işleri bana devretmişti ama yine de bir işi bağlamak için onun imzasına ihtiyaç vardı.

"Bu sefer şans kime vurdu?"

"Avukat Mehmet Bey," dedim sakince. Su biraz da olsa beni sakinleştirmeyi başarmıştı. Babam önümde duran koltuğa oturduktan sonra her zamanki yorumunu yapmaya başladı.

"Senin bu tutumundan dolayı çalışacak eleman kalmayacak."

"Ben her zaman eleman bulurum baba. Dışarıda birçok işsiz dolaşıyor." Bir ilan versem yarın alt katın dolacağını biliyordum. Herkes bizim kadar şanslı değildi. Sonuçta babam bizim için birçok zorluğa katlanıp bu günlere gelmişti. Bu bize sağladığı en büyük imkândı.

"Ya nitelik?" Bu konuda da tereddütüm yoktu. İllaki birisi bir şekilde farklı olurdu çünkü insanlar çalışmak istiyorlardı. Bu yüzden iyi donanım elde etmek için kurslara katılıp sertifika alıyorlardı.

"Bir şekilde birisi nitelikli olur," dediğimde kapı çalınmıştı. Artık bu kapı çalınmasından rahatsız olmaya başlamıştım. En sinirli ânımda yalnız olmak çok daha iyiydi. Biraz düşünmem de gerekiyordu. Bu da en sağlıklı şekilde sessiz bir ortamda yapılabilirdi.

"Sen daha hazırlanmadın mı?" O an aklımdan silinip giden bir ayrıntıyı hatırladım. Bu yüzden de unutmuş ayağına yatmak istedim ki, unutmuştum zaten.

"Ne var, Deniz niye geldin?" Bana şaşkınlıkla bakarken konuşmuştu. Biliyordu ki, abisi asla sözünü tutmazlık yapmazdı.

"Öğle yemeğine çıkmak istemiştin. Hatırladın mı son birkaç günüm kaldı burada." Birkaç gün sonra Amerika'ya gidecekti. Bu yüzden de onunla vakit geçirmek istemiştim. İkimiz zıt karakterlere sahip olsak da kardeştik. Bazen anlaşamasak da Deniz benim için bir nimet gibiydi. Bir erkek kardeşe her zaman ihtiyacım vardı ve o her zaman benim yanımdaydı. Mesafeler aramıza girse bile bir telefon kadar uzağımdaydı. Ayrıca onun doktor olmasını da takdir ediyordum. Bu yüzden de isteklerine, önerilerine her şekilde kulak vermeye çalışıyordum. Büyük kardeş olarak onu arada bir ezsem de o benim küçük kardeşimdi işte...

"Yemeğe falan çıkamam Deniz. Babamla çıkabilirsin, şu an çok işim var." Bu aksiliği düzeltmem gerekti ve bir

eleman bulmalıydım. Bu yüzden mecburen kardeşimle yemeği iptal etmem gerekecekti.

"Beni ekiyorsun yani Derya?" İsmimi genellikle beni sinir etmek için kullanırdı ki, artık alışmıştım. Bu benim ismimdi ve ben hiçbir zaman utanmamıştım. Okulda her zaman dalga geçenler, gülenler olmuştu. Belki de beni sertleştiren bu tutumlardı çünkü insanlar direk görüneni eleştirmeyi seviyordu. Hâlbuki görünenin altında da bir neden vardı. Çoğu insan bunu görmekten aciz ve kördü.

"Maalesef Ada. Hem sevgilin ne güne duruyor?" Ona karşı bir misilleme şansım vardı. İkinci ismini sevmez ve kullanmazdı. Klişe bir sebeple Ada ismini almıştı. Klasik bir şekilde beklenen kız bebek yerine oğlan doğması onun bu isimden kaçmasına engel değildi.

"Onun bugün işi var ayrıca onunla yeterince vakit geçiriyoruz." Ah, o vakit geçirmeleri biliyordum. Bazen sinir bozucu da olabilirdi. Rahata çok alışmıştı orada. Özgürlüğüne düşkün olmuştu. Bu durum hoşuma gitmiyordu. Çocukluğumuzdan beri belli bir disiplin altında yetişmiştik.

"Gelemem," dedim ve ayağa kalktım. "Bir yere gitmem gerek."

"İyi tamam dediğin gibi olsun. Bunun acısını çıkaracağımdan emin olabilirsin." Alaycı bir tavırla gülümsedim.

"Tamam öğrenci, istediğin gibi çıkar. Görüşürüz baba, şu genç yetişkini sana bırakıyorum," dedim ve Deniz'in arkamdan söylediklerine gülümseyerek odadan çıktım. Biraz uygunsuz olsa da buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Rahat bir nefes alıp düşünmek istiyordum. Aslında küçük ve değişik bir fikrim vardı. Bunun için yardım edecek kişiler tanıyordum.

Gideceğim yer öğrenimimi tamamladığım üniversi-

teydi. Oradaki öğrencilerden yararlanabilirdim çünkü hem göze girmek için çok istekli çalışıyorlardı hem de nitelik sahibi oluyorlardı. Okula bağış yaptığımız için çoğu hocayı ve dekanı tanırdım.

Arabamdan inip Hukuk Fakültesi girişine şöyle bir baktım; dışarıda sigara içenler, konuşanlar, birbirleriyle şakalaşan tipler vardı. Onların arasından bir kız dikkatimi çekti. Elindeki çanta ve kitaplarla cebelleşiyordu. Sonunda kitapları düşürdü ve o yere eğilmeden ben hızlı adımlarla yanına yaklaşıp yere düşen kitapları aldım ve ona uzattım.

"Teşekkür ederim," dediğinde yüzünü kaldırdı ve karşımdaki güzellikle afalladım. Genelde sarı saça boya ile sahip oluyorlardı. Öncelikle bu kız gerçek bir sarışındı. Kirpikleri ve özellikle hafif belli olan kaşları bunu kanıtlıyordu. Masmavi gözleri vardı. Yüz hatları kusursuzdu ve özgüvenli bir gülümsemesi vardı. Hiç bu kadar doğal güzelliği olan bir kız görmemiştim. Doğrulurken boyunun uzun olduğunu fark ettim.

"Rica ederim," dediğimde kitaplarını alarak yanımdan uzaklaştı ve ben de şaşkınlığımla orada öylece arkasından bakakaldım.

AÇELYA'DAN

"Açelya!"

"Açelya sana diyorum." Bir anda bana seslenildiğini fark edip arkadaşım Sedef'e baktım. Bu kadar daldığımı fark etmemiştim. Bazen ders çalışırken kendimi kaybedebiliyordum.

"Sonunda! Nasıl konsantresin öyle. İnan ki hayranım senin bu haline. Kantine gideceğiz bir şeyler ister misin?" Omuzlarımın ağrısıyla yüzümü buruştursam da bu sene okulu bitirmeye kararlıydım.

"Yok tatlım teşekkür ederim."

"Sen bilirsin. Böyle çalışmaya devam edersen yakında buharlaşacaksın haberin olsun." Bu yoruma küçük bir gülümsemeyle karşılık verip elimdeki kalemle not kâğıdına yeni bilgiler ekledim.

"Ben halimden memnunum," dedim notumu yazarken.

"Sen bilirsin."

Özel üniversitenin en kötü yanı buydu. Çoğunun aksine buradakiler baba parası yiyen tipler olmasalar da okul bittikten sonra kendi şirketlerinde çalışacakları için rahattılar. Ben öyle değildim ama. Burslu okuyordum ve iyi para kazanmak için iyi bir işe ihtiyacım vardı. İyi bir iş için de iyi bir dereceyle mezun olmak gerekiyordu.

Kafamı kaldırdığımda bir çocukla göz göze geldim. Artık bu bakışlara alışmıştım. Doğal sarı saçlarım ve mavi gözlerimle erkekler arasında hep beğenilen bir profil oluşturmuştum. Ne var ki, bu güne kadar hiç birine yüz vermedim. Önceliğim her zaman derslerim olmuştu. Bu beni asosyal biri gibi gösterse de mezun olup iyi bir işe girince sosyalliğin dibine vuracağımdan emindim.

Önümde duran kalın kitabı kapattıktan sonra yeni kitaplar almak için düzgünce dizilen demir raflara yöneldim. İstediklerimi buldum bulmasına ama biraz fazla olmuştu. Yapacak bir şeyim yoktu. Yurda gidince bu kitaplara mutlaka göz atmalıydım. Çantaya koyamayacak kadar ağır oldukları için kitapları kucağıma doldurdum ve üzerime geçirmek için kitap alma sistemine doğru yöneldim.

Dışarıya çıktığımda bu iş sandığımdan daha da kötü olmuştu. İlk başta sağ kolumdaki kitap kaydı ve daha sonra da üstteki. Ben tutamadan yeri boylamışlardı. Birden yere eğilmek isterken birisi bana kitapları uzattı. Bu

bir erkekti. Bana yardım ettiği için minnettardım aslında. Yüzüne çok dikkat edemedim çünkü kitapları yurda nasıl götüreceğimi düşünüyordum. Adama kısa bir teşekkür ettikten sonra yurdun yolunu tuttum.

Bir yemek molasından sonra tekrar en iyi dostlarım olan kitaplarla buluşmaya gittim. Arkadaşlarım sürekli bir şeylerden konuşuyorlar ve susmuyorlardı. Ellerinde bir magazin dergisi vardı. Oradaki zengin yakışıklılara bakarak hayal kuruyorlardı. Bana göre boş hayallerdi bunlar.

"Berk Sarıcan. Yok ya onda playboy tipi var. Belli, burnu göklerden inmez bunun. Yanlız alttakiler bomba."

"Derya Hazinedar; yaş yirmi yedi, ünlü Hazinedar otellerinin bir numaralı varisi. Bak bu adam düzgün birine benziyor." Damla da katılınca daha da sinir olmuştum. En iyi arkadaşım da konu dedikodu olunca onlara katılmadan edememişti.

"Kardeşi daha sevimli duruyor ama onun sevgilisi varmış tüh." Sabrım taşma noktasına gelince onları ikaz ettim. İsyankâr ve fevri biriydim, bu yüzden beni sert bulurlardı.

"Kızlar yeter artık! Burada bir şey çalışmaya çalışıyorum. Hem boşuna çene yoruyorsunuz. O adamların bize bakacak hali mi var? Zenginlerin birine gider bunlar merak etmeyin."

"Açelya eğlencemizin içine ettin yani ne var, hayal kuruyorduk işte."

"Hayalin bile olacağı makbuldür."

"Profesör konuştu. En iyisi susalım yoksa Açelya'nın sinirli olduğunda ne yapacağını hepimiz biliyoruz." Ne yapacaklarımı biliyorlardı tabi. Çok güzel intikam alırdım.

Sabah her zamanki gibi yorgun ve dinlenmemiş bir şekilde kalktım. Belki bir şirketten teklif gelse biraz ken-

dime zaman ayırabilirdim ama bölüm birincisi olmama rağmen hiçbir şey yoktu. Hukuk okumak zordu ve diğer meslekler gibi çokça emek istiyordu. Çalışmayı sevmeyen biri asla yapamazdı. Devlette de çalışmak isterdim ama okul zamanında bu kadar sıkmışken gelecek hayatımda da çok sıkışık bir düzene girmek istemiyordum. Bu yüzden iş hukuku avukatlığı benim için altın bir seçenekti. Birkaç hocama bir iş teklifi gelirse beni de önermelerini rica etmiştim ve aldığım cevap ile gururlanmıştım.

O sabah derse girmeden hocam odasına çağırdığında ilk başta korktum sonra ise belki iş teklifi olabileceğini düşünerek hızlı adımlarla hocamın odasına doğru yürüdüm. Kapıya geldiğimde oldukça heyecanlıydım. Kapıya yavaşça vurduktan sonra içeriye girdim. İçeride bir adam daha vardı. Yüzünü çevirince bir yerden tanıdığımı düşündüm ve sonra dün kitaplarımı uzatan adamın o olduğunu hatırlamamla birazcık şaşırdım.

"Biz de seni bekliyorduk Açelya. Şuraya oturabilirsin." Adamın bakışları hoşuma gitmezken, hocam çoktan adamı anlatmaya başlamıştı.

"Bu beyefendi Derya Hazinedar." İsmi ile adam bambaşka olsa da kendimi gülmemek için zor tuttum. Böyle bir adama böyle bir isim ilginçti.

"Otellerini yürüttüğü şirkete avukat arıyor."

"Öyle mi?" derken bir anda dün kızların dergide okudukları yazı aklıma geldi. Bu adamın da ismi vardı ve dün kızların dedikodusunda savunduğum gerçeklik sanki bana inat *'ben de hayal olarak gerçek olabilirim'* diyordu.

"İsterseniz sizinle çalışmak istiyorum," diyen adama baktım. Sert duruşu sıcak konuşmasıyla tam bir zıtlık oluşturuyordu.

"Şartlarınız uygunsa neden olmasın?" dedim ve küçük bir gülümse ekledim yüzüme.

"İsterseniz boşsanız şimdiden konuşabiliriz." Profesyonel tutumunu sürdürüyordu.

"Bu mümkün değil, birazdan stajım başlayacak ama öğle arası boşum."

"Programlarımız uyuşmuyor. Yarın istersen boş bir zamanda şirkete uğrayabilirsin. Benim gitmem gerek." Cümleleri hoşuma gitmemişti. Programı dolu olabilirdi ama bu başka bir biçimde de söylenebilirdi. Bu kadar soğuk ve sert olması gerekmezdi. Garip olan, odaya ilk girdiğimde daha da sıcak çıkmıştı sesi. Şurada ciddi bir şey konuşuyorduk ve bir anda kendi konuşmayı sonlandırmıştı. Ayağa kalkıp hocamla vedalaşmasını şaşkınlıkla izledim. Kapıdan çıkarken beni süzmeyi ihmal etmedi. Şimdiden bu adama gıcık kapmıştım ve yarın o görüşmeye gidip gitmemek konusunda kararsızdım.

Hocamın odasından çıkıp derse gittiğimde bir türlü aklımı derse verememiştim. Hâlâ görüşmeye gidip gitmeme konusunda kararsızdım. Bu işi kabul etsem bana büyük bir deneyim kazandıracaktı ama o sinir bozucu adamla da çalışmak istemiyordum. Bakışları beni aşırı derecede rahatsız ediyordu.

Bütün gün bu teklifi düşünüp durdum ve tam anlamıyla bir karar aldığım söylenemezdi. Umutsuz bir şekilde yurda dönerken kızların neşeli sesi bile beni etkilememişti.

"Ne oldu yine asık surat?"

"Dün ki lafımı geri almalıyım galiba?" Bunu duyunca birden dikkat kesildiler. Şaşırmışlardı çünkü. Özellikle Sedef...

"Bu ne demek oluyor?" Çantamı yatağın üstüne koymaktan çok fırlatmıştım. Umutsuzca yatağa çöktüm ve soruyu soran Damla'ya baktım.

"Sizin şu dün dergide okuduğunuz komik isimli adam Derya, bugün okula geldi ve bana bir iş teklifinde bulundu."

"Ne! Ciddi misin?" Şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Ben ise sıkıca bağladığım saçımı çözüyordum.

"Evet."

"Dergideki kadar karizmatik ve yakışıklı mıydı?" Orası ile pek ilgilenmemiştim açıkçası. Sadece soğuk ve sert oluşunu hatırlıyordum.

"Çok değil." Bana şaşkınlıkla baktılar. Herkesi beğenmek zorunda değildim sonuçta.

"Ne demek çok değil Açelya, senin gözlerin mi bozuk?"

"Bilmem tipim değil pek. Beyefendi emir vermeyi çok seviyor, sinir bozucu. Teklifi reddetmeyi düşünüyorum."

"Saçmalama, aradığın fırsat önüne gelmiş. Çok güzel bir deneyim olur senin için."

"Bilmiyorum cidden kafam çok karışık."

"Adama aldırma işe odaklan."

"Galiba öyle yapacağım."

Öyle de yaptım. Sabah kendimi o kocaman binanın önünde buldum. Girişte kocaman harflerle, "HAZİNEDAR" yazıyordu. İçeriye girdiğimde girişte işlettikleri otellerin resimleri bulunuyordu. Kısaca göz gezdirdikten sonra danışmaya doğru yürüdüm.

"Merhaba, Derya Bey acaba burada mı?"

"Randevunuz var mı?"

"Hayır bana böyle bir şey söylemedi. Sadece yarın gelebileceğimi eklemişti."

"Ne için geldiniz?"

"Avukatlık için bir teklif almıştım."

"Bir dakika beklerseniz hemen sorayım. Bu arada adınız soyadınız?" Kadın telefonun tuşlarına basıp kulağına götürdü. Beni incelemeyi de ihmal etmedi tabi.

"İsmim Açelya Yılmaz."

"Merhaba Banu, burada bir hanımefendi var ve Derya Bey ile görüşmek istiyor. Avukatlık için gelmiş." Telefondaki kadını dinlerken yüzü hiç de iç açıcı değildi.

"Maalesef üzgünüm."

"Ben buraya boşuna mı geldim şimdi?"

"Yapabileceğim bir şey yok. Randevusuz kimseyi almıyoruz." Pislik herif bir de bununla baş başa bırakmıştı beni. Şimdiden nefret ettim ondan. O beni uğraştıracaksa ben de onu uğraştıracaktım. Göz ucuyla asansörlere baktım. Acaba kaçıncı katta duruyordu?

"Anladım, acaba kendisinden nasıl randevu alabilirim. Kaçıncı katta acaba?"

"Neden bunu sordunuz"

"Bilmem belki şansım yaver gider." Kesinlikle karar vermiştim. Burayı birbirine katacaktım. Bir an gözümü karartıp asansörlere doğru koştum.

"Hanımefendi ne yapıyorsunuz?" dediğini duyduktan sonra da yangın alarmına yumruk atıp alarmı aktive ettim. Sağır edici şekilde çalan alarm ile birlikte hemen asansöre bindim. Bir tahmin yürütüp en üst katta olabileceğini düşünerek numaraya bastım. Koşuşturmaları şimdiden duyabiliyordum ve keyifle gülmeye başladım. Üst kata geldiğimde çoktan herkes ayaklanmıştı. Hesaba katmadığım bir şey vardı. Güvenlik...

2

Çoktan beni tutmak için orada duruyorlardı. Bir an kaçmayı denesem de başarılı olacağımı sanmıyordum. İşte o an gözleri kısık bir şekilde odasından çıkan Derya'yı gördüm. Beni görünce şaşırdı ve birkaç saniye sonra da alarm sesi durdu.

"Bırakın beni," dedim güvenliklere ve bağırmaya başladım.

"Derya Beyler de gelmişler. Sizin iş anlayışınız bu mu cidden? Gerçek yüzünüzü gördüğüm için şanslıyım. Teklifinizi büyük bir rahatlıkla reddediyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Hanımefendiyi bırakın!" deyince güvenlik kollarımı bıraktı.

"Ben göreceğimi gördüm, o yüzden beklemenin bir anlamı yok," dedim ve rahat bir tavırla asansörlere yöneldim. Garip bir şey yaptı ve kolumu tutup beni yüzüne bakmaya zorladı. Sinirlenmişti, bunu gözlerinden anlayabiliyordum.

"Bu karışıklığın sebebi sen misin?"

"Gerçekten çok misafirperversiniz, teşekkür ediyorum," dedim sertçe ve kolumu ondan kopardım.

"Açelya..."

"Sen kimsin de bana ismimle hitap ediyorsun? Ah doğru, burası senin imparatorluğun değil mi? Sen iğrenç bir adamsın Derya, aynı ismindeki tezat gibi..." Bunu duyunca şaşırdı ve ben de bu şaşkınlığı kullanıp asansöre tekrar adım attım. Aşağıya indiğimde danışmadaki kadının gözlerinden ateşler çıkıyordu.

"Görüşmemek üzere şekerim," dedim ve bu lanet binadan çıktım. Yaptığım çocukça olabilirdi ama garip bir

şekilde mutluydum. Dün bana gel deyip sonra içeriye almaması sinirlerimi aşırı derecede bozmuştu.

Caddede yavaşça yürürken bir iş ilanı gördüm. Dolu bir kafede garsona ihtiyaç vardı. Galiba mezun olana kadar beklediğim iş fırsatı önüme çıkmayacaktı. Bu yüzden belki de başka bir işte çalışmalıydım.

Hiç tereddüt etmeden içeriye girdim. İlerleyip iş için geldiğimi söyledim.

Garip bir şekilde işe almışlardı. Bunun ardında dış görünüşümün yattığına emindim. İçerisi çok kalabalık olduğundan dolayı işe hemen başlamıştım. Bu ani karar verme olayı bazen çok işe yarıyordu. Belki de kızlar haklıydı. Dersleri bu kadar kafama takmamalıydım. Şimdiden kafamın rahatladığını düşünmüştüm bardakları yıkarken. Öyle çok insan geliyordu ki buraya, adamın neden elemana ihtiyacı olduğunu anlamıştım. Telefonum çalarken saatin epey ilerlediğini gördüm. Açınca da Damla'nın sinirli sesini.

"Açelya neredesin sen?"

"Çalışıyorum."

"İlk günden sana iş mi verdi?"

"O iş olmadı ve ben çok mutluyum. Şu an bir kafedeyim ve içerisi çok kalabalık."

"Sakın orada çalışıyorum deme bana."

"Ne var ki? Çalışmak ayıp mı?"

"Değil de senin şu ani kararların beni deli ediyor."

"O zaman deli olmaya devam et. Hadi kapatmam lazım." Telefonu kapattıktan sonra işime tekrar döndüm. Kızlar bana çok da iyi gözle bakmıyorlardı ama ben bu önyargıya çoktan alışmıştım.

"Açelya dört numaraya bakar mısın?"

"Tabii..." deyip sipariş defterini aldım. Şuan tek dikkatimi çeken masa numaralarıydı. Birden onu görmemle, şaşkınlıkla birlikte bir kızgınlık kapladı bedenimi. Onun gibi zenginin burada ne işi olabilirdi ki?

"Kimler buradaymış?" dedi alaycı bir şekilde.

"Megaloman Bey de buradaymış," dedim ve ben de ona alayla baktım. Bunu duyunca güldü. Karşısında bir kadın oturuyordu. Kadını dikkatle incelerken siparişleri söylediklerini fark etmedim.

"Sana diyorum." Bu sözü ile dalgınlıkla da olsa bir şeyler duymuştum ve isteklerini not ettim. İstekleri hazırlayanlara söyledim ve onları izlemeye başladım. Karşısındaki kadın kızıl saçlı ve bakımlı görünüyordu. Keyiflerinin yerinde olduğu her hallerinden belliydi. Bir anda Derya onları izlediğimi fark edip gözlerini gözlerime sabitledi. Bir hışımla arkamı döndüm ve bu teması sonlandırdım. İsteklerini ifadesiz bir yüzle önlerine koydum.

"Sana bu şekilde mi öğrettiler?"

"Neyi?"

"Müşteriye bu şekilde davranmayı."

"Ah, cidden çok üzgünüm, bu konuda kesinlikle sizinle yarışamam. Sizden kötü olduğumu kabul ediyorum Derya Bey."

"Tamam, o zaman buradan kovulmayı kendin istiyorsun o zaman."

"İşime burnunu sokacak kadar alçalmadığını söyle," dedim nefretle bakarak.

"İstediğimi yaparım sana mı soracağım?"

"Sordun bile Derya Bey! Sizinle uğraşacak zamanım yok. O yüzden kime şikâyet ederseniz edin umurumda değilsiniz." En nefret ettiğim şey insanların ekmeğiyle oynanmasıydı. Beni bununla tehdit etmesi üzücü bir durumdu. Somurtarak hızla işime geri dönüp bardakları yıkamaya devam ettim. Dünya bunun gibi pislik adamlarla doluydu ve ben doğru adamı bulabileceğimden artık umudumu kesiyordum. Galiba öyle bir adam olmayacaktı.

Şimdiden üzerime büyük bir yorgunluk çökmüştü. Kafe yavaş yavaş boşalırken saat de epeyce ilerlemişti. Çalışmak bana kesinlikle iyi gelmişti. Şunu anlamıştım artık; yeteri kadar çalışırsam bana daha fazla katkı sağlayacaktı. Sürekli yeni, başka ve birbiri ile çelişen bilgiler öğrenmem beni çok yoruyordu. Şu an bedenen yorgun olsam da kafa olarak oldukça rahattım.

"Aferin ilk günden iyi işti." Artık iş arkadaşım olan gence bakarken biraz acımıştım. Bakışlarından benden hoşlanmaya başladığını anladım.

"Teşekkür ederim Uğur." Masaları kaldırdıktan sonra kafedeki işim bitmişti. Gecenin bu saatinde dışarıda dolaşmak biraz tehlikeliydi aslında ama kendimi koruyabilirdim. Birkaç sene dövüş eğitimi almıştım ve kendime bu konuda güveniyordum.

"Açelya istersen seni bırakabilirim." Bir de bu çocuk çıkmıştı başıma.

"Teşekkür ederim ama ben alışkınım," dedim masum bakışlarla.

"Saat çok geç."

"Biliyorum ama dediğim gibi alışkınım." Yalan söylemeyi becerebilmiş miydim, bilmiyordum ama fazla duracağımı sanmıyordum burada.

Kaçarcasına kafeden çıkıp yürümeye başladım. Sokak ıssız görünüyordu ve bu görüntü bir parça da olsa gözümü korkutmuştu. Yürüdükçe bu korkumu yendim. Sokağın köşesinden dönerken biri tarafından takip edilme hissine kapıldım. Aslında his değil gerçekti çünkü ayakkabıların kaldırıma vuran sesini duyabiliyordum. Korku vücudumu sararken sakin olmaya çalıştım. Kendimi ondan koruyabilirdim. Bana yaklaştığını his-

sedebiliyordum. Sonunda bir anda bir el kolumu tuttu ve ben de karşımdakinin yüzüne bakmadan bacağının arasına tekmeyi geçirdim. Karşımdaki adam iki büklüm olurken, yüzümde kendinden emin bir gülümseme vardı.

"Sen nasıl bir kızsın böyle?" dedi adam. Bu ses tanıdık gelmişti. Adam acı dolu yüzünü kaldırırken bir an şaşırıp kaldım. Ego kralı karşımda duruyordu, hem de sinirli bir biçimde.

"Ben seni sapık sandım." Derya Hazinedar bana bakarken bir an utandığımı hissettim.

"Aslında bunu çoktan hak ettin."

"Allah aşkına sana ne yaptım ki?"

"Bir de soruyor musun? Sen ne utanmaz bir adamsın. İlk başta *"Yarın gel,"* de sonra şirkete geleyim ve beni içeriye almasınlar. Söyle suçlu kim sence?"

"Bana haber bile vermediler. Geldiğini söylemediler."

"Neden acaba? Senin katı emirlerin olabilir mi?"

"Özür dilerim, söylemeyi tamamen unuttum o kadar çok iş vardı ki." Bir iki adım attı ve yüzünü buruşturdu.

"Acıyor mu?" dedim muzipçe. Yavaşça başını sallarken bu görüntüden oldukça eğlenmiştim.

"Kabul edecektin yani, sonuçta şirkete geldin."

"Evet, ama bu o zamandı. Şimdi çoktan kararımı değiştirdim çünkü senin karakterin hiç hoşuma gitmedi."

"Önyargılıyım diyorsun yani."

"Saatler önce işimle tehdit eden sen değil miydin? Hayatta en nefret ettiğim şey budur; insanların ekmeği ile oynamak."

"O aslı olmayan bir korkutmaydı. Sözlerin hoşuma gitmemişti çünkü."

"Neyse ne, geçti gitti artık. Yurda dönmem gerekiyor."

"Bu saatte ve kız başına mı?"

"Ne var, az önce tekmeyi yediğinde hiç de öyle demiyordun."

"Sen nasıl bir şeysin böyle?" Yüzüme öyle bir baktı ki, gizemini bir türlü çözemedim. Hayranlık, kızgınlık ve daha nice duygular geçti çehresinden.

"Böyle biriyim işte hâd bildiren bir tip." Önüme bakıp hızlıca yürümeye başladım. O da arkamdan yürüdü ve bana yetişti.

"İzin ver seni yurda bırakayım."

"İstemez."

"İçim rahat etmez."

"Neden?"

"Çünkü benim de bir kız kardeşim var. Onun bu saatte sokakta yalnız yürümesini istemezdim. Etraf psikopatla, sapıklarla doluyken hele."

"Başımın çaresine bakabilirim."

"Neden bu kadar inat ediyorsun?"

"Bir erkeğe ihtiyacım olmadığını düşünüyorum."

"Öyle olsun o zaman." Ben gideceğini düşünmüştüm ama o aksine benimle yürümeye devam etti. Yurdun önüne yaklaşırken bu davranışı tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Birbiriyle çelişen davranışları onu çözmemi zorlaştırıyordu.

"İçin rahat etti mi?"

"Kesinlikle."

"İyi o zaman gidebilirsin."

"Bunun yerine bir teşekkür beklerdim."

"Erkeklik tasladığın için mi, yoksa kadınların kendini koruyamayacağını düşündüğün için mi?" Gülmesi beni biraz sinirlendirmişti. Yüzünü incelerken gülümsemesinin oldukça hoş olduğunu düşündüm.

"Sana istediğimi yaptıramayacağım değil mi?"

"Sen çok aptalsın cidden. Anlamadın mı hâlâ, ben kendi kafama göre hareket ederim." Birden o kadar yaklaştı ki, bir anda nefesimi tuttum. Kulağıma eğildi ve fısıldadı.

"Aynen öyle yapmaya devam et çünkü bu çok hoşuma gidiyor." Bir anda afalladım. Bu adam ne demeye çalışıyordu. Tam ona cevap verecekken arkasını dönüp yürümeye başladı. Arkasından bağırmak istedim ama ilgi odağı olmaya hevesli değildim. Bu yüzden sinirli bir şekilde yurt kapısından içeriye girdim.

Odama çıkarken bugünkü vücut yorgunluğum kendini daha fazla ele vermişti. Odanın kapısını açıp içeriye girdim.

"Açelya Hanım sonunda teşrif etti."

"Lütfen Damla çok yorgunum," dedim ve dolabıma yöneldim. Bir duşa çok ihtiyacım vardı. Temiz kıyafetleri aldıktan sonra banyonun yolunu tuttum. Kesinlikle bir konuda hemfikir olmuştum; vücut yorgunluğu kafa yorgunluğundan çok daha iyiydi. Kendi kendime bir karar verdim. Yeteri kadar ders çalışacaktım ve bu iş meselesini de fazla kafaya takmayacaktım. Sonuçta notlarım gayet iyiydi. Ne yaparsam yapayım yine her şey olduğuna varacaktı.

Saçlarımı yıkarken çok daha rahatladığımı hissettim. Yarın okul çıkışı tekrar kafeye çalışmaya gidecektim. Bu iş garip bir şekilde bana iyi gelmişti ve bunu devam ettirmeye kararlıydım. Banyodan çıktıktan sonra jet hızıyla saçlarımı kurutup kendimi yatağa attım. Yorgunken çabuk uyumak güzel bir şeydi. Sabah ise erkenden kalktım ve hazırlanmaya başladım. Damla da bir yandan dünkü gelişmeleri öğrenmeye çalışıyordu.

"Dün gece geç geldin ve anlatmadın. Ne oldu da reddettin işi?"

"Adam bir kere çok ukala ve burnu havada bir tip. Her şeyi ben bilirim havasında, ben de nefret ederim bilirsin öyle tiplerden." Maskarayı dikkatli bir şekilde kirpiklerime sürmeye çalışıyordum.

"Normal, adam patron sonuçta."

"Beni odasına bile almadı. Neymiş ona haber vermemişler." Bir gözümü bitirdikten sonra diğerine geçtim.

"Olabilir."

"Kızım sen kimin tarafındasın?" Bir anda yaptığım işten çekilip ona sinirli bir şekilde bakmıştım.

"Seni tanıyorum Açelya. Bazen çok çabuk tepki veriyorsun."

"Demek öyle... Neyse Derya bir sıfır öne geçti gözünde. O yüzden sana masal anlatmama gerek yok." Doğal pembe tonundaki rujumu da sürdükten sonra hazırdım.

"Ben çıkıyorum, yine geç geleceğim," dedim.

"İyi, tamam dikkat et ve bazı şeyleri gereğinden fazla düşünmemeye çalış. Unutma büyük fırsatlar bir kere ayağımıza gelir."

"Unutmamaya çalışırım."

Kapıdan çıktıktan sonra okula doğru yürümeye başladım. Okul ve yurt arası mesafe azdı ve bunu düşünenlere her zaman teşekkür ediyordum. Okulun önüne geldiğimde bir ses duydum.

"Günaydın." Sesin geldiği yöne bakarken sıkkın bir yüzle iç geçirdim. Derya Bey'in bu saate burada ne iş vardı acaba?

3

"Senin burada ne işin var?" Derya Bey hiç istifini bozmadan yüzüme bakmaya devam etti.

"Hatırlarsan sana bir teklifle gelmiştim."

"Hatırlatırsam ben de reddetmiştim. Burada işin ne?" Yüzüme gülümserken sinirlerim daha da bozuldu.

"Bu şekilde davranma bana."

"Sana soracağımı düşünmüyorsun herhalde." Tek kaşımı kaldırarak aynı onun gibi ukala bir tavır takındım.

"Bir gün o gün de gelecek." Kendinden oldukça emindi ama Açelya'yı tanımıyordu ki daha.

"Sen ne demeye çalışıyorsun?" Birden kendimi onun üzerine yürürken buldum.

"Bu vahşi tavırların beni cezbediyor." Gözlerimin içine bakarak söyleyince hemen gözlerimi ondan kaçırdım.

"Taciz davası falan mı istiyorsun sen? Bana asılırken özellikle böyle bir kişi çıkacağını düşünmemiştim."

"Taciz mi? Şurada sadece flört ediyoruz." Bunu duyunca o kadar çok şaşırdım ki. Elimi kaldırdığım gibi yüzüne tokat atacakken beni durdurdu.

"Seni evcilleştireceğim günler de gelecek."

"Kocaman egonu da eklersen sevinirim. Asla tavrımı değiştirmeyeceğimden emin olabilirsin." Gülüşünü gösterirken bu adamın kesinlikle çoğu kez gülümsemesi gerektiğini düşündüm. Kesinlikle gülmek ona yakışıyordu. Garip bir cazibesi vardı. Bunu zor da olsa kabul edebiliyordum.

"Bugün veya yarın ne zaman olursa seni bekliyor olacağım."

"Bu sefer içeriye gireceğimin garantisini kim verecek?"

"Bizzat ben. Senin gibi başarılı bir öğrenciyi kaçırmak istemem," dedi ve ağır adımlarla yanımdan uzaklaştı.

" Adama bak be! Resimdekinden daha karizma görünüyor." Damla çoktan bana yetişmişti.

"Karizması batsın. Kendini beğenmiş egoistin teki işte."

"Neden gelmiş?"

"Hâlâ benim işe gireceğimi düşünüyor."

"Aslında sana bir şey söylemem gerek." Yüzüne bakarken biraz tereddütlü gördüm onu.

"Şey, şu senin platonik takıldığın Arda vardı hani, Çağlayan şirketlerinde işe başlamış. Eğer hâlâ ondan hoşlanıyorsan bu adamın teklifini kabul edebilirsin. Oraya girmek için çok iyi bir referans olurdu." Arda... Mavi gözleri aklıma düşerken kalbimde küçük bir sızı hissettim. Bizden iki dönem büyüktü. Ona platonik olarak âşıktım. İsteseydim belki ona yaklaşabilirdim ama bu mümkün olmamıştı. Arda egoist biri olsa da kalbimi çalmayı başarmıştı. Kendinden emin duruşu, alaycı gülümsemesi bana asla kötü gelmiyordu. Siyah saçlarına inat mavi gözleri beni cezbediyordu. Onunla birlikte çalıştığım takdirde ona gerçek Açelya'yı gösterebilir, platonik aşkımı gerçek aşka dönüştürebilirdim.

Damla kesinlikle haklıydı. Hazinedar Holding'de çalışmak bana ciddi bir referans sağlardı. Kararımı verdim. Öğleden sonra oraya gidecektim.

"Kızım dondun kaldın. Bir cevap versene."

"Haklısın," demekle yetindim sadece.

"Bana kalırsa Arda'nın yerine bu adam çok daha iyi. Sana ilgiyle bakıyordu ayrıca."

"Ben zor olanı istiyorum. Ayrıca ona karşı bir şey hissetmiyorum."

"Sadece bir fikirdi."

Öğleden sonra kendimi Hazinedar Holding'in önün-

de buldum. Girişteki kadına aldırmadan direk asansörün önüne geldim. Asansör gelince de yukarıya çıkmak için tuşlara bastım. Aslında biraz gergindim. Bu adam sinirlerimi bozuyordu. Sabahki konuşma aklıma gelince daha da sinir oldum. Onunla flört ettiğimi düşünüyordu. Ona flört etmeyi gösterecektim. Kapı açılınca karşıma çıkan manzaraya şöyle bir baktım. Karşı masada oturan kadının meraklı bakışları beni bulurken, ben de kendimi onun masasının önünde buldum.

"Derya Bey'le görüşecektim."

"Açelya Hanım mı?" İğneleyici konuşuyordu. Bu adamın çalışanları da kendisi gibi kibirli olmalıydı.

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde. Kadın beni odaya götürürken etrafı incelemeye başladım. Oldukça sade görünüyordu. Birkaç uzun yapraklı çiçek vardı. Kadın kapıyı gösterdi ve yanımdan ayrıldı. Memnuniyetsiz bir şekilde kapıyı çaldım. İçeriye girerken, onu masanın başında kollarını masaya dayamış ayakta dururken buldum. Bir belge inceliyordu. Gömleğinin kollarını kıvırmış ve bu ona spor bir görünüm vermişti. Bir an bakışları bana kaydıktan sonra tekrar belgeye bakmayı sürdürdü.

"Kabul edecek gibi görünmüyordun." Gözlerini belgeden bir an ayırıp bana baktı. Aslında baştan aşağıya gözünün süzgecinden geçmiştim.

"Geldim değil mi?"

"Otur bakalım şuraya." Elinin işaret ettiği koltuğa oturdum. O ise kollarını bağlayıp bana bakmaya başladı.

"Kariyer planını öğrenmek isterim," dedi yavaşça.

"İş hukuku üstünde çalışmak istiyorum. Avukatlık bana göre değil. Ben haksız olanları savunmayı sevmem. Ayrıca hakim olup da tüm günümü dosyaları inceleyerek geçirmek de istemiyorum."

"İş hukukunda da dosya inceleyeceksin. Hakimlikle aynı kapıya çıkar bir nevi." Bilmiş bir şekilde bana baktı. Açıkçası hiç hoşuma gitmedi bu tutumu.

"Hakimken yanlış bir karar o kişinin tüm hayatını mahvederken, iş hukukunda yanlış yaptığım zaman sadece işimden olurum. Bu da benim vicdanımı rahatlatır." Bakışları bir an gözlerimde duraksadı. O kadar rahatsız oldum ki hemen bakışlarımı yere indirdim.

"Bu şekilde sürekli vahşi davranarak kariyer yapmayı nasıl düşünüyorsun?" Alaycı bir tavır takınınca daha da sinirimi bozmaya başladı.

"Belki de bu davranışım sadece size özeldir." Cümleyi yüzüne yapıştırdığımda gevrekçe gülümsedi. *Ya sabır* çekiyordum içimden.

"Özel olduğumu bilmiyordum." Birden sinirlendim ve sesim yükseldi. Son raddeye gelmişti çünkü. Bu adam burada resmen beni sınıyordu. Ben de ne bekliyordum ki? Adam patrondu, tabii ki elemanını sınayacaktı ama flört ederek değildi kesinlikle.

"Özel falan değilsin." Adeta yüzüne doğru kükredim ama kendimi frenlemeye de çalışıyordum bir yandan.

"Bunu kendin itiraf ettin. İyi veya kötü." Yavaştan gülümserken halinden memnundu. Şuan onu parçalamak istiyordum. Arda, sırf bu işi Arda'ya yakın olmak için istiyordum. Sakin olmalıydım yoksa adam kesinlikle açığımı kolayca bulurdu. Pislik bir de zekiydi üstelik.

"Buraya iş konuşmak için geldim," dedim sakince.

"Birkaç hafta biraz sıkıntı olabilir. Sana hemen kendi işini veremem. Biraz sabırlı olacaksın. Deneme süreci olarak görebilirsin."

"Peki, tamam dediğiniz gibi olsun Derya Bey." Masada duran bir fotoğraf takıldı gözüme. Fotoğrafta üç kişi vardı. Aslında bu gençliğine ait bir fotoğraf olmalıydı. Resimdeki kişiler bir sahil kenarındaydılar ve etrafa gülücük saçıyorlardı. Bir tane erkek, bir tane kız çocuğu ve son olarak da Derya Bey vardı.

"Onlar kim?" dedim bir anda. Bunu sormam saçmay-

dı aslında ama merak etmiştim. Bakışlarımı takip edip resme odaklandı.

"Kardeşlerim."

"Burada hiç de kalpsiz görünmüyorsun."

"Çünkü benim de bir kalbim, iş hayatına karıştırmadığım özel hayatım var." Bir an duraksadıktan sonra tekrar konuştu.

"Selma'ya söylersen sana yardımcı olacaktır."

"Kim?"

"Sekreterim..." Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Birden konuşmaya başlayınca duraksadım.

"Açelya iyi ki geldin," dedi ciddi bir şekilde. Anlam veremedim. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Cevap vermeden sadece dışarıya çıktım. Kendimi sekreterin yanında bulurken aklımda hâlâ o söylediği cümle vardı.

"Selma sen misin?"

"Evet."

"Derya Bey bana yardımcı olacağını söyledi." Kadın bana baktıktan sonra kalktı yerinden.

"Beni izle." Beni karşı koridora yönlendirdi. Sağda bulunan odaya girdiğimizde bana boş olan masayı gösterdi.

"Bu masa senin." Bir şey dikkatimi çekti. Selma ve bu odada bulunan bütün kadınların kıyafeti aynıydı. Bir an donakaldım.

"Tek tip mi giyinilmek zorunda?" Adam resmen ruh hastasıydı. Resmen diktatör gibiydi.

"Evet, herkes aynı kıyafeti giymeli. Derya Bey düzen hastası. Ona göre farklı kıyafetler düzeni bozuyor. Ayrıca resmiyeti de azaltıyormuş."

"Yok artık."

"Burada kurallar bu şekilde işliyor. İstersen sana uygun kıyafetleri bulalım." Aşağıya inerken hâlâ şaşkındım. Beni depo gibi bir yere götürdü. Üzerime uygun beyaz bir gömlek ve siyah bir etek verdi.

"Çorap rengi koyu olmayacak. Ayrıca saçların dağınık olmasından da hoşlanmaz."

"Donumuza da karışsa tam olurdu." Selma beni duyunca güldü.

"Sakın onun yanında bu şekilde konuşma. Gözünün yaşına bakmadan kovar seni." *'Hadi canım sen de, ben ona ne laflar ettim'* dedim içimden.

"Kaç numara giyiyorsun?"

"Otuz dokuz."

"Al bakalım. Sakın geç kalayım deme."

"Dikkat ederim." Elimdeki kıyafetleri bir poşete koydum. Binadan çıktıktan sonra yurdun yolunu tuttum. Odama girerken Damla meraklı bir şekilde elimdeki poşete baktı.

"Kıyafet mi aldın?"

"Hiç sorma. Bu Derya Bey beni öldürüyor. Sanki Kraliçe Elizabeth soyundan geliyor." Bir an Damla güldü ve tekrar sorgularcasına yüzüme baktı.

"Yine ne oldu?" Benim huyumu çok iyi biliyordu. Kendimi tutamayacağım aşikârdı zaten.

"Adam düzen hastasıymış. Çalışanlar tek tip giyiniyor." Poşetten kıyafetleri çıkarıp ona gösterdim.

"Koyu renk çorap yasak, saçlar toplu olacak." Yüzünde şaşkınlıkla birlikte garip bir gülümseme belirdi. O da bir anlam veremedi bu duruma.

"Hadi ya tam da sana göre desene." Dalga geçmeyi de ihmal etmedi hanımefendi ama ben bu hanımefendiyi çok seviyordum. Beni seven nadir kişilerden biriydi kendisi.

"Ne demek canım? Tam bana göre zaten," dediğimde gülmeye başladı. Eğer bu adam bu derece takıntılı biri ise ben burada bir hafta barınamazdım.

4

Bu cidden mükemmel olmuştu. Önümde duran evraklara nefretle baktım. Kendi işimi yapamayacaksam buraya neden girmiştim ki? Benim sabrımı iyice zorlamaya başlamışlardı. Resmen bana sıradan sekreter işi verilmişti. İlk dosyayı elime aldım ve incelemeye başladım. Düzeltilmesi gereken yerleri tek tek düzeltirken elim su şişesine gitti. Bir yudum su içtiğimde gözüm saate takıldı, saatin ne kadar da ilerlemiş olduğunu gördüm. Odadakiler toplantıya gittiği için içerisi boştu.

"Ah harika!" dedim sinirli bir şekilde. Öğle yemeğini çoktan kaçırmıştım. Sıcacık yemek yemek varken şimdi simit, poğaçaya talim edecektim. Ayrıca yemekler de gayet güzeldi. Can sıkıntısıyla kendimi geriye ittim. Sandalyeden kalkarken çantamı aldım bir yandan ve yavaşça odadan çıktım. Hafifçe duyduğum konuşmalardan yemekten çıkanların mutlu olduğunu anlamıştım. Yemek güzel olmalıydı. Tekrar kendime kızarak asansörlere yöneldim.

Aşağıya indiğimde köşede duran simitçiden bir tane simit aldım. Acıktığım için hemen büyük bir ısırık almıştım. Yavaşça tekrar binaya yürürken etrafı seyretmeyi ihmal etmedim. Duvarda gördüğüm çıkıntıya oturdum ve simidi yemeye başladım. Kendime kızmayı da ihmal etmiyordum. Öyle ki bir ara ayakkabının topuğunu sertçe yere vurmuştum.

"Kim kızdırdı seni böyle?" Sesin geldiği yöne bakarken Derya Bey çoktan karşıma dikilmişti.

"Yemeği kaçırdım," dedim sinirle.

"Demek öyle." Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Her zamanki gibi kendinden emin görünüyordu. Üzerindeki lacivert takım elbise, ona çok yakışmıştı.

"Biliyor musun, ben de kaçırdım yemeği."

"Senin gibi biri için garip aslında."

"İşim vardı çünkü," diye hemen yanıtladı.

"Benim de işim vardı."

"Yemeğe gideceğim. İstersen sen de gelebilirsin." Şaşkınlıkla ona baktım. Bu resmen bir davetti ama yine de sormayı ihmal etmedim.

"Bu bir davet mi?"

"Evet, neden aptalı oynuyorsun ki?" Aslında cidden açtım. Benim için çok güzel bir teklifti.

"Tamam olur," dedim ve onun şaşkın yüzüne baktım.

"Neden şaşırdın ki?"

"Her zaman ki gibi naza çekeceğini düşündüm." Arkasını dönüp yürümeye başlayınca hemen oturduğum yerden kalkıp onu takip etmeye başladım. Yanında yürürken konuşmaya başladı.

"Başına saksı falan mı düştü?"

"Hayır. Sadece açken ben, ben değilim."

"Bu harika bir silah. Söylediğin için teşekkür ederim."

"Ne yapacaksın yani?"

"Bir gün işime yarayabilir." Durunca, buranın işyerine ne kadar da yakın olduğunu fark ettim. Yazılarda sürekli yazılan otelin tam önünde durduğunu görünce biraz afallamıştım. Kapıyı açıp geçmemi bekledi. Demek centilmenlik yapıyordu? Bir an garipsemiştim.

"Derya Bey centilmenlik yapar mıydı yani?"

"Daha bilmediğin çok şey var. Merak etme yakında öğrenirsin."

"Evet, mesela Kraliçe Elizabeth soyundan geliyorsun."

"Ne?" dedi aniden.

"Bu düzen kraliyetten geliyor diyorum." Üzerimi işaret ettim. Bir an güldü ve açıklamaya başladı.

"Düzen olmazsa rahat edemiyorum." Masayı işaret edince sandalyeyi çekip oturdum.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sordu hemen.

"Sana uymayı düşünüyorum. Yemek seçmem." Cebinden telefonunu çıkardı ve bir numarayı arayıp telefonu kulağına götürdü. Telefon uzun uzun çalarken sinirle gözlerini devirdi. Aslında çok da sert birine benzemiyordu. Sonunda aradığı kişi cevap verdi.

"Ada Efendi madem arıyorsun neden hemen açmıyorsun?" Garson gelince "Her zamanki," diyerek onu gönderdi.

"Uygulamadayım. Uygun bir zamanda aramadın Derya Bey." Karşıdaki erkek sesiydi ayrıca yüksek sesle konuştuğu için ne dediğini duyabilmiştim.

"Aynen sen de, ne istiyorsun?"

"Özlemiş olamaz mıyım yani?"

"Genelde bir şeyler istersin sen Deniz."

"Aynen geçen gün dediklerini unuttun galiba. Çok kötüyüm Deniz o toplantıya yetişmem gerek. Beni lütfen iyileştir. Ayıp ayıp..." Bunu duyunca bir gülme geldi ama son anda susturdum kendimi. Karşıdaki kişi eğlenceli birine benziyordu. Bunu duyan Derya sinirlendi.

"Bir de doktor olacaksın. Şu dediğine bak. Hastalarının da yüzüne çarpacak mısın yaptıklarını?"

"Lafı nasıl da saptırıyorsun. Hadi iyi günler, hoca beni mahvedecek gitmezsem."

"Bunun hesabını vereceksin."

"Hı hı veririm." Karşıdaki kişi telefonu kapatınca o da kapattı. Bayâ sinir olmuştu.

"Kardeşim..." dedi açıklar bir biçimde.

"Ne güzel. Benim bir kardeşim yok."

"Kötü olmalı. Onla böyle çok atışırız ama ondan vazgeçemem."

"Güzel olmalı," dedim çünkü gerçekten bir kardeşimin olmasını isterdim ama bu mümkün olmamıştı çünkü ben bile zor olmuştum. Artık çok dert etmemeyi öğrenmiştim. Üzülmüş olduğumu anladığı için direk konuyu değiştirdi.

"Mezun olunca bizimle çalışmaya devam etmek ister misin?" Direk kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Neden?" Yüzüme ciddiyetle bakmayı ihmal etmedi.

"Birincisi daha kendi işimi bile yapmadım. İkincisi aklımda başka bir şirket var. En azından bir hukuk şirketi." Merak ettiğini gözlerinden anladım. Neden bu kadar ilgisini çekiyordum ki?

"Kimmiş bu şirket?"

"Çağlayan Adalet." Hemen yanıtlayıp yüz ifadesine baktım.

"Oraya girmek bayâ zor diye duymuştum." Onun bu konularda bilgi sahibi olması ilginç geldi aslında. Patronlar belki de referans yazarken duyuyorlardı.

"Senin yanında niye çalışıyorum sanıyorsun? Artı başka bir hedef daha var." Neden tanımadığım bir adama özelimi açmaya çalışıyordum? Bu çok saçma ve mantık dışı bir hareketti.

"Neymiş o hedef?" Yine meraklı bu konuda.

"Bir erkek," dediğimde yüzüme memnuniyetsiz bir şekilde baktı. Ah, şimdi onun damarına basmıştım. Garip bir şekilde beni kıskanıyordu.

"Bilirsin işte platonik sevdiğim biriydi ama bu gerçeğe dönüşebilir." Yine aptallık yaptım. Neden söyledim ki sanki? Bunu kesin benim adıma kullanacak. Birden holdingin önünde söyledikleri kafamda yankılanmaya başladı.

"Komik olma. Sırf o işi bile o çocuk için istiyorsun değil mi? Senin gibi mantıklı düşünen biri nasıl böyle bir olayın içine girer anlamıyorum." Hiç hoşuna gitmedi hatta bir miktar kızdı bile. Yüce beyefendiyi kızdırmıştım. Bu hoşuma gitmişti.

"Kadınları anlamak zordur. Bunu bir erkek olarak bilmen gerekirdi." Yemekler gelince hemen çatalı elime aldım. Tavuklu bir sebze yemeğiydi.

"Haklısın aslında. Babam kesinlikle haklı. Şimdiye kadar evlenmeli ve bir çocuğum olmalıydı." Ah, o da özelini bana açmaya başlamıştı. Bakalım bu konuşma nereye gidecekti? Merak etmeye başladım özel hayatını.

"Aslında şu geçenki kızıl saçlı kadından bir çocuğun olabilir." İlk lokmayı alırken yemeğin tadı ağzıma dağılmıştı. Gayet güzeldi.

"O kadını sence babam onaylar mı?"

"Bilmem babanı tanımıyorum aslında. Bunu sorman saçma oldu."

"Babam eski kafalı biri. Uygun bulacağını sanmıyorum. Ayrıca kadın sadece iş ortağım."

"İş ortağınla bir kafede mi buluşuyorsun yani?"

"Eğer bir kahve tiryakisiyse evet." Bir süre yemeği yedik. Yüzüne baktığımda onu düşünceli gördüm. Yavaşça onu izlerken fena bir yüzü olmadığını düşündüm. Bence karizması daha baskın duruyordu. Duruşu, hareketleri buram buram erkek kokuyordu.

"Demek bana sadece bir adamla aynı şirkette çalışmak için katlanıyorsun?" diye sorunca şaşırdım.

"Başka ne olacaktı ki? Referans için çalıştığım zaten açıktı. Ayrıca sadece o çocuk için değil kariyerimi de düşünüyorum."

"Merak etme benim sınavımdan geçersen her yerde çalışabilirsin."

"Nedenmiş?"

"Görüp görebileceğin en zor patronum da ondan."

"Bunu görebiliyorum," dedim yüzüne bakarak. Bakışlarımı yakalayınca bir tuhaf olmuştum. Gözlerimin içine cesurca bakarken etkilenmemek elde değildi. Bu yüzden hemen bakışlarımı kaçırdım. Tabaktaki son lokmayı da aldıktan sonra artık gitmeye hazırdık. Ayağa

kalkarken onun bariz bir şekilde sinirli olduğunu fark ettim. Bunun nedeni ben miydim, bilmiyordum. Yemeğe gelmeden önce gayet iyi görünüyordu aslında. Restorandan çıkıp yürümeye başladığımızda aramızda bir sessizlik hâkimdi.

"Neden bu kadar sinirlisin ki?" Bunu cidden çok merak ediyordum. Galiba benim planım onun gözüne batmıştı ve hoşuna gitmemişti.

"Bilmem sebep açık değil mi? Kartlarımı gayet açık oynuyorum Açelya Hanım," dedi Hanım'a vurgu yaparak. İlk defa böyle resmi konuşmuştu.

"Ne yani kıskandın mı?" Bir anda durdu ve yüzüme öfke ile baktı.

"Kıskanmak mı? Beni sinirlendiren beni kullanmış olman. İstersen çekip gidebilirsin umurumda değil." Bu kadar fevri bir tepki vereceğini tahmin etmemiştim.

"Şu yaptığıma bak. Senin gibi kırk tane daha eleman bulurum. Dışarıda işe girmek için yanıp tutuşan birçok insan varken bu yaptığım aptalcaydı zaten." Kendini yargılaması beni şaşırtmıştı bu kadar açık konuşmasını asla beklemezdim ondan.

"Ne yani beni kovuyor musun?"

"Ne istersen yapabilirsin. İster çalış, istersen bırak." İlk defa böyle hissetmiştim. Hep işe girmemi isteyen oydu. Şimdi ise bu şekilde davranması beni garip bir şekilde üzmüştü. Şirket binasının önüne geldiğimizde hızlıca içeriye girdi. O arkadaşça tavırdan eser kalmamıştı. Şaşkın bir şekilde asansöre bindiğimizde ortamda bariz bir gerginlik vardı. Asansörün sesi duyulduğunda kapı açıldı. Dışarıya çıkarken beni kocaman bir sürpriz bekliyordu.

"Merhaba Derya Bey," diyen adama bakakaldım. İki adam el sıkışırken benim gözüm sadece mavi gözlü esmer adamdaydı. Üstündeki kıyafet ve sesine verdiği resmiyet ile onun olgunlaştığını düşünmüştüm. Garip

bir şey yapıp onların yanına doğru yürüdüm. Konuşmalarını bölüp saygısızlık yapmıştım.

"Merhaba Arda," dedim yavaşça. İki erkeğin de gözü benim üzerimdeyken Arda'ya hayran bir şekilde baktım. İşte o an Derya her şeyi anlamış gibiydi.

"Açelya ne yapıyorsun sen?" dedi yüzüme öfkeyle bakarak.

"Selam veriyordum Derya Bey," dedim masumca.

"Öyle mi? Az önce sana dediklerimi unuttun galiba."

"Hayır, unutmadım." Arda sadece ikimiz arasındaki diyaloğu dinlerken birden ileriye atıldı.

"Derya Bey, biz Açelya ile okuldan tanışıyoruz."

"Biliyorum, bizzat kendisinden öğrendim zaten." Yüzüme nefretle bakınca bir an dondum kaldım.

"Evet, Açelya sana seçenek bırakmıştım ama bunu kibarca kullanmak istemedin." Bir an durdu ve yanımdan birkaç adım uzaklaştı.

"Seni kovuyorum," dedi yüksek sesle.

"Başkalarının arkasından iş çevirmenin yanlış olduğunu öğrenirsin böylece. Hadi güle güle." Bir an ne yapacağımı bilemedim. En son gördüğüm; nefretle yüzüme bakıp arkasını dönüp gitmesiydi.

5

DERYA'DAN

"Seni anlamak imkânsız. Baştan beri belliydi zaten. Çok da umurumda Derya Bey." Bunları söylerken sinirliydi ama aynı zamanda da üzgündü. Gözleri dolmuştu sanki. Karşıdaki adama bir bakış attıktan sonra hızlıca yürüyüp asansörlere doğru yöneldi. Sinirlerime hâkim olamamıştım. Aşırı derecede bir kıskançlık damarlarımda dolaşıyordu. Şu an karşımda bana şaşkınlıkla bakan adama yumruğumu geçirmemek için kendimi zor tuttum. Bu herif olmalıydı sevdiği.

Bakışları bu adama hayran olduğunu kanıtlıyordu. Ayrıca adamın Çağlayan Adaletten geldiğini de biliyordum. Bu adam için miydi yani? Abartılacak bir olayının olduğunu sanmıyordum. Belki de gözleriydi onu büyüleyen, çok emin değildim. Ailede iki tane mavi gözlü varken bundan benim nasiplenmemem ilginçti aslında. Öyle bir gen havuzu vardı ki; kahverengi, yeşil ve mavi...

Ben kahverengi renkten nasiplenmiştim babam gibi. Erkek kardeşim Deniz babaannemin yeşil gözlerini, kız kardeşim Nehir ise annemin mavi gözlerini almıştı. Bunları ne ara kafamdan geçirdiğimden emin değildim. Karşımda benden yanıt bekleyen bir adam vardı. Elindeki dosyayı çekip aldım.

"İşin bitti gidebilirsin," dedim buranın patronu benim edasıyla. Bir şey söyleyecekti ama onu bakışlarımla susturdum. İstediğim zaman bakışlarımla bir erkeği bile korkutabilirdim. Bu özelliğimi seviyordum.

"Sana da güle güle," deyip yolu gösterdim. Arkama bakmadan odama yürürken, ne yapacağımdan kesinlikle emin değildim. Komik olan şuydu aslında; bu şekilde bir kadını kovalamak kesinlikle bana göre değildi. O bana ilgisini göstermeli, ben de o ilgiye karşılık daveti kabul etmeliydim. Açelya ise bambaşkaydı. Belki de gözümde onu çekici kılan unsur bu olmalıydı.

Yemekte Deniz ile olan konuşmamız pek iyi geçmemişti. Yine de ondan başka adam gibi taktik alacağım kimse yoktu. Özellikle Levent gibi, kadınların ruhundan anlayan bir arkadaşı varken... Odadaki pencerenin önüne gelip dışarıyı seyrederken telefonumu alıp Deniz'i aradım. Yine aynı olayı tekrarlıyordu. Çalıyordu ama beyefendi açmıyordu. Sonunda telefonu açtığında ona bir nutuk çekecektim ki kendimi durdurdum. Sonuçta ona işim düşmüştü değil mi?

"Derya Beyler neden lütfedip kardeşini arıyor acaba?"

"Deniz kapa çeneni de beni dinle."

"İşin düştü değil mi?"

"Evet, bunun tadını sonuna kadar çıkarabilirsin, izin veriyorum." Deniz'in çoktan kaşlarını kaldırıp gülümsediğinden emindim.

"Şimdiden başladım. Anlat bakalım."

"Şu kız... Onu kovdum," dedim sıkıntılı bir şekilde. Bir yandan da cama parmaklarımı vuruyordum yavaşça.

"Ne yaptım dedin? Sen değil miydin işe zor aldım diyen."

"Bendim ama beni çıldırtmayı başardı. İşe sırf istediği bir şirkette çalışan platonik aşkı için girmiş. Bu beni çileden çıkardı. Aşırı derecede sinirlendim."

"Sesinden belli oluyor. Demek reddedilmek kıskançlığa yol açtı." Esnemişti. Saat orada gece on bir gibi olmalıydı.

"Sen niye esniyorsun?" Bunu duyunca güldü.

"Dün gece uyumadım da ondan. Nazenin çok güzel bir sürpriz yaptı."

"Aferin Deniz. Ben seni orada sevgilinle yatıp kalk diye mi okutuyorum?"

"Sürpriz dedim ya. Çok güzel de oldu. Sınav zamanı rahatlattı." İç geçirdim.

"Ne oldu kıskandın mı yoksa yine?"

"Seni mi kıskanacağım? Hadi ne yapmalıyım söyle."

"Yapacak bir şeyin yok. Kızın sana biraz ilgi göstermesi gerek. Ona bir şekilde kendini göstermelisin. Hiç ondan bir ışık aldın mı?"

"Bugün yemekte küçük bir bakışma yakaladım. Sadece bu. Benden nefret ettiğine eminim."

"Sevdiği çocuk dedin. Onu tanıyor musun?"

"Aslında platonik demişti."

"Çocuk onu sevmiyor yani. Bu iyiye işaret. Buradan yürüyebilirsin."

"Nasıl?"

"Bu çocuğun bir kusuru olmalı ama bu kızın nefret ettiği bir kusur. Bunu bulup kıza bunu göstermelisin ki ondan nefret etsin." Sesler gelmeye başladı. Birileri bilmediğim terimler söylüyordu.

"Sınav mı var yarın?"

"Kardiyoloji sözlüsü var."

"Sen niye çalışmıyorsun?"

"Kardiyolojiye mi çalışacağım. O beni çalışsın," dedi ve güldü.

"Bilirsin çok iyiyim bu konuda. Hayat bile kurtardım." Bunu söylerken ufak siniri fark etmiştim. Geçen sene sünnetçimiz Nusret Amcanın hayatını kurtarmıştı. Aslında bu Deniz'in sevdiği bir olay olmamıştı çünkü küçüklükten beri Nusret Amcaya bir gıcığı vardı.

"Geçmeyecek değil mi bu nefret?"

"Geçmeyecek. Hâlâ sigara içiyor mu?"

"Yok, geçende babamla kahve bile içmedi." Gülerken ben de ona katıldım.

"Neyse geç onu, ne yapmalıyım?"

"İlk başta azıcık bekle ki sakinleşsin. Olayları bir kendi kafasında tartsın. Boş da bırakma hani. Ne yaptığından bilgin olsun. Şu çocuğu da iyi araştır. Açığını bul. Yanına kızın arkadaşlarından birini al. Hatta en yakın arkadaşını."

"Ya o Hukuk okumuyorsa."

"Şansını dene işte. Olmadı onların sınıftan birini bul. Sonuçta güzel bir staj, kimse hayır diyemez. Ayrıca arada bir onun önüne çık ama umursamaz davran. Bakalım ne tepki verecek? Ona göre strateji belirlersin." Dediklerinde haklıydı. Kafama yatmıştı en azından.

"Tamam, sağ ol Adacığım.

"Ben bu gidişle babama ilk torununu senden önce vereceğim haberin olsun."

"Daha iki senen var mezun olmak için."

"Mezun olmadan da Nazenin ile evlenebilirim."

"Geçende sen değil miydin Nazenin çocuk istemiyor diyen?"

"Dedi de ama Deniz onu ikna etmenin yolunu bulacak." Hiç sanmıyordum açıkçası.

"Kolay gelsin. Onu hiç o şekilde hayal edemiyorum. Göğüslerim sarkacak diye bebeği emzirmezse abim dedi dersin."

"Daha zamanım var. Senin paraları eziyoruz haberin yok. Fatura kabarmasın."

"Çalıştığım gibi harcayayım değil mi?"

"Azıcık ben de nasiplensem olmaz mı?"

"Nasipleniyorsun zaten. Azıcık da sen çalış. Hadi görüşürüz."

"Derya Bey kendini yıpratmazsa iyi olur çünkü o bize lazım." Bunu duyunca gülümsedim.

"Seni özledim Deniz."

"Ben de seni abi."

6

Nefret, nefret ediyordum. İstediğim bu değil miydi sanki? O zaman neden beni kovmasına bu kadar üzülmüştüm. Belki de bunun cevabı rezil olmaktı. Arda'nın yanında resmen beni kovmuştu. Onun yanında beni âdeta yerin dibine geçirmişti. Arkasından iş çevirdiğimi düşünüyordu ama sonuçta bu işi o benden daha çok istiyordu. Şimdi ise garip bir kıskançlıktan dolayı beni platonik aşkımın önünde rezil etmişti.

Sinirle gözümden düşen bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. Neden ağlıyordum ki sanki? Derya Bey'in yüzünü zaten görmek istemiyordum. 'Bey'miş cidden bugün 'Bey' olduğunu gerçek anlamda göstermiş ve kalemimi kırmıştı. Düşüncelerimle hızlı hızlı yürürken arkamda bir hareketlenme hissettim. Soluk soluğa bir ses duyduğumda ise arkamı döndüm.

"Merhaba!" dedi Arda gülümseyerek. Yüzümdeki ağlama ifadesini silmem gerekiyordu.

"Merhaba..." Gülümsemeye çalıştım ama başarılı oldum mu, bilmiyordum.

"Çok garip bir adam. Kafaya takmaya değmez. Beni de kovdu yanından diyebilirim."

"Zaten onunla çalışmak istemiyordum. Sadece referans için oradaydım ama onu da beceremedim."

"Boş ver, bak ben de burada çalışacağımı düşünmüyordum ama oldu."

"Ben şansa pek inanmıyorum Arda."

"Hayatın ne getireceği bilinmez." Durdu ve bana mavi gözleriyle gülümsedi. O an biraz moralim düzel-

mişti. Onun karşısında rezil olmadığım için bir nebze mutluydum. Yürümeye devam ederken bir an durdu.

"Buradan gitmem gerekiyor. Sen de moralini bozma. Hatırladığım kadarıyla başarılı bir öğrenciydin."

"Bu başarı istediğim yeri kapmama yeter mi, bilmiyorum."

"Denemeye devam et. Tekrar görüşmek üzere Açelya."

"Umarım," dedim ve o uzaklaşırken arkasından baktım. Bugün böyle olmamalıydı. En azından orada çalışmaya devam etmeliydim. Ben Arda kadar umutlu değildim işte. O pisliğin yazacağı bir cümleye çok ihtiyacım vardı.

Yurda döndüğümde beni şaşkın bakışlarla karşılayan Damla oldukça garip duruyordu. Yatağımın üstüne çökünce sanki anlamış gibiydi.

"Açelya ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İşten atıldım işte. Neden mi? Açık sözlü olduğum için."

"Ne?" dedi bir an ve yüzünü öne eğdi.

"Ben çok üzgünüm. İnanamıyorum."

"Ne oldu?" Ayağa kalktım ve şüpheyle yüzüne baktım. Yavaş yavaş yanına doğru yürürken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Aslında bugün biri vardı okulda. Bir kişiye daha ihtiyacı olduğunu söyledi. İlk teklifi de bana verdi. Ben de tabi ki en yakın arkadaşımla çalışmak istediğimi söyledim. Ben seni işten çıkardığını bilmiyordum Açelya. İnan ki bilmiyordum." Bir an sadece olduğum yerde kalakaldım. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Aklındaki şeytanî plan neydi acaba? Çok sinirlendim. Öyle ki topuklarımı yere vururken acımıştı. Bunun hesabını sormalıydım. O da benim arkamdan iş çevirmişti sonuçta. Bana nasıl davrandıysa ben de ona daha katı bir şekilde cevap verecektim.

Telefonumdaki saate bakarken onun çoktan evine gitmiş olduğunu düşündüm. Ne var ki çalıştığım günler boyunca arkadaş edinmeyi başarmıştım. Mesaj yoluyla evinin adresini öğrenmek kolay olacaktı.

Cevap geldi gelmesine ama evde değildi. Bunu kendi sekreteri söylemişti. Otelde bir müşterisiyle toplantıdaydı. Bundan iyi fırsat olamazdı herhalde. Aklıma gelen planla gülümserken, Damla bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bunun hesabını soracağım."

"Açelya cidden bu adama düşmanlığın sana hep kötü şekilde dönüyor. Aklında ne varsa vazgeç lütfen."

"Sen öyle san. Bak gör bakalım." Çantamı alır almaz kapıya doğru yürürken Damla bir kez daha uyardı.

"Sakın aptalca bir şeyler yapma." Ona bir an baktıktan sonra odadan çıktım.

Otelin önüne geldiğimde parlayan ışıklar beni karşılamıştı. Öğlenki haline hiç benzemiyordu. İçeriye girdiğimde beni karşılayan görevliye işyerinde bana verilmiş olan kartı gösterdim.

"Derya Bey'in asistanı mısınız?"

"Evet," dedim öyle olmasa bile. Galiba böyle birini bekliyorlardı. Tam işime gelmişti.

"Aslında Derya Bey misafiriyle özel olarak ilgilenilmesini istedi. Yemek servisine ben de yardım edecektim."

"Hiç böyle bir şey istememişti bu zamana kadar." Kaşlarımı kaldırıp bilmiş bilmiş konuştum.

"Yapma ama her müşterinin kendine has bir duruşu, koyduğu ağırlık vardır değil mi? Derya Bey milyonlarını kaybetmek istemez." Bu açıklamamı duyan görevli bana inanmıştı.

"Benim mutfağa gitmem gerek." Başını salladıktan sonra görevliyi takip ettim. Burası sandığımdan daha güzeldi. Her bir çalışan ahenkle işlerini yaparken, adamın imparatorluğunu kendi gözlerimle görmüş oluyor-

dum. Garsonu işaret eder etmez kendimi oraya yürürken buldum.

"Bu bayan Derya Bey'in asistanı. Müşteri için özel bir ilgilenme olacakmış."

"Benim bundan haberim yok."

"Son dakika planı," dedim masum bir şekilde gülümserken.

"Bence bir sormalıyız," deyince hemen panik oldum. Bundan da sıyrılmalıydım.

"Hadi ama sen beni tanımıyorsun herhalde." Tehditvarî havayı sesime verince kendimden güç almış oldum. Adam bana kimsin der gibi alayla bakarken hemen konuşmayı sürdürdüm.

"Ben Açelya Yılmaz olay çıkardığım halde işe tekrardan alınan o kızım." Bu olayı şirkette herkes biliyordu. İçimden burada da duyulması için dua ediyordum. Stresle dolan hava bir anda adamın sözleriyle bölünmüştü.

"Sen o kız mısın cidden?"

"Ta kendisi." Elimdeki kartı gösterirken çoktan kazandığımı biliyordum.

"İyi tamam, sen içkiyi ve suyu sipariş et. Derya Bey iş görüşmelerinde asla içki içmez ama misafirine ikram etmeyi sever. " Adam çok akıllıydı. Misafirin kafa bulanık olunca şartları hemen kabul ettirecekti aklı sıra.

"Anlaşıldı."

Garsonla birlikte içeriye yönelirken içimdeki planla oldukça mutluydum. Restoran doluydu. Masaya yaklaştıkça karşısındaki adam ile olan konuşması gayet samimi görünmüştü gözüme. Masanın yanında durduğumuzda ise hiç başını kaldırıp bakmadı. Garip olan anlamadığım bir dille konuşuyorlardı. Ben onların hangi dil konuştuklarını anlamaya çalışırken garson bir an kolumu dürttü. İlk adımı benim atmam gerekiyordu galiba. İçki bardağını yavaşça doldurup misafirin önüne

koydum. Saçları olmayan ve kıpkırmızı suratı olan misafir hemen bardaktan bir yudum almıştı bile. Önümde duran ve salona gelirken sakladığım buz dolu su bardağını açığa çıkartırken garson anlamaz bir şekilde yüzüme baktı.

"Sen ne yapıyorsun?" deyince Derya'nın şaşkın suratı beni bulmuştu.

"Demek arkadaşımı kandırırsın ha!" dedim ve ilk bardağı pantolonun önüne hızlıca boşalttım. Elleri yetişememişti ve ben kazanmıştım. Soğuk suyun etkisiyle nefesini tutup bir an ayağa kalktı. Misafir şaşkın bir tavırla bakarken hemen kolumdan tuttu.

"Senin burada ne işin var?" dedi hırlayarak. Çok sinirlenmişti.

"Arkamdan iş çevirmenin cezası." Garsona ölümcül bakışlar atarken bir an kolumu bıraktı.

"Onu nasıl içeriye alırsınız?" Garson kekelerken diğer su bardağını aldığım gibi ellerimin de müsait olmasıyla Derya Bey'in suratına suyu çarptım. İlk başta elleriyle suyu silmeye çalıştı. İkinci olarak derin bir nefes aldı. Üçüncüye bakamadım çünkü çok sinirlenmişti, ben de bu arada çoktan oradan uzaklaşmaya başlamıştım.

Sandalyelerin arkalıklarından destek alıp koşarken sonunda restorandan uzaklaşmıştım. Dışarıya çıktığımda Derya'nın da arkamdan gelmekte olduğunu gördüm. Caddenin kaldırımlarında koşarken artık gücümün kalmadığını düşünüyordum. Damla kesinlikle haklıydı. Bu adam asla bu şekilde kızdırılmamalıydı.

"Açelya merak etme seni yakalayınca dersini vereceğim. Sen beni tanımamışsın daha." Arkamdan bağırırken sadece başımı sallamakla yetindim. Artık nefesim tükeniyordu. Ayağım kaldırıma takılarak bir an kendimi dizlerimin üstünde buldum. Sızlayan bacaklarımı hareket ettirir ettirmez keskin bir acıyla karşılaştım. Bu çocukluğumdan kalma bir acıydı. Dizimin yüzüldüğün-

den emindim. Nefes nefese kalırken artık onun arkamda olduğunu biliyordum. Başımı çevirdiğimde ıslak bir pantolon ve saçlardan süzülen damlalarla bana bakan bir çift kızgın bakışlı Derya vardı. Kızgın suratına bakarken ürkmüştüm. Başımı yavaşça çevirdim ve kanayan dizlerimi görünce yüzümü buruşturdum.

"Açelya senin amacın ne? Beni delirtmek mi?" Başımı tekrar ona çevirdim.

"Aynen öyle Derya Bey. Sizin bana yaptığınız gibi." Bacaklarımı toplamaya çalıştım ama acıyordu.

"Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" Hâlâ çok kızgındı ve saçlarından sular damlamaya devam ediyordu. Bu sayede gömleği de ıslanmıştı ve tenini belli ediyordu.

"Beni evcilleştiremezsiniz."

"Bence bunu çok güzel bir şekilde yapabilirim." Ukala tavrı üzerindeydi her zamanki gibi ama ben de onun kadar ukala ve gıcık olabilirdim. Hatta fazlası bile olabilirdim.

"Kendinizden bu kadar emin olmayın."

"Neden ki? Şimdiye kadar başarısız olmadım. Şimdi de çekinecek değilim." Bacaklarımı kendime doğru çektim. Burada oturmak aptalcaydı ama ne yapacağımı bilmiyordum. Onu cidden çok kızdırmıştım. Öylece önüme bakarken elini uzatması şaşırmama yol açmıştı.

"Daha fazla yerde oturma." Sesi yumuşamıştı, bundan güç aldım ve elini tutup beni kaldırmasını izledim.

"Bir daha bir derdin olduğunda konuşmayı dene."

"Konuşacak bir şey bırakmadınız. Bu kadar sinsice davranacağınız aklıma gelmedi." Güldü ve yürümeye başladı.

"Sence kim sinsice davrandı? Neyse, nasılsa intikamımı alacağım." Kolumu sıkı sıkı tutup beni sürüklercesine yürütürken dizlerim acıyordu. Elinden kurtulamamıştım. Çok güçlüydü.

"Dizlerim acıyor. Bırak beni! Şimdi de eşkıyalık mı yapacaksın?" dedim çırpınarak.

"Başka çare mi bıraktın?"

"Canım yanıyor!" diye bağırdığımda durdu. İlk başta bana baktı sonra ise gözleri yola odaklandı. Bir anda kolları belimi kavradı ve beni kaldırıp omzuna attı. Bu duruma düştüğüme inanamıyordum.

"Sakın sesini çıkarma yoksa seni yine sürüklerim. Küçük cadı cezasını çekmeli."

"Cadı mı?" Yürümeye başlamıştı. Dünyaya baş aşağı ters bakmak oldukça garipti. Özellikle sokaktaki insanlar bize bakarken. Gerçek şuydu; bu adam zamanını spor salonunda da geçiriyordu. Kolları omzu ve sırtı bunu kanıtlar nitelikteydi.

"Beğenemedin mi?"

"Daha akıllıca bir şey beklerdim."

"Şu durumdayken ancak bu kadar olabiliyor. Pantolonum ıslak, bacaklarımı soğuktan hissetmiyorum. Ayrıca bir ton laf anlatacağım bir adam var içeride. Tabi gitmediyse."

"Bunu hak ettin." Cam kapıdan girişe geldiğimizde direk gittiği yer asansörler olmuştu.

"Sen ne yapıyorsun?" Biraz paniklemiştim.

"Sana bir ders vereceğimi söylemiştim." Kapı açıldı ve içeriye girerken beni yere indirdi.

"Ne oldu korktun mu?"

"Kendinle karıştırma." Tek kaşını *hadi oradan* der gibi kaldırmıştı. Evet, korkmuştum ama bu duyguyu ona vermeyecektim. Katlar yükselirken korkum da artıyordu. Kata geldiğimizde yine kolumdan tuttu. Cebinden çıkardığı kartla bir odanın kapısını açtı. İçeriye girerken kapıyı kapattı ve kartı da yanında götürdü.

7

Etrafa merakla bakarken korkuyordum. O ise hiç istifini bozmamış ve sol tarafta duran dolaplardan birini açmıştı. Yedek kıyafet vardı içeride. Pantolon gömlek ve bir de iç çamaşırı aldıktan sonra yanımdan ayrıldı. Banyo olarak tahmin ettiğim yere gidince biraz rahatlamıştım. Buradan kaçamazdım. İlk başta çok yukarıdaydık. Şehrin ışıkları cama vuruyordu. Camın kenarına yaklaşınca insanların karınca gibi göründüğünü görmüştüm.

Ayrıca çorabım yırtılmıştı ve kanayan dizlerle güzel bir görüntü oluşturmamıştı. Saat da geç olmuştu. On ikiden önce yurda girmem lazımdı. Yoksa içeriye almazlardı. Duyduğum sesle irkilirken hemen arkamı döndüm. Yeni kıyafetlerini giymişti.

"Uslu dur ben gelene kadar. Kaçacak yerin de yok zaten." Gıcıkça gülümserken yüzüne tokat atmak istedim. Çoktan skor olarak öne geçmişti bile. Bu sinirimi bozuyordu.

"Ne yapacaksın ki?"

"Bilmem bir düşün istersen. Bir kadın ve erkek yalnız kalınca ne yapar?"

"Bu kadar pislik olamazsın."

"Sinirlenince gözüm bir şey görmüyor," deyince cidden korktum. Öyle birine benzemiyordu ilk başta. Gayet düzgündü ama cidden dediği gibi çok sinirlenmişti.

"İnanmıyorum."

"Daha fazla konuşamam. Nasılsa tüm gece buradayız. Anlayacağın vakit var. İstediğini söylersin," dedi ve

kapıyı kapatıp gitti. Korkuyordum. Ya bana kötü bir şey yapmaya kalkarsa ne yapardım?

DERYA'DAN

Aşağıya inerken müşteriye nasıl bir açıklama yapacağımı düşünüyordum. İtalya'da mükemmel bir mekân bulmuştum. Hem ucuzdu da. Bir taşla iki kuş vurmuş olacaktım, tabii Açelya gelmeseydi. O şirketten gider gitmez direk bir asistanımı görevlendirip okula göndermiştim. Tanıdığım hocası sayesinde en yakın arkadaşını öğrenmiş, asistanım aracılığıyla ona teklif göndermiştim. Açelya'yı kovduğumu daha kız arkadaşı bilmiyordu. Bu da işime gelmişti. Sonucun bu şekilde hemen karşıma çıkacağını düşünmemiştim.

Döktüğü sularla donsam da öfkem aksine çok sıcaktı. Bu şekilde beni çalışanlarımın ve müşterimin yanında zor durumda bırakmıştı. Bunun da bir bedeli olacaktı elbette. Bu da şimdiki korkusu olmuştu. Onu bilerek korkutmuştum. Erkeklerle bu şekilde oyun oynamamalıydı. Herkes benim gibi davranmayabilirdi.

Müşterime Açelya'nın kız arkadaşım olduğunu ve onu bu sıralar ihmal ettiğim için kızdığını, bu şekilde benden intikam aldığını söyledim. Adam da garip bir şekilde anlayışla karşıladı. *"Kadınlar tuhaf varlıklar,"* demeyi de ihmal etmedi. İşi tatlıya bağladığım için mutluydum. Sanki olaysız bir gece gibi iş sonuçlanmıştı.

Yukarıya çıkmadan önce Deniz'i aramaya karar verdim. Benimle dalga geçeceğini bilsem de bunu yapmalıydım çünkü onunla gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum. Her zamanki gibi telefon çaldı, çaldı ve son anda açıldı.

"Efendim," dedi ama başka birine garip terimler söylemişti.

"Deniz durum acil," deyip anlatmaya başladım.

"Ne yaptı dedin? Su döktü üzerine." Gülüyordu hem de kahkahalarla. Sinir bozucu bir şekilde o derin kahkahasını dinlemiştim.

"Bu kız sandığımdan da yaman. Siz birbirinizi bulmuşsunuz bence."

"Şu an yukarıda onu bayâ bir korkuttum."

"Başka yolu yok muydu yani? Bu hiç hoş değil."

"Yoktu Deniz. Benim yerime başka bir erkek de olabilirdi"

"Bence onun da duygularını öğrenecek bir şey yapmalısın. Sana tepki veriyor. Sinirlenmiş. Bu iyiye işaret. Umurundasın yani."

"Ne yapabilirim?"

"Onu ürkütmeden öpebilirsin mesela. Eğer o da istiyorsa bunu kendin gözlemlersin."

"Bilmiyorum, denemeye çalışacağım."

"Ne oldu yoksa heyecanlandın mı?" Gözlerimi kapattım cidden bu gece sinir kotamı çoktan aşmıştım.

"İyi tamam."

"Sonucu merakla bekliyor olacağım."

"Sınavlarım var demiştin."

"Kardiyolojiden hocamı bile şaşırtacak şekilde çok yüksek bir puanla geçtim. Stajı seviyorum. Diğerleri de zaten zorlamaz. Çalışıyorum ve hatta şu anda bile stajdayım ama ben değerli vaktimi seninle paylaşıyorum. Değerini bil."

"Buraya gel ben sana değerini bildireceğim."

"Kapatıyorum. Nehir'i ve annemi çok özledim. Bir öpücük atarsın artık."

"Atarım," dedim ve telefonu kapattım. Onunla çok zıt noktalarımız olsa da o benim canımdan bir parçaydı. Deniz gibi bir erkek kardeşe sahip olduğum için şanslıydım.

Yukarıya çıkarken Deniz'in söylediklerini düşündüm. Acaba onu öpsem ne tepki verirdi? Şu anda korkarken tabii ki olacak iş değildi. İlk önce o korkusunu almalıydım. İçeriye girdiğimde onu bir koltukta büzüşmüş olarak buldum. Beni görünce rengi atmıştı.

"Korkma sana dokunacak değilim. Eğer bunu aklından geçirdiysen seni yanlış tanımışım diyeceğim."

"Geçirmedim," dedi ama rahatladığını kendi gözlerimle görmüştüm. Bu kızın bu şekilde dik durma çabalarına bayılıyordum. Kendine öz saygısı olan biriydi. Ne olursa olsun o duruşu bozmuyordu. Yanına oturduğumda dizlerinin kanamış olduğunu gördüm. Ben sadece çarpmaktan dolayı acıdığını düşünmüştüm ama çoktan dizleri yara olmuştu. Bunu görür görmez ayağa kalktım. Dizlerinin temizlenmesi gerekiyordu. Dolaplarda bir ilk yardım çantası olacaktı. Çantayı bulup içinden pamuk ve antiseptik aldım. Elimdekileri görünce şaşırdı.

"O kadar da kötü bir adam değilim. Ayrıca çorabını çıkarsan iyi olur." İncecik çorap yırtılmış ve çevresindeki tozları da toplamıştı.

"Arkanı dön."

"Tamam," deyip kabul ettim. Doğru ya bu külotlu çorap bile bizim şirketin bir prosedürüydü. Arkamı dönmüş çıkarmasını beklerken sesini duymamla bittiğini anladım.

Yere oturdum ve çekingen bir şekilde bana bakmasını seyrettim. Çok güzeldi. İnce ve bembeyaz bacaklarına bakarken çoktan etkilendiğimi hissediyordum. Tüm dikkatimi işime vermeye çalışarak pamuğa bir miktar antiseptik döktüm. Yavaşça dizindeki yarayı silerken bir anda bacağını çekmişti. Yakıyor olmalıydı.

"Biraz daha sabır," dedim. Tekrar yaklaşıp silerken kendini sıktığını fark ettim. Nazikçe tekrar temiz bir pamukla sildikten sonra tamamdı.

"Teşekkür ederim," derken oldukça farklı bakıyordu. Önceden görmediğim bir bakış vardı. Pamukları atmak için gittiğimde ayaklanmıştı.

"Nereye?"

"Yurda yetişmem lazım yoksa içeriye almazlar."

"İstediğimi almadan bırakmam." Ona bir ders vermeden bırakmayacaktım. Böyle oyunlar oynamamayı öğrenmeliydi çünkü çocuk oyuncağı değildi.

"Ne istiyorsun?" Kızmıştı, bunu görebiliyordum. Yaklaştım yavaşça. Mavi gözlerine bakarken büyülenmemek elde değildi.

"Tabi ki ilk olarak bir özür bekliyorum."

"Özür mü? Ne için? Arkadaşımı kandırdığın için mi?" Çok sinirlenmişti. Gözlerinden alevler fışkırıyordu. Bu iyi bir fırsattı. Hele böyle alevler saçarken onu şaşırtmış olurdum.

"Öyle olması gerekiyordu," dedim ve çok daha yaklaştım. Arkaya bir adım attı.

"Bir de suçunu kabul ediyorsun." Gülümsedim ve bu onu daha da çileden çıkardı. O an belinden kavradım ve dudaklarımla dudaklarını örttüm. İlk tepki şaşkınlıktı sonrası ise çırpınış... Ben ise kaybolduğumu düşünüyordum. O kadar güzeldi ki, hiç bırakmak istemedim onu. Kollarımdaki duruşu, saçlarının tatlı kokusu ve dudaklarının yumuşaklığı beni esir etmişti. Ellerim belini daha da sıkı kavrarken artık çırpınmayı kesmişti. Bundan cesaret alarak ellerimden birini bal rengi saçlarına götürdüm. Sonrası benim için umut kıvılcımı olmuştu. Bana karşılık vermeye başladı. Dudaklarını dudaklarıma bastırırken onun da bir şeyler hissettiğinden emindim.

Ondan ayrılmalıydım çünkü vücudum daha fazlasını isteyecekti. Ellerim şu anda göğsüme değen göğüslerini avuçlamak istiyordu. Onu istediğimi ona daha farklı bir şekilde göstermek istiyordum. Son kez dudaklarını kav-

radıktan sonra bıraktım. Tatlı nefesi yüzüme vururken oldukça mutlu olmuştum. Artık tutunacak kocaman bir nedenim vardı.

KRKTUS TEAM

8

AÇELYA'DAN

Nefes nefese ne olduğunu bilmez bir şekildeydim. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Çok kızgındım kendime. Öyle ki bu siniri ondan çıkarmak istedim. Beni ne cüretle öpebilirdi. Ondan kurtulur kurtulmaz tokat attım. Hazırlıksız yakalamıştım onu ama bana kızgın görünmüyordu. Hatta gülmüştü. Bu o kadar sinirlerimi bozdu ki.

"Ne yaparsan yap. Seni bırakmayacağım Açelya. Bunu bana sen gösterdin."

"Ben seni sevmiyorum bile. Unuttun mu bugün başka birini sevdiğimi söylemiştim sana." Bana yaklaştı ama geri geri gittim.

"Umurumda bile değil," dedi cesurca gözlerimin içine bakarak. Arkamı döndüm. Gitmem gerekiyordu. Neredeyse ağlayacaktım. Nasıl bu hale gelmiştim ben.

"Söylemiştim. Seni evcilleştireceğim ve sen de bundan gurur duyacaksın Açelya."

"Hayır," dedim. Yaptığımdan çok utanıyordum. Sanki Arda'ya ihanet etmiş gibi hissediyordum.

"Ben gitmeliyim."

"Seni bir yere bırakmam. Daha söylemedin." Kolumu kavradı hemen ama kurtardım.

"Neyi söylemedim?"

"Özür dilemedin Açelya. Beni çok zor bir duruma soktun."

"Asıl sen beni zor duruma soktun. Gitmem gerek." Tekrar kolumu kavrayacağını düşündüm ama yapmadı.

Bunun yerine kolları göğsünde kavuşturdu. Şu an tam bir patron gibi görünüyordu.

"Özür dilersen gitmene izin vereceğim." Bunu yapamazdım. Saate bakarken çoktan on bire gelmiş olduğunu gördüm. Tam bir saatim vardı.

"Olmaz," dedim sinirle.

"O zaman benimle birlikte burada kalırsın." Sinir katsayım hızla en üst seviyeye çıkıyordu. Beni köşeye sıkıştırmayı başarmıştı işte. Bir şeyler düşünmeliydim. Mantıklı bir sebep bulmalıydım ama aklıma gelen bir cümle yoktu maalesef. Tek çarem mağduru oynamaktı.

"İstemiyorum, zorla beni tutacak mısın yani? Sen eşkıya mısın Derya Bey?" Araya mesafe koymak en iyisiydi şu anda.

"İstediğini söyleyebilirsin. Artık alınmıyorum. Ben cevabımı harika bir şekilde aldım." Kendine aşırı güveniyordu çünkü o güveni ona ben vermiştim. Akıllıca davranmamıştım. Neden? Neden böyle bir şeye izin verdim? Beynim bunu düşünüyordu şimdi.

"Gitmek istiyorum." Üzerine yürüdüm kararlı bir şekilde. Bu davranışımı gülümseyerek izledi.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sadece iki kelime Açelya. Sadece iki kelime..." Başımı salladım. Ondan özür falan dilemek istemiyordum. Saate bakınca çeyrek geçtiğini gördüm. Kırk beş dakikam kalmıştı.

"Yapamam." Umutsuzluk beni yavaştan ele geçirmeye başlamıştı.

"Çok kolay söylemesi. İçeri sızıp çalışanları kandırmaktan veya üstüme soğuk su dökmekten bile kolay." Sadece karşıdaki koltuğa çöktüm. Bir karar vermem gerekiyordu. Onunla burada kalmak özür dilemekten daha kolaydı.

"Burada kalacağım," dedim kararlı bir şekilde. Yüz ifadesi şaşkınlığa bürünmüştü.

"O kadar inatçısın ki! Bu özelliğini çok seviyorum."

İltifat edeceğini düşünmemiştim ama bir gerçek vardı; bana karşı duygusal anlamda hissettikleri... Bunu daha önce ima etmişti. Bugün ise bunu bana göstermiş, dahası sanki ben de ona değer veriyormuşum gibi göstermiştim. Ne olursa olsun özür dilemeyecektim.

"Neyse sakın benden koltukta falan uyuyacağımı bekleme. Çok yoruldum bugün." Bir bu eksikti zaten. Ondan incelik beklemek benim aptallığımdı. Ona sert bir şekilde bakarken kaşlarını kaldırmıştı.

"İyi, sen gel benim işimi boz. Ondan sonra da benden iyilik bekle. Çok beklersin!"

"İşini bozmak istememiştim. Tek istediğim senden intikam almaktı." Çok kötü köşeye sıkıştığım için sesim cici kız modunda çıkmıştı. Yapabileceğim başka şeyler olmalıydı.

"Ters köşe yaptım. Şu an senden intikam alan benim. Bu arada yemek yiyebildin mi?" Akşam yemeğini sırf bu olay için atlamıştım. Karnım açtı ama sinirlerim bunu gayet güzel bir şekilde maskelemişti.

"Yemedim," dedim utanç verici bir şekilde. Açım demek yeterince utanç verici bir terimdi benim için. Başımı öne eğdim ve düşünmeye başladım. Birincisi koltukta uyumak benim için çok kötü olurdu. Boyum uzun olduğu için sığamazdım. İkincisi o yatakta onunla yatmak istemiyordum. Üçüncüsü eğer onunla birlikte yatarsam ne kadar inatçı ve cesaretli olduğumu bir kez daha kanıtlayacaktım. Ben düşüncelere dalmışken o çoktan telefona sarılmıştı bile. Bir şeyler istemişti ama net olarak duymamıştım.

"Misafir aç bırakılmaz," dedi bana bakarak. Sanki misafirdim onun yanında.

"Ne misafirliğinden bahsediyorsun? Ben senin tutsağınım şu anda." Konuşurken sesim yüksek çıkmıştı. Özellikle de son cümlemde.

"Ben sana bir seçenek sundum. Bak kapı orada özür

dile seni yurduna kadar bırakayım." Hâlâ o geniş egosunu tatmin etmenin derdindeydi. Bu zevki ona yaşatmayacaktım.

"Dilemiyorum. Hadi dilettir de göreyim!" Ona meydan okurken kendimi çok güçlü hissediyordum.

"Bir hanımefendiye yakışmıyor bu cümleler." Yürüdü ve tam karşımda duran tekli koltuğa oturdu.

"Hanımefendi olmamı hak edecek biri değilsin." Bunu duyunca alaycı bir şekilde dudakları kıvrılmıştı.

"Olma zaten, ben hanımefendileri sevmem. Sevseydim şimdiye kadar evlenmiş olurdum onlarla."

"İyi ki evlenmemişsin. O kızlara yazık olurdu. Senin elinde solup giderlerdi."

"Öyle olacağını sanmıyorum. Çünkü evlenmek için bana yaklaşan o kadar çok kadın tanıyorum ki, bir yarış içindeler diyebilirim." Beni kıskandırmaya mı çalışıyordu yani? Sanki onu kıskanacaktım da.

"Hah! O kadınların aklından şüphe ederim ben."

"İstersen seni bir davete götüreyim. Bu sayede kendin de gözlemlemiş olursun."

"Kendini çok akıllı sanıyorsun değil mi Derya Bey!"

"Evet, seni yenmeyi başardım işte. İstediğim gibi, yanımda tutuyorum seni." Bunu duyunca yumruklarımı sıktım. Asıl amacı beni yanında tutmak mıydı yani? Bir anda hışımla ayağa kalktım ve onun yanı başında dikildim.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Yaptığım çok açık değil mi Açelya?"

"Bana ismimle hitap etme."

"Ne diyeyim? Bayan Yılmaz mı?"

"Bilmem Bay Hazinedar." Küçümseyici bir şekilde baktım ona. O ise buna karşılık bana gülümsemişti.

"Sana Bayan Hazinedar diyeceğim günler de gelecek." Bunu duyunca artık kendimi durduramadım. Kızgınlık damarlarımda kaynamaya başlamıştı.

"Avucunu yalarsın. Hatta şimdiden başlayabilirsin." Bunu duyar duymaz güldü. Öyle ki beni şaşırtan bir şey yaptı. Elini kaldırdı ve bana gösterdi. Elini dudaklarına doğru götürdü ve avucuna küçük bir dil darbesi indirdi. Şaşkınlıkla ona bakarken yorulduğumu hissetmiştim. Bu adam beni yenmeyi başarıyordu ama ben pes edecek biri değildim.

"Oldu mu?" dedi alaycı bir şekilde bakarken. Hiçbir şey diyemedim. Sadece geldiğim gibi koltuğa geri döndüm. Aramızda sessizlik uzarken kapının çalınması bu sessizliği bozmuştu. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında elinde tepsi tutan bir çalışan göründü. Tepsiyi alıp kapıyı tekrar kapattı. Bana doğru yürüdü ve elindeki tepsiyi bana uzattı. İlk başta almak istemedim ama çok güzel kokuyordu. Artık onunla uğraşıp kendimi daha fazla yıpratmak istememiştim. Tepsiyi aldım ve kapağını açar açmaz harika bir koku etrafı kapladı.

Mantar, biber ve domatesi seçmiştim tabakta. Hafif olması beni sevindirmişti. Ben yemeğe dalmışken o başka bir işle uğraşıyordu. Yanıma geldiğinde üzerini değiştirmiş olduğunu fark ettim. Lacivert bir alt ve lacivert bir tişört vardı üzerinde. Üzerindeki tişört tam oturmuştu. O tişörtün altında ne sakladığını merak etmiştim doğrusu. Tabaktakiler biterken biraz mutlu hissettim kendimi.

"Beğendin mi?" dedi bana bakarken. Başımı sallamakla yetindim.

"Teşekkür ederim," dedim kısaca.

"Rica ederim," dedi ve telefona sarılarak çalışanı çağırdı. Önümde duran tepsiyi geri verdikten sonra tekrar yanıma geldi.

"Kıyafet ister misin?" Onun kıyafetlerini giymektense böyle yatardım.

"Hayır," dedim keskin bir şekilde.

"Ben yatıyorum. Seçim sana kalmış. İstersen gel yanımda yat. İstersen de koltukta, seçim senin." Cevap vermeyince yanımdan ayrıldı. Onun uyumasını bekleyecektim.

Koltuğa bakış atarken hoşlanmamıştım. Bana oldukça küçük görünmüştü. Ne kadar nefret etsem de yatağa doğru yürüdüm. Gözleri kapalıydı ve uyuyor görünüyordu. Yavaşça yatağa oturdum ve ayakkabılarımı çıkarttım. Bacaklarımı kendime çekerken dizimdeki yara sızlamıştı.

Bir kedi gibi arkamı döndüm ona ve kıvrıldım. Sanki yanımda biri uyuyor gibi değildi. Ayrıca yatak çok rahattı. Başımı yastığa koydum ve onu düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapattım.

9

Sıcaklık hissediyordum. Öyle boğucu değildi. Sanki bir ateş yakılmıştı. Ben de yağmur altında kalmış ve sıcaklık arayan bir kadındım. İleride bir kulübe gördüm ve mutluluk adımlarımı koşarcasına attım. Kapıya yaklaşınca kapının aslında açık olduğunu fark ettim. İttirdim ve içeriye girdim. Bir ateş yanıyordu ocakta. Hızlıca yaklaştım. Yavaşça o sıcaklık etrafa yayılıyordu sanki. Ben de rahatladığımı hissediyordum. Birden kapının çıkardığı gıcırtı ile ürktüm. Tam arkamı dönecekken korku ile dolduğumu hissetmiştim.

Gözlerim şak diye açılırken bir an afalladım. Sıcaklığın nedeni biraz ötemde duruyordu. Erkekler kadınlardan daha sıcaktır çünkü onlarda daha fazla kan vardır. Ortaokul bilgisini hatırlamak aşırı tuhaf gelmişti. Gözleri kapalı olan adamı incelemek de tuhaftı. Hem de hoşlanmadığım bir adamı... Hâlâ kararlı duruyordu yüzü. Sert ve ulaşılmaz... Onun oyununa mı gelmiştim yoksa doğru olanı mı yapmıştım emin değildim. Ondan özür dilemek bana yakışmazdı. Evet, kesinlikle doğru olanı yapmıştım.

Siyah kaşlar, siyah kirpikler, düzgün bir burun, sert bir çene ve tabi dün gece beni sersemleten dudakları. Beni gafil avlamıştı. Bu olmamalıydı yoksa başka bir anlamı yoktu benim için. Bunu düşündükçe sinirleniyordum. Hemen arkamı dönmek istedim. Gömleğin buruş buruş olduğundan emindim. Tam arkamı dönecekken sırtımda hissettiğim boşluk nedeniyle çığlık attım. O an reflekslerim bir yol arıyordu ama bulamıyordu sanki. Yere düşmeden son anda iki el tarafından tutuldum.

Beni kendine çekerken hissettiğim korku ile nefesim kesilmişti.

Beni yastıklara bırakırken üzerime eğildi.

"Uslu duramıyorsun değil mi?" Sesine alaycılık hâkimdi. Alay edecek ne vardı ki sanki bunda?

"Yatağın ucunda olduğumun farkında bile değildim."

"O kadar kaçmana gerek yoktu. Sonuçta ben de insanım. İnsan yiyen bir yaratık değilim."

"Bence ondan daha da tehlikelisin. Sen bir erkeksin."

"O kadar tehlikeliydim o zaman, dün neden bu canavarla oyun oynamak istedin? Neden onu sinirlendirip kaçtın?" Bir de bilmiş tavrı eksikti.

"Cevabı adın gibi biliyorsun." Meydan okudum. O bilmişse ben çok daha bilmiştim.

"Doğru ya ismimdeki tezat bile iğrenç." Bu benim cümlemdi. İlk gün ofiste söylediğim cümle.

"O gün sana çok kızgındım."

"Yanlış olduğunu kabul ediyorsun yani."

"Evet ama isminin yanlış olduğunu kabul ediyorum. Mesela ismin Kaya olabilirdi. Maşallah kaya gibi sadece bir taşsın."

"Neyim?" derken gülümsemişti. Yavaşça yayılan ve içten bir gülümsemeydi.

"Taşsın işte, yontulması zor ama küçük parçalara ayırınca iyi iş gören bir taş." İşte şimdi tam bir gülmeye ulaşmıştı gülümsemesi. Kahkaha atarken doğruldu.

"Deniz bunu duysa sana hak verirdi aslında."

"Deniz kim?"

"Neden merak ettin? Söylemiştim aslında..." Hiç hatırlamıyordum. Acaba ne zaman söylemişti ki?

"Bilmem sadece sordum işte. Metresin mi yoksa?"

"Şu konuşmayı bir duysa olacakları düşünemiyorum," dedi ve saate baktı. Yataktan kalktıktan sonra konuşmasını sürdürdü.

"Arkadaşının dosyası iyiymiş. Bence ona bir şans ver. Sırf sen istemiyorsun diye başkasının geleceğini bitirmek bence sana yakışmaz. Bir de en yakın arkadaşınsa."

"Çok teşekkürler, tavsiyene uyacağımdan emin olabilirsin." Alaycılık sırası bendeydi.

"Ciddiyim ben. Bir düşün derim."

"Sırf bu yüzden sana soğuk sular döktüm. Anlamıyor musun? Sorun arkadaşım değil sensin. Senin sinsiliğin ve benimle uğraşman. Beni o gün Arda'nın karşısında rezil ettin." Gerilmişti, bunu yüzünden hemen anlamıştım.

"Arda efendi bu kadar önemli mi yani? Basit bir avukat sadece. Başkasından emir alan biri. Bu mu senin sevdiğin karakter."

"Bu devirde herkes birbirinden emir alıyor."

"Sen güçlü bir kadınsın Açelya. Güçlü bir adam sana yakışır. Zayıf değil." Kendisini mi tarif ediyordu yani?

"Sen misin o güçlü adam?" Küçümseyici bir şekilde baktım.

"Her yönden," dedi ve bir iki adım attı.

"Kendini ne sanıyorsun sen? Padişah mısın da hiçbir emrine karşı koyulmasın. Bu ego ile bir yere varamazsın."

"Dün egon yüzünden benden özür dilemeyen ve tanımadığı bir adamla uyumak zorunda kalan sen değil miydin? Bu kadar zor muydu ufacık bir özür? Tanımadığın biri ile bir gece geçirecek kadar. Hiç korkmadın mı? Etraf sapık kaynıyor. Belki ben de onlardan biri olabilirdim." Hiçbir şey diyemedim. Lanet olsun ki haklıydı. Beni bir noktada sıkıştırmayı başarıyordu.

"Yapmayacağını biliyordum."

"Nasıl bu sonuca vardın?"

"Tanınan birisin. İşini seviyorsun. Kendine bir leke kondurmak istemeyeceğine eminim."

"Bunu örtmenin birçok yolu var."

"Er geç ortaya çıkardı."

"Ne zaman mesela? Biz öldükten sonra. O zaman bir anlamı olmazdı."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bana güvendiğini ispatlamaya çalışıyorum. Bana güvendin, seni öpmeme izin verdin. Hâlâ bana karşı aşırı derecede alevlisin. Sende büyük bir umut var."

"Neden kabul etmek istemiyorsun? Kaybetmeyi hazmedemezsin değil mi?"

"Hayır, zamanı gelince bunu yapabilirim. Yaptığım da oldu."

"Seninle ilgilenmiyorum işte. Uzatmanın anlamı yok. Ben senin çalışanın da değilim. Bir diyalog kurmamız bile anlamsız."

"İlgileniyorsun. Gözlerinde bunu görebiliyorum."

"Tipim bile değilsin. Ben mavi göz severim," dedim onun olmayan bir özelliğini savurarak.

"Ailemde mavi gözlüler mevcut. O şanstan yararlanamayışım beni vazgeçirmez Açelya." Daha fazla kalmanın anlamı yoktu. Elim birden saçlarıma gitti. Dışarıya bu şekilde dağınık çıkamazdım. Sinirli bir şekilde akşam onun giyinmek için kullandığı lavaboya yürüdüm. Kapıyı açıp çabucak kendimi içeriye attım. Dağılmış görünüyordum. Sakinleşmek adına yüzüme su çarptım. Bu bana iyi gelmişti. Hızlıca saçımı topladım. Sinirlenmem bana negatif yansıyordu. Onun karşısında sakin kalmalıydım.

Bunu kendime hatırlatarak odaya geri döndüm. Kapıyı açmam ile bir an şaşırdım. Üzerini değiştirmişti. Pantolonunu çoktan giymiş, gömleğini ise daha yeni sırtına geçiriyordu. Gördüğüm çıplaklık ile afalladım. Atletik bir vücudu olduğunu görüyordum ama bu kadarını tahmin etmiyordum. Hele ki o bronz teniyle daha da çekici görünüyordu. Omuzlarını göğsünü ve karnını

kaslarla süslemişti. Tam bir soylu izlenimi veriyordu şu anda.

"Beğendin mi?" dedi kendinden emin bir tavırla. Gömleğinin düğmelerini iliklerken tüm dikkatini vermişti.

"Neyi beğeneceğim?"

"İncelediğin ve gördüğüm kadarıyla beğendiğin görüntüyü. Güçlüyüm derken bunu da kast etmiştim."

"Bu artık alışıldık bir durum. Çoğu erkek kas yapıyor."

"Demek kaslarıma bakıyordun." Yine oyuna gelmiştim. Sadece sustum. Konuşmak pek akıllıca görünmüyordu.

"Onlara özenle baktığımı söyleyebilirim."

"Beni ilgilendirmez."

"İnadını kıracağım senin. Bu büyük dertten kurtulacaksın."

"Ben gayet de memnunum. Bu dert değil bir lütuf."

"Kesinlikle Allah da sana birçok güzellik lütfetmiş," derken bakışları baştan ayağa taramıştı beni. Özellikle de bacaklarımda duraksamıştı.

"Evet, Derya Bey ne kadar da kaliteli bir adam olduğunuzu gösterdiniz."

"Arda bu şekilde davransa ne yapardın? Hoşuna mı giderdi?"

"Sen beni ne sanıyorsun ha?" Sesimi yükseltmiştim.

"Ben taşsam sen de bana yön veren topraksın." Öylece bakakaldım. Bu bir iltifat mıydı yoksa hakaret mi, bilemedim.

"Gitmem gerek. Bu oyun yeterince uzadı."

"Bence eğlenceli bir oyundu."

"Sana göre. Bence bir işkenceydi." Alaycılık... O ağzının ortasına vurmak istiyordum.

"Beni incelerken öyle görünmüyordun. Hatta hoşuna

bile gitmişti." Kendime kızmalıydım. Bu konuda haklıydı. Onu incelemiştim

"Sen sadece kendini kandır." Savunma şimdilik iyi bir taktik gibi gözüküyordu.

"Aynı durum sende de söz konusu. Arda konusunda sadece kendini kandırıyorsun. Yanıldığında çok üzüleceksin." O kadar inanıyordu ki bu sözüne, onu haksız çıkarmak için elimden geleni yapacaktım.

"Mutlu olursun o halde."

"Taş bile olsam yuvarlanır yine de bir yolunu bulurum ama asla mutsuz biri varken mutlu olmam. Özellikle de değer vermişsem."

Beni yurda bırakmasına izin vermiştim. Yurdun önünde durduğumuzda hemen arabanın kapısını açtım. Bu yeterince utanç vericiydi zaten.

"Bir dakika Açelya." Kapıları kilitlemişti kolumun kapıyı açmak üzere olduğunu görünce.

"Ne istiyorsun?" Kızmıştım. Artık ondan kurtulmak istiyordum.

"Seninle görüşmek istiyorum."

"İstemez," dedim sertçe. Bu tavrımı görünce sanki pes etti. Birden kapının kilidini kaldırdı. Arkama bakmadan arabadan inip yurda doğru yürümeye başladım. Dizimdeki yaralar hareket edince biraz sızlamıştı. Bu duruma aldırış etmeden yurdun kapısından girdim. Meraklı bakışlara gıcık bir yüz ifadesi takınarak karşılık verip merdivenlerden yukarıya çıktım.

Derya Bey benimle buluşmayı ancak rüyasında görürdü. Anlamıyordu bir türlü. Ondan hoşlanmıyordum. Odanın kapısını sertçe açtım. Damla telefonla konuşurken birden özür dileyip kapattı telefonu.

"Açelya sen neredesin? Ne kadar merak ettim seni farkında mısın?" Bu konuda haklıydı. Ona haber vermem gerekiyordu ama yanıma bir şey almamıştım.

"Bir şey olmadı. Bak iyiyim."

"Gece niye gelmedin?"

"Çünkü ondan özür dilemek istemedim."

"Nasıl?" Yaptıklarımı bir bir ona anlattım.

"İnanmıyorum. Bunu nasıl yapabildin?"

"Yaptım işte ama başka bir şey daha oldu." Bir an duraksadım. Bunu söylemek benim için utanç vericiydi. Resmen onun istediğini ona vermiştim.

"Beni öptü," dedim yavaşça. Yüzündeki şaşkın ifade ile elini ağzına götürmüş kaşlarını kaldırabileceğinden daha fazla kaldırmıştı. İlk şaşkınlık yavaşça üzerinden atıldıktan sonra konuşmaya başladı.

"İnanmıyorum." Bir an durdu ve ciddi bir şekilde yüzüme baktı.

"Sen ne yaptın?" Yüzüne bakamadım çünkü anlayacağını biliyordum.

"Açelya... Yoksa sen de... İnanmıyorum!"

"Beni gafil avladı." Savunmaya geçmiştim. Başka çarem yoktu.

"Belliydi zaten. Sen ne düşünüyorsun?"

"Tabi ki olacak iş değil. Benim kalbim hâlâ Arda'yı istiyor." Beni avlamış olabilirdi ama gerçek buydu.

"Hemen vazgeçecek birine benzemiyor."

"Öyle zaten." Elimi saçlarıma götürdüm ve karıştırmaya başladım. Duş alsam iyi olacaktı. Damla bir an durdu. Sanki bir şey söylemek isteyip de söyleyemiyormuş gibi görünüyordu.

"Dinliyorum." Biraz ona cesaret gerekiyordu.

"Bilmen gereken bir şey var. Sakin olmanı istiyorum. Çağlayan şirketinde beş kişi staj yapacak. İçlerinden beğenilen bir kişi ise işe alınacakmış." Şaşkınlık sırası bendeydi.

"Ciddi misin?"

"Evet ve İsmail Hoca senin ismini de söylemiş. Sen de o grubun içindesin."

"Sen?"

"Bana kızacağını biliyorum ama Hazinedarlar cidden iyi bir seçenek benim için." Bir an Derya'nın söyledikleri aklıma hücum etti. Arkadaşını da düşün demişti. Bu konuda haklıydı. Benim yüzümden başka birinin geleceğini mahvetmek istemezdim.

"Kızmadım. Neden kızayım ki? Bu senin en doğal hakkın."

"Bilmiyorum. Dün gece çok kızgın görünüyordun."

"Kızdım çünkü seni kandırdı benim ismimi vererek. Neyse ben bir duş alsam iyi olacak."

"Çabuk ol. Çağlayan şirketine de uğraman gerekiyor bugün içinde."

"Merak etme o iş bende," dedim ve banyonun yolunu tuttum. Hızlıca rahatlatıcı bir duş aldıktan sonra dolabımın önünde dikilmeye başladım. En resmi olan takımımı giymeliydim. İyi bir izlenim yaratırdı. Ütüsünü kontrol ettikten sonra hızlıca giyindim. Saçlarımı at kuyruğu bağlayıp çevresine dolayarak topuz yaptım. Aynadaki kadın tam bir iş kadını gibi görünüyordu.

Şirkete geldiğimde direk girişteki görevliye yöneldim.

"Ben..."

"Staj yapacak öğrencilerden biri misin?"

"Evet," dedim çabucak.

"Yarın dokuzda bir toplantı olacak. Size bilgi verilecek. Kollara ayrılacaksınız. Aynı bu tarz bir giyimle gelin. Hoşça kalın." Kadın uyuzun tekiydi. Söyleyeceklerini sıralayıp hemen işine dönmüştü. Bir şey diyemeden hayal kırıklığı ile dönüp yürümeye başladım. Kapıdan çıktım. Yapacaklarımı aklımdan geçirirken tam karşımda duran adam ile afalladım.

"Merhaba Açelya." Arda her zamanki gülümsemesi ile selam vermişti.

"Merhaba..." dedim çabucak.

"Sen de o öğrenciler arasındasın galiba."

"Evet."

"Şansın oldukça fazla."

"Bilmiyorum, galiba burayı fazla büyütüyorum. İçerideki kadın tam bir kasıntıydı. Bir tane bile mimik oynamadı suratında."

"Buradakiler böyle biraz. Zamanla alışırsın merak etme." Üzerinde siyah bir takım vardı. Oldukça şık görünüyordu. Birden aklım bana oyun oynamaya başladı. Onu ve Derya'yı karşılaştırıyordu. Derya ondan daha uzundu. Daha erkeksi bir duruşu vardı. Güçlü ve kendinden emin bir duruş. Arda ise daha çocuksu kalıyordu onun yanında. Birden kendi kendime sinir oldum. Neden ikisini kıyaslıyordum ki?

"Umarım..." dedim gülümseyerek.

"İşler beni bekler. Görüşürüz," deyip yanımdan ayrıldı. Hâlâ az önceki düşüncemi sorguluyordum. Aklımda Derya'nın ne işi vardı ki? Sinirle önüme bakıp yürümeye başladım.

Buradakilerin hepsi gıcığın tekiydi. Her an üzerimde bir göz hissediyordum. Sanki bir açığımı bulmak için can atıyorlardı. Hepsi kasıntıydı. Gülümseme ve mimik kelimelerini hayatlarında hiç duymamış gibiydiler. Tabii ki ciddiyet olmalıydı ama bu kadar kasıntılık çalışma azmimi elimden alıyordu.

Hazinedarlar buradan bin kat daha iyiydi. Bunu düşüneceğimi asla bilemezdim. En azından orada neşeli ve işlerini seven insanlar vardı. Her daim gülümseme eksik olmazdı. Kesinlikle burayı kafamda çok büyütmüştüm. Şimdiden boşluğa düştüğüm aşikârdı. Kafamı bir belgeye gömmüş dikkatlice okuyordum.

"Kalk bakalım." Başımı kaldırıp tanıdığım sese doğru döndüm. Arda da onlardan biri gibi olmuştu.

"Dışarıda bir toplantı var. Seni götürmek istiyorum." Bu kesinlikle harika bir fikirdi. Hızlıca ayağa kalktım ve çantamı aldığım gibi Arda'yı takip etmeye başladım.

Toplantı bir oteldeydi. Lanet olsun! Burası olacağını hiç tahmin etmiyordum. İçeriye girerken Arda konuşmaya başladı.

"Sen Hazinedarlarla çalıştın. Bir iki tüyo verirsin diye düşündüm. Seni bu yüzden getirdim." İçime küçük bir cam parçası saplandı. Beni deneyimim artsın diye davet ettiğini düşünmüştüm. En azından Açelya'yı düşünmüş diye geçirmiştim aklımdan ama yanılmıştım.

"Derya çok zor bir adam. İkna etmesine söz bile bulamıyorum." Bunu biliyordum ve onunla karşılaşacağım için oldukça gergindim. Salona girerken ilk başta masa gözüme çarptı. Biz üç kişi gelmiştik. Bir an Damla'nın da olabileceği aklıma geldi ama yetişkin bir adam görünce hemen bu fikir çürümüş oldu. Masanın etrafındaki şık sandalyelere oturduktan sonra Derya Bey'i beklemeye başladık.

"Biz neden buradayız?" Fısıltı ile Arda'ya sordum.

"Bir müşterimiz onunla pek muhatap olmak istemiyor. Zor bir adam. Onun vekiliyiz biz şu anda. İşi bağlamaya çalışacağız." İş dünyasında bu kadar sert olduğunu bilmiyordum. Aslında fiziği her şeyi anlatıyordu. Nihayet içeri teşrif etti. O kendinden emin ifadesi beni görünce bozulmuştu. Beni görmeyi beklemiyordu çünkü.

"Ah! Demek karşıma sizi gönderdi."

"Çünkü şu an şehir dışında," dedi bizden kıdem olarak çok çok yüksek bir yönetici.

"Külahıma bile anlatamazsınız," dedi Derya gıcık bir şekilde. Bu adam cidden akıllıydı.

"Derya Bey buraya anlaşmak için geldik."

"Dinliyorum." Bunu söylerken direk bana bakmıştı. Bir an kalbimin hızla atmaya başladığını hissettim. Bu durumdan çok rahatsızdım. Bu adam neden beni bu şekilde etkiliyordu. Elim direk masanın üzerinde duran su dolu bardağa gitti. Hızlıca birkaç yudum aldıktan sonra

bardağı hemen yerine koydum. Bu sırada yönetici de istediği şartları sıralamıştı.

"Maalesef bu şartlar bana uymuyor.

"Derya Bey ortak bir nokta bulabiliriz." Yönetici hemen karşılık vermişti. Derya kendi şartlarını sıralarken oldukça kendinden emindi. Asla taviz vermeyecek gibi görünüyordu.

"Bu şartlar bize de ağır gelir. Biz de kabul edemeyiz."

"O zaman konuşmanın bir anlamı yok." Galiba bir kahramanlık yapmam gerekiyordu. Bu sayede yöneticinin de gözüne girmiş olurdum.

"Bence konuşabiliriz. Ortak bir nokta elbet bulunur. Karşılıklı ihtiyaç için konuşuyoruz değil mi?" Birden yüzler bana döndü ve yönetici bu tavrımdan dolayı şaşırdı.

"Fikriniz nedir?" Derya o taviz vermeyen sesi ve biraz da sıkkın bir ifade ile konuşmuştu.

"İki tarafın da isteklerinde biraz toleransa gitmesi. Ancak bu şekilde anlaşılır." Derya gülümserken bakışlarını benden ayırmadı.

"Sizce böyle birine mi benziyorum Açelya Hanım?" Hanımın üstüne basarak söylemişti.

"Benzemeyebilirsiniz ama biliyorsunuz ki ben de işimi yapmaya çalışıyorum."

"Bunu görüyorum ve maalesef fikrinizi mantıklı bulmuyorum."

"Neden?"

"Şirket politikaları," dedi çabucak.

"Ben de biliyorum o politikaları. Her şey sizin iki dudağınızın arasında." Ben de kendimden emin bir tavırla konuşmuştum.

"Söylemek istemiyorsam." Cidden iknası zordu ama ben de inatçı biriydim.

"Söyletecek biri mutlaka bulunur." Ben de aynı onun gibi gıcık bir şekilde gülümsedim. Garip şu ki; hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Bu sen mi olacaksın yani?" Küçümseyen bakışlarıyla birden sinirle doldum. Beni nasıl küçümsemeye çalışırdı? Daha birkaç gün önce kendimi ona sert bir şekilde göstermemiş miydim?

"Neden olmasın. Beni iyi tanırsınız," dedim sinirli bir tavırla

"Tanıyorum ve fikirlerinize değer vermiyorum." Birden doğruldu ve ayağa kalktı. Bu bardağı taşıran son nokta oldu. Hâlâ küçümsemeyi sürdürüyor ve bize sanki böcekmişiz gibi bakıyordu.

"Bir gün bunu size ödetecek birileri mutlaka gelecek. O zaman da bu tavrınızı sürdürebilecek misiniz, merak ediyorum." Nefretle ayağa kalkıp cümlelerimi sıraladım.

"Sürdüreceğimden emin olabilirsin." Masadaki belgeleri yavaşça aldı. Bir an duraksayıp yüzüme baktı sözlerimi duyunca.

"Sen pisliğin tekisin Derya! Bunu sana ödeteceğim."

"Yeniyetmelerinize ders vermeniz gerekiyor galiba," dedi ve gıcık bir şekilde gülümsedikten sonra odadan ayrıldı.

"Açelya ne yapıyorsun?" Kızgın bir şekilde nefes alıp verirken Arda'nın sesiyle duraksamıştım.

"Ben çok sinirlendim." Bir an gözüm yöneticiye kaydı ama yüz ifadesinden bir şey çıkaramadım. Yavaşça yerinden kalktı ve bir şey dememe kalmadan ayağa kalkıp yürümeye başladı. Şirkete giderken oldukça sessizdik. Sonunda kapıdan içeriye girdiğimizde yönetici beni odasına çağırmıştı. İçeriye girerken oldukça gergindim. Sağlam bir fırça yiyeceğimden emindim.

"Bu davranış kabul edilemez. İş ortağına nasıl hakaret edersin?" Sinirli yüz bir anda bana odaklanınca yutkunmuştum.

"Ben kendimi tutamadım."

"Tutman gerekirdi. Staj programından atıldın. Bu-

raya bir daha girmeyi de deneme. Şirketimizin adını lekeleyen bir eleman asla istemeyiz." Eliyle kapıyı gösterirken oldukça şaşkındım. Bir şey diyemedim çünkü haklıydı. Kendimi tutamamıştım ve sonucu felaket olmuştu. Hızlıca eşyalarımı ve çantamı toplayıp odamdan çıktım. Meraklı gözler bana bakamayacak kadar yoğundu. Kendimi aşırı güçsüz hissediyordum. Kesinlikle bu işler için uygun değildim. Artık bundan emin olmaya başlamıştım.

Yurda giderken gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Sokakta ağlamak bana göre değildi ama artık bir çıkış yolu bulamamıştım. Hayatım resmen bir kaosa dönüşmüştü. Hiçbir şekilde başarılı olamıyordum artık. Keşke bir ay önceye dönme imkânım olsaydı. O zaman her şey çok daha güzeldi. Bir hayalim ve bir hedefim vardı. Artık onlar da elimden alınmıştı. Geleceğimi bir adamın inadı uğruna kaybetmiştim. Bir daha asla geri alamayacaktım. Yavaşça kaldırımda yürürken telefonum çalmaya başladı. Damla arıyordu. Şu an ona çok ihtiyacım vardı.

"N'aber güzellik? Süper haberlerim var." Sesi o kadar neşeli geliyordu ki kendimi tutamadım ve ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Yavaşça akan yaşlar hızlanırken kendimi kenarda duran taşlara yasladım.

"Açelya sen iyi misin?" Bu sözle daha da kötü olmuştum.

"Hayır, her şey bitti Damla. Hayallerimi kendi elimle yıktım."

"Ne oldu? Çabuk yanıma gel lütfen."

"Hayır olmaz. O adam beni görebilir. Onu mutlu etmek istemem." Birden sanki sesi beynimde yankılanmaya başladı. *Taş bile olsam yuvarlanır bir yolunu bulurum ama mutsuz biri varken asla mutlu olmam.*

"Onunla mı ilgili?"

"Aslında suç benimle ilgili. Benim yüzümden oldu."

"Sakin ol! Şu anda şirkette değil."

"Beni içeriye sokmazlar."

"Çabuk geliyorsun! Bir kere de benim sözümü dinlesen nasıl olur?" Kızmıştı. Sesi öfkeli geliyordu.

"Tamam," dedim yavaşça. Konuşmak iyi gelmişti. Biraz sakinleştiğimi hissetmiştim. Oraya gitmeyi asla istemiyordum ama sanki oraya gitmem gerekiyordu. Aklımda saçma bir düşünce vardı. *'Nasıl olsa Derya seni boş bırakmaz. Sana değer veriyor,'* diyordu. Geleceğim onun elinde miydi yani? Her gün yüzüme vuracağından emindim. Ayrıca koskoca şehirde başka bir şirket kalmamış mıydı?

Girişe bakarken oldukça heyecanlıydım. Birden tanıdık bir ses duydum. Derya'nın yanında esmer bir kadın vardı. Kahkahalarına bakılacak olursa keyifli bir şey konuşuyorlardı. Olduğum yerde saklanmaya çalıştım. Birden kadının dediği bir şeye gözlerini devirdi.

"Her zamanki Deniz işte," dedi gülerek. Yine aynı isimden söz ediyordu. Kimdi bu Deniz? Kadın ile vedalaştılar ve birbirlerine sarıldılar. Derya'nın şirkete gireceğini düşündüm ama o direk arabasına yönelmişti. Araba çalışıp gözden kaybolunca rahat bir nefes alarak kapıya doğru yöneldim. Hızlı adımlarla içeriye girdim. Danışmada kimse yoktu. Asansörü çağırırken zaten aşağıya inmek üzere olduğunu gördüm.

Kapı açıldı ve tanıdık bir yüz görüş alanıma girdi.

"Merhaba Açelya!"

"Merhaba!" diyerek karşılık verdim. Sekreterlerden biriydi. Şu an adını çıkaramamıştım.

"Nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyorum."

"Üzgün görünüyorsun. Ağladın mı sen?" Güçsüz görünmekten nefret ediyordum.

"Stresle başa çıkmak çok zor. Ağlamak iyi geliyor."

"Yıpratma kendini fazla." Birden aklıma bir fikir geldi. Bu aşırı merakımdan nefret ediyordum.

"Şey... Sen bilirsin aslında. Deniz kim biliyor musun?" Bir an durdu gülümsedi.

"Deniz, Derya Bey'in erkek kardeşi. Amerika'da tıp okuyor." Cidden ben bunu nasıl unutmuştum? Doğru ya öğle yemeğinde konuşmuştu onunla. Hayalimde hep bir kadın canlanmıştı. Onun erkek kardeşi olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Teşekkür ederim."

"Görüşmek üzere!" dedikten sonra o çıkışa yöneldi ben de asansöre bindim. Yukarıya çıkarken kendimi garip bir şekilde huzurlu hissetmiştim. İçerisi eskisi kadar sıcak görünüyordu. Birden asansör durdu ve içeriye biri girdi. Bu adamı tanıyordum. Ellilerinde olan bu adam Derya'nın babasıydı. Yüzleri birbirini andırıyordu.

"Merhaba!" dedim yavaşça.

"Merhaba kızım," dedi o kararlı sesiyle. Kesinlikle Derya babasına çekmişti.

"Seni çıkartamadım," deyince birden duraksadım.

"Burada çalışmıştım ama artık çalışmıyorum. Arkadaşım burada çalışıyor. Küçük bir ziyarete geldim."

"Bu saatte mi?" Saatten haberim yoktu. Sekreter kız çıktığına göre mesai süresi çoktan dolmuştu.

"Çıkışta onunla bir yere gidecektik."

"Anladım." Büyük patron tarafından inceleniyordum. Bu hoşuma gitmemişti.

"Neden ayrılmıştın? Çalışkan bir kıza benziyorsun."

"Derya Bey ile anlaşamadık."

"Sen o kız mısın yoksa?"

"Galiba evet." İnceleme asıl şimdi başlıyordu. Bana farklı bir gözle bakmaya başlamıştı.

"Derya oğlum ama bazı davranışlarını ben de çok sevmiyorum. Aşırı kuralcı bir adam ve iş konusunda oldukça hırslı."

"Evet, kesinlikle haklısınız."

"Onun karşısında durabilen birini görmek çok şaşır-

tıcı." Olayı derinden biliyor olmalıydı. Bana gülümsedi yavaşça asansör dururken. Kapı açılınca yavaşça konuştum.

"Hoşça kalın Haluk Bey!"

"Görüşmek üzere Açelya." Kapı kapanırken oldukça şaşkındım. İsmimi nereden biliyordu? Ayrıca neden görüşmek üzere demişti ki? Tekrardan beni görmek mi istiyordu yani? Derya yoksa ona benden hoşlandığını mı söylemişti? Bir anda utandığımı hissettim. Tabii ya adam bana gelinim olabilecek potansiyelde mi acaba diye bakmıştı. Bunu düşünmek bile kötüydü benim açımdan. Eski odama girerken Damla'yı çalışır halde buldum.

"Ah sonunda gelebildin." Hemen ayağa kalkıp yanaklarımdan öpmüştü.

"Çabuk anlatıyorsun!" Bir anne edasıyla söyledikten sonra ben de eteğimdeki taşları birer birer denize fırlatırcasına hızlı bir şekilde fırlatmıştım.

"Bu kötü olmuş. Açelya lütfen doğruyu söyle! Bu adama neden bu kadar gıcıksın?"

"Bilmiyorum." Bunun cevabını bende aşırı merak ediyordum.

"Ben söyleyeyim o zaman. Sen bu adama bal gibi âşıksın."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Asla ona karşı böyle bir şey hissetmiyordum.

"Sen inkâr etmeye devam et. İşinden oldun bu yüzden. Hayallerim de yıkıldı diyordun. Şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Belki başka bir yer olabilir." Üzgündüm ciddi anlamda ama ona kesinlikle âşık değildim.

"Bak yine yapıyorsun. Onu düşünüyorsun. Kafanda bir savaş var. Bu savaşın galibi sana göre Arda değil mi?" Bir bakımdan haklı olabilirdi ama Derya ve Arda savaşmıyordu.

"Zaten orayı da Arda için istiyordun. Açelya göremiyorsun."

"Doğru ya beni seviyor ama başka kadınlardan da vazgeçmiyor. Bana yalan söyledin. O şirketteydi değil mi? Az önce yanında bir kadın vardı."

"Evet, sana yalan söyledim ama ayrılacağını da biliyordum. Ayrıca o kadın Nazenin. Deniz'in nişanlısı." Birden bire bu kadar bilgiyi kısa bir sürede nasıl öğrendiğini merak ederken, içim rahatlamıştı.

"Bakıyorum da hemen adapte olmuşsun. Bunları ben bile bilmiyorum."

"Nazenin'i pek sevmiyorlar. Oradan duydum. Ayrıca Derya sandığın kadar kötü bir patron değil. Sadece disiplini seven bir adam. Bize güzel bir sürpriz yaptı. Çalışanları kutlamak için onlara istedikleri bir gece restoranda yemek ve gece kulübünde eğlence ısmarladı. Ben de sen kötü olunca seni götürmek istemiştim. Bu şekilde kafan da dağılacaktı ama sen beni hemen yargıladın." Kırılmış görünüyordu.

"Damla özür dilerim." Kendimi kötü hissediyordum. O değer verdiğim Arda bile beni bir kere düşünmemişti. Bir gerçek de şuydu; onun mekânlarına gitmek istemiyordum ama Damla'yı cidden kırmıştım. Onu daha fazla üzemezdim.

"Açelya bu her zaman yaptığın bir şey. Biraz da karşındaki kişiyi düşün olur mu?"

"Üzgünüm. Seni çok seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Biliyorum ama bu davranışları bırakman lazım. Yoksa bir yerde tutunamazsın."

10

Restoranda otururken birden anılarım canlanmaya başladı. Derya öğle yemeği için beni buraya getirmişti. Tekrar o ânı yaşamak istemiyordum. Bu yüzden odak noktam lezzetli yemekler olmuştu. Tadı beklenmedik bir şekilde mükemmeldi. Canımın sıkkın olması genellikle iştahımı keserdi ama şu an bu durum benim için geçerli değildi. Tabağımda ne var ne yoksa bitirmiştim.

"Bu geleneksel bir olaymış. Her yıl böyle bir etkinlik yapılırmış. Ayrıca Derya Bey yeni veya eski ayrımı yapmıyor. Tüm çalışanlarına bu hakkı veriyor ve bence bu harika. Bilmiyorum ama ben cidden bu işi sevdim." Bunu ben de fark etmiştim. Belki de Derya'ya haksızlık ediyordum. Sonuçta Çağlayandakiler asla bu tavrı takınmıyorlardı.

"Haklısın aslında. Ben Çağlayanlarda bu ortamı bulamadım. Belki de kafamda çok büyüttüm."

"Sen orayı sırf Arda var diye düşündün. Diğer seçeneklerin direk üzerini çizdin. Hata ediyorsun Açelya ama bunu kabul etmiyorsun."

"Galiba haklısın."

"Galiba değil, kesinlikle haklıyım." Yüzüm eğlenmeye kesinlikle uygun değildi. Şu an gece kulübüne gitmek bana cazip gelmiyordu ama belki de havamı değiştirebilirdi. Yemeği bitirdikten sonra otelin içine gömülmüş olan şehrin en iyisi olarak nitelendirilen kulübe yürümeye başladık. Girişte bizi iri yarı adamlar karşıladı. Ayrıca dışarısı gazeteci kaynıyordu. Damla çantasından

şirket çalışanı olduğunu kanıtlayan yaka kartını gösterdi.

"Ben şirket çalışanıyım ve bize özel olan etkinlikten faydalanmak için geldim."

"İyi eğlenceler!" diyen adam yana çekildi ve geçmemize izin verdi. İçeride yüksek sesle müzik çalınıyordu. Dans eden insanların eğlencesi modumu yükselteceğine daha da yere indirmiş gibiydi.

"İçki alabiliyor muyuz?"

"Evet," kelimesini duyar duymaz bara yöneldim. Kafamı uyuşturmam gerekiyordu. Ayrıca bedavaya kimse hayır demezdi. Hızlıca bar taburesine oturdum. Damla da yanıma gelince hemen istediğimi söyledim."

"Tekila alabilir miyim?" Damla yüzüme şaşkınlıkla bakarken hiç oralı olmadım. Küçücük bardak bende hiç iyi izlenim uyandırmadı. Bir yudum alırken yakıcı tadı ile bir an irkildim. Bu beni yıldırmadı ve diğer yudumu bir dikişte sonlandırdım.

"Açelya! Yavaş ne yapıyorsun?"

"Bir sınır var mı?"

"Yok ama bu şekilde olmaz."

"Bir tane daha içeceğim ve bitecek. Söz," dedim yüzüne bakarak. Pek ikna olmamış gibiydi. İkinci bardak ilkinden daha güzel gelmişti. Yavaş yavaş kafam dağılırken kendimi iyi hissediyordum. Mutlu bir yüz ifadesi ile Damla'ya bakarken, onun karşıdaki bir noktaya baktığını gördüm. Bakışlarım onun bakışlarını takip ettiğinde gözlerim gördüğüm görüntü ile kocaman açılmıştı.

Derya'nın yanında sarışın uzun boylu bir kadın vardı. Kadını ilgiyle dinliyor oluşu sinirlerimi bozmuştu. Kadının söylediği bir cümleye gülümserken kendimi daha da kötü hissettim. Doğru ya, bu adam bana sözde değer veriyordu. Kadının ona ilgili olduğu belliydi. Gülümseyişi, bakışları her şeyi anlatıyordu. Ne var ki artık bu hareketlerine de yansımaya başlamıştı. Elini Derya'nın

göğsüne koyup resmen okşayarak omzuna götürmüştü. Derya ise sanki bir şey olmamış gibi duruyordu. Birden omzunda duran eli nazikçe çekti ve kendinden uzaklaştırdı. Kadın ise vazgeçecek gibi durmuyordu.

Pislik kadın mesajı görmezden geliyordu. Adam seni istemiyordu işte, hâlâ neden uğraş verip duruyordu ki! Derya kadının kulağına doğru eğildi ve bir şeyler söyledi. Kadın gülümserken birlikte yürümeye başladılar. Çıkışa doğru yöneldiklerinde daha da sinirlenmiştim. Kadın ona asılmakta başarılı olmuştu işte. Derya onu kesin yatağa götürüyordu. Kadın zaten halinden memnundu. Görülen o ki yataktaki hünerlerini sergileyecekti.

"Bir tane daha verir misin?" dedim üzgün bir şekilde. Kendimi sanki aldatılmış gibi hissetmiştim. Garip olan, bunun beni ilgilendirmemesi gerekirdi. Sonuçta onu reddetmiştim geçen gün. Benimle görüşmek istediğini söylemişti ama ben onu reddetmiştim. Başka bir kadınla olması onun en büyük hakkıydı sonuçta. Ben kendi derdime yanmalıydım değil mi? Sırf bu adam yüzünden kariyerimde büyük leke yapmıştım.

"Açelya söz vermiştin?"

"Görüyor musun? Haşmetli Derya Bey hemen başka bir kadın bulmuş bile. Birazdan o kadının üzerinden geçecek." Söylediğim kelime ile Damla şaşırmıştı. Sarhoşluk kafama vurmaya başlamıştı galiba.

"Ne dediğinin farkında mısın sen?"

"Beni aldattı görmüyor musun?" Artık dilim de kelimeleri dolanarak söylüyordu. Bizim muhabbetimiz barmenin de hoşuna gitmiş olacak ki bizi çaktırmadan dinliyordu.

"O patronuna söyle! Ben ona kalmadım. Tamam mı?" Damla eliyle ağzımı kapatıp beni döndürmeye çalıştı.

"Kafası yerinde değil. Kusura bakmayın."

"Merak etmeyin ben alışığım bunlara." Barmen hemen cevabı yapıştırmıştı. Çok da umurumdaydı sanki.

"Hadi gidelim buradan. Yoksa bir şeyler olacak."

"Hayır, Damla daha amacına ulaşamadın. Moralim düzelmedi. Boşu boşuna benim yüzümden hakkından olma. Hadi git dans et." Damla dans etmeye bayılırdı.

"Sen bu haldeyken mi?"

"İyiyim ben. Bak barmen burada. Bana göz kulak olur." Barmene bakarken adam başını sallamıştı.

"Şuradaki kızlar alt kattakiler. Onlarla dans edebilirim."

"Tamam," dedim ve önüme döndüm. Ahşap tezgaha bakarken moralim daha da bozulmuştu.

"Bir tane daha verir misin?"

"Bence bunu dene." Önüme bir bardak konuldu. Sanki bu sesi de tanıyordum ama şu an kafam yerinde olmadığı için çıkarmak benim için zorlaşmıştı.

"Ne ki bu?" Merakla içkiye bakarken adamın tanıdık sesini bekliyordum.

"Konyak. İçini ısıtır."

"Doğru ya içimde aşılması gereken buzullar var çünkü onları ben inşa ettim." Koyu renkli sıvıya bakarken keskin kokusu pek de iyi gelmemişti. Belki de adam haklıydı. Denemeden bilemezdim. Yavaşça bir yudum alırken kokusu kadar tadının da keskin olduğunu düşündüm. Adam haklıydı. Şu an yemek borum alev almıştı.

"Ah! Bu ne böyle?" derken başımı çevirdim ve tanıdık sesin aslında tanıdık bir yüz olduğunu da keşfettim.

"Senin burada ne işin var? Senin o kadınla yatakta olman gerekiyor. Güçlüyüm diyordun ya hani, belki o gücü bir kadına göstermek isterdin." Cümlemi duyar duymaz gülmeye başladı.

"Patronun geldiğine göre ona mesajımı iletebilirsin." Barmene yüksek sesle isteğimi dile getirirken artık kendimi güçlü hissediyordum.

"Ne dedi Yaman?" Barmen elindeki bardakları kurularken Derya'ya bakıp konuştu.

"O patronuna söyle, ben ona kalmadım." Derya'nın gülümsemesi yüzüne yayılırken bu kayıtsızlığı beni deli etmişti.

"Pislik! Senin yüzünden buradayım. Hayallerimi yıkmam için çok güzel bir sebep oldun. Mutlu musun? Bak ben mutsuzum. Ben mutsuzken sen mutlu olacak mısın?" Yüzü bir anda ciddiyete büründü.

"Açelya öğrenmen gereken çok şey var. Bu da dersin bir parçası ama sen o dersten kaldın. Seni uyarmıştım."

"Ne vardı yani? Bir kerecik de benim istediğimi yapmış olsan olmaz mıydı? Ben senin istediğini yapmıştım. O gece seninle kaldım."

"Bunu benim için yapmadın Açelya. Kendi istediğin için yaptın. Benim istediğimi yapsan o gece özür dilerdin ve yurt odanda uyuyor olurdun."

"Amacın beni yanında tutmak değildi öyle mi?" Sustu ve hızlıca önümde duran bardağı bir dikişte bitirdi.

"Sakın bir daha bana değer verdiğini söyleme. Görüyorum ki başka kadınlara da hâlâ ilgi duyuyorsun."

"Ne oldu kıskandın mı?"

"Ne demezsin! Çatlıyorum şu an." Yapmacık bir inandırıcılık verdim cümlemi söylerken.

"Evet görebiliyorum." Bana inanmayan bir tavırla baktı.

"Niye geldin ki? Kadın hoşuna gitmedi mi?"

"O sadece bir ortağım. Ortak bir işte çalışıyoruz."

"Kadın seni okşarken hiç de çalışıyor gibi görünmüyordun."

"Biliyor musun? Bu tavrın çok hoşuma gitti."

"Sen eğleniyor olabilirsin ama ben kötüyüm. Artık bir geleceğim kalmadı. Belki de işsiz kalacağım."

"Bu tavırla devam edersen işsiz kalman muhtemel ama bunu tersine çevirebilirsin."

"Sen de beni işe almazsın yani. Ben buna güveniyordum." Sözlerimi duyunca şaşırdı.

"Çalışmak ister miydin?"

"Bilmiyorum ama artık Çağlayana giremeyeceğim kesinleşti. Artık Arda da yok. O da onlardan biri olmuş. Soğuk ve sevimsiz. Kimse Açelya'yı düşünmüyor."

"Sana söylemiştim Açelya. Sen olmasan ben bile o şekilde davranmaz kovardım seni ama yapamadım. Sen sıradan biri değilsin. Sen Açelya'sın."

"Keşke zamanı geri alsak da o toplantıya geri dönsem. Asla ağzımı açmazdım."

"Hâlâ onlarla çalışmak mı istiyorsun yani?" Sinirlenmişti, bunu nefes alışından bile hissedebiliyordum.

"İstiyorum."

"İstediğin bu mu cidden? Karşımda aciz durman mı? Yanındaki olduğu sürece susup kalmak mı? Fikirlerini asla söyleyememek mi? Ancak kırkına geldiğinde mi sesini duymak istiyorsun?"

"Onları sevmiyorum ama orada Arda var. Beni fark etmeyen bir Arda."

"Az önce kendin itiraf ettin. O da onlardan olmuş dedin."

"O eski haline dönebilir. Ayrıca sadece binada bu şekilde davranıyor."

"O korkağın teki. Dün ağzını bile açamadı. Kendini yakıştırdığın adam bu mu yani?"

"Evet. Çünkü o tatlı ve beni güldürüyor. Bana hep umut veriyor. Yapabileceğime inanıyor ama sen hep bunların tersini yapıyorsun."

"Çünkü sen benim için mükemmelsin Açelya. Bunlara ihtiyacın yok."

"Şunu anlamıyorsun. Ben seni istemiyorum."

"Az önce kıskanan sendin. Geçen sefer beni öpmek için tutuşan da sendin. Bir örnek daha ister misin?" Yaklaştı ve nefesini kulağımda hissederken heyecanlandığımı hissettim.

"Gel hadi yukarıya çıkalım ve gücümü senin üzerinde sergileyeyim. Belki anlarsın bana değer verdiğini. Ben de sana ne kadar değer verdiğimi gösterirdim."

"Sen ne dediğini duyuyor musun? Beni o salak kadınlardan mı sandın?"

"Sen salak değilsin ama içimi yakan bir tutkun var." Yüzüne bakarken oldukça sinirliydim. Beni ne yerine koyuyordu böyle. Birden beklemediğim bir hareket yaptı ve kolumdan çekerek beni yere indirip sürüklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Daha ben anlamadan çoktan salondan çıkmıştım. Birden bir kapıyı açtı ve gizli bir kabinin içine çekti beni.

"Sadece ikimiz varız burada. Beni ikna etmek için istediğini söyle. Anladın mı?"

"Seni sevmiyorum," dedim sarhoşluğumdan cesaret alarak. Yanıma yaklaştı.

"Bir daha söyle."

"Seni sevmiyorum." Üzerime doğru yürürken birden kapana sıkıştığımı hissettim.

"Tekrar."

"Seni sevmiyorum." Artık sesim az önceki kadar gür çıkmıyordu. Arkaya doğru ilerledim ve sırtım sert bir duvara çarptı. Artık kaçacak bir yerim yoktu.

"Şimdi de söyleyebilir misin?" Eli birden belimi kavradı.

"Hadi tekrar söyle Açelya. Buradayım." Artık fısıldıyordu ve bunun üzerimde değişik bir etkisi vardı. Ânın heyecanı ile ağzımı açamadım. Bacaklarını bacaklarımda hissederken artık heyecanımı saklayamıyordum. Gözleri kararını vurgulamak istercesine kararmıştı. Hiç beklemediğim bir anda belimdeki elini çekti ve çenemi kavradı. Hızlıca dudaklarını dudaklarıma bastırırken kollarında resmen titriyordum. Bana verdiği içkinin ta-

dını alabiliyordum. Kahretsin ki bu hoşuma gidiyordu. Beni öpmesi hoşuma gidiyordu. Ona daha fazla direnemedim.

Karşılığını verirken çenemi kavrayan elleri birden yok oldu. Saçımda hissettiğimde artık beni duvardan biraz olsun uzaklaştırmış aksine kendi bedenine bastırmıştı. Bu öpüşme gitgide derinleşiyordu, dilini ağzımda hissediyordum. Benim de ona katılmam uzun sürmemişti. Artık bundan hoşlandığımı saklamıyordum. İçkiden cesaret alarak elimi saçlarına götürdüm. Tepkisi daha da yıkıcı oldu. Ellerini karnımda hissederken ona engel olacak iradeyi kendimde bulamadım. Aksine bana dokunmasını istiyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve saçlarımı arkaya atarak boynumu açığa çıkardı. Sıcacık dudaklarını boynumda hissederken gözlerimi kapadım. Bu kesinlikle çok güzel bir histi. Ağzımdan küçücük istekli bir ses çıktı.

"Açelya beni yakıyorsun." Hızlıca fısıldadıktan sonra öpmeye devam etti. Bu sefer elleri göğsümü bulmuştu. Büyük eller sutyenimi kavrayınca birden gerçeklik kazandım.

"Bunu ne kadar istesem de artık durmalısın."

"Biraz daha," dedi ve tekrar dudaklarıma yöneldi. Kısa bir öpüşmenin ardından kendini geri çekti. İkimiz de nefes nefeseydik.

11

Ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Az önceki olaylar zincirini yakalamak adına kafamı çalıştırmaya çalışıyordum ama beynim bana ihanet ediyordu.

"Açelya son bir soru... Onlarla cidden çalışmayı çok mu istiyorsun?" Sadece aptalca ona baktım. Gerçek başka bir anlamdayken ben çok daha başka bir anlamını kullanmayı tercih etmiştim.

"İstiyorum," dedim sessizce. Bir an durdu ve beni sorgularcasına baktı.

"Neden bu kadar inat ediyorsun? O adamı sevmiyorsun sen. İşi de sadece onun için istiyorsun. Bu senin için başka bir anlam ifade ediyor. Bunun farkında değilsin ama bunu fark etmeni ben sağlayacağım. Sen sadece o adamı elde edemediğinin acısını çekiyorsun çünkü başarısız oldun. Başarısızlık sana göre değil, değil mi? Tek neden bu ama ben sana bunu göstereceğim. Hatta beynine kazıyacağım. İşte o zaman belki yanında ben olmayacağım."

Arkasını dönüp kapıyı açtı ve dışarıya çıktı. Şu an tek düşündüğüm uykuydu. Sanki gözümü kapatsam yere düşecektim.

"Dur!" dedim arkasından paytakça yürüyerek. Bir an arkasını döndü ve bana umutla baktı. Sanki bir şey söylememi bekliyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"O kadar içersen olacağı bu."

"Bana kızana bak içkiyi önüme koyan sendin. Unut-

tun mu?" Derin bir nefes verdi dışarıya. Kızgın bir nefesti bu. Koluma girerken başımı omzuna dayadım. Gözlerim istemsizce kapanırken bir an bacaklarım beni tutmaz oldu ama beni saran güçlü kollar olduğu için bu sorun olmaktan çıkmıştı.

Yatakta yana doğru dönerken başımdaki ağrı bana baskı yapıyordu. Yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Yataktan kalkarken yurdumun odasında olduğumu fark ettim. Buraya nasıl geldiğim konusunda bir fikrim yoktu. Sadece dün gece... Birden yerimden sıçrayarak yataktan kalktım. Ben dün gece ne yapmıştım öyle. Anılar aklıma süzülürken birden çok utandığımı hissettim. Ben ona resmen isteyerek izin vermiştim. Yabancı bir adamın bana dokunmasını arzulamıştım. Elim ağzıma giderken kendimi aşırı yıpranmış hissettim. Kesinlikle dün içkinin dozunu kaçırmıştım.

Tabi ya içki... Çünkü ben sarhoştum ve ne yaptığımın kesinlikle farkında değildim. Her şeyi sarhoş olduğum için kendime hâkim olamaz bir şekilde yapmıştım. Sonuçta aklım uyuşmuştu. Bu düşüncelerle biraz da olsa içim rahatlamıştı. Damla'nın yatağına bakarken üzerinde bir kâğıt olduğunu gördüm.

Açelya işe gitmek zorundayım bebeğim. Akşam görüşürüz. Lütfen belaya bulaşma!

Saate baktığımda çoktan onu geçmişti. Elimdeki telefonu yatağın üzerine atar atmaz çalmaya başladı. Tanımadığım numaraya meraklı bir bakış attıktan sonra hemen açtım.

"Merhaba Açelya ben Arda..." Birden olduğum yerde döndüm. Arda beni neden arıyordu? Birden heyecanlandığımı hissettim. Bir umut dalgası vücudumu sarmıştı.

"Merhaba Arda!" dedim umutlu bir sesle.

"Buraya gelmen gerek."

"Neden? Beni kovdular oradan. Görmek isteyecekleri en son kişi benimdir herhalde."

"Garip bir şey oldu. Telefonda anlatamam. Hadi seni bekliyorum. İşe dönmem gerekiyor. Görüşürüz." Telefon kapanmıştı. Neler olup bittiğini anlamak için hemen banyoya koşmuştum. Üzerime bir takım geçirdikten sonra hızlıca saçımı topladım. Çantamı alıp koşar adımlarla yürümeye başladım.

Şirketin asansöründe beklerken biraz sabırsızdım. Merak her yerimi sarmıştı. Kapı açılır açılmaz kendimi Arda'nın odasında buldum. Gözünü bir belgeye odaklamıştı. Beni görünce hemen oturmamı işaret etti.

"Cidden çok merak ediyorum Arda. "

"Sabah garip bir yazı elimize geçti. Daha önce böyle bir olay başımıza gelmemişti." Kâğıdı okumam için bana uzatırken birden gördüğüm isimle donakaldım.

Her hata yapan insanı işinden etmek hiç de adil görünmüyor. Sizin gibi saygın bir şirketin başarılı bir genç bayana bir şans vermesini daha beklerdim. Vermediğinize göre bu onuru benim bahşetmem gerekiyor anlaşılan. Açelya Hanım'ın tekrar işe alınması karşılığında bana önerilen sözleşmeyi imzalamaya hazırım. Geri dönüşünüzü acilen bekliyorum.

Saygılarımla;
Derya Akad Hazinedar

İmzasına ve ikinci ismine bakarken şaşırmıştım. Akad ismi Derya isminden çok daha erkeksi duruyordu.

"Garip bir adam değil mi? Kendisi sana ikinci bir şans vermiş miydi?"

"Vermişti," dedim utanarak. Bunu nasıl yapabilirdi? Birden dün gece söylediği sözler aklıma geldi. *Başarısızlık sana göre değil, değil mi? Tek neden bu ama ben sana bunu*

göstereceğim. Hatta beynine kazıyacağım. İşte o zaman belki yanında ben olmayacağım.

Nedeni kesinlikle bu olmalıydı. Yoksa ona hiçbir güç o sözleşmeyi imzalatamazdı. Bunu sırf benden intikam almak için yapıyordu. Sadece kendini rahatlatmak için... Erkek egosu için...

Elimdeki kâğıdı hışımla Arda'ya uzattım. Bu davranışım ile şaşırsa da ben kararımda duracaktım.

"Bunu kabul edemem."

"Açelya sen delirdin mi? Adam sana ikinci bir şans vermek için istemediği bir sözleşmeyi imzalamak istiyor. Asıl anlamadığım, bunu neden yaptığı."

"Ben cevabı biliyorum ve kararlıyım. Ayrıca o kâğıda ihtiyacım olacak." Aklıma gelen fikirle o kâğıda ihtiyacım olacağını düşünmüştüm. Kâğıdı bana uzatırken direk elinden aldım ve katlayıp çantama koydum.

"Görüşürüz!" dedikten sonra odadan çıktım. Asansöre binip gitmem gereken yerin haritasını hazırlarken birden ofisinde olmayacağı aklıma gelmişti. Aşağıya indikten sonra ilk işim Damla'yı aramak oldu. Hemen ilk çalışta açması beni şaşırtmıştı. Ona fırsat vermeden hemen konuştum.

"Derya odasında mı?"

"Sadece sabah uğramış galiba şu an evinde. Ne oldu?"

"Onunla konuşmam gerek."

"Ne hakkında? Mesela dün gece olabilir mi?" Küçük bir kıkırtı olunca birden yurda nasıl geldiğim hakkında bir şey hatırlamadığımı anımsadım.

"Dün gece ne oldu?" Korkuyorum, umarım içkinin etkisiyle yanlış bir şey yapmamışımdır.

"Seni yurda o getirdi. Hatta yatağına bile o yatırdı seni. Sızıp kalmıştın çünkü. Görmeliydin, sanki beyaz atlı prens gibi seni kucağında taşıyordu. Bizim kattaki kızlar kıskançlıktan çatladılar." Ah bir bu eksikti.

"Bir şey hatırlamıyorum," dedim isyan edercesine.

Bu bana kocaman bir ders olmuştu. Bir daha asla içmeyecektim.

"Gitme dediğini de mi hatırlamıyorsun?" Ne? Bir de onun gitmemesini mi istemiştim? Şu anda utançtan yerin dibine geçmek üzereydim.

"İnanamıyorum," dedim üzgün bir şekilde.

"Sen inkâr etmeye devam et Açelya."

"Damla! Lütfen bana evinin adresini ver."

"Açelya adama çatmayacaksın değil mi?"

"Hayır, sadece konuşacağım." Bunu söylerken yüzüm şeytanî bir tavır almıştı. Tabii ki ona çatacaktım. Bunun hesabını sormalıydım.

"Söylüyorum..." Damlanın verdiği adresi hızlıca kâğıda yazdım. Burası bayâ uzaktı. Taksi ile gitmem gerekecekti. Hemen önüme gelen ilk taksiye bindim. Şanslıydım aslında çünkü içi boştu. Adresi verdikten sonra yapacağım konuşmayı aklımda tasarlamaya başladım.

Taksi deniz kenarındaki kocaman bir evin önünde durduğunda şaşırmıştım. Burası çok güzel görünüyordu. Ücreti ödedikten sonra taksiden indim. Rüzgâr saçlarımı okşarken deniz havasının o sakinliğini içime çektim. Bol bol oksijene ihtiyacım olacaktı. Dış kapıdan içeriye girip evin giriş kapısındaki zili çaldım. Birkaç dakika sonra kapı bir kadın tarafından açıldı.

"Buyurun kızım." Kadın ellilerinde görünen ufak tefek biriydi. Şu tonton teyze olarak görülen tiplerdendi.

"Merhaba, ben Derya Bey'in bir çalışanıyım. Acaba onunla görüşebilir miyim?"

"Tabi kızım." İçeriye girerken evin dışı kadar içinin de çok güzel olduğunu gördüm.

"Derya oğlum odasında," dedi kadın merdivenlerden çıkarken. Beni odasına götürüyordu. Bir kapının önünde dururken kapıyı işaret edip yanımdan ayrıldı. Kapıyı çaldım kararlı bir şekilde. İçeriden 'Gelebilirsin!' yanı-

tını alınca kapıyı hızla açarak içeriye girdim. Az sonra bağıracağım için kapıyı kapatmayı tercih etmiştim.

Yavaşça önüne dönüp bana bakarken gıcık bir şekilde gülümsemişti. Onu gördüğüm anda donakalmıştım. Üzerinde gövdesini sımsıkı saran bir spor atlet vardı. Bu şekilde kasları daha da belirgin olmuştu.

"Geleceğini biliyordum. Sırf bu yüzden spor günümü değiştirdim. Buraya kadar gelmeni takdir ediyorum. Dün gece hakkında konuşacaksın değil mi?" O şaşkınlığı atıp çantamdan çıkardığım kâğıdı yukarıya kaldırdım ve yüzünün önüne tuttum.

"Bunun için geldim saygıdeğer, majesteleri Derya Bey!" Sözlerimle gülerken sinir kotam çoktan dolmuştu.

"Teşekkürler Kraliçem..." dedi telefonuna bakarken. Kesin maillerini kontrol ediyordu. Keskin gözlerimle ona bakıp artık burada olduğumu fark etmesini sağlamaya çalıştım. Ne var ki, başarılı olduğum söylenemezdi. Hiddetle ellerimi yumruk yaptım.

"Ufacık bir kâğıt ile beni kazanacağını mı sandın?" Kâğıdı elimle savurarak göğsüne çarpmasını sağladım. Kâğıt yere düşerken sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştım. Yavaşça yere düşen kâğıdı izledi.

"Sana ne istediğini sormuştum. Bu kadar basit işte sana istediğini vermem." Hâlâ o her şeyi ben bilirim tavrı üzerindeydi. Kendinden emin duruşu ve üzerime koyduğu o sert barikat daha da gün yüzüne çıkmıştı. Kızmıştı bana, bunu net bir şekilde hissediyordum. Orada çalışmak isteyişimdi onu kızdıran.

"Senin yardımına ihtiyacım yok benim." Bunu duyunca beni sinir eden bir şekilde gülümsedi. Sinirlenmem hoşuna gidiyordu beyefendinin.

"O zaman dün gece neden tüm sorunlu benmişim gibi davrandın? Sana tekrar hatırlatıyorum; bu tavır ile hiçbir yerde tutunamazsın. Bazen yeri gelir ben bile seni istemem. Anlıyor musun Açelya?"

"Konuyu yine değiştiriyorsun. Ne yapacaksın yine beni öperek susturacak mısın?"

"İstersen neden olmasın? Dün gece benden daha istekliydin bu konuda."

"Çünkü sarhoştum, işimi mahvetmiştin."

"Ben değil Açelya, sen işini mahvettin. İş dünyasındaki bir numaralı kurallardan biridir. Ortak olacaksan karşı tarafa nefretini asla göstermeyeceksin. Eğer bu iş senin için kârlıysa o nefreti demirden yapılma bir odaya tıkarsın ki, karşıdaki kişi bunu anlamasın." Lanet olasıca haklıydı. Yine yine ve yine... Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Galiba uslu bir şekilde durmam gerekiyordu.

"Lütfen bunu geri çek. Ben, çünkü istemediğin bir işi sırf benim için imzalamanı istemem." Duraksayarak söylemiştim.

"Emin misin?" Şaşırmıştı bu tavrımdan.

"Evet. Ben başka bir yer bulurum."

"O zaman sana tavsiye vereyim. Tercihin daha küçük yerler olmalı. Eğer bu tavrını bir kenara atıp daha olgunca bir tavır alırsan hızla yükselirsin. Bazı yöneticiler bu şekilde olan çalışanlar ister. Sıfırdan başlamış olarak." Bu hoşuna gitmişti. Çünkü artık Çağlayanlarda çalışmak istemediğimi öğrenmişti. Doğru ya, artık Arda'yı göremeyecektim.

"Teşekkürler..." dedim ve kapıya doğru yürürken birden kâğıt aklıma geldi. Delili yok etmek daha iyi olacaktı. Geri döndüm ve kâğıdı yerden alıp gözlerinin önünde yırttım. Tekrar gidecekken ikinci ismi geldi aklıma.

"Bence diğer ismini kullanmalıydın. O sana daha çok yakışırdı."

"Hayır Açelya, bazı kelimelere özel anlamlar yüklenir. Benim ismim de özel anlamlı bir kelime. Benim için yerleşmiş kalıplardan daha çok anlamlar yer bulur. Bir

kişiyi ismi ile yargılamak aptalların işidir. Sende bana bu aptallardan olduğunu lütfen söyleme."

"Ben sadece duruşuna göre bu kanıya vardım."

"Çünkü beni hiç tanımıyorsun Açelya." Artık gitmem gerekiyordu. Nereye gitmem gerektiğini de gayet iyi biliyordum.

"İyi günler!" deyip hızlıca kapıdan çıktım. Geldiğim yoldan geri dönerken artık bir karar vermem gerekiyordu. Kapıyı açan kadın beni görünce hemen konuşmaya başladı.

"Gidiyor musun? Bir şeyler ikram etseydim."

"Teşekkür ederim, sağ olun," dedim ve beni uğurlarken ona gülümsedim. Tekrar taksiye binerken istikametim okul oldu. Sonraki basamak ise hocamın kapısının önünde dikilmekti. Alında onu da hayal kırıklığına uğratmıştım. En sonunda cesaretimi toplayıp kapıyı çaldım ve içeriye girdim. Beni görünce birden yüz ifadesi değişti. Evet, onu hayal kırıklığına uğrattığımı net bir şekilde kendi gözlerimle görmüştüm.

"Gel Açelya," dedi o profesyonel tavırla. Sandalyeye çökerken ciddi anlamda üzgündüm.

"Seni dinliyorum," derken yüzüme baktı gözlüğünün altından.

"Ben özür dilerim. Kendimi ciddi anlamda suçluyorum. Sizin yüzünüzü kara çıkardım."

"Açelya," diyerek sözümü kesti.

"Aslında ben senin seçiminin yanlış olduğunu düşünmeye başladım. Sen kesin doğruları seven birisin. Direk kuralı uygulayan bir işin olmalı. Adliyede staj yapmıştın."

"Yaptım ama bana göre olduğunu düşünmüyorum." Psikoloji olarak çok yoğundu. Ömrünün sonuna kadar vicdan azabı çekebilirdim. Bu konuda kesinlikle cesur değildim.

"Neden?"

"Çünkü bana ağır gelmişti. Psikolojik olarak çok ağır bir yük."

"Peki, aile mahkemelerinde çalışmayı hiç düşündün mü?"

"Hayır, ama isteyeceğimi düşünmüyorum." Daha rahat bir bölümdü ama kendimi orada hiç hayal etmemiştim.

"Bu kadar eminsin kendinden." Başımı salladım.

"Ayrıca o olmasaydı eminim ki olaylar bu şekilde gelişmeyecekti." Yüzüm yere bakıyordu. Onun konusunun açılması bile beni utandırıyordu.

"O kim?"

"Derya Bey..."

"Onu uzun yıllardır tanıyorum. İşletme Fakültesinden öğrencimdi kendisi. Bu konularda oldukça başarılıdır. Özellikle de çalışan yetiştirmek konusunda. Bu yüzden seni seçtim çünkü senin istediğin gibiydi ayrıca iyi bir kariyer yapabilirdin." Hocam da onu koruyordu. Haklı çıkacak yanım kalmamıştı artık.

"Ben kendimi gösterebileceğim küçük ama büyümeye çalışan bir şirkette çalışmak istiyorum. Acaba bana tekrar yardım edebilir misiniz?"

"Emin misin?"

"Hiç bu kadar emin olmamıştım."

12

DERYA'DAN

Önüme gelen sözleşme metnini incelerken hazırlayan kısmındaki isim dikkatimi çekmişti.

Açelya Yılmaz

Tesadüfe inanan biri değildim kesinlikle. Beni asıl şaşırtan dediğimi yapmış olmasıydı. Küçük ve büyümeye aç çalışkan bir şirket... Bu tavsiyeyi ona vermiştim çünkü bu şekilde olan şirketler benim için her zaman bir adım önde olurdu. Onlarda büyük bir potansiyel olduğunu görürdüm. Yeni bir iş olarak birazcık inşaat işine kaymıştım. Sonuçta otel yapmak da inşaata giriyordu. Bu yüzden yeni güvenebileceğim benim adıma en iyi sonuçları önüme getirebilecek ara işi yapan bir şirkete yönelmem ve onlardan akıl almam gerekti. Bu aklı Açelya'dan almış olmak hayli şaşırtıcıydı aslında.

Kâğıda gülümseyerek bakarken birden telefonum çalmaya başladı. Deniz...

"Efendim," derken hâlâ yüzümde bir gülümseme vardı.

"Beni özledin mi?" Tam cevap verecekken kapı çaldı. Ben daha yerimden kalkamadan Deniz içeriye girmiş oldu. Telefonu kapatırken bu beklenmedik sürpriz ile şaşırmıştım. Giyinişi, saç kesimi bile Amerikalı gibi olmuştu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Onunla bir konuşma yapmam gerektiğini düşündüm.

"Demek sürpriz ha?" derken birbirimize sarıldık.

"Fazla Deniz işi işte. Derya yapmaz."

"Kesinlikle," dedim gülerken. Benden birazcık daha

uzun olması sinir bozucu olsa da artık bunu kabul etmiştim. O benim aksime daha zayıftı. Göz renginin yeşil olmasının yanı sıra o daha kumraldı.

"Demek kızla işler iyi gidiyor. Yüzün gülüyor." Sadece şu an gülümseyebilirdim ama işler çok da iyi değildi değil mi?

"Keşke dediğin gibi olsa ama değil." Yüzümü ona çevirirken aslında o da öyle olmadığını biliyor gibiydi.

"Tahmin etmiştim. Yine aynı sert tavır."

"İnan bana o benden daha sert."

"İşte kadınlar sert erkek sevmez biraz daha yumuşaman gerek."

"Bilmiyorum."

"Sen bu gidişle daha çok mutsuz olursun."

"Neyse sonra uzunca konuşacağız zaten. Erkencisin..." Konuyu değiştirmek istedim. Başarısız oluşumun yüzüme vurulmasını hiç sevmiyordum.

"Stajlar bitti. Ayrıca sizi özledim."

"Yalancı, Nazenin'i özledim desene sen."

"Saçmalama abi. Sizin ve onun yeri ayrı. Yani Naz'ı da özledim tabii."

"O da seni özlemiş. Geçen gün konuşmuştuk." İşte onun yüzünde de aynı benim gibi garip bir gülümseme belirdi.

"Bu kadar kararlısınız ikiniz, neden evlenmiyorsunuz?"

"Şimdi olmaz abi. Ben kariyer yapmak istiyorum. Eğer evlenirsem tam anlamıyla işime odaklanamam. Bunu biliyorum. Üstüne konulan sorumluluklar bir de torun isteyecekler tabi ki ama daha ben o konuyu bile halledemedim. Okul bittikten sonra düşünüyorum. En azından Yardımcı Doçent olmalıyım."

"O kadar kolay mı?"

"Değil tabi ki ama içimde istek olduktan sonra. Sen de bilirsin işte."

"İçim rahatladı doğrusu. Sen benden önce evlenirsen karizmam ciddi anlamda çizilirdi."

"Ortamlarda kimin cazibesinin yürüdüğünü tartışmayalım istersen." Bana meydan okuyan bir tavırla bakarken kendimi tutmadım ve güldüm. Bana katılırken onu ne kadar da özlemiş olduğumu fark ettim.

"Akşam dışarıya çıkalım mı?" Arabayı kullanırken Deniz de etrafı seyrediyordu. O yokken pek de değişen bir şey olmamıştı.

"Oldu, sen sevgilinle eğlenirken ben sizi mi seyredeceğim?"

"Bu kız sende kıskançlık gazı yapmış olmalı."

"Beni sinirlendirmeyi başaramayacaksın."

"Tamam, Derya'cım dediğin gibi olsun ama elimden kurtulamazsın." Cevap vermedim ve yola odaklanmaya çalıştım. Onu bir haftadır görmüyordum. Bu bir haftada nerede ve nasıl olduğunu sorgulamak istememiştim çünkü bu işime engel olmaya başlamıştı. Konsantre olmak benim için güçleşiyordu.

"Sahi anlatsana. En son neler oldu?"

"Hâlâ o adamı istiyor. Beni istediğini görebiliyorum. Bilmiyorum belki de bu cinsel çekimdir. Yani bana hissettiği... Beni beğendiğini görebiliyorum. Onunla geçen hafta kulüpte ileri bile gittik. Ona dokunmama izin verdi. Ama sonra... Gitti ve o herifin yanında çalışmak istediğini söyledi." Direksiyonu sımsıkı kavradım. Son cümlem aşırı sinirle ağzımdan çıkmıştı

"Sanmıyorum. Genelde bu cinsel çekim aşka dönüşür. Bu kız bence sadece inat ediyor."

"Kesinlikle bu konuda haklısın. Aşırı inatçı. Ona göstermek istedim. O adamı elde edemediği için orada çalışmak istediğini söyledim ama tuzağıma gelmedi. Ona

o zaferi tattıracaktım ki anlayacaktı asla ona aşık olmadığını ama yapmadı. Geldi kâğıdı yüzüme fırlattı."

"Bayâ sert ha! Aynı senin gibi. Bu kızı cidden merak ediyorum. Onu uygun bir zaman ziyaret etmeliyim."

"Başına çanta yiyip sana taciz davası açarsa görürsün." Bunu duyunca gülmeye başladı.

"Ne?" dedi gülerken tekrardan.

"Sanki seni ben göndermişim gibi algılayacak. Karizmam çok önemlidir Deniz, bilirsin." Direksiyona parmaklarımla vurmaya başladım.

"Ben sen değilim abi. O şekilde yaklaşmam." Yüzüme bakarken kendinden oldukça emindi. Onun biraz daha büyüdüğüne şahit olmak cidden benim açımdan üzücüydü. Büyümüş bir Deniz...

"Nabza göre ilaç vermeyi sen bilirsin tabi. O kadar seni Amerika'da okutuyoruz."

"Sana yazsam iyi olur aslında. Tansiyon bayâ yüksek olacak bu ilişkide."

"İşime yararsa neden olmasın." Yolun sonuna doğru yaklaşırken onun haklı olduğunu düşündüm. Deniz daha arkadaşça yaklaşırdı ona. Üstelik Açelya ile yaşıttılar.

"Sormayı unuttum. Levent ile aranız nasıl?"

"Hâlâ bozuk atıyor. Bu konuda Nazenin'e bayâ kızdım. Levent arkadaşlığını kaybetmek istemediğim biri ama benimle uğraşmaya şimdiden başladı."

"Bir kız yüzünden bir dostluk daha bitti desene."

"Bitti değil ama düşmanca bir tavır içinde olabiliriz. Ayrıca Murat da benim kardeşim. O varken sırtım yere gelmez."

"Aslında hepiniz aynısınız. O da aynı senin gibi. Doktorlara has bir durum bu? Yani durum değerlendirmesi."

"Kesinlikle ne sandın Derya Bey? Sen bizi biraz küçümsüyorsun ama er ya da geç sen de o yatağa yatacaksın."

"Tehdit ha?"

"Nasıl algılarsan," dedi ve omzuma vurdu. Yüzümde bir gülümseme belirirken onunla atışmayı ne kadar da özlediğimi fark ettim. Arabayı park ederken ânın heyecanı ile Deniz hemen arabadan inmişti.

"Sence üstüme mi atlarlar yoksa haber vermedim diye kızarlar mı? Bilirsin annem pek önem verir zamanlama konusuna."

"Bence ikisini de yapacak."

"Aslında haklısın." Kapıyı çalarken manzaranın keyfini çıkarmak üzere biraz yana kaydım. Kapı açıldı ve Fatma Teyze kocaman gözlerle Deniz'e baktı.

"Deniz oğlum!" derken ikilinin sarılışını seyrettim. Fatma Teyze bizim çocukluğumuzdan beri yanımızdaydı. O da bizi çocuğu gibi görüyordu. Kapıda duyulan sesle annem de hemen ayaklanmıştı. Ben kazanmıştım. İlk başta Deniz'e özlem dolu bir sarılma gönderse de sonrası biraz fırça ile geçmişti.

"Abi?" Nehir Deniz'in üzerine atlarken kardeşim onu yakalamıştı.

"Nehir bir tane mi abin var?"

"Hayır abi ikiniz de farklısınız."

"Deniz abine seçimini söylesene." Deniz aynı kendi gibi Nehir'in sağlık sektöründe olması gerektiğini düşünüyordu. Ben ise tam tersi onu yanımda çalıştırmak istiyordum. Bu işe karşı yeteneği vardı.

"Yoksa? Nehir sakın!" Nehir yüzünü kısarken ona cesaretlendirici bir şekilde göz kırptım.

"Abi ama ben biliyorsun ki çizimi çok seviyorum ve Mimar olmak benim için daha uygun."

"Ah, anlaşıldı Derya abin beynini yıkamış."

"Sen o işleri daha çok bilirsin Deniz."

"Çocuk musunuz siz? Geçin hadi!" Annemin kızgın sesi ile birlikte yürümeye başladık. Üç kardeş bir köşeye çekilince Deniz hemen konuyu Nehir'e getirmişti.

"Söylesene Nehir, sevgilin var mı?" Nehir kızarırken bana bakıyordu. Bu konuda benden korkuyordu. Deniz daha yakın geliyordu ona.

"Çekinme," dedim ona güven verirken ama içten içe kaynarken profesyonel bir yüz takındım.

"Aslında biri vardı ama reddettim."

"Neden?"

"Çünkü bana uygun değildi cıvık yapışkan bir şey." Deniz ile birlikte Nehir'in açıklayışına gülerken birbirimize baktık. Küçük kız kardeşinizin büyümesi de çabucak kabul edilemiyordu.

"Ama Derya abimde bir şeyler var. Geçende eve bir kız geldi. Abimin çalışanları asla eve gelmez. Bu kız farklı olmalı." İmalı bakan Nehir ve Deniz'in bıyık altından gülüşü ile sanki kendimi çapraz sorguda gibi hissediyordum.

"Demek eve geldi."

"Biliyordum." Nehir sesini yükseltirken hemen onu engellemeye çalıştım. Garip olan şuydu; başarısız olmamı görmelerini istemiyordum.

"Kız onu istemiyor başka birini seviyormuş." Bunu duyan Nehir şaşkınlıkla bana baktı.

"Böyle bir şeye inanmam. Derya abimin ağzının içine düşüyorlardı geçen ay. Hele şu Demirlerin kızı." O davette cidden böyle bir durum yaşanmıştı.

"Demirlerin kızı da güzeldi hani hatırladığım kadarıyla."

"Tipim değil," diyerek kestirip attım. ,

"Bu kız eve kadar geldiyse bence o da sana karşı bir şeyler hissediyor abi."

"Hesap sormaya gelmiş biraz," dedi Deniz hemen.

"Demek habersiz bir kaçak varmış burada!" Babamın sesi duyulurken üçümüz de ayağa kalktık. Doğru ya babam bugün kontrol için hastaneye gidecekti. Babam ile sarılışını izledikten sonra hemen Deniz'in eline bir kâğıt

bırakılmıştı. Deniz hemen kâğıdı incelerken konuşmaya başladı."

"Kolesterole biraz daha dikkat et. Diğer sonuçlar gayet iyi."

"Murat oğlumu da gördüm hastanede. O da böyle söyledi." Tekrar köşeye oturduktan sonra Deniz babama kariyer planını anlatmaya başlamıştı. Nehir'e arkadaşından telefon gelince kalkmak zorunda kalmıştı. Deniz bitirdiğinde babam memnun görünüyordu.

"Aferin Deniz ama bayâ bir zaman gerekli bunlar için. Aile kurmayı ne zaman düşünüyorsun?"

"Merak etme baba Nazenin hamile kalınca evlenmek zorunda kalır nasıl olsa." Deniz bana o keskin bakışlarını gönderirken babamdan işiteceği nasihatleri dinlemek üzere yüzünü asmıştı. Babam evlilik öncesi yapılan cinsel ilişkiye karşı bir adamdı. Deniz ise aksini savunan biriydi. Ona göre erkekler kadar kızlar da özgür olmalıydı bu konuda.

"Deniz! Demek sözlerim senin için önemli değil."

"Baba ben sadece..." Bir an durdu ve yüzüme baktı. Gıcık bir şekilde gülümserken hemen ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

"Derya, abim olarak bana rehber olmalı değil mi? Ama o geçenlerde bir dul kadın ile yatmıştı." Bunu duyunca sinirli bakış atma sırası bana gelmişti. İyi intikam almıştı doğrusu.

"Boşanmış olduğunu bilmiyordum," dedim hemen açıklayarak.

"Birkaç numara öğrenmiş olmalısın. En yakın zamanda dinlemek isterim." Babamın yanında bu kadar ileriye gitmesi iyi olmamıştı.

"Ben size bir şey öğretemedim mi?"

"Baba lütfen anla artık. Bunu kimse takmıyor. Ayrıca en verimli çağlarımızı neden boşa geçirelim ki?"

"Nazenin'le kesin olarak evleneceğine inanıyorsun yani?"

"Tabii ki başka ne olabilir ki!" Babam birkaç saniye düşündükten sonra tekrar bunun yanlış olduğunu hatırlattı ve yanımızdan kalktı.

"Babamın yanında o laf yapılır mı?"

"Sen de hemen ifşa etmeyecektin." Derin bir nefes alıp saate baktım.

"Hadi gideceksek geç kalmayalım."

"Kabul ediyorsun yani."

"Başka şans vermem."

"Anlaştık!" Deniz ile olan münakaşanın ardından başka bir mekâna gitmeye karar vermiştik. Garip olan şu ki; yanında Nazenin olmayacaktı. Bu gece ikimiz erkek erkeğe vakit geçirmek istemiştik. İçkime şöyle bir baktıktan sonra konuşmaya başladı.

"Sert ha!"

"Ancak bu, düşünceleri susturuyor." İleriye doğru bakarken gözümün önünden belli belirsiz bir şekil geçti. Bu bir saç rengiydi. Işıkların altında parlayan bir saç rengi. Bir anda doğruldum ve diğer yöne bakmaya başladım. Açelya... Birinin koluna girmişti. Adam kafasını kaldırırken tanıdık siması gözümün önüne geldi. Arda...

13

Arda... Sesli söylediğimden bardağı ne zamandır bu şekilde sıktığımdan emin değildim. Tek hissettiğim yukarıdan aşağıya doğru inen öfkenin kafamda yaratmış olduğu, vücudumdaki bulanan sıvıları kaynatan ve buharını dışarıya yavaş bir şekilde veren garip bir hâl içindeydim.

"Ne oldu?" Deniz baktığım yöne bakarken zekâsını kullanarak olayı anlamıştı.

"O kız ve tercih ettiği çocuk. Kız platonik takılıyor demiştin."

"Öyleydi." Demek ki bu bir haftada durumlar değişmişti. Dahası Açelya gerçekten mutlu görünüyordu. Onun mutluluğu benim canımı yakıyordu.

"Karşı atağa geçmelisin." Şu an tek istediğim aslında eve gitmekti. Bu yenilgiyi kabul etmek ve onu aklımdan çıkarmayı denemek isteğiydi. Bazen pes etmek doğru karardı benim için. Yıpranma payı ve beynimin içindeki meşguliyeti bana günden güne hasar verirken bunu yapmak akıllıca değildi.

"Deniz galiba kabul etmem gerekiyor."

"Ne yani bu kadar çabuk mu? Sen cidden Derya mısın?" Yüzüme bakıp bana güç vermeye, beni kızdırmaya çalıştığını görebiliyordum. Bu öfkenin yerine bıraktığım hayal kırıklığının üzerini örtecekti.

"Şu an için değilim."

"Sana kız lazım aslında. Bakalım Açelya Hanım da senin kadar kıskanacak mı?" Aslında kıskandığını net bir biçimde görmüştüm. Sarhoş olduğu gün yanımda kadın var diye oldukça kızgındı.

"Aha! Bu kadar şanslı olduğunu bilmiyordum. Demirlerin kızı geliyor. Hâlâ taş gibi." Erkeksi bir beğeni ile gülerken onu izledim. Belki son defa tekrar denemeliydim. Ya bu son defalar sürekli hale gelirse... Kafam cidden karışıktı.

Deniz 'Beste!' diye seslenirken çoktan o planını kurmuştu bile. Kızın yüzü beni görünce aydınlanmıştı. Aslında Deniz haklıydı. Bu kız cidden güzeldi. Uzun boyu, simsiyah saçları ve ceylanı andıran kahverengi gözleriyle erkekler için kabul gören güzellik anlamını dolduruyordu. Ayrıca babasının şirketinde harikalar yarattığını da bizzat duymuştum. Tam benim tipim bir kızdı. Uysal ve yeri geldiğinde dişini gösteren ve istedikleri için savaşan bir tabiatı vardı. Cidden ben bu kızı neden görmezden geliyordum ki?

"Sakın kıza ümit verme. Belli ki senden hoşlanıyor. Onu üzmek istemezsin."

"Haklısın..." dedim ve kendimi toparlamak adına içkiyi bitirdim.

"Seninki yalnız kalır kalmaz ağzını arayacağım. O yüzden ben yanından uzaklaşsam iyi olur." Deniz bir iki adım atmışken Beste ile arkadaşça el sıkıştı. Deniz bir köşeye çekilirken bana gülümseyerek yaklaşan kıza odaklandım. O an Açelya aklımdan silinmişti.

DENİZ'DEN

Tek takılmak benim tarzım değildi ama şu an abim için bunu yapmaya mecburdum. Onu ilk defa bu kadar üzgün ve keyifsiz görüyordum. Abim genelde demir kadar sert kişiliği ve ödün vermeyen kararları ile bilinirdi. O meşhur karizmasından söz etmiyordum bile.

Bu kızın onu özel kılan özeliği de bu olmalıydı; abimi dize getirmesini biliyor olması... İkiliyi izlerken diğer yandan da sarışını izliyordum. Abim asla sarışınlardan hoşlanan biri olmamıştı şimdiye kadar. Ciddi anlamda güzel olduğunu görebiliyorum. İlk başta saçları doğaldı. Kuaförün yanında çalışmak bazı avantajları da beraberinde getirmişti. Bu avantajlardan biri de boyalı ve boyasız saçı ayırt etmekti. Düzgün fiziği ve uzun boyunun da getirdiği bir uyum vardı. Yanındaki adam ile konuşurken onu mutlu görmüştüm.

Bir anda abimi fark ederken bakışları dondu kaldı. *İlk raund başlıyor bebeğim... Karşında Derya yok senin.* Elindeki kolayı yavaşça masaya bıraktı. Düşündüğünü görebiliyordum. Kafasında bir fırtına koptuğu aşikârdı. Tekrar gözlerini abim ve Beste'ye çevirdi. Birbirlerine gülümseyen ve hoş sohbet görünen çifte attığı öfke dışarıdan belli oluyordu. Yanındaki adam da bunu fark etmiş olacak ki ona bir şeyler söyledi. Kız ise *iyiyim* der gibi el işareti yapmıştı. Aslında iyi değildi. Yanındaki adam elini telefonuna götürürken harekete geçmenin zamanı olduğunu düşündüm.

Hızlıca yürümeye başlayıp soluğu kızın yanında aldım. Abim Beste'yi dansa kaldırmıştı. *İşte bu...* Dirseğimi masaya dayarken hızlıca cümlemi koydum.

"Vay canına cidden güzel kızmış." Bir an şaşkınlıkla yüzüme baktı. Mavi gözler... Beklemiyordum açıkçası. Abim beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Sen kimsin?" dedi sinirli tavrını sürdürmeye çalışıp.

"Hani filmlerde olur ya. Arkadaşına tavsiye vermek isteyen o kişiyim ben. Yani bir dost diyebilirsin." Yüzüme odaklanırken şaşkınlığını atamamış olduğunu görebiliyordum.

"Eski sevgilin galiba. Onu başka kızla görmek can yakıyor olmalı."

"O benim sevgilim falan değil." Sinirle ve hışımla çıkmıştı sözler.

"Neden bu kadar kıskanç ve sinirlisin o zaman?"

"O pisliğin teki de ondan. Pis yalancı... Güya beni sevdiğini söylüyor."

"Bak güzelim... Ben de erkeğim sonuçta. Onun açısından düşünmeye çalışacağım. Az önce yanında başka bir erkek vardı değil mi? Bu olay onu pes ettirmiş olamaz mı? Sevmekten vazgeçti belki de." Yüzü bana odaklandı tekrar. Üzülmüştü, bunu net olarak görebiliyordum.

"O asla vazgeçmez."

"İşte burada yanılıyorsun. Erkekler siz kadınlar kadar kapsamlı düşünmez. Baktı ki kadın ona yüz vermiyor, o da gider onu gerçekten seven kadına yönelir. Erkekler ilgi ister aynı kadınlar gibi. Ona yüz vermezsen o da başka kadına gider maalesef." Beste abimle dans ederken hayli memnun görünüyordu. Açelya ise tam tersi garip bir durumdaydı. Ne yapacağını bilemez bir durumda...

"Söylesene, ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Bilmiyorum." Bazen hiç tanımadığın kişilere içine dökmek daha kolaydır. Bu algıyı Açelya da doğrulamıştı.

"Kabul etmek bu kadar zor mu yani?"

"Nesin sen? Psikiyatr mı?"

"Yaklaştın aslında. Ben bir doktor adayıyım ama uzmanlığımı Kardiyoloji üzerine yapacağım. Görüyorum ki kalbin cidden o adamı seviyor. Bu olaya isyan etmenden bariz belli."

"Hayır..." Bir an bakışlarım ile durdu. Direnmeye çalıştı ama kazanan ben olmuştum.

"Bilmiyorum... Ben..." Kalbi ve aklı şu an darmaduman olmuştu.

"Hadi git onu yakala. Ben arkadaşına bir şey uydururum." Yüzüme baktı, biraz düşündü ve kararını verdi. Çantasını aldığı gibi dans pistine doğru yürürken elimdeki bardağı ona doğru kaldırdım. *Zafer benim olacak...*

İlk başta hışımla Beste'nin kolunu abimden ayırdı. Abime birkaç hakaret ettikten sonra elleriyle abimi çekiştirdi. Son kapanış ise gözden kaybolmalarıydı. Sorunu hallettiğime göre artık Nazenin ile buluşabilirdim. Hızlıca ona mesaj attım. Gelen cevabı ise sıntarak okudum.

"Seni çok özledim. Yatağım o kadar soğuk ki artık üşüyorum. Beni dokunuşlarınla ısıtabilir misin?" Ah bu benim için bir zevk bebeğim.

"Naz seni çok seviyorum. Merak etme bebeğim o kadar hızlı ısıtacağım ki seni, çok şaşıracaksın." Telefonumu cebime koyarken Arda Bey sonunda teşrif etmişti.

"Dostum kız arkadaşının başı ciddi anlamda ağrımaya başlamıştı. Eve gitti. İsmin Arda değil mi? Sana söylememi rica etti."

"Öyle mi? Aslında kız arkadaşım değil. Beni beğenen kızlardan biri işte. Bugün onun günüydü." Bu aptal herif ne demeye çalışıyordu.

"Vay canına, aynı anda kaç kız idare ediyorsun? Taktik versen fena olmazdı." Adam gülümserken ağzına yumruğu geçiresim gelmişti.

"Ben ciddi ilişki adamı değilim. Açelya çok iyi bir parça olsa bile." İşte adamın zayıf noktasını bulmuştuk. Abimin iş artık tamam gibi görünüyordu.

"İlginçmiş..." Abimin ve benim içki paralarını ödeyerek hızlıca kulüpten çıktım. Çoktan ahlaksız görüntüler beynimde dolaşıyordu. Acaba Naz beni nasıl karşılayacaktı? Keyifle gülümserken arabama doğru çoktan yönelmiştim.

AÇELYA'DAN

Ben ne yapıyordum böyle? Adamı kolundan çekiştirirken aklım başımda değildi. Kulüpten iyice uzaklaştık-

tan sonra kolunu bıraktım yavaşça. İtiraz eden bir yanı da yoktu zaten. Arkama dönmeye korkuyordum. Ona ne diyecektim ki? Hep o adam yüzündendi bu. Bana iyi gaz vermişti doğrusu. İlk cümleyi onun kurması ilginçti. Bu aslında benim de işime gelmişti.

"Kadını mı soracaktın?" Aslında neden bu değil miydi? O kadını kıskanmış oluşum. Neden onun başka kadınlarla ilgilenmesi beni sinirlendiriyordu? Yavaşça arkama döndüm.

"Kadının kim olduğunu gayet iyi biliyorum aslında. Söylemiştin, beni isteyen çok kişi var demiştin. Onlardan biri de o kadındı." Yüzüne baktım ama duygularını hiç belli etmiyordu. Buzdan bir duvar örmüş gibiydi.

"Bende düşündüm ki; herkes bir şansı hak eder. Bunu zaten biliyorsun. Bazıları birçok şansı görmezden gelse de o gelmeyecek biliyorum." Öylece orada ona bakakaldım. Yoksa o adam doğru mu söylüyordu? Beni bırakacak mıydı? En başa mı dönecektim yani? Kafamda sızıyla dönen düşünceler vardı.

"Bu ne demek oluyor?"

"Artık özgürsün Açelya. Sana o şansı vermiştim ama sen o adamla gelerek beni çiğnedin." Gayet ciddi görünüyordu. Ben ise şaşkındım. O adam doğru tahmin etmişti. Hemen bu halimden kurtulmam gerekiyordu. Dokunsanız ağlayacak kıvamdaydım.

"Doğru kararı vermişsiniz Derya Bey. Mutluluklar dilerim." Bu sözler ne kadar öfkeyle çıkmış olsa da içimden damlalar süzülüyordu. Arkamı döndüğümde ilk yaptığım gözlerimi sımsıkı kapatmak oldu çünkü o gözyaşları düşmesin istiyordum. Yavaşça yürümeye devam ederken arkamdan geleceğini düşündüm. Beni bir başıma sokaklarda bırakmazdı değil mi? Yürüdüm yürüdüm yürüdüm... Hiçbir işaret yoktu. En sonunda kendimi rahat bıraktım. Artık daha fazla kendimi sıkamazdım. Gözyaşları beni esir alırken durdum ve arkama baktım. Çoktan gitmişti.

Yurda gidene kadar gözyaşlarım dinmemişti. Meraklı gözlere aldırmadan odama girdim.

"Açelya! Ne oldu?" Elimle Damla'nın sözünü kesmek istedim ama onun yerine büyük bir hıçkırık çıkmıştı ağzımdan.

"Beni terk etti," dedim Damla'ya sarılırken. Omzunda ağlarken kendimi daha da kötü hissettim.

Oysa bu hafta çok güzel geçmişti. Hocam bana yeni bir şirkette staj ayarlamıştı. Ortamı ve iş arkadaşlarımı sevmiştim. Elime gelen maddeler sıradan görünse de şirketin sahibi ve adı beni şaşırtmayı başarmıştı. Derya bunu bilerek mi yapmıştı çok merak etmiştim. Maddeleri hazırlayıp ismimin yazdığı yerin altına imzamı atmıştım. Karşı tarafı da o imzalayacaktı.

Bu akşam ise Çağlayanlar ile birlikte yürütülen bir anlaşma başarı ile sonuçlanmıştı. Bunu kutlamak için bu projede çalışanlarla yemek yemiştik. Yemekten sonra Arda beni şaşırtan bir teklif yapmıştı. Beni aşırı mutlu eden bu teklifi kabul etmiştim. Kendime verdiğim sözü tabi ki bozmayacaktım. Onun yerine kolayı tercih ettim. İkinci bir Derya vakasını kaldırmazdım. Sonuçta o kendi mekânında takılır diye düşünürken birden onu bir kadınla gördüm. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalıydı. Bu nasıl bir tesadüf olmuştu böyle? Artık bunu kendime itiraf ediyordum. Onu başka bir kadınla görmek beni deli ediyordu.

Hiçbir şey sandığım gibi olmamıştı. Onu öyle sürüklediğim için ilk başta, bana gülecekti. Arda'yı hatırlayıp yine ondan daha üstün olduğunu ima edecekti. Ben ise sadece sessiz kalacaktım bu konuda. Yeni işimi soracaktı. Ona gönderdiğim sözleşmeyi de unutmayacaktı. Belki ona o adamı anlatabilirdim. Ona hak vereceğini adım gibi biliyordum ama bunların hiçbiri olmadı. Beni yurda bırakacaktı. Belki de kısacık bir öpücük verecekti.

Kendimi sakinleştirmek adına Damla'dan ayrıldım.

Ellerimi yüzüme götürdüm hemen. Beni böyle görmesini istemiyordum. Kendime gelmek için hemen lavaboya yöneldim. Yüzüme suyu çarparken iyi gelmişti. Yüzümü kurulayıp odaya döndüm. Yatağa oturup dizlerimi kendime çektim.

"Derya mı?" dedi hemen Damla. Başımı salladım.

"Hani Arda ile olacaktın?"

"O da oradaydı. Bir kadın ile birlikte hem de."

"Sorun bu mu?" Başımı sallarken yüzüm tekrar kasılmıştı. Sözleri tekrar tekrar kafamın içinde duyuyordum. Az önce durduğunu düşündüğüm gözyaşları tekrar akıyordu. İçimi çekerken zorlukla çıktı kelimeler dudaklarımdan.

"Artık özgürsün," dedi. Tekrar içimi çekerken cümleye yüklediği anlam canımı yakmıştı.

"Onu seven kadına bir şans verecek. Onunla olmayı deneyecek. Sen o şansı kullanmadın ama o kullanacak, dedi."

"Nereden biliyorsun? Sana bu kadar takmışken o kadını hemen nasıl sevebilecek." O kadına sevgiyle bakması zihnimde canlanırken kalbim acımıştı.

"Açelya... Adam bir bakıma haklı. Onu hep bastırmaya çalıştın. Hiç kabul etmedin ve durum ortada artık. Onu seviyorsun işte."

"Hayır... Belki ona karşı bir şeyler hissediyorum. Bilmiyorum."

"Hâlâ inkâr etmeye çalışıyorsun. Adam da haklı hani. Kusura bakma ama bal gibi de seviyorsun adamı. Neden bu kadar üzgünsün o zaman? Seni tanıyorum. Sevmesen umurunda olmazdı senin." Ona söyleyebileceğim bir kelime yoktu. Üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Yarın yorucu bir iş günü beni bekliyordu. Ayağa kalktım yavaşça. İstediğim bu değil miydi? Onu hayatımda istemediğimi düşünen ben değil miydim? Neden artık bunu istemiyordum. Benim için her zaman mantık

öndeydi. Yine mantığımı kullanacaktım. Kararımı verip pijamalarımı giydim.

Beklediğim gibi olmadı. Düşüncelerden dolayı bir türlü uyuyamadım. Dahası başım feci derecede ağrıyordu. Gözlerimin şişi yarına kadar geçmeliydi. Yoksa herkes ağladığımı net olarak görürdü.

Odaklanamıyordum. Sürekli aklımın bir köşesinde o vardı. Önümde duran metnin ilk paragrafını belki kırk kere okudum ama hâlâ bir şey anlamamıştım. Sadece dalıp dalıp gidiyordum.

"Açelya!" Birden ismim hızla söylenince irkilmiştim.

"Senin neyin var?" Maalesef açık tenli olduğum için gözümdeki kızarıklık ve altındaki mor halkalar tam anlamıyla geçmemişti. Herkesçe bu fark ediliyordu.

"Dün zor bir gün geçirdim."

"O zaman toparlanma vakti. Bir toplantın var."

"Ne toplantısı?" dedim ürkerek. Hiç öyle bir havam yoktu. Dahası aklım kendini kullanma yetisini kaybetmiş gibiydi.

"Geçen sana bir sözleşme hazırlatmıştım. Hatırlıyor musun?" Birden kalbim hızla çarpmaya başladı. Derya... Yoksa toplantı onunla mıydı?

"Evet..." dedim çekinerek.

"Ön protokol tamamlandı. Şimdi ise artık anlaşma aşamasına geçeceksin. Sana tam yetki verdiğimizi mi düşündün yoksa?" Aynen öyle düşünmüştüm ama benimki sadece bilgilendirme amaçlı gibi olmuştu. Bunu yeni fark etmem ise başka bir acıydı.

"Ne zaman toplantı?"

"On beş dakika sonra. Hatta Derya Bey geldi bile." Derin bir nefes aldım. O buradaydı ve danışmanlık yapacağım bir toplantım vardı. Hemen kendime gelmeliy-

dim. En son isteyeceğim şey beni bu halde görmesiydi. Güçlü görünmeliydim. Dün ona söylediğim son cümlemi kanıtlamalıydım.

"Peki, benim yetkim nedir?"

"Sana ön protokol için sorular sorabilir. Çok sever detayları. Seni köşeye sıkıştırabilir. Haberin olsun!" Bilmez miyim? Kaç kere sıkışıp kaldığımı...

"Tamam," deyip sözleşme maddelerinin bir kopyasını aldım. Çantamdan çıkardığım aynaya bakarken durumun hiç de iyi olmadığını görüyordum. Kapatıcı sürebilirdim ama onun için zaman kalmamıştı. Aynayı çantama koyup kaderime razı olmaya karar verdim. Artık ne olacaksa olmalıydı.

"Hazır mısın?" Başımı salladım ve Banu Hanım'ı takip etmeye başladım. Toplantı salonuna girerken hemen gözüm onu aradı. Şirketteki yöneticilerden biriyle derin bir sohbete girmişti. Gayet iyi görünüyordu. Gelişimiz ile birlikte gözler bize odaklanmıştı.

"Ah evet, Açelya da geldi. Başlayabiliriz artık." Yönetici bana hitap ediyordu ama benim gözüm Derya'nın üzerindeydi. İlk başta yüzümü inceledi hızlıca aynı benim ona yaptığım gibi. Ufacık bile pişmanlık görünmüyordu. İçime hücum eden o sert dalgayı savuşturmak adına derin bir nefes almaya çalıştım ama gözlerim bana ihanet ediyordu. Akmak için hiç sırası değildi. Hızlıca masaya oturdum ve önümde duran sudan hızlıca içtim. Gözler benim üzerimdeydi. Güçlü olmalıydım.

Önümdeki dosyaya bakarken kendime güç vermeye çalışıyordum. Ne zamandan beri böyle kendime güvensiz olmuştum ki? Artık toplanmanın vakti gelmişti. Yavaşça doğruldum ve işime odaklanmaya çalıştım. Bakışların üzerimde olduğunu biliyordum. Çaktırmadan Derya'ya bakmaya çalıştım ama o da bana baktığı için hemen görmüştü. Gayet kontrollü ve profesyonel görünüyordu. Sanki bugün diğer günlerden daha yakışıklıy-

dı. Üzerine oturan gömleği lacivert kravatı ve lacivert pantolon ceket takımıyla bir bütün olmuştu.

"Ön sözleşmede istenilen şartlar sizin açınızdan sağlanmıştı. Bir sorunuz var mı?" dedim ona bakmadan.

"Aslında fazla bir şey yok. Küçük önemsiz detaylar..." Önünde duran sözleşmeyi gözünü kırpmadan imzaladı. Bu şaşırtıcıydı aslında. Beni köşeye sıkıştırmayacak mıydı yani?

"Her iki taraf için de hayırlı olsun," dedi resmi bir tavırla. Ayağa kalktı ve ceketinin bir düğmesini hızlıca iliklediği. Hayatımda gördüğüm belki de en karizmatik hareket buydu. Sadece bakakalmıştım.

"Bu kadar çabuk mu? Bir kahvemizi içmeden göndermek istemem sizi Derya Bey." Yönetici hemen konuşmaya başlamıştı.

"Maalesef başka sefere. Bazı görüşmelerim daha var." Elini uzattı hemen. İkili el sıkıştıktan sonra herkes ayaklanınca ben de ayaklandım. Yürürken başım dönmeye başlamıştı. Kesinlikle bir şeyler yemeliydim artık. Toplantı odasından çıktıktan sonra bu sefer gözlerim de kararmaya başladı. Bir an durdum.

"İyi misin?" dediğini duydum Banu Hanım'ın ama gözlerimi açmak istemiyordum. Bir an derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Önden giden Derya ve baş yönetici ne olduğunu anlamak için başlarını bana çevirmişlerdi.

"İyiyim," dedim ve tekrar yürümeye başladım ama durum hâlâ geçmemişti. Odama gidip bir an önce oturmak için adımlarımı hızlandırmaya çalıştım ama olmadı. Sanki ayaklarım birbirine dolanıyordu.

"Açelya!" Banu Hanım'ın çığlığını duyduğumda artık bacaklarım gücümü kaybetmişti. Tam yere düşecekken biri beni tuttu. Etrafa bakmak istedim ama her yer kararmıştı.

14

DERYA'DAN

Onu sarsılmış görmeyi asla beklemiyordum. Ağlamıştı... Benim yüzümden olması beni suçlu hissettirse de bunu o istemişti. Yorgun bir hali vardı. O güzel mavi gözlerinin rengi sanki solmuştu. Sırf onu daha fazla üzmemek için toplantıyı çok kısa tuttum. Birkaç detay vardı ama bunu sormak pek de umurumda olmamıştı çünkü odak noktam oydu.

Bu odadan hemen çıkmalıydım. Suçlu hissetmekten nefret ediyordum. Tam hızlanmışken onun ismini duymamla arkamı döndüm. Bunun olacağını beklemezdim. O güçlü bir kızdı ama olmuştu işte. Hemen reflekslerim sayesinde başını yere çarpmadan onu tutmayı başardım. Bakmaya çalıştı ama sanki gözleri algılamıyor gibiydi.

"Kolonya getirin!" diye bir ses duydum. Belinden kavradım ve kucağıma aldım. Kesinlikle iyi değildi.

"Hastaneye götürmemiz gerek," dedim. Onu böyle taşımaktan memnun olsam da endişelerim çoktan beni uyarmaya başlamışlardı. Hemen asansör geldiğinde çabucak aşağı inmeyi diledim. Arabama bindiğimde ise ilk işim onu güzelce kucağıma yatırmak oldu. Cebimden telefonu buldum ve hızla Deniz'i aradım. Hemen açmıştı.

"Deniz çok acil. Açelya bayıldı ve daha hiç gözünü açmadı."

"Nabzını say desem şimdi anlamayabilirsin. Büyük ihtimal tansiyonu düşmüştür. Nasıl görünüyordu?"

"Yorgun ve üzgün."

"Üzgün mü? Dün kızı ayağına kadar getirttim daha ne istiyorsun da kızı üzdün."

"Sonra konuşalım," dedim ve kapattım.

"Bugün iyi değildi zaten." Önde oturan yaşını almış kadının cümlesi doğruydu. Buna sebep olan bendim. Hastaneye gelir gelmez hızlı hareketlerle içeriye girdim. Sanki film çekiyor gibiydik. Onu bir yatağa yatırırken tanıdık bir yüz ile karşılaşmayı beklemiyordum.

"Murat?"

"Derya abi, geçmiş olsun. Çalışanın mı?"

"Öyle de denilebilir," dedim onunla birlikte yatağa doğru ilerlerken. Göz kapaklarını açıp bakarken sanki Açelya ölü gibiydi. Hiçbir hayati belirti yoktu. İçimi kaplayan panikle bir an nefes aldım. Tansiyon aleti koluna geçirilirken Deniz'in dediği gibi çıkmasını dua ettim.

"Tansiyonu düşmüş. Bir tahlil yapsak iyi olur."

"İyi olacak mı?"

"Sakin ol basit bir şey bu. Serum alınca kendine gelir merak etme." Murat yüzüme sorgularcasına bakarken o bakışlardan kaçmak istedim.

"Hocam tansiyon 8-5 kan tahlili istedim ayrıca."

"Tamam Murat."

"Saliha damar yolu açar mısın?"

"Tamam, Murat abi!" Açelya'nın başına giderken hâlâ aynı şekilde görünüyordu.

"Ah güzel kızım! Seni kim üzdü böyle?" Banu Hanım'ın bu cümlesi beni sinirlendirdi. Cevabı yanında duruyordu hâlbuki. Hemşire iğneyi koluna batırırken nefesimi tuttum. Bu görüntü hiç de hoş değildi ama iğnenin girişini hissetmişti sanki. Kolunu kıpırdatmak istedi. Hemşire tam zamanında iğneyi saplamıştı. Bu bir nebze de olsa içimi rahatlattı. O ufacık delikten kan çekilirken şırıngaya dolan kırmızı sıvı az önceki durumumu yerle bir etmişti.

Serum takılırken Murat tekrar yanıma geldi.

"Önemli biri galiba," dedi ama cevap vermedim. Telefonumun çaldığına dua ederek hemen açtım.

"Ne oldu? İyi mi?"

"Dediğin gibi tansiyonu düşmüş."

"Kaç olmuş?"

"8-5"

"Ne? Gencecik kızın tansiyonu hiç 8-5 olur mu? Ne yaptın abi?" Bu sefer sesini yükseltmişti.

"Onu reddettim." Banu Hanım'ın gözlerinin büyümesini hayretle izledim.

"Sen görürsün gününü. Dün kaç dakika dil döktüm sen biliyor musun? O zaman neden benden yardım istiyorsun?" Sinirlenmişti.

"Anlatacağım."

"İyi edersin!" dedi ve telefonu kapattı. Galiba herkes öğrenmişti.

"Deniz miydi o?" Başımı salladım.

"Vay şerefsiz! Geldi de haber mi vermiyor?"

"Kız arkadaşından ayrılırsa gelecek merak etme."

"Seninki uyanıyor işte." Bir an arkama döndüm ve Açelya'ya baktım. Gözlerini açıyordu. Hemen yanına gittim.

"Açelya! Nasıl hissediyorsun?" Garip gözlerle bana baktı. Sonra etrafı incelemeye başladı. Bakışları tekrar bana dönerken hüzünlenmişti. Gözlerini kapattı bir an ve içini çekmesiyle öylece kalakaldım. Gözlerini tekrar açtığında artık o gözler yaşlarla kaplanmıştı.

"Lütfen ağlama!" dedim yavaşça.

"Lütfen git," dedi sessizce içini çekerken. Onu çok üzmüştüm.

"Hayır gitmeyeceğim."

"Merhaba! En son ne zaman yemek yedin?"

"Dün akşam." Kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Serum bitsin yavaş yavaş bir şeyler yemeye başla. Şeker de düşmüş çünkü." Ne yani yemek yemediği için mi olmuştu bunlar?

"Nasıl?" dedim bir an Murat'a bakarak.

"Herkes bir değil. Bazılarına yetmez ve bayılabilir. Aynı bu durum gibi."

"Öğünleri lütfen atlama. Ben gitsem iyi olur Derya abi. O Deniz'e söyle yüzsüzlük yapıp yanıma gelmesin."

"Tamam, zevkle söylerim."

"Tabi seni haşlamadan önce." Gıcık bir gülümseme ile yanımdan ayrıldı. Bir bu eksikti. Küçüklerimden nasihat dinlemek... Yavaşça Açelya'ya döndüm.

"Neden yemek yemedin?"

"Canım istemedi, yemedim."

"Açelya ne yapmaya çalışıyorsun? Hep senin istediğini yapmaya çalışıyorum." Bir an gözüm Banu Hanım'a takıldı. Laf dinliyordu hanımefendi.

"Mahremiyet istiyorum. Lütfen saygılı olun!" dedim sert bir sesle ve bir an şaşırdıktan sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Seni dinliyorum." Bakışlarını kaçırdı ve tavana bakmaya başladı. Cesaret toplamaya çalışıyordu.

"Beni bırakacağını düşünmemiştim," dedi sessizce. Gücü yok gibiydi.

"Sen o adamla çıktın ama? Ne bekliyorsun ki! Sana birçok delil gösterdim ama sen kabul etmedin." O hüzünlü bakışlar beni buldu.

"Ama senin peşinden geldim değil mi onu bırakıp? Kendi kurallarımı çiğnedim."

"Bu ne demek oluyor?" İçimde umut kıvılcımları çoktan büyümeye başlamıştı.

"Bilmiyorum." Çıkan kıvılcımlar hızla eski yerine dönmüşlerdi bile. Değişen bir şey yoktu.

"O zaman neden bu kadar üzgünsün o halde?"

"Beni bırakmanı istemiyorum." İtirafı ile şaşırırken bir an ne yapacağımı bilememiş öylece bakmıştım.

"Garip bir şekilde sana takıntılı gibiyim. Sen olmayınca sanki bir şeyler yolunda gitmeyecekmiş gibi. Beni alıştırdın kendine." Ne? Onu kendime mi alıştırdım? Cidden nasıl bir düşünce yapısında olduğunu çözemiyordum. Kararım doğruydu işte. Belki de sırf ona değer vermem hoşuna gittiği için bu kadar üzülmüştü.

"Sadece bu mu yani?"

"Sana âşık olduğumu mu düşündün?"

"Cevap çok belli değil mi? Kendine iyi bak. Yoksa seni kurtaracak biri yanında her zaman olmayabilir." Sinirle yanından ayrıldım. Dışarıya çıktığımda Banu Hanım'ı gördüm.

"Sizden bir şey rica etmek istiyorum."

"Tabii."

"Onu yemeğe götürürseniz sevinirim." Cebimden bir kart çıkardım ve üzerine Derya Hazinedar'ın misafirleri yazdım. Misafirlerden para alınmazdı restoranda. Altını imzalayıp kadına uzattım.

"Bu kartı gösterin," dedim ve cevap vermesine izin vermeden eve gitmeye karar verdim. Kafam çok doluydu. Arabama biner binmez kravatımı çözdüm. Sanki bugün beni boğuyor gibiydi. Evde mutlaka Deniz de olacaktı ve onun o akıllıca sözlerini dinlemek istemiyordum ama tam tahmin ettiğim gibi olmuştu. Hatta kapıyı o açmıştı.

"Demek eve geldiniz Derya Bey? Aşkınız nasıl kendilerine geldiler mi?"

"Deniz seninle uğraşacak gücüm yok." Merdivenlere yöneldim.

"Aşkı mı?" Ah annem de öğrenmiş oldu bu sayede. Ufacık bir çocuk gibi anlatacak değildim. Onu da duymazdan geldim ama Deniz peşimi bırakacak gibi değildi. Odaya girerken beni takip etti. İçimdeki bu öfkeyi çıkarmam gerekiyordu. Bunu ancak spor ile başarabilirdim.

"Tenise gitmek ister misin?" diyerek Deniz'e bir teklif sundum.

"Ne?" dedi inanamayarak.

"Kız arkadaşın hastanede yatarken sen tenis mi oynayacaksın?"

"Deniz o benim kız arkadaşım değil ve kendileri olmayı da düşünmüyor zaten." Beni alt etmişti. Yatağa yavaşça çöktüm.

"Bak teşekkür ederim. Cidden büyük bir başarı. Açelya'yı ikna etmek zordur ama o beni sevmiyor. Sadece kadınsı bir ihtiyaç işte. Onunla ilgilenmem hoşuna gidiyor."

"Dün hiç de öyle gibi değildi. Bu kadın inatçı bu çok belli. Seni seviyor ama bunu kendine itiraf edemiyor."

"Ona şans verdim ben. Dün onu bırakmam çok üzmüş. Bir şey yememiş ve bayıldı. Ona sordum ama o *sana âşık olduğumu mu düşündün* diyerek benimle dalga geçti. Beni cidden sevenler varken neden vaktimi beni sevmeyen biri için boşa harcayayım ki?"

"Aklın karışmış senin belli. İyi hadi gidelim bakalım."

Bu aslında mantıklı bir fikir değildi. Bir türlü konsantre olamadım.

"Hata!" dedi Deniz bana bakarak. Topu tekrar havaya atarak serçe vurdum.

"Sayı bende Derya Bey. Çift hata yaptınız." Bu alışıldık bir şey değildi. Deniz benim kolay rakiplerimden biriydi aslında. Diğer vuruşlarım da çok kötüydü. En sonunda servise o kadar sert vurdum ki raketin tellerini yerinden çıkarmıştım.

"Rezil bir durumdasın. Hadi ama seni yendim. Derya yenmeyi sever yenilmeyi değil. Benimle dalga geçmeni bekliyordum." Genelde öyle olurdu ama bugün hiç havamda değildim. Kenardaki banklara oturduk. Birden aklımdaki düşünceyi ona söyledim.

"Galiba Beste'ye bir şans vereceğim." Elindeki şişeden su içerken bir anda suyu püskürttü ağzından. Öksürmeye başlayınca sırtına vurdum.

"Kemiğimi kırsaydın!" dedi ve öksürmeye devam etti. Kendini toparlar toparlamaz hemen sorguya başladı.

"Sen delirdin mi? Bak hadi kız seni seviyor diyelim sen onu sevmediğin takdirde eline bir şey geçmeyecek. Mutsuz olacaksın. Diyelim ki onunla evlendin. Açelya

illaki bir gün karşına çıkacak. İşte o zaman ne hissedeceksin. Söyleyeyim mi? Büyük bir pişmanlık. Keşke arkasından koşsaydım diyeceksin ama iş işten geçmiş olacak. Ayrıca babam boşanmana hayatta izin vermez." Düşününce haklı olduğunu görüyordum ama artık onun peşinden koşmak gelmiyordu içimden.

"Ayrıca o kıza da yazık değil mi? Boşuna ümit vermiş olacaksın. Bence bunu yapma. Sadece biraz zaman ver kendine. "

"Bilmiyorum." Hiç beklemediğim bir anda su şişesindeki suyu yüzüme çarptı.

"Bu seni kendine getirir."

"Sınırları zorluyorsun Deniz."

"Ne yapacaksın beni dövecek misin? Ben senden daha uzunum bunu da söyleyeyim de." Çantamdaki havlu ile yüzümü sildim.

"Evet, gitsek iyi olur. Ev yemeğini kaçırmak istemem." Bir açıdan düşünürsek Deniz'e güvenmem gerekirdi. O bu konularda benden daha iyiydi. Araba sürme işini ona verdim. Aklım çok karışıktı. Anahtarla kapıyı açarken hâlâ seçimimi düşünüyordum. Birden Deniz'in yarı öfkeli sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim.

"Bismillah! Tövbe Yarabbim! Bu adamın burada ne işi var?" Bu tavrına gülmemek için kendimi zor tuttum. İşte günün ilk eğlencesi benim için bu olmuştu.

"Küfretmemek için kendimi zor tutuyorum." Dişlerini sıkarak konuşmuştu.

"Tutsan iyi olur. O senin büyüğün. Ayrıca beni de o sünnet etti. Ben neden senin gibi şikâyetçi değilim?"

"Belki yaşça benden daha büyük olduğun için olabilir mi?"

"Çocukça davranıyorsun," dedim ve salona doğru yürümeye başladım.

"Nusret Amca hoş geldin!"

"Hoş bulduk Derya oğlum. Deniz oğlum da bura-

daymış," derken Deniz'in yüzüne baktım. Yüzündeki ifade o kadar komikti ki, gülümsememe o eğlenceyi yerleştirdim.

"Ne zaman doktor oluyorsun?"

"İki sene sonra." Sadece benim duyabileceğim bir ses tonunda "Seninkini kesip eline verince ne hissedeceksin bakalım?" diye söyleyince gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Oğlum sen kapatsana çeneni?" dedim çaktırmadan.

"Hâlâ sigara içiyor musun?"

"İçmem mi? O benim ruh şifam, arkadaşım." Sanki o an sihirli bir şey oldu. Birden bire Nusret Amca fenalaştı. Yüzü kıpkırmızı kesildi ve göğsünü tutmaya başladı. Sanki Deniz'in ahı çıkıyordu. Garip ama az önce ona kızan adam bambaşka birine dönüştü.

"Kriz geçiriyor. Aspirin ve su lazım." dedi bana bakarak. Bir an olayın şoku ile mutfağa koştum. Fatma Teyze hemen bulup bana verdi aspirini bir bardak su ile. Deniz hemen elimden aldı ve Nusret Amcaya yardım etti.

"Şimdi öksürmeni istiyorum ama kuvvetli bir şekilde. Ambulansı aradınız mı?"

"Geliyor!" dedi babam. O da en az benim kadar şaşkındı. Sağlık ekipleri gelir gelmez yaptığı müdahaleyi anlattı. Herkes şaşkın ve tedirgindi. Etrafta korku dolaşıyordu. Deniz ve babamla birlikte hastaneye gittik.

"Aferin delikanlı. Yaptığın müdahale çok yerinde olmuş." Doktor Deniz'e bakarken onu hayranlıkla süzdü.

"Sonuçta yemin ettik. Bu benim görevimdi sadece," dedi doktora bakarak.

"Allah'ım sana şükürler olsun!" dedi babam. Bayâ rahatlamıştı.

"*O benim şifam*. Şifası onu öldürüyordu da haberi yok."

"Adamın hayatını kurtardın."

"Kahramanlığım bittiyse gidelim." Ne derse desin, bugünün kahramanı kesinlikle oydu.

15

AÇELYA'DAN

Tavana bakarken bugün yaşanan olayları düşünüyordum. Başrol olduğum garip ve kötü bir film olmuştu. Kesinlikle bütçesi hasılatından daha büyüktü. Yarın göreceğim muameleyi filme katarsam hasılat rekoru da kırabilirdi. Kendimi artık güçsüz hissetmiyordum. Yemek cidden işe yaramıştı. Onun yerinde yemek falan yemek istememiştim. Derya Banu Hanım'ı nasıl korkuttuysa artık, karşı çıkmak gibi bir şey yapmama izin verilmemişti.

Damla'nın şu telefon zil sesine gıcık oluyordum. Şu an sinirlerim gerginken bu müzik beni daha da huysuz yapıyordu.

"Ah Derya Bey!" Heyecanlı sesini duyunca hemen ona doğru döndüm.

"Efendim," derken sesini temizlemişti.

"İyi akşamlar Derya Bey." Ben ona bakarken kaşlarını yukarıya kaldırıp *'Neden aradığını bilmiyorum'* işareti yapmıştı.

"Ah, tabi hazırladım. Birkaç gün önce tamamlamıştım." Galiba bir dosyayı soruyordu. Garip olan şey içimdeki hareketlenmeydi. Neden heyecanlanmıştım ki? Benim iyi olup olmadığımı öğrenmek için aradığını düşünmüştüm çünkü. Damla onu dinlerken ne söylediğini duyamıyorum.

"O iyi ve şu an karşımda meraklı gözlerle bana bakıyor." Sormuştu. Beni sormuştu.

"Tabii ki bakarım. Ona çok kızdım zaten. Tekrar iyi akşamlar." Telefonunu kapatırken derin bir nefes verdi.

"Seni sordu. Sen adama gıcık davranmaya devam et. Al işte sonucunu da gördün. Deli gibi üzüldün ama hâlâ inatsın ya Açelya pes diyorum!"

"Kafam karışık çünkü. Of bir de yarın bir davet var ve ben Arda'ya söz verdim."

"İyi halt ettin. Yok sen akıllanmayacaksın. Adam için bayıldın bugün hâlâ kabul etme sen. Bir gün çok pişman olacaksın."

"Yemek yemediğim için bayıldım."

"Evet, canım çünkü adam seni terk ettiğini ima etti, aslında söyledi değil mi Açelya?" Cevap vermedim ve tekrar tavana bakmaya başladım. Yarın için sağlam bir kıyafete ihtiyacım vardı.

"Bana şu kırmızı elbiseni ödünç verir misin?" Dosyayı çantasına koyarken oldukça öfkeli bakmıştı yüzüme.

"Hayır, veremem," dedi sertçe. Bu davranışına anlam veremiyordum. Ona bir türlü kafamda oluşan kaosu anlatamayacaktım anlaşılan. Yarın alışverişe çıkmam gerekiyordu. Kredi kartımda bir miktar para vardı. Onu acil durumlar için kullanmak istiyordum ama galiba bu gerçekleşmeyecekti. Yapacak bir şeyim yoktu.

Aslında kendime de anlam veremiyordum. Bu kadar üzülecek ne vardı ki? Sonuçta onun duyguları ile benimkiler arasında fark vardı. Onun bu davranışını anlayabilirdim. Benden beklediği o ilgiyi ona göstermiyordum sonuçta. O bardaki adamın dediklerinde haklılık payı vardı. Böyle olması daha iyiydi. Gelecekte onun benim yüzümden üzülmesini istemezdim. Benim üzüntüm ise aptallığın daniskanısıydı. Belki de başka kadına ilgi göstermesi egoma zarar vermişti. Bu yüzden o kadar fazla tepki vermiştim. Kesinlikle nedeni bu olmalıydı. Gereğinden fazla düşünüyordum bu aralar. Kafa karışıklığı da bu olaya tuz biber olmuştu. Yatsam iyi olacaktı çünkü yarın benim için bayâ uzun geçecekti.

İşten izin aldım ve öğle aramı bir saat daha uzattım. Böylece rahatça gezebilecektim. Çok fazla beklentiye girmemem gerekiyordu. Param belki de o davetteki en ucuz olan elbiseye yetecekti ama başka çarem yoktu. Gerçek şu ki; şu an büyük bir hayal kırıklığının içindeydim. İçime sinen bir model olmadı. Ayrıca ucuzluğu da çok gösteriyordu. Belki de bana öyle geliyordu. Tam olarak bilemiyordum. Tam umutsuzlukla alışveriş merkezinde gezerken bir mağazadaki elbise dikkatimi çekti. Vitrine daha da yaklaştım ve kırmızının o güzel tonuna âşık oldum. Çok güzeldi ama biliyordum ki aşırı pahalıydı da.

Kendime engel olamadım ve içeriye girdim. Hemen o kırmızı elbisenin bedenini istedim. Yakından çok daha güzeldi. Üzerime giyince ise tek kelimeyle bayılmıştım. Bu elbise benim olmalıydı. Bu gecenin en göz kamaştıran kadını olurdum. Son ana kadar elbisenin fiyatına bakmadım ve kasaya götürdüm. Rezil olabilirdim belki ama yine de denemiş olurdum.

Kasadaki bayan bana gülümsedi.

"Güzel seçim," dedi elbiseyi göstererek.

"Kesinlikle..." derken gözüm çaprazımda duran adama kaydı. Derya'nın bir kadın mağazasında ne işi vardı? Bu masa da neden ovaldi ki? Bir anda panikledim ve olabildiğince yan durmaya çalıştım ama bir yandan da neden burada olduğunu merak ediyordum. Neyse ki telefonla konuştuğu için bayâ dalgındı. Kasadaki kadın şampanya rengi bir elbiseyi karton torbaya koydu ve Derya'nın konuşmasını bitirmesini bekledi. Bitirdiği an önüme döndüm.

"Nakit mi, kredi kartı mı?"

"Ne kadar?"

"7500 lira."

"Ne?" dedim hayretler içinde. Bu kadar pahalı olacağını düşünemiyordum. Şaka gibiydi.

"Bu çok pahalı," dedim kendimi tutamayarak ve sesim çok fazla yüksek çıkmıştı.

"Bu elbise bir Valentino." Şimdi anlaşılıyordu. Adam sanki elbiseyi altından yapmıştı.

"Maalesef alamam." Bir hayal kırıklığı daha yaşamıştım ama aptallık bendeydi. Buranın çok lüks olduğu belliydi zaten.

"Ücreti şuradan alın lütfen." Derya yine işime burnunu sokuyordu.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Senden elbise isteyen mi oldu?" Hiç istifini bozmadı. Gayet normal bir tavırla torbayı bana uzattı.

"Bir özür hediyesi olarak kabul et. Seni o kadar üzmemeliydim. Kendimi suçlu hissettim."

"Kim özür için 7500 liralık hediye alır ki?"

"Eğer o kişi için değerse alırım. İsterse bir milyon dolar olsun." Elinde duran torbanın sapını hızlıca koluma geçirdi. Ben itiraz edecekken çoktan çıkışa yönelmişti bile.

"Daha bitmedi!" diye arkasından bağırdım. Cam kapıdan çıkacakken yüksek sesle söyledi.

"Seni o elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum." Ne tepki vereceğimi şaşırdım. Aynı şekilde çalışanlar da şaşkındı. Böyle bir tesadüfü asla beklemiyordum. Kolumdaki sapa bakarken birden aklıma bir fikir geldi.

"İade alıyor musunuz?"

"Elbette parayı kuruşuna kadar ödüyoruz." Bu çok iyi olmuştu. Hem işimi görecektim hem de bu elbiseyi kabul etmeyecektim. Gayet mantıklı bir plan olmuştu.

"İyi günler!" dedim ve mağazadan çıktım. Akşam hazırlanırken Damla resmen elbiseye aşık olmuştu.

"Kızım seni tanımasam süzme salak derim ama salak da değilsin ki! Adam sana 7500 liralık elbise alıyor. Hem de gözünü kırpmadan. Çarşıdaki pirinç için evdeki bulgurdan olacaksın ama haberin yok. Adam sana bir ders vermeye de çalıştı ama yok yani. Beni oldukça şaşırtıyorsun."

"Sadece ödünç aldım diyelim." Kırmızı ruju dikkatlice sürerken aşırı bir özen gösterdim. Kesinlikle harika olmuştu. Gözlerimdeki siyah buğulu makyaj mavi gözlerimi daha da açığa çıkarmıştı.

"Nasıl oldum?" dedim ve Damla'ya döndüm.

"Ne diyeyim ki? Umarım Derya Arda'nın ağzını burnunu kırmaz. Belli ki bu gece kavga çıkacak."

"Of ne diyorsun sen?" Kaşlarımı çattım. İsteyebileceğim en son şey bir kavgaya sebep olmaktı. Hayal etmesi bile korkunçtu. Aslında Damla haklı çıkabilirdi. Arda o kadar şaşırdı ki sanki başka bir kız olarak görmüştü beni. *Salak Arda!* Önceden de güzeldim ve bundan haberi yoktu. Bu tavrı canımı sıkmıştı doğrusu.

"Vay canına! Bu sen misin?" demişti gülümseyerek. O tatlı gülümsemesi bile affetmem için yeterli bir neden vermemişti bana. Ayrıca Derya'nın çıkıştaki sözü aklıma geldi. O da bu davette olacaktı ki bunu bana bu şekilde vurgulamıştı. Davet mekânı oldukça şıktı. İlk defa bu kadar lüks bir ortama giriyordum.

"Burası çok güzelmiş. "Etrafı inceler incelemez ilk cümlem bu olmuştu.

"Alışsan iyi olur." Etrafı tararken Derya'yı bulmaya çalışıyordum ama görünüşe göre daha gelmemişti.

"Ne alırsın?"

"Alkol kullanmıyorum. O geceden sonra aldığım en radikal karar bu olmuştu.

"Belki soda olabilir," dedim Arda'ya bakarak.

"Seni yalnız bırakmak benim için zor olacak. Çünkü bu davetin en güzel kızı sensin." Bu iltifatına gülümse-

meden edemedim. Sonuçta her kadın iltifata bayılırdı. Tam neşem yerine gelir gibi olurken içime kar yağmaya başladı. Bir anda üşüdüğümü hissettim. O elbise... O elbise yanındaki kadının üzerindeydi. Bardaki kadınının ta kendisiydi.

Yüzüm donuklaşırken kendimi sakin tutmaya çalıştım. O mağazadan hem o kadına hem de bana elbise almıştı. Kasadaki kadın torbaya koyarken elbiseyi görmüştüm çünkü bu rengi ben de severdim. Derya'nın aldığı o şampanya rengi elbiseyi koluna giren kadında göreceğimi asla tahmin edemezdim. Üzerimde duran kırmızı elbiseye bakarken aptallığımdan bir kez daha utandım. Beni ne yerine koymuştu? Baştan beri buraya gelmemeliydim. Böyle olacağı zaten belliydi. Her halükarda yanında bir kadın ile gelecekti. Bir ara birçok kadının ilgisine maruz kaldığını söylemişti. Anlaşılan bu kadın diğerlerini geride bırakmıştı.

"Açelya?" Arda bana bardağı uzatırken bir an bakakaldım. Kendime gelir gelmez bardağı hızlıca aldım. İçim az önce buz kesilmişken şimdi içimde alevler yanıyordu. O alevler canımı yakıyordu. Düşünceli bir biçimde bardağımda kaynamakta olan asitlere baktım.

"Bak eski patronun da orada."

"Gördüm," dedim sessizce. Keşke görmeseydim ama görmüştüm işte.

"Dedikodular doğru olmalı."

"Ne dedikodusu?"

"Beste Demir ile ilişkisi olduğu söyleniyor. Hatta bu yaz evlenecekleri konuşuluyor. Kızın zaten ona bir ilgisi vardı."

"Bu kadar çok dedikoduyu nereden biliyorsun?" Sitem eden ve sinirli bir ton vardı sesimde. Ben gittikten sonra işler değişmiş miydi acaba?

"Bana bağlı olan çalışanların çoğu bayan. Onlar konuşurken duymuştum. Hatta bana sormuşlardı. Genel-

de Derya ile ben ilgileniyorum çünkü. Ayrıca geçende spora gitmişler birlikte. Kızlar ballandırarak anlatıyorlardı. Kızın ayağı mı burkulmuş ne? Derya onu taşımış mı falan diye. Ah, beni de taşısa diye iç geçiriyorlardı. Sanki ergen gibiler." Ben bunları neden hiç duymamıştım? Çünkü kendimi toplayamamıştım. Ben üzülürken o gününü gün ediyordu başka bir kadınla. Cidden çok aptaldım. Buradan beni görmeden gitmenin bir yolu olsaydı keşke. Bir de sabırsızlanıyorum demişti. Elbisenin bana yakışıp yakışmadığını değil de onu o kadınla gördüğümde yüzümde oluşacak ifadeyi merak ediyordu.

Memnuniyetle bakabilirdi artık bana. İki sıfır öne geçmişti her koşulda. Artık bunu kabul etmeliydim. O benden akıllıydı. Bu kadar basit bir olayı neden büyütüyordum? Yanında kadın görmem beni neden çileden çıkarıyordu? Damla haklı olabilir miydi? İçimde ona karşı sevgi mi besliyordum? Gözlerim yaşarmaya başladı. Ağlamanın zamanı değildi kesinlikle.

"Ben lavaboya gideceğim," dedim kısaca ve hızlıca yürümeye başladım. İçeriye girer girmez kapıyı kilitledim. Çantamdan telefonumu çıkardım. Arkadaş tavsiyesine ihtiyacım vardı. Damla telefonunu hemen açmıştı. Ona anlatırken gözümden yaş akmasına engel olamadım. Allah'tan makyaj malzemeleri suya dayanıklıydı.

"Bu çok kötü olmuş. Nasıl yapabildi anlam veremiyorum. Adamı çok bunalttın. Ne yapacağını bilemedi tabii ki. O da hata yaptı. Başka açıklaması olamaz. Artık kabul et. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun." Bir şey diyemedim.

"Açelyaaaa!" dedi kızgınlıkla. Aynada bana bakan yüze baktım. Kesinlikle çok üzgündü. Aynı içim gibi.

"Damla... Belki de bir şeyler hissediyorumdur. Bunun başka bir açıklaması yok."

"Sonunda, Allah bana bu günleri de gösterdi ya cidden şanslıyım."

"Ne yapmam gerek?"

"O işin uzmanı sensin aslında bana laf düşmemesi gerekir ama senin yanında da Arda var hani. Bil istedim." Kıskandırma... Kesinlikle en iyi yöntem buydu.

"Anladım."

"Savaşçı ruhunu gösterme zamanı." Kesinlikle haklıydı. Gözlerimin altını yavaşça sildim ve tekrardan bir kat daha kalem geçtim. Şimdi daha iyi görünüyordum. Sanki içim rahatlamıştı. Tekrar salona döndüm. Onun için gözyaşı döktüğüm anlaşılmıyordu. Onu izlerken kadının ona ilgiyle baktığını fark ettim. Kadın onu cidden seviyor olmalıydı. Saçımdan kurtulan tutamı Arda parmağı ile geriye iterken bir an gözüm Derya'ya takıldı. Görmüştü. Asıl önemli olan sinirlenmiş olmasıydı. Bu davranışından güç alarak Arda'ya döndüm.

"Teşekkür ederim."

Yaşı ilerlemiş olan bir adam sahneye çıktı konuşmasını yapmak üzere. Kurduğu şirketin yıldönümü olduğunu daha yeni öğreniyordum. Sıkıcı bir konuşma devam ederken farklı bir ses duyuldu salonda. Sahneye tekrar bakarken bir kızın mikrofonu aldığını gördüm.

"Hepiniz hoş geldiniz! Aslında bunu duyduğum için çok heyecanlıyım. Beni öldüreceğini biliyorum Beste ama lütfen bana çok kızmamaya çalış. Senin evde kalacağını düşünüyordum. Mutluluk paylaştıkça güzeldir. Beste yakında nişanlanıyor. İki evde kalmışın düğünü bence daha da güzel olacak. Derya ve Beste'yi tebrik ediyorum." Şu an kesinlikle şok geçiriyor olmalıydım. Nefesim gitgide kesildi. Sesler kulaklarımda uğuldamaya başladı.

"Hadi ama birazcık malzeme verseniz iyi olur. Bir öpücük fena olmaz hani." Bu kızın söylediklerini kulağı duyuyor muydu acaba? Tüm salon çifte bakarken ellerim titriyordu. Kesinlikle Derya böyle bir şey yapmazdı. Yapamazdı. Daha bugün bana 7500 liralık elbise almıştı.

Derya kadına yaklaşırken nefesim kesildi. Uzandı

ve onu dudaklarından öptü. Bütün salon alkışlarken ben bir an önce gitmeyi düşünüyordum. Az daha kalırsam kesinlikle yığılıp kalacaktım. Yapmıştı... Gözümün önünde o kadını öpmüştü.

Nefes almak istiyordum. Ağlamak istemiyordum. Bir an önce kendimi dışarıya atmam gerekiyordu.

"Telefonum çalıyor. Önemli bir kişiden," diyerek çıkışta bulunan bahçeye yöneldim. Kuytu bir yer ararken aklımın güvenli değil demesi bile beni endişelendirmiyordu. Şu an umurumda değildi hiçbir şey. Elbisenin batıp batmasına aldırmadan köşede duran taşa oturdum. Artık daha fazla kendimi tutamazdım. Dizlerimi kendime çektim korumak istercesine ama işe yaramayacaktı. Benim orada olduğumu bile bile onu öpmüştü. Onunla nişanlanacaktı. Bir adam bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar değişebilirdi?

Neden acımasız olarak görüldüğünü anlamıştım. İstediğinde çok kötü can yakıyordu. Bunu benim üstümde de kullanmıştı işte. Telefonumu çıkarıp saate baktım. Arda'ya bir açıklama yapmam gerekiyordu. Sesimi toparlamaya çalışarak yarına acil bir toplantı olduğunu söyledim. Bunun için de yarın için çalışmam gerektiğini anlattım. Pek üstelemedi ve bana inandı.

Yaşlara bakarken makyajın da artık dayanmadığını gördüm. Siyaha boyanmıştı elime düşen damlalar. İçimi çekerken yarın işe gitmemeyi düşünüyordum. Tek istediğim avutulmaktı. Başım yerdeki çimlere bakarken duyduğum ses ile bir an irkildim.

"Elbise sana çok yakışmış." Bu gecenin başrolü beni neden ziyarete geliyordu? İşte o an nefret önüne çıkan her şeyi yerle bir eden hortum misali içimde ne varsa havalandırdı. Bir hışımla ayağa kalktım.

"Senin lanet elbiseni de istemiyorum. Keşke buraya da gelmeseydim ama sana güveniyordum garip bir şekilde. Merak etme paranı getireceğim sana. Sonuçta be-

nim kullanma tarihim dolduğu gibi onun tarihi de doldu." Sinirlenmişti.

"Kim kimi kullandı acaba?"

"Senden hiçbir şey istemedim ben bu zamana kadar. Her şeyi kendin istediğin için yaptın. Sen bir elbiseye yedi bin beş yüz lira verecek kadar aptalsın çünkü."

"Evet aptalım sana asla şans vermemeliydim. Çok aptalım çünkü o adamla geleceğini bile bile o elbiseyi sana aldım. Neden mi? Çünkü o insanları iyi tanıyorum. Senin hakkında ne diyeceklerini de biliyorum. Kimsenin yanında küçük düşmeni istemedim."

"Keşke almasaydın. Eğer öyle olmasaydı buraya gelmeyecektim ve senin bu yüzünü asla görmeyecektim ama iyi oldu. Senin gerçek yüzünü tanımış oldum."

"Ben neysem oyum Açelya. Sana bunu söylemiştim. Hastanede bir şans daha verdim sana ama sen elinin tersiyle ittin. Söyle ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey." Gözümden akan bir damla yaşı çabucak sildim.

"Bu elbiseyi de hak etmiyorum. En kısa zamanda sana vereceğim." Buradan artık gitmeliydim.

"İstemiyorum."

"Bana acıdığın için de aldığını unutmayacağım. Sözde özür dilemek için almıştın. Artık bir önemi yok. Birkaç adım daha attım. Bunu yüzüne karşı söyleyemezdim.

"O çok güzel bir kadın. Eminim ona daha çok yakışır. Mutluluklar dilerim." Yürümeye devam ettim. Şu an ne yaptığımın farkında değildim. Peşimden geliyordu. Birden kolumu çekip beni kendine bakmaya zorladı. Canım yanıyordu ama bu zayıf halimi örtecek bir dayanağım yoktu. Aynı acıyı o da yaşasın istedim.

"Ben sana değer vermiştim. Belki de seni sevmiştim." Yüzündeki şaşkınlığı görmekten ziyade hissederken tekrar önüme döndüm. Hızlı adımlar atarken anlamsız olan geleceği çok da takmıyordum.

16

Anın getirdiklerini çabucak geri götürmesini istiyordum. Elimde kalan bir umut parçası bile yoktu. Ne için umut etmeliydim ki? Baştan beri onu iten ben değil miydim sanki? Bana cevabı en güzel şekilde vermişti. Garip olan bu kadar üzgünken aklımın onu haklı bulmasıydı. Ben de ona karşı misilleme yapmamış mıydım? Cevap apaçık ortadaydı işte. Duygusallık aptallara göreydi, bana göre. Ben hiçbir zaman kalbinin sesine kulak veren kızlardan olmamıştım. Aklım benim için tek yöneticiydi. İdareyi ondan başkasına veremezdim ama şu an yanlış yapmış olduğumu anlıyordum.

Aklım kalbimi susturmuş, sonuç olarak duygularımın farkına varamamıştım. Hayattan bazı dersler almak gerekirdi. Bazıları mutlu bazıları mutsuz... Hayat şu an bana mutsuz bir yüzle ders veriyordu. Belki de arkamdan gülüyordu. Ne kadar da salak diyordu. Değer vermek, sevmek âşık olmak... Bunlar sadece sözde olan kelimeler gibi gelirdi. Arda'ya hissettiğim de kendimce olan bir takıntıydı belki de. Yakışıklı ve başarılıydı. Tüm kızlar onu seviyordu. Sürü psikolojisine giren bir koyun olmuştum ben de.

Yapabileceğim bir şey yoktu. Ona yalvaracak veya onunla uğraşacak değildim. Kariyerim sallantıdaydı şu an ve ben bu işlerle çok vakit kaybediyordum. Yarın o elbiseyi ona verecek ve tüm yaşanılanları mazinin dipsiz kuyusuna atarak orada kaybolmasına izin verecektim. Koskoca harflerle Derya yazsa da canımı acıtsa da bunu yapmam gerekiyordu. O kızı seçmesine hâlâ ina-

namıyordum. Gözümden akan yaşı sinirle sildim. Bana yine uyku yolu kapanmıştı.

"Sana kızamıyorum Açelya. Gönlünü alıp ben de senden demeliydi."

"Bana dedikodulardan hiç söz etmedin. Oraya gidip rezil olmazdım hiç olmazsa."

"Rezil falan olduğun yok. Dediğin gibi dedikodu olduğunu düşündüm çünkü o seni seviyordu. O kız sıradan iş arkadaşlarından biri gibiydi. Sığ ve atılacak bir okun yayı kadar gergin bir tip işte."

"Ne işle meşgul o kız?"

"Babasının alışveriş mağazaları var." Birden aklıma o elbisenin de o mağazalardan birinde satıldığı geldi.

"O elbise de mi onların mağazalarındaydı yoksa?" Başını salladı sessizce. Daha da çok sinirlendim.

"Damla seni öldüreceğim."

"Açelya nereye gidersen git yine onların bir ayağı vardır. Ayrıca cidden böyle olacağını düşünmemiştim. Çok üzgünüm." Yatağıma gelip yanıma oturdu. Başımı omzuna yasladım. Onu dinlemeliydim.

"Sen haklıydın. Onu zorladım."

"Ben hâlâ inanmıyorum. Bir şey çıkacak bunun altından göreceksin. Bu kadar sürede hemen nasıl karar verir? Çok saçma. Ağlama artık. Dur sana geçende olan olayı anlatayım. Kardeşi geldi. Hani nişanlısını kıskanmıştın. Bir görsen ikisi o kadar birbirine zıt ki. Karakterleri yüz yapıları. Bunlar nasıl kardeş dedim. Esprili ve hoş biri. "

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Derya'ya kızdı da ondan. Herkesin içinde dalga geçti onunla ama Derya kılını bile kıpırdatmadı. Çok garipti. Herkes şaşırdı. Hatta Deniz buna bir şey içirmiş falan dediler. Çocuk doktor olacakmış."

"Sonuç?"

"Derya'nın bilinmeyen bir yönü var. Herkesten sak-

ladığı. Hemen pes etme diyorum. Azıcık eskisi gibi çirkef ol."

"Yapamam. Her şeyi batırıyorum. Bu iş benim son şansım. Aklımın karışmasına izin vermemeliyim."

"O kadınla gerçekten evlenirse aynı tavrı takınabilecek misin?" Buna cevap veremedim işte. Kesinlikle takınamazdım. Ayrıca onun yüzünü iş anlamında daha çok görecektim. Benim için çok acı bir hatıra olurdu.

"İstiyorsun Açelya. Azıcık sen fedakâr ol. Olmaz mı?" Fedakâr olunacak bir durum yoktu.

"Adam senin peşinden gelmiş. Merak etmiş."

"O sadece yüzümdeki acıyı görmeye geldi. Bana ders vermek istedi. Ben de boş kâğıt verdim."

"Bence biraz daha düşün. Gün doğmadan neler doğar değil mi?"

Bu pek de etkili olmamıştı. Bugün dünün aynısıydı zira. Tek fark daha az yara ile atlatmış gibiydim. İşimde gayet aktiftim. Öğlen yemeği ise o kötü elbiseyi vermek için yeterliydi. Ve buradaydım. Yine o kapının ardında. Bu sefer daha sakin ve akıllıca davranacağımı düşünüyordum.

Kapıyı yine o tatlı teyze açtı. Beni hemen tanıdı.

"Derya evde değil ama birazdan gelecek. İstersen bekleyebilirsin. İçeriye geç." İstihbaratı Damla'dan almıştım ve doğru çıkmıştı ama ona bir de gecikme eklenmişti. Ne olursa olsun bundan kurtulmalıydım. Benim için bir yük olmuştu.

"Tamam..." dedim sakince ve içeriye geçtim.

"Kim abim mi?" Uzun boylu kumral bir adam beni görünce çok şaşırdı. Yüzü tanıdık gelmişti ama çıkartamamıştım.

"Merhaba," dedi elini uzatarak. Beynim hâlâ onun olduğu arşivi bulmaya çalışıyordu. Dalgınlıkla elini sıktım.

"Kim olduğunu biliyorum. Sanırım kendimi de tanıt-

mam gerekmiyor." Birlikte salona doğru yürürken hâlâ onu çıkaramamış olmanın verdiği huzursuzluk ile başa çıkmaya çalışıyordum. Tekli bir koltuğa oturdum ve o da karşımdaki koltuğa oturdu.

"Kafan biraz dalgındı. Hatırlamaman normal. Tabi ortam biraz da loştu." Bu çocuk kesinlikle çok akıllıydı. Birden söylediği cümlelerdeki vurgular dikkatimi çekti. Birden onu hatırlarken üzerimde bir şok dalgası esti.

"Ben Deniz," dedi sonra.

"Sen bardaki adamsın."

"Özür dilerim. O gün seni çok güzel gaza getirdim ama aptal abim bunu mahvetmiş. Nasıl sinirlendim bilemezsin. Hâlbuki yardımı o istemişti."

"O mu istedi?"

"Bu konularda oldukça beceriksiz. Sen de fark etmişsindir."

"Dün gayet ciddiydi."

"Biliyorum dün bayâ üzgündü. Sebebi de sensin."

"Asıl o beni üzdü."

"O kız aptalın teki. Abim ona doğru düzgün şans bile vermedi. Bunu neresinden çıkardıysa artık. Abimin yaptığı da eşeklik. Bunu kabul ediyorum. Aslında hayvana haksızlık etmeyelim. Sonuçta onun görevi ve bizim görevimiz apayrı. Hayvanlara yapılan bu benzetmelerden rahatsız biriyim ama işte dil alışkanlığı." Damla'nın ne demek istediğini anlıyordum. Cidden bambaşka bir kişi vardı karşımda. Yakışıklı olduğu da gözümden kaçmamıştı.

"Konumuz bu değil aslında. Bu saçmalığa bir son vermenin vakti geldi. Ne kadar canımı acıtıyor olsa da."

"O kızla nişan hazırlığında bile değil. Bu zamana kadar kaç kadın geldi geçti. Abim kolay birini sevmez. Biraz daha zor bir karakter olmalı. Uğraştırıcı... Aynı senin gibi."

"Neden bu kadar eminsin?"

"Abim benden asla yardım istemez ama senin için yardım istedi. Bu bilindik bir durum değil. Bu hakkı verdiğin için çok teşekkürler. Eğlenceyi sonuna kadar kullanıyorum."

"Seni sevdim. Farklı birisin."

"Ben çoktan kapıldım. Arkadaşlarına kötü haberi birinci ağızdan verebilirsin." Yüzümde bir gülümseme belirdi aniden. Bu çocuğu cidden sevmiştim.

"Elbiseyi mi getirdin?" Yanımdaki torbaya bakarken tek kaşını kaldırmıştı.

"Kurtulmam gerek. O kadının mağazasından olması da cabası."

"Biliyor musun? Çok büyütüyorsun. Seni daha egolu biri olarak düşünmüştüm."

"O havamda değilim maalesef. Şu an sönmüş bir köşeye atılan balonum."

"Bazı olaylar seni yerin dibine soksa da gelecekten bir işarettir. Seninki de geldi. Ortalıktan kaybolsam iyi olur. Yoksa seninle konuştuğumu ve sırları ortaya döktüğümü öğrenirse cidden büyük olay olur. Çocuk gibi kavga etmek bu yaştan sonra tat vermiyor. Görüşürüz Açelya." Abisine kapıyı açtıktan sonra kısa bir konuşma geçti aralarında. Yüzüne bakmaya korkuyordum. O reddedilişi görmek istemiyordum.

"Kafama ne fırlatacaksın?" dedi hemen yanıma gelir gelmez. Artık bakışlarımı ona çevirme vaktiydi.

"Hiçbir şey," dedim sessizce. Şaşırmıştı. Bunu net görebiliyordum.

"Bu çok pahalı. Ayrıca iade edebilirsin. Etiketini çıkarmadım. Bunu kabul edemem."

"Sence elbiseye ve paraya ihtiyacım var mı?"

"Benim de ihtiyacım yok. Ayrıca dünü hatırlatan hiçbir şeyi istemiyorum."

"Garip, ben hatırlamak istiyordum hâlbuki."

"Doğru benim yıkılışımı görmen hoşuna gitti. Hak-

lısın... Ne diyebilirim ki? Ben sana cidden hoş davranmadım. Bu da bana gerekli bir cevaptı. Umarım o kadınla mutlu olursun." Diyecek başka bir cümlem yoktu. Hızlıca doğruldum ve arkama bakmamak üzere kapıya doğru yürüdüm.

"Dün... Benim için çok güzeldi. Çünkü beni sevdiğini söyledin." Olduğum yerde kalakalırken ayaklarım sanki yere yapışmıştı, söylediğini anlamaya çalışıyordum. Sakin olan bedenim düşüncelerin etkisi ile yanmaya başlarken sık nefesler alıyordum. Öfke bedenimi kaplarken ellerim titriyordu. Gözlerimi kapattım ve yavaşça ona doğru döndüm.

"Demek öyle?" dedim öfkemin altına sakladığım sakinlik ile birlikte. Dikkatlice bana bakıyordu. Anlamıştı sinirlendiğimi.

"Pislik adam! O zaman o kadını niye öptün gözümün önünde!" Artık sakin kalamazdım. Az önce verdiğim elbisenin karton torbasını aldım ve gövdesine hızlıca geçirdim. Sinirimi ancak böyle yatıştırabilirdim galiba. Evde olanlar veya bu kavgaya şahit olacaklar umurumda değildi. Garip olan beni durdurmaya çalışmıyordu. Aksine gülmeye başlaması beni daha da sinirlendirdi.

Elimdeki torbayı yere attım. Dün geceki üzüntümü tekrar hatırlayınca bu olanların garipliği ile kendimi bıraktım. Yüzümün değiştiğini görünce o neşeli hali sona ermişti.

"O kızla nişanlanacak mısın?" Sesime hüzün hâkimdi. Aynı ifadeyi onda görmek şaşırtıcıydı

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Neden onu öptün o zaman?" Sesim sanki küçük bir kız çocuğunun isyanı gibi çıkmıştı. Bana yaklaştı yavaşça. Gözlerimin içine bakarken bakışlarımı kaçırdım. Beni böyle görmesini istemiyordum. Ben kesinlikle zayıf biri değildim.

"Seni kıskandırmak için yaptım. Çünkü ben seni çok kıskandım. O adamı oracıkta yere indirmek istedim." Sevinç yüzümdeki o ifadeyi silmeyi başaramadı. Bana sımsıkı sarılınca hızlıca karşılık verdim. Rahatlama ve huzurun verdiği o güzel duyguyla ona sımsıkı sarıldım.

"Aptal!" dedim gözümden akan bir damla yaş ile.

"Seninle yarışabilirim bu konuda." Elimle yavaşça sırtına vururken muzip bir şekilde güldü.

"Ah işte benim sevdiğim Açelya. Vahşi..."

"Kafanda vazo parçalamadığıma dua et."

"Bence kan çıkmasa daha iyi olurdu çünkü burası benim evim değil. Babama hesap veremezdim." Geri çekildim ve yüzüne baktım.

"Derya Bey büyük imparatorluğun sahibi, babasından mı korkuyor?"

"İmparatorluğun asıl sahibi babam. İstediği an beni aşağıya çekebilir." Söylediklerinde haklıydı. O gözümde daima yüksekte olduğu için onu korkutan birinin olması şaşırtıcı gelmişti. Kolunu kaldırıp saatine bakarken birden yüz hatları gerildi.

"Saatini doldurmadan seni yemeğe götürmeliyim."

"Buna gerek yok."

"Seni yeniden yerlerden toplamak istemiyorum." Bu ilgisi hoşuma gitmişti.

"Tamam," dedim masum bir şekilde. Yere attığım çoktan yırtılmış olan torbayı bana uzattı.

"Aptallığım sana çok yakışmıştı. Senden başka kimseye layık değil."

"Ben kusursuz değilim."

"Benim gözümde öylesin ama. Beni bazen sinir etse de kusurundaki kusursuzluk hoşuma gidiyor." Bana ne yapıyordu böyle? Birbirinden romantik cümleler ile beni heyecanlandırmayı başarmıştı.

Hızlıca yediğim yemekten sonra beni iş yerime bırakmıştı. Gidişim ve dönüşüm arasındaki fark o kadar fazlaydı ki iş arkadaşlarım bile farklılığı hemen anlamışlardı.

"Yüzüne renk gelmiş. Kim bu gizemli bakalım?" Şeyda'nın sesini duymamazlıktan gelmek isterdim ama yapacağım bir şey yoktu.

"Gizemli bir imparator işte." Yüzümdeki gülümsemeye engel olamamıştım.

"İmparator ha?" Sorulardan kaçmak istercesine dosyamı aldım ve işe keyifle döndüm.

Kafama bir şeyle yavaşça vuruluyordu. Kaşlarımı çattım ve diğer yöne döndüm. Dün deli gibi çalışmışken güzel bir uykuyu kesinlikle hak ediyordum.

"Açelya!" En son bağırışı duyunca sinirle gözümü açtım.

"Ne var Damla!" Sesim biraz yüksek çıkmıştı.

"Ah hanımefendiyi uyandırdık kusura bakmasınlar." Elindeki gazeteyi hızlıca bana uzattı. Evet, kafama vurulan şey buydu.

"Bu ne?" derken katlanmış sayfayı açtım. Gördüğüm resim ile heyecanlanırken kocaman atılan başlığa baktım.

KALBİM BAŞKASINA AİT

Dün akşam saatlerinde geçen gecenin baş aktörünü kardeşi Deniz Bey ile birlikte görüntüledik. Ünlü davette yapılan bir konuşma kulislere bomba gibi düşmüştü. Bizi heyecanlandıran bu gelişme maalesef yalanlandı. Son zamanlarda ismi Beste Demir ile anılan yakışıklı patronumuz Derya Hazinedar, sorularımızı kesin bir dille cevaplandırdı.

"O gece yanlış sinyaller alan heyecanlı bir arkadaş olayı bambaşka bir noktaya taşıdı. Nişanlanmam söz konusu değildir. Ben ve Beste sadece iş arkadaşıyız. Birlikte iş yaptığımız için bir yakınlık söz konusu oldu. Benim kalbim başkasına ait. O kişi Beste Demir değil," diyerek şiddetle reddetti. Tam o şoku atamamışken şanslı kızı ilan ederken ikinci bir şaşkınlıkla donakaldık. Bu kızı çok merak ediyoruz. Umarım en kısa zamanda öğreniriz. Derya Bey'in bakışlarından anladığımız kadarıyla bu kız ile ilişkileri ciddiyet yönünde. Kim bilir, belki bu yaz düğün haberi bile yapabiliriz.

Yüzümdeki sırıtışla birlikte gazeteyi katlayıp yatağa koydum. Bunları söylemiş olmasına inanamıyordum.

"Seni şanslı kız. Yaza düğün haberi görebilecek miyiz bakalım?" Damla'nın dalga geçmesi bile umurumda değildi. Sadece gülüp geçmiştim. Elim hemen telefonuma gitti. Garip olan ise elime almamla çalmasının bir olmasıydı. Ben de tam onu arayacaktım.

"Merhaba," dedim hemen.

"Merhaba! Seni uyandırdım mı yoksa?"

"Hayır, aslında Damla uyandırdı. Gazetedeki haberi okumam için."

"Ne kadar da hızlılar."

"Seni öldüreceğim." O güzel gülüşünü duyabiliyordum.

"Sadece gerçekleri söyledim. Akşam dışarıya çıkmak ister misin? Ben baş başa olmayı tercih ederdim ama Deniz başımın etini yiyor. İtiraf etmek gerekirse o benden daha zeki. Söyleyeceği kelimeler sinir katsayımı hızla arttırıyor." İkinci bir şaşkınlık daha. Kardeşinin üstünlüğünü kabul etmişti resmen. Bunun anlamı açık değil miydi? Bana kendini açıyordu. Onun hakkında bilinmeyenleri söylüyordu.

"Olur," dedim bir an düşünmeden. Onunla vakit geçirmeyi gerçekten istiyordum.

"Seni akşam alırım o zaman."

"Tamam." Garip bir şekilde utangaç olmuştum. Bu gerçek bir randevuydu. Görüşmek üzere dedikten sonra telefonu kapattım. Bir günde ne oluyordu böyle bana?

"Gördün mü? Bazen gerçekleri kabul etmek insanı rahatlatır. Nasıl da mutlusun. O adamı bal gibi seviyorsun."

"Evet seviyorum." İtiraf etmek garipti ama söylediği gibi de rahatlatıcıydı.

"Yardımına ihtiyacım var." Birden hızlıca ayağa kalktım.

"Kıyafet seçmeme yardım et."

"Memnuniyetle şekerim."

17

Damla'nın da yardımıyla artık hazırdım. Üzerimde siyah alımlı bir elbise vardı. Gözlerimi vurgulayan siyah tonlarda bir makyaj ile hazırdım. Heyecanla onu beklerken Damla huzursuz bir tonda konuşmaya başladı.

"Yavaş gidin biraz."

"Ne?" dedim anlamayarak.

"Diyorum ki, arkadaşımla birlikte elindeki hamilelik testi sonucunu korkuyla beklemek istemiyorum." Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırırken Damla gayet ciddi görünüyordu.

"Saçmalama Damla. Ben öyle bir kız mıyım?"

"Değilsin ama ikiniz ateş ve barutun anlamının ciddi kanıtısınız. Eğer öyle bir şey olursa korunmayı unutmayın." Yüzüme ateş basmıştı.

"Damla!" dedim uyarır bir tonda.

"Arkadaşlar birbirini düşünmek zorundadır canım. Benimkisi sadece bir uyarı."

"Teşekkür ederim." Sesimde sitem vardı. Aşağıya inerken Damla'nın söylediklerinde haklılık payı olduğunu düşündüm çünkü bir keresinde kesinlikle ileriye gitmiştik. O gün alkollü olmam büyük bir etkendi ama olmaz diye bir şey de yoktu.

Üzerindeki koyu renkli kot pantolon ve beyaz gömlekle onu görmek alışılmadıktı. Nefes kesici görünüyordu. Yanına yaklaşınca hemen elimi tuttu. Sıcak temas ile irkilmiştim.

"Neden günden güne gözüme daha da güzel görü-

nüyorsun?" Beklenmedik bir cümle daha... İstediği zaman çok romantik olabiliyordu.

"Aynı düşünce senin için de geçerli." Sadece gülümsemekle yetinirken kapıyı benim için açmıştı. Tanıdık mekâna girerken el eleydik. Burası magazinci kaynıyordu. Çoktan fotoğraflarımızı çekmişlerdi. Derya soruları duymazlıktan gelerek cool havasını korumuştu. Yarın gazetede fotoğrafımı göreceğimden emindim ama şu an umurumda değildi. Uzun zamandır ilk defa bu kadar rahat ve mutluydum.

"Deniz'i bulmamız lazım. Yoksa dilinden kurtulamam." Etrafa bakarken onları dans pistinde gördüm. Bu kızı hatırlamıştım. Tabii ya nişanlısı olmalıydı. Kız ile oldukça yakındılar. Neredeyse birbirlerine yapışmış gibiydiler. Dudakları da birleşince tam anlamıyla yapışık olmuşlardı. Bu manzarayı izlemek rahatsız ediciydi.

"Bu çocuk çok değişti. Bazen onu keşke göndermeseydim diye düşünüyorum. Babamın sözüne uymam gerekirdi." Derya da görmüş olmalıydı bu görüntüyü. Onları es geçip bara doğru yürümeye başladık.

"Konyak?" dedi bana bakarak.

"Yemin ettim. Ben içmeyeceğim."

"Benim yüzümden mi?" Yüzünde seksi bir gülümseme belirmişti.

"Kendimi kontrol edemedim diye." Yakınlaştı ve kulağıma fısıldadı yavaşça.

"İyi ki etmemişsin çünkü çok güzeldi." Kalp atışlarım hızlanırken iyi ki Deniz ve nişanlısı yanımıza gelmişti.

"Hoş geldin Açelya!" Deniz o günkü gibi dost canlısı görünüyordu.

"Tanıştırayım sevgilim Nazenin."

"Evet duymuştum." Kadının yüzüne bakarken ondan sıcaklık hissedemedim. Garip bir havası vardı. Kibirli ve hoşuma gitmeyen bir hava...

"Memnun oldum Açelya." Sesi yüzünün aksine ço-

cuksuydu. Bu cidden garipti. Derya durumu anlamış olacak ki koluma girerek beni dans pistine çekti.

"O kız çok garip," dedim bağırarak. Ses çok fazlaydı.

"İlk tanışmada öyledir. Nazenin tatlı biridir."

"Nedense tatlılıktan çok uzak biri olduğunu seziyorum."

"Boş ver sen onu. Hadi eğlenmene bak." Kolumdan tutup döndürürken düşüncelerimi sekteye uğratmıştı. Beni hızlıca kendine çektiğinde yine o heyecanı hissettim. Dans etmeye devam ederken ondan bekleyemeyeceğim bir performans sergiliyordu.

"Patronlar böyle güzel dans edebilirler mi?"

"Patronlar birçok güzel şey yapabilirler. Onların da eğlenmeye, rahatlamaya ihtiyaçları vardır."

"Robot değilsiniz yani?"

"Gördüğün gibi değiliz," derken güldüm. Beni tekrar kendine çekti. Bu sefer belimdeki elleri daha sıkıydı.

"Bence her zaman o güzel gülümsemeni göstermelisin." Gelen iltifat ile afallarken bir şey diyemeden sadece gözlerinin içine baktım.

"Ayrıca biz patronlar çok iyi öpüşebiliriz de." Kalp çarpıntısı tekrar beni bulurken yavaşça kafasını eğdi ve beni öpmeye başladı. Ona karşılık verdiğimde Damla'nın sözleri aklıma uçuştu. Birden kendimi çekerken merakla yüzüme baktı. Bunu ona açıklamak utanç vericiydi.

"Damla diyor ki; arkadaşım ile korkuyla hamilelik testine bakmak istemiyorum."

"Ne?" derken gülmeye başladı.

"Senin gibi bir kıza evlenmeden dokunabilir miyim? Kesinlikle hayır... Benim de bir kız kardeşim var. Ona yapılmasını istemediğim bir şeyi başka bir kıza yapamam. Özellikle de onu seviyorsam. Bu konuda için rahat olsun." Ah, Damla yanına gidince senin canına okuyacaktım. Ciddi anlamda utanmıştım.

"Ama öpüşmek o tanıma girmiyor," dedi ve tekrardan beni öpmeye başladı. Bu sefer içim çok daha rahattı.

Yurt odama çıkarken ilk defa bu kadar mutlu olduğumu fark ettim. Eğlenmiştim, kafam rahatlamıştı. Bu yorgunluğa değmişti kesinlikle. Ayrıca Derya'nın farklı yönlerini de keşfetmiştim. İş dışında farklı biriydi. Çok daha anlayışlıydı.

Ne var ki o gecenin bana olan faturası ağır olmuştu. Pazartesi işe gittiğimde müdür beni direk odasına çağırmıştı.

"Açelya çalışkan bir kızsın. Zeki olduğunda her halinden belli. Senin gibi birini kaybetmeyi kesinlikle istemezdik ama şirket politikaları bizi buna zorluyor. Asla iş yaptığımız biri ile çalışanlarımızın arasında özel bir ilişkinin olmasına müsaade edemeyiz. Özellikle alenen bunu kanıtlayan fotoğraflar varken. Üzgünüm Açelya. Artık burada çalışamazsın." Şaşkınlıkla müdürün son sözlerine odaklanmıştım. Ben bunu bilmiyordum. Söyleyecek bir kelimem bile yoktu. Yenilgi ve tekrar tekrar gelen başarısızlıklarım omzuma yüklenirken ayağa kalkmak zorundaydım.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim ve mahcup bir şekilde odadan çıktım.

Yeniden kovulmuştum. Yine... Artık kafamdaki bütün hayaller siliniyordu. Galiba ben bu iş için uygun değildim. Bir türlü tutunamamıştım. Aslında bu sefer suç bende değil gibiydi. Sonuçta şirketin kurallarını bilmiyordum. Ayrıca sırf ilişkim var diye işten etmeleri de saçmaydı. Yolda yürürken hocamın söyledikleri aklıma geldi. Belki de onu dinlemeliydim. Şimdi başlasam sınava kadar konuları bitirebilirdim. Ezber anlamında iyiydim. Önceden çalışma birikimim vardı. İş sayesinde bolca tekrar da yapmıştım. Değişen kanunları da inceleme fırsatım olmuştu.

Ne kadar istemesem de kariyerim için bunu yapmak

zorundaydım. Hâkim olmak daha iyi görünüyordu. Sonuçta aile mahkemesi vardı değil mi? Diğerlerine göre daha kolay olan, hata yapma olasılığı çok daha düşük bir kurumdu. Benim de ilk hedefim olabilirdi. Düşünmem ve bir karar vermem gerekiyordu. Bunun için de kütüphaneye gitmeye karar verdim. Kafamı toplamama yardım ediyordu. Kafam karışık olunca yol da çabuk bitmişti. Hemen kütüphane binasına giderken adımlarımı hızlandırdım. Tanıdık merdivenleri ikişer ikişer çıkarken aklıma ailem geldi. Eğer işim olsaydı eve dönmeyecektim ama eğer sınavı kazanamazsam onların yanına dönmek zorunda kalacaktım. Bu da benim açımdan çok ağır olacaktı.

Bunları düşünmek için daha erkendi. Adli Yargı Hâkimliği sınavı zor olsa da bunu kazanmak için birçok sebebim vardı. Benim için en iyisi bu gibi duruyordu.

En sevdiğim köşeye geçerken not defterimi çıkardım çantamdan. Şimdiden çalışma planı yapmam gerekiyordu. Odamda yeteri kadar kitap vardı. Eğer fazlasına ihtiyaç duyarsam kütüphaneden temin edebilirdim.

Sınavda çıkacak konuları kâğıda yazmaya başladım.

Anayasa Hukuku, İdare Hukuku, Medeni Hukuk, Borçlar Hukuku, Ceza Hukuku, İcra Hukuku Ticaret Hukuku, Hukuki Usul, İdari Usul, Ceza Usulü...

Yazdıkça daha da korkutucu gelmişti. Daha Türkçe, Matematik, İnkılap Tarihi, Vatandaşlık gibi dersler vardı. Çok çalışmam gerekiyordu. Aklımdaki çalışma planını kâğıda dökerken çantamdan titreşim sesi geldi. Telefonu çıkarırken gördüğüm isim ile korkmuştum. Derya... Ona ne söyleyecektim şimdi? Senin yüzünden işimden oldum diyemezdim. Tekrar başarısız oldum demek de çok ağrıma giderdi. En iyisi saklayabildiğim kadar saklamaktı.

"Efendim," dedim biraz ürkerek. Sesi gayet canlı geliyordu.

"Seni böldüm mü acaba? Sesin pek iyi gelmiyor." Daha iki saniyeden nasıl anlamıştı moralimin bozuk olduğunu? Bu cidden hiç iyi değildi.

"Biraz öyle oldu. İşe dalmışım da o yüzden."

"O zaman yorgunluğunu alacak bir yemeğe ne dersin?" Kolumdaki saat öğlen olduğunu doğruluyordu.

"Olabilir."

"Bu cevabı evet olarak kabul ediyorum. Seni iş yerinden alırım." İş yeri kelimesini duyunca paniklemiştim.

"Hayır dur," dedim telefonu kapatmadan.

"İş yerinde çok dedikodu dönüyor. Seni görürlerse bütün gün ben konuşulurum. Bu beni çok rahatsız ediyor. Bu yüzden bana yeri söylesen ben gitsem."

"Saçmalıyorsun Açelya..." Şu anda aklım bu kadarını düşünmüştü.

"Şey ben okuldayım aslında kütüphanedeyim çünkü bir kitaba ihtiyacım vardı." Şu anki çıkış noktam bu olmuştu. Başka çarem yoktu.

"Neden bana yalan söylüyorsun?" Bu kötü olmuş olsa da bana hak vereceğini düşündüm.

"Yalan değil cidden rahatsız ediyorlar."

"Bunu doğrudan söyleyebilirdin."

"Çünkü bir şeyi unutup danışmak beni kötü hissettiriyor. Sadece beni bilgisiz görmeni istemedim." Bu çok daha iyi olmuştu. Aklımla gurur duyuyordum. Şu anda beni müthiş bir şekilde üste çıkarıyordu. Gülüşünü duymak beni rahatlatmıştı.

"Demek utanıyorsun. Beni çok şaşırtıyorsun Açelya. Gizemlerini çözmek çok eğlenceli."

"Belki de sinir bozucu." Bunu öğrendiğinde sinirlerinin bozulacağına emindim.

"Haklısın aslında bazen sinir bozucu olabiliyor. O zaman ben seni okuldan alırım. İtiraz istemiyorum."

"Tamam." İtiraz edecek bir aralık bırakmamıştı zaten.

"O halde görüşürüz."

"Görüşürüz." Rahat bir nefes aldım telefonu kapatırken. Bu kadar gerildiğimi fark etmemiştim. Güçlü olmam lazımdı. Yoksa beni sıkıştırırsa ona ağlayarak itiraf edebilirdim. Bu da beni çok daha kötü yapardı. Not defterimi ve kalemimi çantama atarken telefonumu elime aldım. Bakalım bu yemek nelere mal olacaktı.

Merdivenlerden yavaşça inip fakülte binasının girişine doğru yürümeye başladım. Şaşırtıcı olan çoktan gelmesiydi. Konuşalı çok olmamıştı.

"Erkencisin." Yüzümü düzeltmeye özen gösterdim ama pek başarılı sayılmazdım. Yüzümü inceliyordu.

"Buraya yakındım." Daha da yaklaştı ve eliyle çenemi kavrayıp yüzüme daha da dikkatli baktı.

"Sen iyi misin?" Yalan makinemi devreye sokmalıydım. Hemen bir yalan bulmalıydı bana.

"Bugün zor bir gün oldu. Sözleşmeyi yanlış hazırladım. Bu yüzden de azar yemiş olabilirim. Moralim çok bozuldu. Ben de hatamı telafi etmek adına kitaplara danışmaya karar verdim." Elleri çenemi biraz daha kavrarken gözlerimin içine baktı.

"Herkes hata yapabilir. Bu kadar kendine yüklenmenin âlemi yok. Sonuçta bazı bilgiler tecrübe edilerek öğrenilir ki, staj da bunun için var." Gözlerimi kaçırıp yere bakmaya başladım.

"Kendimi kötü hissettim işte." Bu tavrıma gülümsedi ve elleri çenemden uzaklaşıp belime kaydı. Bana sarılırken bir anlık kendimi iyi hissettim. O yanımdaydı. Belki ona anlatsam bir çözüm bulabilirdi ama bunu yapmak istemiyordum.

Mekâna giderken oldukça sessizdim. Değişik bir yere getirmişti beni. Harika bir manzarası vardı. İnsanın içine huzur getiriyordu. Bundan faydalanmak adına gözlerimle defalarca taradım etrafı.

"Beğendin mi?"

"Çok güzel ve huzurlu," dedim çabucak.

"Kafam karışıksa hep buraya gelirim. Bir şekilde çözüm de üretirim." Sırf moralim bozuk diye beni buraya getirmişti. Bu davranışı çok hoştu.

"Çok düşüncelisin." Gülümsemem yüzüme yayılırken elimi tuttu. Bu temas garip bir şekilde beni ürpertiyordu.

"Hiç önemi yok." Masaya otururken canım yemek yemek istemiyordu. Sırf onu işkillendirmemek için birkaç lokma almıştım.

"Birkaç gün burada olamayacağım. Yurt dışına çıkmam lazım." Bu şimdilik harika bir haberdi. İki üç gün bahaneden uzak olacaktı.

"Kontrol amaçlı mı?"

"Evet, bir bakmam lazım. Bir şey dikkatimi çekti. Roma'daki otelde bir gariplik var. Kafamı kurcalıyor." Bunu yüz ifadesinden anlamıştım. Gerildiği çok açıktı.

"İtalyancan var mı?" Bu sorum onu gülümsetti.

"Daha fazlası var diyebilirim."

"Ne kadar fazlası?"

"Almanca, İspanyolca gibi tabii İngilizceyi saymıyorum." Bunları duymak beni şaşırtmıştı.

"Nasıl?" diyebildim sadece.

"Babam beni ve Deniz'i biraz yaş alınca otellerimizde çalıştırdı. Bu sayede dil de öğrenmiş olduk." Bu gerçekten çok iyi fikirdi. Dil öğrenmenin en iyi yolu orada yaşamaktı.

"Baban çok akıllı biriymiş."

"Öyledir. Gazetedeki haberi görünce çok mutlu oldu. Genelde hiç sevmez böyle haberleri..."

"Neden?"

"Çünkü seninle ciddi olduğumu düşünüyor. Bu düşüncede de çok haklı." Ciddi olmak... Evlilik... Şu an bunları düşünmek benim için bayâ uzak düşünceler demekti. Ben kariyer odaklı bir hayat istiyordum. Onunla

evli olma düşüncesi hoştu. Bunu kabul ediyordum. Gerçekten bir saygınlığı ve etrafa nam salan korkutuculuğu vardı. Onun bu yönünü seviyordum. Beni de güçlü hissettiriyordu. Tam anlamıyla dağları delecek bir adamdı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Gerçeği ona söylemek benim açımdan zordu. Bu yüzden geçiştirmek daha iyiydi.

"Ben... Daha her şey çok yeni. Biraz daha zaman gerekli." Bir şey demeden sakince yemeğini yemeye devam etti. Bu tavrı bana farklı gelmişti. Yemek bitince beni tekrar okula bırakmasını istedim. Okulun önüne geldiğimizde kapıyı açmak için bir hamle yaptım ama hemen kapıları kilitleyerek karşılık verdi. Yüzüne merakla bakarken gülümsemişti.

"Seni görmemek kötü olacak." Bu itirafı kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Ellerimi kavrarken uzanıp dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

"Bununla idare etmem gerekecek." Öylece kalmıştım. Bu ilgi o kadar güzeldi ki... Bir an ne diyeceğimi bilemedim. İçimden onu öpmek gelse de bunu yapmayacaktım. Onunla öpüşmek kendimi güçlü ve ulaşılmaz hissettiriyordu. Arabanın kilidi açılırken çıkardığı o hızlı ses irkilmeme neden oldu.

"Kendine dikkat et," diyebildim sadece. Bu aptallık sinirlerimi bozsa da üzerimden atamadım. O ise oldukça eğlenmiş görünüyordu.

18

Birkaç gün sadece mesaj yoluyla iletişim kurduk. Ben kütüphanede ders çalışmak zorundaydım. Program ciddi anlamda ağırdı ama bu sürede ancak böyle yetiştirebilirdim.

"Korktuğum başıma geldi." yazmıştı. Durum ciddi görünüyordu. Bu yüzden aşırı derecede gergin olduğunu da söylemişti. İşleri yoluna koymak sandığından daha fazla zaman alacaktı. Gideli bir haftayı çoktan geçmişti. Onu gerçekten özlemiştim. Şu anda ona çok ihtiyacım vardı. Özellikle de desteğine.

Geçen gün Arda sırf Derya ile nasıl çıktığımı öğrenmek için aramıştı. Bu davranışı hiç hoşuma gitmedi. Onu tersleyip telefonu kapatmıştım. Onunla olmanın nesi bana güzel görünüyordu, bilmiyordum. O sadece ergenlik aşkı gibi bir şeydi. Derya ise çok daha farklıydı. Onunla cidden büyüdüğümü hissediyordum.

Bugün ise diğer günlerden farklıydı. Her gün sabah vakti kesinlikle mesaj atardı ama bugün atmadı. Bu yüzden ben atmaya karar verdim. Mesajı attıktan sonra telefonum çalmıştı. Arıyordu. Heyecanla ve sevinçle telefonu açarken mutluydum.

"Açelya çabuk geliyorsun!" Bu sinirli ton hiç hoşuma gitmemişti.

"Nereye?" diyebildim korkarak.

"Sakın bana bir daha yalan söyleme! Nereye olduğunu gayet iyi biliyorsun." Anlamıştı... Bunu hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes almaya çalıştım. Bu cidden zor olacaktı.

"Tamam," deyip telefonu kapattım. Onunla olmanın

en kötü yanı belki de buydu. Bana çok kızacağından emindim. Kendimi başarısız hissetmemde cabasıydı. Kendime telkinlerde bulunarak kütüphaneden çıktım. Oradaydı. Gayet düşünceliydi. Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Yanına yaklaştığımda daha fazlasının olduğunu gördüm. Ağzından ateş çıkartsa yeriydi.

"Bana neden söylemedin!" Sesi biraz yüksek çıkmıştı. Ellerim titremeye başlamıştı. Yüzüne bakamıyordum. Ona yalan söylemek ve bir de yakalanmak yeterince kötüydü.

"Gidiyoruz," dedi ve kolumdan nazikçe tutarak beni arabanın koltuğuna oturttu. Olacaklardan cidden korkuyordum. Acaba beni nereye götürecekti?

Koltukta otururken aşırı derecede gerilmiştim. Sinirliydi... Direksiyona işaret parmağı ile sürekli vurması bunu kanıtlıyordu. Bana ne derece kızdığını tahmin edemiyordum. Yalanımı kim ortaya çıkarmıştı? Bunu sormaya korkuyordum. Hava iyice ağırlaşmıştı. Bir şeyler yapmalıydım. Mesela konudan uzaklaşmak gibi...

"Roma'da işler nasıl gitti?" Bu da onu gerginleştiren konulardan biri olsa da bana anlatacağını düşünmüştüm. Belki de anlatmak gerginliğini azaltacaktı.

"Kaç senelik çalışanımız bize kazık attı. Düşünmesi bile korkutucu."

"Üzerine para mı geçirmiş?" En mantıklı neden bu gibi görünmüştü. Hiç istifini bozmadan yola bakmaya başladı.

"İhanet edenin cezası bellidir. Donunu da alacağım şerefsizin!" Bu konuda bayâ kararlı görünüyordu.

"Erken fark ettin." Öyle olduğunu düşünüyordum. Dikkatli biriydi.

"Evet, biraz öyle oldu. Paramı da kurtarmış oldum." Birden başını çevirdi ve bana bakmaya başladı. Birkaç saniye sonra yine bakışlarını yola çevirdi.

"Bana neden söylemedin?" Tahmin etmesi gerekiyordu. Beni az çok tanıyordu sonuçta.

"Utanıyorum. Artık başarısızlık istemiyorum." Başımı öne eğdim. Garip bir şekilde duygusal olmuştum. Tek kelime etmedi. Belki de yolun bitmiş oluşuydu sebep. Evet, tahmin ettiğim gibi hesap sormaya gelmişti. Arabadan inerken eline bir dosya aldı. Bir hafta önce buranın sakin bir çalışanıyken şimdiki gelinen durumum bambaşkaydı. Elimi tuttu ve yürümeye başladık. Yapacaklarından cidden korkuyordum. Danışmadaki kadın ikimize bakarken birden bakışları ellerimize kaydı. Derya o ödün vermeyen tavrında ısrarcıydı. Asansörü resmen yumruklayarak çağırdı.

Geldiğinde ise bana karşı oldukça nazik olduğunu fark ettim. Bana o kadar da kızmamış gibiydi. İçeriye adım atıp katı belirlerken yüzünü inceledim. Sakin görünümün altında fazlaca öfke yatıyordu.

"Sakin olur musun?" dedim yavaşça.

"Sanmıyorum." Durum cidden iyi değildi. Asansörün kapısı açılırken artık heyecanımı net bir şekilde hissediyordum. Olacakları çok merak ediyordum. Burası yönetim katıydı. Beni bırakıp direk müdürün odasına gitti. Kapıyı çalmadan direk açtı.

"Arif Bey sizi dışarıda bekliyorum." Bu sözler aşırı derecede sertti. Yanıma gelirken tüm çalışanlar pür dikkat bizi seyrediyordu. Müdür dışarıya çıkarken beni gördü. Yüzü şaşkınlığa bürünürken konuyu anlamış olduğunu fark ettim. Çekiniyordu...

"Derya Bey, hoş geldiniz!" Derya oralı bile olmadı. Yüzündeki kibirli ifade müdürü şaşırtmıştı.

"Demek kendi şirket politikalarınız var. Sadece soruyorum. Çalışanlarınızı işe alırken bu politikalar hakkında bilgilendiriyor musunuz?" Müdür donup kalırken Derya bakışlarını çalışanlara çevirdi. Mesela sen dedi köşede oturan kadını göstererek.

"Senin haberin var mı şirket politikalarından." Kadın başını olumsuz anlamda sallarken Derya çoktan onu anlamıştı bile.

"Sizin gerçek yüzünüzü görmek adına harika bir iş oldu. Ben çok memnunum." Elinde duran dosyanın kapağını açıp içeride duran sözleşmeyi aldı. Gözünü kırpmadan hızlıca yırtmaya başladı. Elinde duran kâğıt parçalarını gidip müdürün kafasının üzerinden aşağıya attı. Bu durum sinir bozucu şekilde komikti. Özellikle müdürün sesini bile çıkarmaması. Adam şaşkınlığını atınca sonunda konuşabilmişti.

"Derya Bey ne yapıyorsunuz?"

"Ne yaptığım gayet açık Arif Bey. Bundan sonra kesinlikle iş anlamında bir iletişimimizin olmayacağını temin ederim. Kesinlikle kendi adımı sizin ağzınızdan duymak istemiyorum. Zira kendi kararlarını uygulamayan adamlarla hiç işim olmaz." Ceketinin iç cebinden paketli para çıkardı. Ne kadar olduğunu biliyordum. Sözleşmeyi fesh etme bedelini verecekti.

"Bu da şartınız. Başımın gözümün sadakası olsun." Parayı müdürün önüne attı hızlıca. Ceketini düzeltirken kesinlikle çok karizmatik görünüyordu. Bu kattaki bütün kadınların ona nasıl da hayranlıkla baktığını fark ettim.

"Açelya, hadi gidelim." Bu kadar dalmış olduğumu fark etmemiştim. Ellerimi tekrar tutarken rahatlamış gözüküyordu. Müdürü tüm çalışanlarının önünde aciz göstermişti. Belki de en büyük hasarı vermişti adama. Bu bir yumruktan daha fazla can yakardı. Tekrar aşağıya inerken nasıl fark ettiğini merak ettim.

"Seni bu hafta sonu alıkoysam." Arabanın kapısını bana açarken merakla yüzüne baktım. Bu ne anlama geliyordu? Bunun cevabını o da koltuğa oturunca alabilirdim. Yüzümün merak içinde olduğunu gördüğünden hemen açıklamaya başladı.

"Bu hafta gereğinden fazla yoruldum. İki günlük kaçamak yapmak istiyorum. Seni de yanımda götürmeyi çok isterim." Bunu gerçekten beklemiyordum. Onunla

baş başa iki gün geçirmek aslında kulağa hoş geliyordu. Onu tanımak adına güzel bir fikirdi. Atladığım bir şey vardı. Eğer teklifini kabul edersem programımı bozacaktım. Bu da çalışma sistemimi etkileyecekti.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Bu işte başarılı olamayacağımı düşünmeye başladım. Bu yüzden kendimce bir plan yaptım. Adli Yargı Hâkimliği sınavına gireceğim. Çalışmak için birçok konum var. Yetiştirmem için başımı kitaptan kaldırmamam gerek." Yüzüme bakarken şaşırdığını görmüştüm.

"Gerçekten Hâkim olmak istiyor musun?" İşte en hassas nokta burasıydı. Bunu ben de tam olarak bilemiyordum.

"Bilmiyorum, sadece sanki doğru yol bu gibi geliyor. Sürekli başarısız olmak beni çok yıprattı."

"Başarısız değildin. Aksine bence iyiydin. Tabii ki bir uyum süreci vardır. Nerede nasıl davranman gerektiğini zaman içinde kavrarsın. Ayrıca bir başka faktör de bendim. Bana olan inadın seni hataya sürükledi. Karar senin. Şunu unutma seni ne mutlu ediyorsa o işle uğraşmalısın. Yoksa başarılı olamazsın. O sınavı kazanacağını düşünüyorum. Peki, kazandığın an sence ne hissederdin? Mutluluk mu, yoksa kendimi garantiye aldım deyip küçük bir teselli mi?" Cidden bazı şeyleri iyi biliyordu. Şu anda kafamı çok güzel karıştırmıştı.

"Kafam karıştı."

"Karışacak bir şey yok. Seni ne mutlu ediyor? Biraz stresli, fazla heyecanlı bol hırslı bir dünya mı, yoksa kuralların yazılı olduğu bir olayı uygulamak mı?" Cevabım kesinlikle belliydi.

"Tabii ki heyecan ve hırs."

"O halde benimle geleceksin."

"Ama beni kimsenin kabul edeceğinden emin değilim. Şimdiden adım çıktı. Belki de seninle çıkmış olmam çoktan kariyerimin önüne geçti bile."

"Gerçek potansiyelini sonuna kadar kullanıp bazılarını şaşırtmalısın. Bunu yapabileceğini biliyorum. Sadece doğru pozisyonda olmalısın. Benim de böyle hırslı ve çalışkan birine ihtiyacım var." İş teklifi... Bu kararı vermek çok garip olacaktı. Kesinlikle bunu yapabilirdim. Şimdiden içimde bir heyecan dalgası oluşmaya başlamıştı. Kafamda oluşan objeler bana güç veriyordu. Hâkim olmaktan daha güzeldi. Burada kuralları ben yazacaktım.

"Oldu mu?"

"Biraz daha düşünmem gerek."

"Biraz sağlamcısın anladığım kadarıyla. Bazen risk almak iyidir."

"Aslında şu an seninle olmam bile risk aldığımı gösteriyor."

"Bu riske değerdi yani."

"Evet, çünkü beni mutlu eden bir risk."

Bu konuda oldukça ısrarcıydı. Onunla baş başa iki gün geçirme fikri güzel gelse de aklım karışık olduğu için net bir karar vermiyordum. Ona garip bir şekilde güveniyordum.

"Hâlâ karar veremedin mi?" İleriye doğru bakmaya devam ettim. Kendimle bir savaş halindeydim. O ise çok emin görünüyordu. Arabaya rahatça otursa da gergin ve yorulmuş olduğunu görebiliyordum.

"Söz veriyorum eğer beceremezsen seni başka işlerde de çalıştırabilirim. Mesela sabah bana kahvemi falan alabilirsin." Hızlıca koluna vurdum. Bir de benimle dalga geçiyordu. Başarısız olmamın sebepleri arasında sürekli Derya ismi vardı. Onunla çalışmayı isterdim. Ortamı gayet iyiydi. Ayrıca Damla'nın da orada olması ekstra motivasyon kaynağı demekti.

"Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?" Arabanın anahtarını çevirirken çoktan kararımın evet olduğunu düşünüyordu.

"Şimdi..." Yüzümü şaşkınlıkla ona çevirirken araba hareket etmeye başlamıştı.

"Yanımda hiç kıyafetim yok ki. Ayrıca ben sana evet de demedim."

"Merak etme sana yeni kıyafet alabilirim. Ayrıca ben gözlerinde cevabı çoktan gördüm. O yüzden seni yormak istemedim. Biraz uzun bir yolculuk olacak. Bence senin de gevşemeye ihtiyacın var. Unutma, isteklerimiz bizi belirler. Senin de çalışmak istediğin ortam belli." Bir şey demedim. Haklıydı, her zaman kafamda canlandırdığım hayallerim de bu şekildeydi. Bir şekilde o stresli ortamdan besleniyor gibiydim. Bu bana çalışma isteği veriyordu.

"Anlat bakalım Açelya... Kaç kardeşin var? Ailen nerede yaşıyor?" Yakından tanıma aşamasının sorularıydı bunlar. Onunla bu seviyeye gelmek şaşırtıcı olsa da bu hoşuma gidiyordu.

"Kardeşim yok." Bir kardeşin eksikliğini hissediyordum ama annem ve babam bana geç denecek bir yaşta sahip olmuşlardı. O yüzden onları ellerinde olmayan bir nedenden dolayı suçlayamazdım.

"Bunu daha önce sormuştum sanırım." Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra tekrar yola odaklandı.

"Evet, maalesef bana sahip olmaları bile zor olmuş. Ailem İzmir de yaşıyor."

"Bu güzel olmanı açıklıyor." Ah şu klişeye sinir oluyordum.

"Teşekkür ederim Derya Bey, beni güzel bulduğunuz için." Hafifçe gülerken eğlenmiş görünüyordu. Elim çantama gitti. Damla'ya haber vermeliydim. Hızlıca bir mesaj yazdım. Pazartesi dönecek muhabbeti düşünmek istemiyordum. Beni köşeye sıkıştıracaktı.

"Sen söyle bakalım sen kaç kardeşsin?" Ailesini cidden merak ediyordum. Gözlerini yoldan ayırmadan anlatmaya başladı.

"Üç kardeşiz. Deniz'i biliyorsun zaten. Bir de kız kardeşim var."

"Deniz hiç sana benzemiyor." Bunu duyunca gülümsedi. Bir an yüzünü bana çevirdi.

"Deniz biraz daha zor bir karakter."

"Zor mu?" Şaşırmıştım. Bence ondan daha kolay ve anlaşılabilir birine benziyordu.

"Ben kartlarımı genelde açık oynarım. Bunu dile getiririm. Deniz ise çok daha sistematik düşünür. Bu yüzden doktor belki de. Sürekli yeni şeyler öğrenir durur. Bu özelliği cidden takdir edilesi."

"Bence o daha sempatik ve cana yakın."

"Cana yakın olabilir ama bunu duyunca ondan soğuyabilirsin." Merakla onu dinlerken telefonum titremişti. Damla cevap vermiş olmalıydı. Şu an Derya daha çok ilgi alanımdaydı.

"Deniz ilk kadavra inceleme dersinde kendini kusmamak için zor tutmuş biri. Şimdi ise kadavranın yanında tost bile yiyebilecek mideye sahip." Cidden, ikinci cümlesi tiksindirici görünüyordu. Aslında bu bir nevi alışmış olmasını gösteriyordu.

"Sonuçta rahat olması güzel bir şey. Bir gün ameliyata girebilir. Cidden operatörlüğü olacak mı?"

"Yüzde yüz eminim olacağından. Çok seviyor çünkü." Düşününce Deniz gözüme daha farklı görünmüştü. Böyle bilgi anlamında sınır tanımayan birinin nasıl Nazenin gibi biri ile olmasına anlam veremiyordum.

"Bence sevgilisi ile bambaşka kişiliğe sahipler. Şu anlattıklarından sonra şaşırmamak elde değil."

"Lise aşkı işte. Bana sorarsan Deniz'e ayak uydurabilecek kişi sayısı çok sınırlı. O yüzden çok da göze çarpmıyor. Nazenin'i ne kadar sevdiğini biliyorum." Bence yanlış düşünüyordu. O kız boş birine benziyordu.

Kendimi yorgun hissediyordum. Ayrıca yolculukları hiç sevmezdim. Kafamı geriye yaslarken ona baktım. Gayet dikkatli görünüyordu.

"Daha ne kadar var?"

"İki saat." Bu süre bayâ uzundu. Yüzümü buruşturdum.

"Uyursan seni taşırım merak etme. Yapmadığım bir iş değil." Bu cümleler alaycılıkla söylenmişti. Şu sarhoş olduğum geceyi uzun bir süre unutamayacaktım.

"Ben hatırlamıyorum bile." Gerçek buydu, ciddi anlamda hatırlamıyordum. Damla onun gitmesini istemediğimi söylemişti. Utanç vericiydi.

"Kesinlikle unutmayacağım. Egomu ciddi anlamda yücelttin. Hele o kızların bakışlarını hatırlıyorum da cidden güzel bir an yaşadım." Demek diğer kızların ilgisi hoşuna gitmişti. Beni sinirlendirmeyi başarmıştı.

"Kimmiş o kızlar?"

"Bilmem..."

"Saçlarını yolunca da tanır mısın?" İçten bir şekilde gülerken benimle eğleniyordu. Bugün gayet formunda gözüküyordu. Onunla uğraşamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi. Birden aklıma bir sahne düştü.

"Arda saçımı düzeltirken yüzünün halini ben de unutmayacağım." Şimdiden yüzündeki değişimi görüyordum. Hele Arda ismini duyması bile kaşlarını çatmasına yetiyordu.

"Ne oldu Derya Bey!" Gülme sırası bendeydi.

"Sana kimsenin dokunmasına tahammül edemem." Cümlesini söylerken gözlerimin içine baktı. Oradaki kararlığı net bir şekilde görmüştüm. Etkilenmemek elde değildi. Öyle ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Kalp atışlarımın sesini kulağımda duymak şaşırtıcıydı. Hangi ara bu kadar heyecanlanmıştım? Bir bakış bir insanı bu denli etkileyebilir miydi?

Şu andan itibaren uslu çocuk olmaya karar verdim. Bu yaşanılanlardan dolayı kendimi tanıyamıyordum. En iyisi etrafı izlemekti. Geçip giden şekillere bakarken

uykum gelmişti. Genelde yolculuk sırasında pek uyku tutmayan o azınlığın içinde olurdum. Bugün garip bir şekilde uykum gelmişti.

19

Gözlerimi açtığımda solumdaki koltuk boştu. Hemen doğruldum endişeli bir şekilde. Bir anda kapının açılması ve Derya'yı görmem bir olmuştu.

"Uyandın mı?" Başımı salladım ve uzattığı elini tuttum. Dışarıya adım atarken bahar havasının güzel kokusu işlemişti. Şimdiden mükemmel bir yere benziyordu. Doğa ile iç içeydi. Etrafı incelerken farklı bir ses duydum.

"Hoş geldiniz Derya Bey!" Çalışan esas duruşa geçtiğine göre burası da onların otellerinden birisiydi. Derya arabanın anahtarını ona uzattı.

"İçeride bir çanta var. Onu da yukarıya çıkarırsan iyi olur." O emir veren patron rolüne bürünmüştü. Katı ve ulaşılmaz...

"Tabii Derya Bey." Çalışan gider gitmez konuşmaya başladı.

"Biraz yürüsek iyi olur." Elimi tutunca yürümeye başladık.

"Burası çok güzelmiş."

"Benim sığındığım huzurlu limanım. Bu hafta ciddi anlamda gerildim. Dikkatsizliğe karşı tahammül katsayım oldukça düşük. Tabii senin olayın da tuz biber oldu."

"Ben sadece seni daha fazla sıkmamak için söylemedim. Tabii utanıyordum da. Bir daha kovulmak canımı acıttı. Hele ki haksız yere olunca." Yürüdükçe ileride duran alışveriş merkezini gördüm. Burası turistik olarak da kullanılıyor olmalıydı.

"Olayın iç yüzünde başka bir olay var."

"Nasıl?" Yüzüne bakarken bakışlarını kaçırdığını gördüm.

"Şimdi bunu anlatmanın sırası değil bence."

"Bence sırası. Yoksa seni asla rahat bırakmam." İnatçı olduğumu biliyordu. Bu yüzden kabul ettiğini görebiliyordum.

"Olay bizim birlikte olmamız değil. Zaten öyle bir şirket politikası olacağına inanmıyorum. Çünkü Arif Bey de zamanında sekreteri ile evlenmiş biri." Bunu duyunca şok oldum. Cidden bunu bilmiyordum.

"Ciddi misin?"

"Açelya bilmediğin daha çok şey var. İnan bana o magazin dünyası ve entrika bizim alemde halt etmiş sayılır."

"Olayın iç yüzü?"

"Olayın iç yüzü Beste'nin kıskançlık yapması ve seni işten çıkartmasını isteyerek onları tehdit etmesi." Bir dakika bütün olayın sorumlusu Derya'nın o salak hayranı mıydı yani? Ah! Bunun hesabını çok güzel bir şekilde soracaktım. Kimse gazabımdan kurtulamazdı.

"Ah bu harika seninle uğraştığım yetmiyor gibi bir de eski sevgililerinle mi uğraşacağım Derya?" Sinirliydim. O aptal kadın beni işimden etmişti. Bunalımlara girip kararlı olduğum bir olayı bile kararsız gibi görmemi sağlamıştı.

"Açelya sevgilim falan değil o kadın!" Kendini korumaya çalışması sinirlerimi bozmuştu açıkçası. Hızlı hızlı yürürken bana yetişmeye çalışıyordu.

"Doğru ya ona elbise falan alıyordun." Bunu duyunca gülmeye başladı. Benimle dalga mı geçiyordu bu adam. Bir an durdum ve ona baktım. Sert bakışlarımı görünce gülmesi gülümsemeye dönüşmüştü.

"Şu kıskanç haline bayılıyorum." Harika! Yine bir şekilde sıyrılmayı başarmıştı.

"Bir daha o kadınla ilgili bir şey duyarsam kötü olur. Sen ne yapacağımı az çok tahmin edersin Derya Beyciğim." Yüzündeki o gülümseme hâlâ duruyordu.

"Ayağımı denk alırım Açelya Hanımcığım." Gözlerimi devirdim ve yürümeye devam ettim. Onunla böyle atışmak sinir bozucu olsa da eğlenceli de oluyordu. Alışveriş merkezinin bu kadar büyük olması şaşırtıcıydı.

"Burası popüler bir yer mi?"

"Eğer işin içinde benim soyadım varsa kalitesiz olması imkânsız." Egosu tavan yapmış iş adamı görünüşü ile bakıyordu. İçerideki mağazalara bakarken iç çamaşır mağazası dikkatimi çekti. Of neden hemen kabul etmiştim ki! Bu konuda cidden titizdim. Geçen sene Damla bir video izletmişti. Bir kadın yıkamadan giydiği iç çamaşırdaki kurt larvaları kadının göğsünde yuva yapıyordu. Bu yüzden de o kurtlar tek tek çekiliyordu. Hatırlamak bile içimi ürpertiyordu ama almaktan başka çarem yoktu. İki gün aynı çamaşırlarla durmak da rahatsız ediciydi.

"Ne oldu?" Bu kararsızlığımı görmüştü.

"Şey... Acilen kıyafetleri yıkamaya gönderebilirsek teklifini kabul ederim. Eğer olmazsa kıyafet almayalım. Çünkü eğer yıkanmazsa giyemem. Bu konuda takıntım var." Gözlerimi kaçırmıştım çünkü bu mahrem bir konuydu.

"Tabii ki bu ufak bir detay. İstediğini alabilirsin gönül rahatlığı ile." İçim bir nebze olsun rahatlamıştı. Cesaretimi toplayıp mağazaya girerken güler yüzlü bir kadın bizi karşılamıştı.

"Sen burada dur!" deyip onu durdurdum. Seçim yaparken onun yanımda olmasını istemiyordum. Bir şey demedi ve beklemeye başladı. Ben de bir an önce buradan çıkmak için hızlıca istediklerimi kadına anlattım. İki tane külot iki tane sutyen ve gece için de pijama istemiştim. Kadın eski tarz babaanne işi külot seçtiğimi gö-

rünce şaşırmıştı. O küçücük şeylerin içinde sıkışmak ile rahatlığın alakası yoktu. Kadın ile kasaya giderken aldıklarımı tek tek okutan kasiyere biraz kızarak baktım. Derya'nın baktığını hissediyordum. Aman canım, sadece bir bez parçasıydı işte! Niye bu kadar takıyordum ki.

Derya elindekini kasaya koyunca çok şaşırdım. Yanılmıştım. Beni falan izlediği yoktu. Bana bikini almaya gittiğini asla tahmin edemezdim. Yüzüne kızgınlıkla baktığımda kendini haklı çıkarmak adına açıklamasını yaptı.

"İhtiyacın olacaktı." Kasiyer onu da okutunca fiyatı söyledi. Bu tutar cidden fazla gelmişti.

"Bu kadar tutmaması gerekirdi." Etiketleri görmüştüm çünkü.

"Bikini fiyatı arttıran." Derya hiç oralı bile olmayıp kartını uzattı. Ben sanki söylememişim gibi davranıyordu. Ödeme onaylandıktan sonra torbayı bana uzattı. Mağazadan çıktıktan sonra ise konuşmaya başladı.

"Bak Açelya fiyat konusuna hiç girmesek iyi olur. Eğer girersek çıkamayacağımız belli. Sana alacağımı söyledim. Lütfen, bir daha bu konuda konuşmazsak mutlu olurum." Beyefendi kibarca konuşmayı da biliyormuş dedim içimden. Kibarlığın altındaki o asil kibri görmemek de imkânsızdı.

"O zaman pantolon ve bluz alıp hemen çıkalım çünkü hoşuma gitmiyor."

"Maaşından keserim o kadar içine dert ediyorsan."

"O zaman ben bikiniyi koyup geliyorum. Emeğimi bir bez parçasına değişmem." Yürürken ciddiyetimi sürdürdüm.

"Onu hediye edebilirim çünkü üzerinde görmek için sabırsızlandığım gibi bir gerçek var." Gözlerim kocaman olunca kalakaldım. Beni neredeyse çıplak görmek istiyordu. Doğru ya o da bir erkekti sonuçta. Ben de ona güzel bir sürpriz yapabilirdim giymeyerek.

"Öyle mi? Ben de seni görmek istiyorum. Spora gidiyordun benden kaçmak için. İşe yaramış mı kendim görürdüm." Bu cevabımla onu şaşırtmıştım. *Ne sandın göze göz dişe diş.*

"Beğeneceğini düşünüyorum." İçimden seslice güldüm. Beni daha tanıyamamıştı herhalde. Pantolon ve bluz aldıktan sonra alışveriş merkezinden çıkmıştık. Telefonu çalınca açmak zorunda kaldı.

"Ne var Deniz!" Ne söylediğini duyamıyordum Deniz'in.

"Azıcık da sen benim eksiğimi kapat. Uydur işte bir şeyler." Telefonu pat diye kapattı hemen. Olayı merak etmiştim açıkçası ama sormak istemedim. Otele varınca elimdeki torbalarını birilerine verip emirler yağdırdı her zamanki gibi. En azından kıyafetleri temiz giyebilecektim.

Akşam yemeğini sakin ve klasik duran restoranda yedik. Cidden burası rahatlatıcıydı. İnsana huzur veren bir yönü vardı.

"Kardeşin olmaması nasıl bir duygu?" Bu konuya çok takılmıyordum. Zaten kıskanç olduğum ortadaydı ama eksikliğini de görmezden gelemezdim.

"Bazen iyi bazen kötü. Eksikliği hissediliyor. Eğer benim çocuğum olursa mutlaka bir kardeşi olsun isterdim." Bardaktaki suyu içerken oldukça rahat görünüyordu.

"Kardeşlerimi seviyorum. Deniz sınırları zorlamayı sever ama yine de kan işte çekiyor derler ya. Nehir ise daha çok koruyacağım bir kişi. Onun hayatına karışıyorum ister istemez." Korumacılığı abi iken de devam ediyordu anlaşılan. Çok sıkmadığı sürece sorun çıkmazdı bu durumda.

"Peki, ismin neden Derya? Bence diğer ismin sana daha çok uygun." Gülümserken bana baktı. Bu soru ona çok sorulmuş olmalıydı.

"Annem beni doğururken ölümle burun buruna gelmiş. Hatta babam ümidini falan kesmiş. Annemin gözleri mavidir. Sırf bana baktığını hatırlatsın diye Derya ismini koymak istemiş. Babamın anneme ilk iltifatı ve annemin de hoşuna giden bir cümle o. Gözlerinin deryasında kayboldum dermiş babam." Cidden kalakalmıştım. Hiç böyle bir olaydan dolayı olduğu aklımın ucundan geçmezdi.

"Peki annen?" Sonuçta diğer kardeşi özellikle Deniz ile hiç benzemiyordu.

"Annem sonradan sağlığına kavuşmuş. Aynı olay Deniz için geçerli değil. Onun doğumu kolay olmuş." Yani aynı annedendiler. Neden böyle düşündüğüme anlam veremedim. Evet, zıt duruyorlardı ama yine de kardeş olmaları gerçeği değiştirmiyordu.

"Deniz neden senin gibi şirkette çalışmıyor?"

"Babam hiçbir zaman bizi meslek konusunda zorlamadı. O küçüklüğünden beri yardımsever biridir. Çocukluğunda bayâ kötü hasta olmuştu. Yataktan kalkmak isteyip kalkamıyordu. Bir doktor sayesinde iyileşince doktorların ne kadar önemli olduğunu anladı. Evde ben de o amca gibi olacağım diye gezip durmuştu. Çocukluktan gelen bir istek bu. Çok iyi doktor olacağına şüphe yok. Geçende bir aile dostumuzu kurtardı. Yeni şeyler öğrenmeye bayılır. İlgi alanı oldukça geniş biridir. Ben öyle değilim. Çok temkinliyim ve adım atmadan önce çok düşünürüm. Nitekim temkinli olmasam o adamın para kaçırdığından kimsenin haberi olmayacaktı." Bu durum onu aşırı geriyordu. Sonuçta bir çalışanın tüm kişilerin emeğini mahvetmesi kötü bir durumdu.

"Bence doğru yoldasın. Sana yakışıyor."

"Kesinlikle doğru yoldayım." Bir parmağı ile beni işaret edince gülümsedim. Onunla garip bir şekilde anlaşabiliyorduk. Düşüncelerini haklı buluyordum. Bu kafa yapımızın uyuşması yüzündendi. Galiba ben de doğru yoldaydım.

Yemekten sonra odaya çıkarken ufak çaplı bir kriz yaşandı. Ayrı oda tutmamıştı. Onunla aynı odada kalmamı istemesini hoş karşılayamıyordum.

"Açelya kızacak bir şey yok. Diğer tüm odalar dolu. Kendim isteyerek seçim yapmadım. Ayrıca nasıl olsa sırf bana inat benimle bir kere uyumuştun. Sorun çıkmaz diye düşünmüştüm." Şimdi durum bambaşkaydı. O zaman ondan nefret ediyordum. Şimdi ise onunla bir ilişki içindeydik. Ona güveniyordum tabii ama yine de bu hoş olmamıştı.

"En azından bana söylemeliydin."

"Uzatmanın anlamı yok," dedikten sonra kart ile kapıyı açtı. Geçmem için yana geçti. İçeriye adım atarken diğer otelden pek bir farkı olmadığını fark etmiştim.

"Bence biraz renk katmalısınız. Belki de yeni bir konsept. Her otel aynı olmamalı." Aynı koyu renk mobilyalar iç açıcı gelmemişti.

"Olabilir aslında, yeni fikirlere her zaman açığım."

"Tabii işine gelirse," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Evet." Koltuğun üzerindeki poşetleri görünce merak ederek elime aldım. Kıyafetler yıkanmıştı.

"Bu ne hız!" dedim şaşırarak.

"Emirleriniz bizim için çok değerlidir Hanım Sultan!" Hanım Sultan mı? Yüzümü buruşturup bakarken bana bilmişçe baktı.

"Bence senin için güzel bir lakap." Kesinlikle katılmıyordum. Hoşuma gitmemişti.

"Başka bir lakap bul. Hoşuma gitmedi." Bir an düşündükten sonra konuşmaya başladı.

"Entrikacı Sultan veya kadınların yeryüzündeki gölgesi. Yedi iklimin sultanı nasıl? Sana çok uygun. Ulaşılamaz." Bu daha iyi görünüyordu. Kadınların yeryüzündeki gölgesi özellikle favorim olmuştu.

"Sen de Elizabeth'in yedinci göbekten torunusun. Bu yüzden Dük ünvanı almalısın. Veya onlar prens oluyor-

du değil mi? Pek bilgim yok ama soylu gibi olmada üstüne yok." Gülmeye başlayınca ben de gülümsedim.

"Karşında yedi iklimin sultanı duruyor. Bu ne saygısızlık?"

"Unutma Açelya, Sultan eşi olmazsa Sultan da entrikacılara yem olur." Parmağını burnuma değdirdikten sonra odaya getirilen küçük bavulunun yanına gitti. Bavuldan kıyafetlerini çıkarırken arkamı dönüp koltuğa oturdum. Neden bu kadar garip geliyordu ki? Utandığımı anlamış olacak ki banyoya gitti. Aslında bugün cidden uzun bir gün olmuştu. Uyumanın mantıklı olduğu aşikârdı.

Kıyafetlerin olduğu poşete şöyle bir baktıktan sonra onu beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra yanıma gelmişti. Poşeti alıp ben de banyonun yolunu tuttum. Sıcak bir duş fena olmazdı.

"Şey ben duşa girmek istiyorum," dedim çekinerek.

"Tabii," dedi sadece. Eline telefonunu alıp karıştırmaya başladı. Galiba maillerini kontrol ediyordu. Hızlıca banyonun yolunu tuttum. Bir otele göre oldukça güzeldi banyo. O duş başlığı şu an bana göz kırpıyordu. Bu kadar ihtiyacım olduğunu daha yeni anlıyordum. Hızlıca soyunup sıcak suyu açtım. İstediğim ayara gelince benim için bir keyif olmuştu bu durum. Ufacık şişelerdeki farklı duş jellerinin kokularına baktım. En sevdiğimi alıp çabucak köpürtmeye başladım. Hızlıca durulanıp saçlarımı da yıkadıktan sonra birden öyle kalakaldım.

Lanet olsun! Yanıma havlu veya bornoz almamıştım. Duşa kabinin dışına baktığımda da hiçbir yerde havlu görünmüyordu. Şimdi ne yapacaktım? Aptalca etrafa bakmaya başladım. Bunu nasıl unutabilirdim? Tek bir çarem vardı. Utansam da başka yolu yoktu. En yüksek sesimle bağırmaya başladım.

"Derya!" Bu şekilde seslenince sanki bir kız arkadaş

çağırıyormuş gibi oluyordu. Bu ironi bile dehşet içinde olan yüzümü güldürmeyi başaramadı. Geliyordu ayak seslerinden anlamıştım. Kapı açılırken gözlerimi sıkıntı ile kapattım. İyi ki duşa kabinin camları buharla kaplıydı.

"Efendim, bir sorun mu var?"

"Bana havlu getirir misin? Unuttum." İçinden güldüğüne yemin edebilirdim. Aptallığıma sinir olarak cevabını bekledim sadece.

"Tamam..." dedikten sonra gitti. Stres içinde onu beklerken gelmesi uzun sürmedi.

"Dışarıdaki askıya astım," dedi ve ben bir şey diyemedim. Acaba bulanık görüntüme bakmış mıydı? Of kafamda bir ton şey dönüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ürkek bir sesle. Gittiğinde çabucak çıkıp havluyu kaptım. Havluya sarınırken kapıyı kilitlemediğimi daha yeni idrak ediyordum. Kafam neredeydi benim? Hızlıca kurulanıp kıyafetlerimi giydikten sonra saçımı kuruttum. Dışarıya çıkmaktan çekiniyordum ama burada da kalamazdım. Bir cesaret çıktım. Garip olan bana bile bakmadı. Elindeki telefona hızlıca bir şeyler yazıyordu. Yüzünden kızmış olduğunu anladım. Yaşasın! Benim olay unutulacaktı.

"Ne oldu?" dedim ve yanına oturdum. Pek oralı olmadı. Durum ciddi olmalıydı. Öylece otururken konuşmasıyla irkildim.

"Bazen diyorum ki, benim aklım neredeydi? İnan bana patron olmak çok daha zor." İçini döküyordu. Bu onun için garip bir davranış olmuştu. En azından benim için. O her zaman güçlü duran biriydi. Zayıflığını kimsenin görmemesini isterdi.

"Sen çok başarılısın. İllaki sorunlar olacak. Hey, kendine gel! Sen Derya Hazinedar'sın... Bir bakışınla kocaman adamları bile korkutuyorsun." Son cümlemi duyunca gülümsemişti.

"Öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Sadece güven sarsıntısı yaşıyorsun ama çabuk atlatacağına eminim. Ayrıca tatilin ruhuna ihanet ediyorsun. İşi geride bırakman gerekti. Bu yüzden sana telefon yasağı koyuyorum." Elinden telefonunu aldım ve kapatma tuşuna bastım.

"Açelya!"

"Kafanı rahatlatamadıktan sonra tatilin ne önemi var?" Suskunluğunu bana hak vermiş olarak yorumladım.

"Pijama yakışmış."

"Teşekkür ederim." Birden elimi kavrayınca heyecan basmıştı. Neydim ben, ergen falan mı?

"Beni anlayan nadir kadınlardan birisin. Beni ne kadar çileden çıkartsan da o huylarını seviyorum." İtiraf... Beklemediğim bir anda gelmişti.

"Ben de senin o çileden çıkmanı seviyorum." Bunu itiraf etmek garip olmuştu. Gözlerimin içine bakarken farklı bir adam gördüm. Şu an duygusaldı. Eliyle yüzümü kavrarken o ânı bekledim. İlk defa bu kadar rahat ve istekliydim. Dudakları dudaklarıma değerken hemen karşılık verdim. Şaşırmış gibi bir an durdu. Onu şaşırtmaya devam etmek istedim. Bu sefer onu ben öptüm. İlk başta çok garip gelmişti. Normal zamanlarda güçlü ve hırçın halim ortada olsa da konu aşk olunca çekimser davranıyordum. Karşımdaki adamın da bu şekilde olduğu aşikârdı. Bu konuda onunla eşittik.

Öpücük derinleşirken elleri saçlarımı buldu. Beni belimden yakalayıp kendine çekti. Tekrar tekrar dudaklarımız birbirini kavrarken nefes almakta güçlük çekiyordum. Hızlıca kendini geri çekerken alnını alnıma dayadı. Onun da nefesi benim kadar hızlıydı.

"İlk defa kontrolümü bu kadar zor tuttuğumu hissediyorum. Durmak istemiyorum." Sakinleşeceğim yerde daha da heyecanlandım. Beni istediğini itiraf ediyordu.

Bu sözlere nasıl cevap verilirdi, bilmiyordum. Geri çekilmekle yetindim. Bunu hiç düşünmemiştim. Evlenmeden biriyle olmak garipti.

"Özür dilerim galiba ileriye gittim." Düşünceli halimi buna yormuştu demek ki.

"Özür dilemene gerek yok. Sadece bu benim için de yeni bir durum. Seninleyken kendimi iyi hissediyorum." Gerçek buydu. Şu anda bile rahat hissediyordum. Ona güveniyordum.

"Yarın için değişik planlarım var. Tam sana göre, biraz sert oynamak istersin diye düşündüm." Konuyu değiştirmesi iyi olmuştu.

"Nasıl bir plan?"

"Erkeklere göre bir plan ama senin de iyi bir oyuncu olduğunu bilerek karşı takıma verdim. Yoksa adil olmazdı."

"Merak ettim, söyler misin?"

"Olmaz sürpriz." Cidden merak etmiştim. Bu bir oyun olacaktı galiba. İki grup olacağını, söylediklerinden anlamıştım.

"O zaman uyusak iyi olur. Yarın uzun bir gün olacak." Geçen sefer gibi çekinmemiştim. Aksine kendimi iyi hissediyordum. Başımı yastığa koyduğumda bana baktığını gördüm.

"Evlilik hakkında ne düşünüyorsun?" Bu konu biraz karışıktı.

"Aslında hiç öyle bir planım olmadı. Genelde hep işimi düşündüm."

"Benim de senden bir farkım yok. Artık ailem baskı yapmaya başladı. Özellikle babam. Ben senin gibiyken sen vardın deyip duruyor." Babasına karşı oldukça saygılı olduğunu düşünüyordum. Onun sözlerine değer veriyor gibiydi.

"O kişinin sen olmasını istiyorum." Ah bu ne demekti yani? Bir evlilik teklifi mi?

20

Sadece sustum. Ne söyleyeceğimi kestiremedim çünkü. Bu aleni bir evlenme teklifi gibiydi. En iyisi işi şakaya vurmaktı.

"Derya Bey beni o kadar gururlandırdınız ki, ayağım yerden kesildi," dedim bir gülümseme eşliğinde.

"Açelya ben gayet ciddiyim." Ciddi olduğu yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Bu ifadeye bir de kaş çatılması eklenmişti. Şu an kafam karmakarışık olmuştu. Benim aklımda evlilik çok yer edinmeyen bir kavramdı. İşim daha önce geliyordu. Galiba bunu ona açıklamam gerekiyordu.

"Derya... Ben her zaman kariyerini düşünen biri oldum. Kariyer olmadan da evleneceğimi düşünmedim. Açıkçası seni de yeterince tanımıyorum. Evet, aramızda cidden garip bir etkileşim var ama evlilik için kesinlikle çok erken." Derin bir nefes aldı ilk önce. Konuşurken yüzüme bakmaması garipti.

"Olabilir ama bu zaten planlanan bir şey olmaz. Kariyerini dert edecek bir durum yok ortada. Birkaç ay sonra zaten mezun olacaksın. İş olarak da sana kocaman bir kapı açtım. Oraya girmek veya girmemek sana kalmış. Ben sana karşı yeterince ilgili ve yeterince duygulu olduğumu düşünüyorum ama sen bana karşı soğuksun. Sadece duyguların sinirlenince ortaya çıkıyor ya da beni kaybedince. Bu da gerçekten bana karşı ne hissediyorsun sorusunu beraberinde getirip beni düşündürtüyor." Ona karşı duygusuz olduğumu kesinlikle düşünmüyordum. Sadece uygun zamanda göstermiyor olabilirdim.

"Derya öyle bir şey yok. Sana karşı duygusuz olsam

burada asla işim olmazdı. Hele ki aynı yatakta yatmaz gider yerde yatardım. Ne kadar da inatçı olduğumu biliyorsun. Bunu yapardım." Biraz sert bir giriş olsa da kendimi savunacağım bir konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Peki, ben neden hissedemiyorum?"

"Ne yapmam gerekiyor?" Doğruldu ve yüzüme sertçe baktı.

"Ne yapman mı gerekiyor?" Sinirlenmişti. Birden telefonunu eline alıp saate baktı. Düşündü düşündü. Beni korkutmayı da başarmıştı.

"Üstünü giyin, bu bir tatilden daha çok her şeye benzedi. Seni yurduna bıraksam iyi olur." Kalakaldım ağzım açık bir şekilde. Öyle ki o çoktan üzerini değiştirmeye başlamıştı bile. Tişörtünü sıyırıp atarken gözlerim kaskatı olan kaslarında kalmıştı. Bu halimi görünce sinirli bir şekilde söylendi.

"Hadi dedim Açelya!" Onu anlayamıyordum. Ben ne demiştim ki şimdi? Yapacak bir şey yoktu. Ne yapmaya çalıştığını da anlamıyordum. Söylediğini yerine getirmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Banyoda hızlıca üzerimi değiştirdim. Odaya geri dönünce o soğuk tavrına devam etti.

"O kıyafetleri de al. Bir şey kalmasın."

DENİZ'DEN

Beyefendi tatil için en güzel zamanı seçmişti. Sanki günler torbaya girmişti. Ben babamdan nasıl kurtulacaktım?

"Seni dinliyorum Deniz, abin nerede?" Bir yalan uydurmam söz konusu değildi. Doğruyu eksik bir şekilde söylemek en iyisiydi.

"İtalya'daki işleri biliyorsun baba. Bayâ sinirli ve

gergin. Bu yüzden de şehir dışındaki otele tatile gitti. Biliyorsun sinirli olunca sinirini etrafından çıkarır." Bu gerçekti en azından. Yanında sevgilisini de götürdü diyemezdim.

"Derya böyle bir günde gitmezdi."

"Dedim ya cidden sinirli. Sadece bunları söyleyip gitti. Pazartesi de gelecekmiş zaten. İki günlük kaçamak işte. Zaten çok çalışıyor baba, bunu sen de biliyorsun. Tatil onun da hakkı." Cidden tatile ihtiyacı vardı. Abim işten sonra kız meselesine de girişince bayâ bir çökmüştü. Özellikle kız meselesi onu bitiriyordu çünkü uzmanı olduğu bir alan değildi. İş deyince her strateji çıkardı da sevgili deyince çıkmazdı.

"İyi öyle olsun bakalım. Nasıl olsa gelince anlatacak her türlü." Koskoca adama yapılan bu muamele cidden iyi değildi. Babamın garip bir huyuydu bu. Bayâ hayatımıza müdahale ederdi. Sorgu odasından çıktığımda aşağıya indim. Aile olarak bugün özel bir gündü. Babam işini kurduğu günü her zaman dostları ile birlikte geçirirdi. Bu yüzden evde büyük bir yemek verirdi. O üç aile her zaman bu yemekte buluşurdu. Davetliler çoktan gelmişti bile. Ahmet Amcanın elini öptükten sonra Nazan Teyzeye geçtim hemen.

"Ah yavrum elin memleketinde iğne ipliğe dönmüşsün," dedi hemen. Buna karşılık gülümseme gönderdim.

"Hiç merak etme Nazan Teyze. Annem ve Fatma Teyze çoktan üzerimde çalışmaya başladılar bile. Masadan midem full dolu kalkıyorum. Murat nerelerde?" Murat ilk geldiğimde ilk Nazenin ile buluştum diye bana bayâ bir kızgındı. Beni anlaması gerekirdi. Sonuçta onun da kız arkadaşı vardı.

"Buradayım hayırsız." Omzuma iyi indirmişti cidden. O acıyı göstermemeye çalışarak arkamda duran Murat'a döndüm.

"Kardeşim ayıp ediyorsun," dedim onu resmen sürükleyerek.

"Ben mi ayıp ediyorum? Kardeşim falan deme ayrıca."

"Murat yapma ama kız gibi davranıyorsun?"

"Doğru ya her şey bir kız yüzünden olmadı mı?" İyi adam lafın üstüne gelir deyimi Levent için doğru muydu, bilmiyordum. Onun ailesinin de geleceğini biliyordum; ama onun gelmeyeceğini düşünüyordum, ailesi zorlamış olmalıydı. Yüzü pek de iç açıcı değildi.

"Levent'i kaybettin tabii galiba sıra bana gelecek." Murat'a sinirli bakışlar gönderirken onları karşılamam gerektiğini hatırladım.

"Selim Amca, Zuhal Teyze hoş geldiniz!" Nehir neredeydi ki sanki? Uşak gibi milleti bana bırakmıştı.

"Hoş bulduk oğlum. Bak görüyor musun Selim Bey, Deniz de Levent gibi çok zayıflamış." Bu gecenin dedikodu konusu benim zayıflığım olacaktı herhalde. Levent umursamaz bakışlar atarken ben de aynı şekilde karşılık verdim. Maalesef bu durum büyük yemek masasında bozuldu. İkimiz de aynı yerde hatta aynı odada kaldığımız için konu dönüp dolaşıp bize geldi. Buna birkaç anı da eklenince sanki eskisi gibi iyi arkadaşmış gibi görünmüştük. Öyle ki masadan kalktıktan sonra bile üçümüz içmiştik kahveleri köşe koltuğunda.

"Oğlum siz manyak mısınız?"

"Murat durumu biliyorsun. " Levent kendisinin haklı olduğunu düşünüyordu. Biz o kadar vakit geçirmemize rağmen benim aklımın ucundan geçmezdi Nazenin'e olan ilgisi. Onun anlattıklarına inanmıyordum. Nazenin böyle biri değildi çünkü. Hele ona şans vereceğini düşünemezdim bile. Burada benim ne suçum vardı yani? Sırf ondan önce davranmış olmak mıydı neden? Hele ki benim Nazenin ile çıktığımı nasıl bilmezdi! Gerçi o lisenin son senesini Almanya'da okumuştu.

"Ulan harbi komiksiniz. Bir kız yüzünden..." Murat'a öyle bir baktım ki cümlesini sonlandırmadı. Nazenin herhangi bir kız değildi. Hele ki bu muhabbete gireme-yecek kadar da ona sahiptim.

"Lale herhangi bir kız mı? Kuzeninin kankasına öyle bakmıyorsun ama..." Lale ile arasını bile kuzeni yapmış-tı. Hiç laf uzatamazdı bu konuda.

"Bence ikiniz de haklısınız veya ikiniz de haksızsınız. Bu yüzden birbirinizi suçlayıp kaç senelik arkadaşlığını-zı bitirmenizin anlamı da yok. Ayrıca siz orada iki Türk değil misiniz? Yüz yüze bakacaksınız yine. Birbirinize sadece ikiniz destek olacaksınız. Bu çok saçma." Bu ko-nuda haklı olabilirdi ama Levent olayı duyunca resmen üzerime atlamıştı. Bir güzel yumruklu kanlı bir kavgaya girmiştik. O an maalesef hiç kardeş gözüyle bakmamıştı bana.

"Olmaz. O sevgili gözüyle baktığım kızla yıllarca yat-mış da haberim olmamış. Yüzüme gülerken arkamdan iş çevirmiş."

"Allah aşkına Levent bir de gereksiz cümle kurma-mayı öğrensen ne iyi olurdu. Sen kızları çamaşır değiştir-ir gibi götürmüyor muydun? Ben seni kaç kere partiler-den topladım geldim. O zaman Nazenin yok muydu?" İşte böyle aptal gibi bakardı suratıma.

"Çünkü ona bir türlü söyleyemedim. Cesaret edeme-dim. Ben de diğer kızlarla stres atmış oldum. Kusura bakma ama onlar benim üzerime atladı. Ben pek de bir şey yapmadım."

"Neyse ne? Kesin traşı! Levent sen de kabul et artık. Deniz onunla nişanlı artık. Deniz sen de onun açısından bak. " Pek bakacağım falan yoktu. Onunla yüz yüze ba-kacaktık bu doğruydu ama eskisi gibi de olmazdı artık. Birden kapıda bir hareketlenme oldu. Kapı açıldı ve abim görüş alanımıza girdi. Öyle ki kalabalığı görünce bir afalladı. Yalnız onun gelmemesi gerekirdi. Hatta şu

an Açelya'yı götürdüğünü bile düşünüyordum. Yüzü cidden iyi görünmüyordu. Yorgunluğun altında başka bir şey gizliydi. Birden günün anlam ve önemini hatırlayınca yüzü direk beni buldu. Ona söyleseydim bu fırsattan yararlanamayacaktı. Biliyordum ki, onun gerçekten tatile ihtiyacı vardı.

DERYA'DAN

Ben bunu nasıl unuturdum? Kafa mı kalmıştı sanki? Bu hafta ciddi anlamda kafam yorgundu. Canım bir şey yapmak istemiyordu. Şu iş beni mahvetmişti. Güvenimin sarsılması beni çok etkilemişti. İnsanların bu kadar bencil ve haysiyetsiz olacağını düşünmezdim. Üstüne bir de Açelya'nın olayı tuz biber olmuştu. Hele de benim yüzümden işten atıldığını duyunca daha da sinir olmuştum. Onun bir suçu yoktu. Artık neden garip davrandığını da öğrenmiş olmuştum. Benden bir şey sakladığını sezmiştim çünkü.

Ah Açelya... Cidden onunla bir geleceğimiz olacak mıydı, emin değildim. Bu tatilin çok güzel geçeceğini düşünmüştüm. Hem romantik de olacaktı. Benim gibi biri için romantiklik kelimesi garip kaçıyordu. Açelya iyiydi iyi olmasına ama bana karşı soğuk duruyordu. Hiç kimseye yapmadığımı ona söylemiştim. Onu arzuladığımı biliyordu. Bunu asla kimseye söylemedim çünkü bu bana göre zayıf bir noktaydı. Bir gün oradan vurulma imkanınız vardı. Özellikle bu kadın parayı seviyorsa.

Etrafa şaşkın şaşkın bakarken gözlerim Deniz'i buldu. Bana neden hatırlatmamıştı ki sanki? Hemen kendimi toparlamam gerekirdi. Sonra Deniz'in telefonu aklıma geldi. Uydur bir şeyler demiştim ama o bana bugünün

önemini söylememişti. Şimdi neden aradığını daha net anlıyordum. Bir açıklama yapmam lazımdı.

"Derya!" dedi hemen babam. Sorgulayıcı bakışları üzerimdeydi. Bir açıklama bekliyordu benden.

"Efendim baba. Kusura bakmayın çok önemli bir işim çıktı. İtalya'da bir kriz yaşıyoruz. Bunun pürüzlerini düzeltmek adına çok çalışıyoruz. Bu yüzden de geç kaldım. Lütfen kusura bakmayın," diyerek bitirdim cümlemi. Misafirler anlayışlı bakıyorlardı ama babam öyle değildi.

"Olur tabii oğlum öyle sıkıntılar. Önemli değil." Selim Amca imdadıma yetişmişti. Ona şu an müteşekkirdim. Cümlelerim doğru bulunmuş olacak ki tekrardan sohbete dalmışlardı. Hemen Deniz'in yanında aldım soluğu. Ne istediğimi biliyordu.

"Seni uyarmaya çalıştım ama çok hevesliydin. Bir şekilde idare de ettim de, sen niye geldin ki?" Aynen öyle neden gelmiştim ki. Ne güzel onunla uyuma fırsatı yakalamışken, yanı başımdayken harika bir karışımdı bu benim için. Ama o cümlesi beni çok üzmüştü hele ki *'Ne yapmam lazım?'* cümlesi beni yaralamıştı. O an o şekilde olmak yanlış geldi. Kendimi kullandırtıyor gibi hissetmenin yanında sanki ben onu kullanıyormuş gibi hissetmiştim.

"İyi gitmedi işte." Deniz gözlerini açarak kocaman baktı.

"Nasıl iyi gitmez?" Şaşkındı. Yanında Levent ve Murat'ın olması da anlatmamı etkiliyordu tabii. Ayrıca Levent'le ne zaman iyileşmişlerdi ki?

"Ne oluyor ki? Anlatın bakalım ben bir çare bulurum." Levent aslında tam adamıydı bu işlerin. Kadınları cidden iyi tanıyordu çünkü çıkmadığı kadın çeşidi kalmamıştı; özgüvenliler, sakinler, yumuşak başlılar, şeytan kadar zeki olanlar, derken liste uzayıp gidiyordu.

"Şu hastaneye getirdiğin kız değil mi?" Murat o günü hatırlatırcasına gıcıkça gülümsedi.

"Ta kendisi. Abimi gözümün önünde yiyip bitiriyor." Deniz hiç benim yanımda durmazdı. Bu söylemi beni şaşırtmıştı.

"Hâlâ anlatmanızı bekliyorum. Sıkıldım..." Levent iki kolunu göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. İşin uzmanı kıvamında duruyordu.

"İnatçı ve hırçın bir kıza âşık oldu. Kız abim gibi işte ama abimi sevmiyor gibi yapıyordu. Başka bir çocuğu sevdiğini sanıyordu. Abim onu bıraktı işte sonra kız çok üzüldü hatta baygınlık geçirmiş ki Murat da orada görmüş zaten. Şimdi araları iyiyken ne oldu bende anlamadım." Deniz soru sorarcasına yüzüme baktı.

"Gerçek şu ki beni sevdiğinden emin değilim. Bana ilgisi ciddi anlamda az geliyor. Bana karşı şehveti var, bunu görüyorum ama ilerisi değil. Benim gibi değil. Ben onun da bana karşı ilgili olmasını bekliyorum. Bana sevdiğini göstermesini. Konuyu evliliğe getirdim. Tamam, kabul etmeyebilir bunu anlarım ama ilgi istediğimi kastettiğimde bana *ne yapmalıyım* gibi bir şey söyledi. Yapması değil hissettirmesi gerekiyor ama o bunun farkında bile değil. Galiba Beste'ye haksızlık ediyorum. Kadın beni o kadar önemsiyor ki Açelya'yı işten attırmaya kadar olayı uzattı. En azından benim için mücadele ediyor. Benimle ilgileniyor ve beni sevdiğini cidden hissediyorum ama Açelya'da aynı olaylar yok."

"Konu çok açık. O adamı tam anlamıyla unutmamış olmalı. Aklında bir ikilem var." Düşününce hak vermemek elde değildi. Ona olan ilgisi sırf aynı yerde çalışmaya kadar gidiyordu. Hatta belki de bu yüzden çok çalışıp Çağlayan Şirketinde olmak istiyordu. Sadece Arda için.

"Abimi çok kıskanıyor," diyerek araya girdi Deniz.

"Olabilir, biraz da egosal bir savaş diyelim biz buna. Abin güçlü ve saygın biri. Böyle birini de kaybetmek istemez."

"Peki, beni seviyor mu kullanıyor mu emin değilim."

"Bunu sana o gösterecek Derya Abi. Rahat bıraktığın iyi olmuş. Ona ilgisiz davran. Eğer hatasını anlarsa eskisi gibi olmayacaktır. Sana bunu gösterecektir.

"Ya kullanmak içinse?"

"Davranışlarından anlarsın. Beste ile bir işe giriş. Onunla biraz görüş ve o da yanında olsun. Tepkilerini iyice ölç. Eğer seni seviyorsa tahammül edemez ve gözlerinden anlarsın. Ayrıca işi sağlama alacaksın. O çocuğu bir şekilde ondan soğutacaksın. Onun kötü bir yönünü göstereceksin ki aklından tamamen silinip gitsin." Levent'in bu kadar iyi olacağını bilmiyordum. Cidden ona hak verir bir pozisyonda duruyordum şu anda.

"Herif çapkın aptalın teki. Bence bu onun için yeterli." Deniz çoktan o nedeni bulmuştu bile.

AÇELYA'DAN

Ne olup bittiğini anlamak için dahi olmak gerekirdi herhalde. Derya'yı anlayamıyordum. Neden beni yurda getirmişti ki. Her şey güzel gidiyordu benim açımdan. Onunla evlenmek istemediğime falan mı yormuştu acaba? Kapıdan içeriye girerken Damla şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne oldu?" Hemen yüzümden anlamıştı. Hızlıca ona anlattım.

"Adam haklı tabii. Biz kadınlar kadar erkekler de ilgi bekliyor. Hep adama sert tarafını gösterdin. Hep zıt davrandın. Mesela hiç elini tuttun mu güç vermek için veya ayrılırken yanağına öpücük kondurdun mu? Onu sevdiğini söyledin mi? İltifat ettin mi? Ne kadar da erkeksi olduğunu hatırlattın mı mesela?" Başımı öne

eğdim ve tüm dediklerini düşündüm. Çoğuna cevabım hayırdı zaten.

"Adam bir şey yaptıkça sen hep geri çevirdin. Al işte böyle olur. Cidden sen salaksın Açelya! Eğer kendinden daha az zeki yönetebileceğin bir adam arıyorsan Arda ile birlikte ol. Merak etme eğer Arda ile aynı yatağa girmiş olsaydın şimdiye oooo... Adam düzgün ki sana dokunmuyor. Bunu anlamak için üstün zeka olmak mı gerekir!" Damla esip gürlüyordu resmen. Öyle ki ağlamaya başladım. Haklıydı. Bu kadar kötü hissetmemiştim.

"Adam elinden gidince göreceğim seni. Umarım Beste ile nikahı kıyılırken seni şahit gösterir!" Bu çok fazlaydı. Hıçkırarak şiddetli bir şekilde ağlamaya devam ettim.

"Sen busun çünkü illaki bu şekilde üzülmeden hatanı anlamıyorsun. Hayal ettin mi? Ne kadar acı olurdu değil mi? Elindeki son şansı da lütfen ezip geçme. O cümleleri seni uyandırmak için söyledim. Dost acı söylemezse o arkadaşlık gerçek dostluk değildir." Bana sarılırken ona sımsıkı sarılarak karşılık verdim. Bu konuda haklıydı. Artık onun sözünü dinleyecektim. Daha fazla ağlamama müsaade etmedi. Dinlenmem gerektiğini düşünüyordum. Bu araba yolculukları bana hiç iyi gelmiyordu.

Sabah erken saatte telefonum çaldı. Daha okula geçmemiştim. Telefona bakarken bilmediğim bir numara olduğunu gördüm. Meraklı bir şekilde açtığımda karşıdaki ses cümlelerini hızlıca sıraladı.

"Merhaba Açelya! Ben Hazinedar Holding personel müdürü Yeşim. Derya Bey sizi eski pozisyonunuzda işe almam talimatını verdi. Evrakları tamamlamak adına bekliyorum. Bugün gelirseniz sevinirim." Gözlerim kocaman açılırken bu kadar çabuk affedeceğini düşünmemiştim. Bu bir yeşil ışıktı ve ben ona doğru hızlıca koşacaktım.

21

Hızlıca üzerimi giyinip odadan çıkmıştım. İçimde garip bir gerilim dolaşıyordu. O kadar garip bir kararın ardından bu karar beni biraz korkuturken umutlandırıyordu ayrıca. Hızlı olmak adına taksiyle gitmeyi tercih etmiştim. Heyecanla çarpan kalbim eşliğinde taksiden indiğimde kendimi kapının önünde bulmuştum. Garip bir hisle doldu içim. Buraya ilk geldiğim gün aklıma gelmişti. Beni engelleyen güvenlik, danışmadaki kadın... Hiçbiri şu an bana karşı çıkmıyordu.

Asansörlere yöneldim heyecanla. Yeşim Hanım'ın odasına birkaç kez gitmiştim. O yüzden kaçıncı katta olduğunu da biliyordum. Asansör gelince hızlıca içeriye kendimi attım. Neden bu kadar heyecan yaptığımı da anlamıyordum. Sonuçta ilk kez bir iş görüşmesine gelmiyordum. Hele ki bu kadar başarısız bir grafik çizmişken belki de doğru bir duyguydu benim için.

Asansörde saçımı kontrol ettim. Toplayıp sıkıca topuz yapmıştım. Yine de şöyle elimi gezdirmekten alıkoyamadım. Kıyafetlerim de oldukça düzgündü. Aslında Yeşim Hanım falan değildi derdim. Derya'nın bana nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Hele o gün ki tavrı beni üzmüştü. Artık bir şeyler değişmeliydi. Asansör kata gelince durdu ve yavaşça açıldı. Etrafa şöyle bir göz gezdirdikten sonra hemen Yeşim Hanım'ın odasına doğru yürümeye başladım. Kapı açık duruyordu. Saygı gereği bir iki kere yavaşça vurduktan sonra içeriye girdim.

Sesi duyunca hemen başını kaldırdı.

"Ah hoş geldin Açelya!" Hemen önünde duran tekli

koltukları işaret etti eliyle. İşinin başından aşkın olduğu, önünde yığınla duran dosyalardan belliydi.

"Benim için de ani bir talimat oldu. Emir diyebiliriz hatta." Hafifçe gülerken ben de karşılık olarak gülümsedim. Derya'nın emir vermeyi ne kadar sevdiğini biliyordum sonuçta.

"Eski pozisyonumda olacağım değil mi?" Yeşim Hanım önünde duran bir kâğıdı incelerken başını kaldırmamıştı.

"Hayır, daha üst bir pozisyon. Oraya herkesi almaz Derya Bey. Sen de potansiyel görmüş olmalı." Birden şaşırdım. Ben kendi işimi yapmak istiyordum.

"Nasıl?"

"Şöyle ki proje geliştirme ekibinin bir parçası olacaksın."

"Burası otellerin yönetildiği ana şirket değil mi?"

"Derya Bey farklı alanlarda da faaliyet göstermeyi seviyor. Hatta bu iş sadece onun çünkü yıllardır biriktirdiği parasını sermaye olarak kullanıyormuş. Yani başarısı da başarısızlığı da onun olacak." Ah, ben bunu onun ağzından hiç duymamıştım.

"Sen proje geliştirme, aynı zamanda hukuki işlemler için de danışman olarak görev yapacaksın." Bir nevi işimden ayrı da kalmayacaktım.

"Eski dosyan duruyor arşivde. Oradaki bilgiler hâlâ geçerli değil mi?" Başımı salladım yavaşça. Şu an beynim düşüncelerle doluydu.

"O zaman başlayabilirsin. Gördüğüm kadarıyla hazırlıklı gelmişsin. Çalışma yerin Derya Bey'in katında. Her zaman hazırlıklı olman gerekecek. Bu işler biraz da gizlilikle yapılıyor. O yüzden yeni gelişmelerden haberdar olmak isteyecektir." Yani bir nevi beni yanında tutmak istiyordu. Buradan bunu çıkarmıştım. Başka bir neden de bulamamıştım.

"Teşekkürler," dedim çantama sıkıca tutunarak.

"Kolay gelsin," dedi ve ben de odadan dışarıya çıktım. Üst kata çıkmak için yine asansör gerekiyordu. Asıl heyecan şimdi başlıyordu. Ona ne diyecektim? Evet, ilgili olmalıydım ama bunu nasıl göstereceğimi bilmiyordum. Hele ki onun açısından anlaşılıp anlaşılmayacağı gibi bir bilinmeyen daha vardı. Bunları öğrenmek için yaşamak zorundaydım, başka bir seçeneğim yoktu.

Kata geldiğimde heyecanım hat safhaya çıkmıştı. Etrafa sessizlik hâkimdi. Birden Damla'nın da burada çalıştığı aklıma geldi. Eski pozisyonumda olsam onunla aynı departmanda çalışacaktım. Şu an bu mümkün değildi. Onun odasının önüne bakarken buldum kendimi. Sekreteri de yerinde değildi. Çökmüş omuzlarla karşı istikamete doğru yöneldim. Burası cidden çok yüksekteydi. Gözüm yerden tavana kadar uzanan camlara takılmıştı. En azından burası çok ferahtı.

Yürüdükçe departmanda çalışan elemanları da görmüş oldum. Birisi beni fark edince hemen yerinden kalktı. Yanıma gelirken sessizce onu izledim.

"Merhaba, sen Açelya olmalısın. Ben buranın şefi Aslı. Şu masa senin, üzerinde iş yeri kimliğin de olacak. Onu almayı unutma. Ayrıca ilgileneceğin konuların dosyası da önünde. Bu arada acil bir dosya da var. Hukuki işleri tam ama yine de bir göz gezdirip Derya Bey'e sunmalısın.Ne? Neden ben sunuyordum ki? Ben hazırlamamıştım ki o dosyası.

"Neden ben sunuyorum?"

"Çünkü hukuki anlamda sorumlu sensin. Onun da hukuki anlamda senin tarafından bilgilendirilmesi gerek. Biz bu konularda uzman değiliz." Şu an kadın bana *'Salak mısın?'* bakışını atıyordu. Bir anlık korku ile çıkmıştı o sözler ağzımdan. Onu görmeye hazır değildim ki.

"Tamam," dedim ve gösterdiği masaya doğru yöneldim. Ofis sandalyesine oturduğumda sanki omuzlarıma

bir ton yük bindi. Şimdiden stresli ve gergindim. Bu işler sandığımdan daha da zor olmalıydı.

Dosyayı alıp içindeki maddeleri incelemeye başlamıştım. Sıkıntı gözükmüyordu. Şu anki mevzuata uygundu bu maddeler. Sıkıntılı bir şekilde masada duran bir kalemi elime aldım. Adım bile yazılmıştı bu anlaşmanın altına. Hele ki daha mezun olmadan kaç kişi güvenip de ağır bir işe imza attırıyordu ki? Bana bu kadar güveniyor muydu yani?

Adımın altına imzamı attım hızlıca. Aslı Hanım'ın gözü üzerimdeydi. Bu kadından kesinlikle hoşlanmamıştım. Otuzlu yaşlarında olmalıydı. O otoriter havası beş metreden anlaşılacak bir ifadeye sahipti. Ne şekilde olursa olsun onunla burada sürekli karşılaşacaktım. O şımarıklığımdan güç almalıydım. Şu an tutunduğum dal oydu. Hızlıca doğrulup ayağa kalktım. Hızlı adımlarla o koridoru aşmaya başladım. Sekreteri hâlâ yerinde değildi. Kapıya öylece bakmaya başladım. Ona ulaşmak bu kadar kolayken neden benim için zordu. Yapmak zorundaydım. Kapıya hızlıca vurup içeriye girdim. Tavandan yere kadar uzanın camın önündeki koltuğa kalçasını dayamış bir şekilde duruyordu. Elinde telefonu vardı ve akıcı bir şekilde başka bir dilde konuşuyordu. Bu beni oldukça şaşırtmıştı. Bakışları beni bulurken yüzünde normal bir ifade belirdi. Normal... Diğer çalışanlarına takındığı o ifade gibiydi. Telefonla konuşurken bakışlarını kaçırdı. Gömleğinin kollarını dirseğine yakın bir şekilde kıvırmıştı. Üzerindeki pantolon tam oturmuştu vücuduna. Şu an bir modelden farksız duruyordu.

Öylece yerimde dururken endişeli bir suratla onu izliyordum. Şu an resmen ben burada değilmişim gibi davranıyordu. Sonunda telefonu kapattı. Masasına doğru yürüyüp eliyle bir işaret yaptı. Bunun anlamı getir dosyayı demekti. İnanmıyordum, şu an resmen personelini ezen bir tavır içindeydi. Gerçek bir patron gi-

biydi. Kısa süren şaşkınlığımdan sonra isteğini yerine getirdim. O oturunca masasının üstüne koydum dosyayı. Hiçbir şekilde kontrol etmeyip direk isminin altına imzasını atmıştı. Dosyanın şeffaf kısmını kapatıp bana uzatırken öylece bakakaldım.

"Bir şey sormayacak mısın?" dedim titrek bir sesle.

"Seni görevlendirdiğim konum yeteri kadar sana güvendiğimi açıklıyor zaten." Kayıtsızlıkla ufacık bir bakıştan uzak, sadece önündeki diğer kâğıtlarla ilgiliymiş gibi davranan bir Derya vardı karşımda. Hiç de sandığım gibi değildi. Belli ki çok kırılmıştı ve beni görünmez yapmaya karar vermişti.

"Gidebilirsin!" dedi yüzüme bakmadan. Normal şartlarda öfkelenmem gerekirdi ama şu an hissettiğim tek şey üzüntüydü. Ben orada çivilenmiş gibi dururken kapı çalındı. İçeriye adım atan her kimse üzerine boca ettiği parfümü yüzünden bu kişinin kadın olduğunu anlamıştım. Derya kadını görünce hemen ayağa kalktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ah Nalan hoş geldin!" dedi hemen ve kadının yanına gitmek için masasından ayrıldı. Kadını şu an görmek istemiyordum. Arkama bakmak istemiyordum.

"Yanlış bir zamanda mı geldim acaba?"

"Hayır, onunla işimiz bitmişti zaten." Bu sözleri o kadar sinirimi bozdu ki hışımla arkama döndüm. Kadını incelerken donakalmıştım. Bu kadın cidden bana benziyordu. Sarı saçları ve mavi gözleri vardı ayrıca uzun boyu beni anımsatıyordu.

"Bir sorun mu var?" dedi bakışlarımı yakaladıktan sonra. Bir şey demedim. Derya'nın yüzüne de bakmadım. O zevki ona yaşatmayacaktım. Hızlıca kapıya ulaşıp kendimi dışarıya attım. İntikamı ciddi anlamda acı olmuştu. Şu an içimde bir volkan kaynıyordu. O volkanı ikisinin üzerine doğru püskürtmek en büyük isteğimdi.

Olduğum yerde öylece kalakaldım. İçimdeki haşin

kız tekmeyle kapıyı açmak istiyordu. Öyle ki bacağımı kırmayı bile göze almıştım bunu düşünürken. Ona güzel bir ders vermek için avuçlarım kaşınıyordu. Yapamazdım... Bu işleri daha da kötüleştirirdi. Şu an yapmam gereken şey; uslu bir kız olup masanın başına dönmekti. Damla'nın yanına gitmeyi düşünsem de ilk günden Aslı Hanım'ın dikkatini üzerime çekmek istemiyordum.

Sinirli bir şekilde önüme bakıp yürümeye başladım. Elimdeki dosyayı tekrar Aslı Hanım'a vermem gerekiyordu. Yüzümü yumuşatmaya özen gösterdim. Bu benim için oldukça zor bir durumdu. Yine de deneyip kararlı bir şekilde dosyayı Aslı Hanım'a uzattım zoraki bir gülümseme ile.

"Ne kadar çabuk geldin?" Yüzüme kibirli bir şekilde bakıyordu. Beni tanımıyordu galiba. Gerçi artık Derya'nın ex aşkı olabilirdim. Yine de kendimi ezdirmemeye kararlıydım. Öyle ezebilecek herhangi bir eleman olmayacağımı anlamasını istiyordum.

"Direk imzayı attı." Yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu.

"Nasıl? Bilgi vermedin mi?" Ah bir de bana fırça mı çekecekti.

"Vermek istedim ama gerek görmedi. Bana oldukça güvendiğini söyledi." Tek kaşımı kaldırdım kibirli bir şekilde. Bir şey demeyince masama geri döndüm. Bu kadın bana savaş açacaktı galiba. İçimde öyle garip bir his vardı. Öyle ki gün boyu bana bir ton dosya getirdi. Al köle hepsi senin çalış. Çalış... Çalış... Demek istiyordu sanki.

Çıkışa kadar pertim çıktı desem yeriydi. Bu beni yıldıramayacaktı ama. Gittim ve Derya'nın odasının önünde beklemeye karar verdim. Henüz çıkmadığını biliyordum. Herkesin gitmesini bekliyordum. Onunla ciddi ciddi konuşacaktım. Kat boşalınca hiç düşünmeden hızlıca kapıyı çalıp içeriye girdim. Düşünceli görünüyordu. Elindeki kalemi çevirip duruyordu. Önünde de bir dos-

ya vardı. Bir an baktı ve tekrar bakışlarını kaçırdı.

"Kolay gelsin... Gerçi Aslı Hanım da öyle demişti ama beni öldürdü gördüğün gibi." Samimi bir tavırla yaklaşmaya çalışıyordum.

"Kendini yükseklerde görme. Şu an sadece bir çalışanımsın." Bu oyuna devam edecekti demek ki. Aslı Hanım varken onun tarafını tutacağını şimdiden göstermişti.

"Peki... Neden Damla'nın yanında değilim. Asıl işim o oysaki. Bana torpil yaptığın için senden bir esneklik de bekledim doğal olarak." Bir an kapının önünde durduğumu yeni fark ettim. Onun masasının önünde oturmalıydım.

"Sadece sözümü tuttum. Unuttun mu? Seni çalışmaktan alıkoydum." Ah! Darbe üstüne darbe indiriyordu. Sen artık umurumda değilsin havası vermeye çalışıyordu ki ona bunun yalancı bir tavır olduğunu kanıtlayacaktım.

"Çok incesin. Beni düşünmen hoşuma gitti. Aslında düşündüm de yemeğe gidelim mi?" Birden aklıma gelmişti. Onunla daha fazla iletişim halinde olmalıydım. Şu ana kadar tek yaptığımız iş; kavgaydı.

"Evde beni bekliyorlar. Gidemem." Yüzüme bakmamaya özen gösteriyordu. İşiyle ilgiliymiş gibi bir hava vermeye çalışıyordu ki yemiyordum zaten.

"Her zaman seni bekliyorlar. Bence bir kez daha onları ekebilirsin. Önceden yaptığın gibi." Yüzüme baktı, ilk defa bu kadar uzundu bu bakış.

"Sabrımı zorlama," dedi sert bir şekilde.

"Ne yaparsın? Beni kovacak mısın? Seninle evlenmeyi düşünmediğim için mi? Yoksa seni sevdiğimi bildiğin halde küçük bir çocuk gibi direk kabullendiğin için mi?" Bunları söylememeliydim. Yapamıyordum işte. Benim doğam buydu. Kızmıştı, bunu yüzünden okuyabiliyordum. Yumuşatmak adına gülümsedim.

"Unutma ki o hayır demek değildi. Gördüğün gibi şu an seninle iletişim kurmaya çalışıyorum. Seni daha iyi tanımak için. Evlenmeye daha fazla yaklaşmak için. Çabamı görmezden geldiğini de biliyorum ama bir gün bundan vazgeçeceksin ve bu tarih oldukça yakın." Gülümsedi... Gıcık bir gülümsemeydi bu.

"Kendini tutmak için verdiğin çabayı oldukça takdir ettim." Dalga geçiyordu. O kadar çabamı dalgaya vuruyordu. Üzüldüğümü anlamasını istedim. Üzgün bir şekilde gözlerine kenetledim gözlerimi. Öyle ki, rahatsız oldu ve geri çekildi hemen.

"Vakit geç olmadan gitsen iyi olacak."

"Olsun, önemli değil. Sonuçta sen varsın. Beni tek başıma bırakmazsın." Saatine bakarken yüzüne bir umut baktım.

"O halde tutunduğun dal kırıldı. Çünkü ben gidiyorum." Vurgulamak adına kalemini koyup ayağa kalktı. Ceketini alıp hızlıca giydi. Bana karşı hamle bırakmamıştı. Oldukça kararlıydı bu konuda. Kapıyı kapatıp odadan çıktığında yüzüme umutsuzluk düşmüştü. Ne yapmam gerekiyordu yani. Ona diğer kadınlar gibi asılmalı mıydım? Ki az önce az da olsa bunu yapmıştım.

Çökmüş omuzlarım, yorgunlukla ağrıyan sırtım ve yanan gözlerimle birlikte ayağa kalktım. Yarın daha da istekli olacaktım bu konuda. Şirketten çıktıktan sonra yurda dönmek için otobüse bindim. Çok yorgun hissediyordum. Öyle ki bu, yüzüme de yansımış olmalıydı. Damla beni görünce şaşırmıştı.

"Aynı binadaydık ama haberin yoktu," dedim isyan eder bir şekilde.

"Ne?" Şaşkındı, hemen üzerimi incelerken zekâsı sayesinde anladı.

"Seni işe mi davet etti? Neden benim yanımda değildin?"

"Çünkü araştırma bölümüne vermiş beni. Damla

o kadar ilgisiz ki şu an en düşük kıdemli çalışan gibi davranıyor. Umurunda değilmişim gibi yapıyor. Cidden denedim. Onu yemeğe davet ettim ama reddetti." Omuzlarım daha da düştü. Yorgunluk bile onları bu şekilde yıldırmamıştı.

"Denemeye devam edeceksin. Başka çaren yok. Adam zor biri zaten." Haklıydı hem de çok haklıydı.

Tam bir hafta geçti ama ben bir arpa boyu bile yol alamadım çünkü yurtdışına çıkmıştı. Bütün o zaman boyunca birçok mesaj yazdım ama cevap alamadım. Sadece iş ile ilgili olanlara cevap vermişti. Bu o kadar ağır gelmişti ki bazı günler gözyaşı dökmüştüm.

Toplantı masasında yerimi alırken bir haftadır onu ne kadar da özlediğimi hissetmiştim. O yokken burada çalışmak çok boş gelmişti. Aslı Hanım oldukça gergindi. Garip olan beni bu işe bulaştırmamıştı ve galiba da başarısız olmuştu. Bir iki tane dedikodu duymuştum bu konu hakkında. Gözüm kapıdaydı. Nihayet o kapı açıldı ve siyah takımının içinde Derya göründü. O kadar yakışmıştı ki ona. Hiç bu kadar güzel gözükmemişti gözüme. Hemen masanın başındaki sandalyeye oturdu.

"Aslı seni dinliyorum," dedi hemen. İşini bitirip kaçmak ister gibi bir hali vardı.

"Maalesef kadını ikna edemedik. Bir türlü istemiyor."

"Neden?" Derya oldukça gerilmişti. Bu kadar hırslı oluğunu bilmiyordum.

"Para teklifini kabul etmiyor. Ayrıca alışveriş merkezi olacağı için ona bir daire veremeyiz." Ne kadar da saçmaydı bu. Kadına başka yerden de daire verebilirlerdi.

"Neden ona başka yerden daire veriyoruz. Kadın

bence de haklı. Kimse evinden vazgeçmek istemez. Ayrıca para onun için bir sorun. Sonuçta yeni bir ev alacak kadar yeteceğini bilmiyor olabilir." Bu kadının yaşlı olduğunu düşünüyordum. Genç olsalar bu para kabul edilirdi. Bu ani çıkışım Aslı Hanım tarafından hiç iyi karşılanmadı.

"Senin bu konu hakkında bir görevin yok. Sadece sana verilen işler için fikir sunabilirsin." Bu son derece ağır olmuştu. Ağzımı açmak için kendimi zor tutuyordum. Bunu yapmayacaktım. Şu an Derya'nın takdirini almak istiyordum.

"Ben sadece size yardımcı olmak istedim. Özür dilerim." dedim yavaşça. Eski Açelya olsa Aslı Hanım'ı yerin dibine sokardı ama artık ders aldığımı ona göstermek istiyordum.

"Aslı siz başarısız olduğunuza göre, bu işi Açelya'ya veriyorum. Fikri oldukça güzeldi. İkna kabiliyetiniz beni hayal kırıklığına uğrattı. Bazen keskin hatları yumuşatmak gerekir." Son cümleyi söylerken gözlerimin içine bakmıştı. İşte orada o takdiri gördüm. Bu yaptığım hoşuna gitmişti.

22

DERYA'DAN

"Beste olmaz," dedim hemen. Kızın bana karşı duyguları vardı. Onu kullanmak istemiyordum. Bana yanlış yapmış olsa da insanlığım buna elvermiyordu.

"O zaman başka birini buluruz." Levent'e bakarken aklındakileri çözmek istiyordum.

"Nasıl?" dedim hemen. Deniz bu konuda Levent'e güveniyordu. Onunla araları iyi değildi ama arkadaşına bu kadar güvenmesi de şaşırtıcıydı.

"Oyuncu kesiminden." Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra gülümsedi. Yok artık Açelya'yı kıskandırmak için oyuncu mu kiralayacaktım? Yüzümdeki şaşırmış ifadeyi görüp gülümsedi.

"İş adamları aşk işinden anlamaz. Bırak da anlayanlar sana yardım etsin." Bu özgüveni beni sinir etmişti çünkü haklıydı. Bu işlerden anlamıyordum.

"Adam haklı şef..." Deniz bana bakıp Levent'i doğruladı. Bunu cidden yapacağıma inanamıyordum.

AÇELYA'DAN

Yüzümde garip bir gülümseme belirdi. Yüzümü hemen Aslı'ya çevirdim. *İlk raundu sen kaybettin bebeğim.* Beni artık hafife almayı keserdi bu sözlerden sonra. Şu an aklımda bir sürü düşünce vardı. Bu düşünceler,

bana verilmeye çalışılan dersler için toplanmış bir toplantı yapıyorlardı. Bu toplantıdan çıkan sonuç ise şuydu; eğer işi her halükarda almak istiyorsan sinirlerini bir tarafa bırakıp sakin ama kararlı olmalısın. Bugüne kadar hep sinirli davrandığım ve duygularıma yenildiğim için kaybetmiştim. Derya ise bana bunu öğretmeye çalışıyordu. Eğer bu işi yapmak istiyorsam sabırlı ve duygularına hâkim biri olmalıydım. Ancak bu şekilde başarı geliyordu.

"Bir sonuca vardığımıza göre burada oturmanın bir yararı yok." O her zamanki erkeksiliği ile masadan kalktı hemen. Kapıdan çıkarken bakışlarımı yakaladı. Bu beni umutlandırsa da uzun sürmedi çünkü yakaladığı gibi bırakmıştı. Yüzümü buruşturup ayağa kalkacakken Aslı Hanım bana proje dosyasını verdi.

"Mutlu olmalısın," dedi imalı bir şekilde bakarak.

"Evet, çok mutluyum." Yüzüne kibirli bir şekilde bakıp dosyayı elinden aldım. Gülümsememi de kondurup bir bakış attıktan sonra kapıdan dışarıya çıktım. Derya bana kayıtsız kalmaya devam edecekti anlaşılan. O can sıkıcı düşüncelerle yürürken birden bana seslenildiğini duydum. Arkamı döndüğümde köşede duran Derya ve Deniz'i gördüm. Seslenen Deniz'di. Kendimi sakinleştirip onların yanına gitmeye karar verdim. Yüzüme sahte gülümsememi yerleştirip gülümserken selam vermeyi ihmal etmedim.

"Merhaba Deniz..." Yüzünde dostça bir gülümseme belirdi.

"Demek abimin kahrını çekmeye gönüllü oldun." Esprisi beni gülümsetirken rahatladığımı hissettim.

"Öyle de denilebilir. Ayrıca büyük bir iş kaptım. Çok kolay oldu."

"Cidden mi? Bu akşam ne yapıyorsun?" Bir an öylece kaldım. Bu soru beni şaşırtmıştı. Elim saçıma giderken yüzümü gizlemek istedim.

"Her zamanki gibi yurtta geçireceğim." Ben daha nefes almaya fırsat bulamadan konuya girdi.

"Akşam bize yemeğe gelsene." Bu cümleye Derya da şaşırmıştı. Hemen kaşları çatılmıştı çünkü. Bu görüntü beni üzse de ona zıt gidecektim. Madem gelmemi istemiyordu ben de gelecektim. Sonuçta sevdiğin ot gözünün dibinde biterdi.

"Cidden mi? Çok teşekkür ederim, gelmeyi çok isterim." Derya bakışlarını bana dikmişken sakince gülümsedim.

"Good news! Pardon, insan Amerika'da yaşayınca ister istemez bazı kalıplar ağzına takılıyor. Annem ve babam da seni merak ediyordu. Tanışmış olursunuz." Bu hiç mi hiç aklıma gelmemişti. Annesi ve babasıyla tanışmak... Babası ile bir kere asansörde karşılaşmıştık ama annesini hiç görmemiştim.

"Tamam..." Sadece ağzımdan bu kelime çıkmıştı.

"O zaman akşam görüşürüz." Başımı salladım ve tekrar masama doğru giderken kendimi toplamam gerektiğini hatırlattım beynime. Sonuçta babası adımı bile biliyordu. Evde ismim geçmiş olmalıydı. Ayrıca bu yemek bir umut ışığıydı benim için. Dosyamı masaya bırakıp incelemeye başladım. Bu kadına bir daire ayarlamamız gerekiyordu. Bu yüzden ek bilgilere ihtiyacım vardı.

İstediğim dosyaları bulup inceledikten sonra planım hazırdı. Kadını ikna edebileceğimi düşünüyordum. Sonuçta teklifim güzeldi. Bence kabul edecekti. Ben de Aslı Hanım'ın gözlerine bakarak o imzalı anlaşma dosyasını Derya'ya verecektim. Saate baktığımda çoktan çıkış saati gelmişti ve çoktan akşam için kafamda kıyafet elemeye başlamıştım. Sade bir elbise giymeyi düşünüyordum. Hem asil hem de sıcak bir görünüm verirdi. İlk izlenim kesinlikle çok önemliydi. Çantamı almış hazırlanırken birden etrafın fazla sessiz olduğunu düşündüm. Kafamı kaldırdığımda ise bana düşünceli bakan bir suratla kar-

şılaştım. Derya... Birden afalladım ve bakışlarımı etrafta gezdirmeye başladım. Herkes gitmişti. Bizim dışımızda kimse yoktu.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Onun yerine çantama kalemimi attım yavaşça. İlk adımı onun atmasını istiyordum.

"Deniz seni almamı söyledi." Bu muydu yani? Sadece bunu söylemek için mi gelmişti. Birden cümlenin anlamını kavradım. Onunla gidecektim yemeğe. Bu da kıyafet değişimi için zamanım olmadığını anlamına gelirdi. Çantamın fermuarını kapatırken yavaşça gülümsedim.

"Deniz çok ince biri." Sesimdeki iğnelemeyi kesinlikle anlamıştı. Yüzü bir an gerildikten sonra tekrar eski soğuk haline döndü.

"Hep böyle mi davranacaksın?" Artık cici kız olamazdım. Bu bana göre değildi. Hesap sormak istiyordum. İş anlamında cidden çabalıyordum. İş anlamında daha sağduyulu davranabilirdim ama özel yaşamıma uygun değildi.

"Bak Derya!" Hâlâ bir şey dememiş olması sinirimi bozdu ve ceketinin açık yakasını kavradım. Dudakları kıvrılırken daha da sinir oldum ve kendime çekmeye çalıştım.

"Komik bir şey yok. Şu an komik biri varsa o da sensin. Korkak, beni sindirmeye çalışan sendin! Neden korkuyorsun? Seni terk etmemden mi? Bunu çoktan hak ettin aslında." Kızmıştı ve çok ani hareket etti. Elim hâlâ ceketinin yakasındayken birden o beni çekti kendine. Elleri hızla belimi kavradı ve dudakları dudaklarımı buldu. Ânın şaşkınlığı ile bir an afallasam da çok geçmeden ona karşılık vermeye başladım. Dudaklarımı defalarca hapsettikten sonra yavaşça geri çekildi. Bu onun için de şaşırtıcı olmuştu.

"Beni delirtiyorsun," dedi en sonunda. Acaba kim kimi delirtiyordu çok merak etmiştim.

"Bir şeyler için çabalıyorum ama sen görmezden geliyorsun." Sesim ağlamaklı çıkmıştı.

"Anlamını istiyorum Açelya. Bunu anladığın zaman bana ulaşabileceksin." Çantamı alıp bana uzattı. Bu ne demekti şimdi?

"Ne demek istiyorsun?" Yürümeye başlamıştı bile.

"Ailem geç kalanlardan hiç hoşlanmaz. Soruna gelirsek cevabı da sen bulacaksın." Umutsuz bir şekilde arkasından yürümeye başladım. Bana karşı duramıyordu. Bir şekilde aramızda çekim vardı. Bunu hissediyordum ama bu şekilde davranması beni üzüyordu. Onu sıkıştırsam bile ağzından laf alamayacaktım. En azından bir şekilde yumuşamıştı.

Asansöre geldiğimizde yüzünde daha sakin bir ifade vardı. Neyse ki beklemedik çünkü asansör bizim katımızdaydı. İçeriye girdikten sonra zeminin düğmesine bastı. Yüzüne bakarken dümdüz karşıya baktığını gördüm. Bunu sormam gerekiyordu.

"Beni neden öptün?" Soruyu duyunca duyacağım şekilde nefesini dışarıya verdi.

"Cidden bunu mu soruyorsun? Sana karşı ne hissettiğimi gayet iyi biliyorsun. Keşke aynı davranışı senden de görsem bu kadar uğraşmazdım." Sinirlenmişti. Ben ise dediklerini düşünüyordum. Onu öpmemi mi istiyordu? Cevap bu değildi. Bunu çok iyi biliyordum. İlgi istiyordu. O anki adrenalinle elini tuttum hızlıca. Benimkinin aksine sıcaktı. Tepki vermedi sadece elimi kavradı yavaşça. Konuyu değiştirmek istedim.

"Sence o işi alacak mıyım?"

"Alacağını biliyorum." Cevap veremedim çünkü asansör durmuştu. Dışarıya çıkarken güvenliğin ilk ilgisi ellerimizdeydi.

"İyi akşamlar!" dedi yavaşça. Derya ise kısa bir cevap verdi ve kapıdan dışarıya adım attık.

Arabaya binerken ikimiz de sessizdik. Bu durum

eve gidene kadar sürmüştü. Onu izlemiştim yolda. Hep aynı yüz ifadesi vardı üzerinde. Düşünceli görünüyordu. Kafasında olan düşüncelerin benim hakkımda olduğunu kesinlikle biliyordum. Sadece bunu sormaya cesaret edememiştim. Araba durduğunda birkaç defa daha geldiğim eve baktım. Yine harika görünüyordu. Huzurluydu benim açımdan. Kapıyı açtım ve sert zemine adımımı attım. Rüzgâr hafifçe saçlarımı okşuyordu. Bu serinlik bana iyi gelmişti. Birazdan yaşanacak olan tanışma evresi yüzünden heyecanım tavan yaptığı için bu soğukluk beni kendime getirmeye çalışıyordu sanki.

Birlikte kapıya doğru yürürken kapı çoktan açıldı. Kapıyı açan Deniz'di. Bize gülümseyerek baktığını görünce ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Keşke azıcık Deniz kadar rahat olsaydı Derya. Belki her şey daha çabuk hallolabilirdi.

"Hoş geldiniz!"

"Merhaba," diyerek karşılık verdim içeriye geçerken. Evin dışı kadar içi de güzeldi. Klasik ve modernin karışımı gibiydi mobilyalar. İçeriye geçerken koltukta birbirleriyle muhabbet içinde olan insanlar gördüm. Birini tanıyordum. Bu Deniz'in nişanlısı Nazenin'di. Diğer kişiyi de tanıyordum. Asansörde karşılaştığımız adamdı. Derya'nın babası... Yanında ise yaşını çok da belli etmeyen olgun, güzel bir kadın vardı. Annesi o olmalıydı. Onu görünce biraz gerildim açıkçası. Oğullarını deli gibi kıskanan anneler vardı. Örneğin teyzem bu gruptaydı. Onun davranışlarını bildiğimden ürkmemek elde değildi. Aslında Derya annesinin sözlerini harfi harfine yerine getirecek biri değildi.

O kadar dalmıştık ki ne zamandır bize baktıklarından emin değildim. Derya söze girerken daha da gerildim.

"Anne, baba bu Bayan Açelya Yılmaz." İsmimi duyan, beni süzmeye başlamıştı. Sonradan fark ettiğim bir kız daha vardı. Kız kardeşi olmalıydı.

"Biz asansörde karşılaşmıştık." Babası da en az benim kadar hatırlıyordu.

"O zaman bir arkadaşını ziyarete gelmişti."

"Artık ben de o aileye katıldım," dedim gülümseyerek. Babası sıcak bir adamdı. Aynı sıcaklığı annesinden görememiştim. O konuşmamıştı çünkü. Yemeğe başlamamız da işe yaramamıştı. Öyle ki beni daha da süzmeye başlamıştı. Benden hoşlanmadığını hissetmeye başlamıştım.

"Demek Aslı'dan görev çaldın ha! Açelya kiminle dans ettiğini biliyor musun?" Deniz alaycı bir tavırla yeni görevimle ilgili yorum yapıyordu.

"O da beni tanımıyor Deniz. Bence o benden korkmalı." Bunu duyan Derya gülümsemişti.

"Kesinlikle Deniz. Bence de Aslı daha dikkatli olmalı." Önünde duran bardaktan bir yudum su içtikten sonra tekrar yemeğine geri döndü. Onun bu şekilde davranması hoşuma gitmişti.

"Yaşanacak kaosu görmek isterdim açıkçası. O kasıntı kadından hiç haz etmem." Yüzünden de anlayabiliyordum. Demek ki Aslı'yı sevmeyen sadece ben değildim.

"İyi bir çalışan Deniz. Bu sefer başarısız olması diğer işlerde de olmayacağı anlamına gelmez. Şu an da o pozisyonun hakkından sadece o gelebilir."

"Az önce Açelya'nın tehlikeli olduğunu söylüyordun."

"Açelya daha çok toy. Onun öğrenmesi gereken çok şey var. Kendisi de çok iyi bilir." Gözü üzerimdeydi. Garip bir şekilde ne demek istediğini anlamaktan çok uzak hissediyordum sanki.

"Ah Derya abi gözünde kusursuz biri var mı?" Nazenin o çocuksu sesiyle konuşmaya katılmıştı.

"Kendisi tabii ki!" Adının Nehir olduğunu öğrendiğim Derya'nın kız kardeşi benim de tahmin ettiğim o cevabı vermişti.

"Hayır, Nehir ben değilim. Umarım o seviyeye ulaşırım. Umarım hata yapmam." Son cümlesini bana bakarak söylemişti. O sözü resmen bana yapıştırmıştı. Karmaşık sinyaller veriyordu. Artık yetişmekte zorlanıyordum.

"Ama doğum günün kusursuz olacak. Herkesi şaşırtacağız."

"Deniz istemediğimi biliyorsun. Neden uzatma gereği duyuyorsun?"

"Çünkü ilk defa eğlenmeni istiyorum. Bu sen değilsin çünkü." Bu aralarında bir mesele olmalıydı. Derya, Deniz'in ne kast ettiğini anlamıştı.

"Doğum günü mü?" dedim merakla.

"Evet Açelya doğum günü. Ona en sofistike doğum gününü yapacağız. İmajı biraz çizilebilir ama ne olursa olsun yapacağım. Bir tane abim var öyle değil mi? Ayrıca sen de davetlisin." Şimdiden üstüme bir huzursuzluk çökmüştü. Belki de bu benim için bir fırsattı. Onu etkileyebileceğim güzel bir fırsat.

Yemek biterken Nur Hanım'ın o keskin mavi gözlerinde hapistim. Acaba benim hakkımda ne düşünüyordu? Bu ızdıraptan beni kurtaran Deniz olmuştu.

"Açelya, ben abimle dışarıya çıkacaktım. Bence sen de gelmelisin." Deniz ne yapmaya çalışıyordu? Resmen Derya ile vakit geçirmem için fırsat yaratıyordu.

"Olur," dedim hemen.

"Aşkım ben niye gelmiyorum?" Nazenin'in nazlı sesini duymak hoşuma gitmiyordu. Sesi daha da çocuksu oluyordu çünkü.

"Levent de gelecek. Eğer sen gelirsen ne olacağını biliyorsun. Levent bir daha yüzüme bakmaz."

"Levent niye bu kadar önemli?"

"Çünkü çocukluk arkadaşı Nazenin. Hemen söküp atmasını mı bekliyorsun?" Bu sert cevap Derya'dan gelmişti.

"Tamam," dedi üzgün bir sesle Nazenin. Deniz'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra gitmişti.

"Abi biraz sert olmadı mı?" Deniz hiç hoşnut değildi durumdan.

"İlk kural Deniz, belki de en önemli kural. Asla has arkadaşlarına bir kız arkadaş yüzünden sırt çevirme. O kız Nazenin olsa bile. Arada dengeyi kurmalısın."

"Dikkat etmeye çalışacağım. Bu arada Murat sonunda başardı."

"Neyi?" Derya meraklı görünmüştü. Bu detay ne ise onu heyecanlandırmıştı. Sonra tahmin yürüttü hemen.

"Şu kuzeninin cadı arkadaşı. Neydi adı Leyla, Leman..."

"Lale... O da gelecek."

"Ciddi misin? Nasıl oldu bu iş?"

"Kız Murat'ın Tıp okuduğunu bilmiyormuş. Ayrıca o da Tıp okuyormuş. Ortak birkaç şey konuşmuşlar ve durum bu. Murat kadar ben de heyecanlıyım garip bir şekilde. Azimli sıçan hikâyesi oldu." Birden bana baktı Deniz.

"Hayvan olan sıçandan bahsediyorum. Fare yani." Bu inceliğine gülümsemiştim.

"Sorun yok." Ellerimi kaldırdım. Derya bana ceketimi uzatınca yavaşça aldım ve teşekkür ettim. Gece kulübüne giderken Derya yine sessizliğini korumuştu. Bu sessizliği hayra yoramıyordum.

İçerisi tıklım tıklım kalabalıktı. Köşeye doğru yürürken biri bana çarptı ve durmak zorunda kaldım. O an ben durunca Derya da bana çarpmıştı. Bu garip elektrik ile tekrar yürümüştük. Diğer konuklar bizden önce gelmişlerdi. Deniz tek tek beni tanıştırırken dikkatimi Levent çekmişti. O da beni bayâ bir süzmüştü. Bu gece süzülmekten dolayı parçam kalmayacaktı.

Diğer çocuk Murat yanındaki kız ile o kadar ilgiliydi

ki beni görmemişti bile. Birden yüzü o kadar çok tanıdık geldi ki. Tabii ya bu acildeki doktordu.

"Acildeki doktor?" dedim sorarak. Çocuk sesimi duyunca bana bakmıştı.

"Doktor değilim daha, öğrenciyim." Sonunda beni fark etmişti.

"Ah evet abimin senin tansiyonunu yarıya indirdiği günden bahsediyorsunuz sanırım." Ne? Öylece kalakalmıştım. Bu cümle doğruydu ama Deniz'in böyle alenen ortalık yerde söylemesi beni afallatmıştı.

"Abin indirmedi," dedim hemen inkâr ederek.

"Sadece kendini kandır güzelim." Levent o kadar kararlı söylemişti ki bir şey diyemedim. Şu an buradan gitmek istiyordum. Sanki ibre tam tersi bir yöne dönmüştü. Boğucu bir hava yaratmıştı.

"Derya burada ne yapıyorsun?" Herkes yeni gelen kadına bakarken şaşkınlıkla donakaldım. Bu kızıl saçlı Derya'ya sarkan kadının burada ne işi vardı?

23

Kadına bakarken ellerimi sıktım. Bu kadın o kadındı. Derya ile ilk görüşmemden sonra Derya bu kadınla kafede kahve içmişti. O gün oradaydım çünkü o kahveyi bizzat ben götürmüştüm. Hâlâ o sırnaşık hali üzerindeydi.

"Sen buralarda takılır mıydın?" dedi işveli bir şekilde.

"Ara ara desem." Derya ona gülümseyerek bakınca daha da bir sinir oldum. Devreye girmeliydim.

"Pardon siz kimsiniz?" Elimi hızlıca Derya'nın omzuna attım. Bu hareketim onu şaşırtmıştı. Kadın bana bakarken özgüvenimi bir zırh olarak kullandım.

"Ben Seçil," dedi tuhaf bir şekilde bakarak.

"Ben de Açelya, Derya'nın kız arkadaşıyım." Elimi uzattım el sıkışmak için. Kadın şimdi tam anlamıyla şaşırmıştı. Deniz'in gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm ama bu benim için bir sorun değildi.

"Kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum." Derya'nın sesini çıkarmamasını diledim. Bu anı bozmamalıydı. Nefesimi tutup bekledim ama istediğimi yerine getirmişti.

"Aslında tüm Türkiye biliyor." Bu iyiden de öteydi. Derya'nın konuşması beni daha da cesaretlendirdi. Kadın da zoraki bir gülümsemenin ardından, "Görüşmek üzere o halde," deyip ayrıldı. İlk zaferimi kazanmıştım sanırım. Birden garip bir enerji ile doldum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu sanki. Onunla özel konuşmak istiyordum.

"Dans edelim mi?" Yüzüne masum bir şekilde bak-

tım. Kabul etmeliydi, bunu çok istiyordum. Bir şekilde düşüncelerini öğrenebilirdim. Gönüllü değildi ama ellerinden tutup çekiştirince itiraz da etmedi. Piste doğru ilerledik. Kollarımı boynuna doladım ve hafifçe hareket etmeye başladık.

"Hep soğuk mu olacaksın böyle?"

"Hayır, buzları eritiyorsun." Bu sözlerine inanamadım. Öyle ki sevinçten yanağına bir öpücük kondurdum.

"Sadece böyle olmaya devam et."

"Edeceğim." Söz verir gibi gözlerinin içine baktım.

"Doğum günüme gelecek misin?"

"Elbette."

"Ben hiç istemiyorum, o şekilde kutlama falan sevmem ama Deniz çok ısrarcı bu konuda. Sürprizler falan hazırlamış çok güleceksin diyor." Bu şekilde olduğunu duyunca ben de merak etmeden edemedim. Acaba nasıl bir sürpriz olacaktı?

"Ben de merak ettim." Derya geri dönmek isteyince sözünü dinledim ve pistten ayrıldık. Yakışıklı çocuk Levent yüzünü buruşturmuştu bir anda.

"Lanet olsun!" dedi sinirle.

"Ne oldu?" Deniz arkadaşının yüzüne baktı direk. Bence Nazenin onların arasını tam olarak bozamayacaktı.

"Atağım başlıyor, hissediyorum."

"İlaçlarını almadın mı yoksa?"

"Aldım tabi Deniz üç yıldır her sabah akşam içiyorum. En son atağım da geçen yıl yurtta oldu. Bunu sen de biliyorsun." Bu gizemli konuşma dikkatimi çekmişti.

"Eve git diklofenak potasyum al. İyi gelir." Demek ki Tıpçı konuşmaları böyle oluyordu.

"Sağ ol Muratçım, hiç bilmiyordum. Ben gidiyorum." Ellerini salladı ve hızlıca çıkışa yürümeye başladı.

"Neyi var ki?" dedim merakla.

"FMF, tedavisi yok maalesef. Sadece belirti baskılayıcı ilaç olarak ataklar erteleniyor ve vücut hasarını önlüyor." Ah bu cidden kötü görünüyordu. İlk defa duymuştum bu hastalığı.

"Deniz siz gerçekten bu hastalıkları görmüyormuşsunuz öyle diyorlar."

"Doğru, onlarda Romatoloji çok farklı çünkü bilmiyorlar. Behçet de Fmf de Türk hastalığı gibi." Bu garip konuşmalardan sonra onların da keyfi kaçmış gibi göründü. Bu yüzden de gece erken sona erdi. Yurda kadar Derya bıraktı. Bu davranışı daha da umutlanmama sebep olmuştu.

Sabah ilk iş olarak dosyalardan topladığım bilgileri bir kâğıda aktardım. İkinci işim ise saha çalışması olacaktı. O kadını ikna etmem gerekiyordu. Ona evinin karşılığı olarak harika bir ev bulmuştum. Ev yapılana kadar orada kalmalıydı. Ayrıca sırf biraz daha kâr için koca bir işten de vazgeçecek değildim. Bu yüzden yola koyuldum ve kadının evinin önüne varıp zili çaldım hemen. Biraz gerginlik vardı üzerimde ama kendime güveniyordum. Kapı açılırken kadın beni süzen bir ifadeyle bana baktı. Tek katlı bir eve göre oldukça büyük bir arazi vardı.

"Merhaba teyzecim..." diye lafa girmeye çalıştım ama o çoktan beni savuşturmaya başladı bile.

"Evimi size vermeyeceğim."

"Bakın teyzecim sizinle istekleriniz doğrultusunda konuşmaya geldim. Ben diğerleri gibi değilim. Senin isteklerin için de çaba harcayacağım." Kadın pek de inanmamıştı bana. Yüzünde hala sert bir ifade vardı.

"Hep öyle diyorlar."

"Size üç daire vereceğim. Ayrıca ev yapılana kadar

bizim diğer evlerimizde misafir olacaksınız." Kadın sözlerimi duyunca yüzü biraz yumuşadı.

"Sen nereden biliyorsun? O kadın hiç öyle demiyordu ama?"

"İşte konuşmak için buradayım. Size detaylı bir şekilde anlatmaya geldim." Kadın sonunda izin verdi ve beni evine davet etti. İçeriye girerken oldukça heyecanlıydım. İlk büyük işimi alıyordum sonuçta. Bir koltuğa oturduktan sonra anlatmaya başladım.

"Kentsel dönüşüm neticesiyle burada bir yıkım olacak. Bu size çok daha fazla zarar verecek. Bu kadar fırsat elinize bir daha geçmeyebilir. Ayrıca güvenli yeni ve daha sağlam sağlıklı bir binada oturmayı eminim ki istersiniz. Ben de size bunu vadediyorum. İstediğiniz o üç daireyi de size vereceğim. Ayrıca evinizi teslim alana kadar diğer evlerimizden birinde sizi misafir edeceğiz. Hem siz memnun olacaksınız hem de biz. Seçim sizin. Sorunuz varsa alabilirim." Bu kendimden emin konuşmam işe yarıyor gibiydi.

"Size nasıl güveneyim ki? Araştırabilirsiniz. Ayrıca sözleşme metnini de getirdim. İsterseniz bir avukata inceletin. Ben de bir Hukuk öğrencisiyim. Birkaç ay sonra mezun oluyorum." İnanması için çantamdan okul kimliğimi çıkarttım ve incelemesi için ona verdim.

"Ayrıca dolandırıcı olsam senden para istemem gerekirdi."

"Şartlar orada yazıyor. İmzalarsanız hemen işlemlere başlarız. Size bazı konularda yardım da edebiliriz. Mesela taşınma konusunda." Kadının aklına yatmış gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi sonunda ve ona bir kalem uzattım. İmzayı atarken içimden kahkahalarla gülüyordum. *'Ah Aslı Hanım yüzündeki ifadeyi çok merak ediyorum.'*

"Hayırlı olsun." Kadına ulaşması için bir kart uzattım.

"Burada adresimiz ve telefonlarımız mevcut. Aklınıza takılan bir durum olduğunda danışabilirsiniz. Ben Açelya. İsmimi verirseniz benimle iletişime geçebilirsiniz." Elimdeki dosya ve zafer dolu bir gülümsemeyle kadının yanından ayrıldıktan sonra şirkete daha çabuk dönmek için taksiye bindim. Ofise vardığımda ise oldukça mağrur bir ifade ile Aslı Hanım'ın masasının üzerine dosyayı bıraktım.

"Siz götürmek istersiniz belki." Bu benim ona uyguladığım psikolojik bir baskıydı. Artık Açelya onun için açık bir tehdit haline gelmişti.

"Senin işin, senin götürmen daha doğru olur."

"Elbette," dedim ve dosyayı aldım önünden. Emin adımlarla Derya'nın odasına giderken birden sekreter beni durdurdu.

"Derya Bey'in misafiri var."

"Kim?" dedim merak içinde.

"Nalan Hanım." Ah yine o sarışın çiyan. Bana benzeyen kadın! Ne işi vardı yine burada? Hiçbir şekilde itiraz beklemeden odanın içine daldım. O ve kadın gayet samimi bir şekilde konuşuyorlardı. Hatta kadın gülüyordu ben içeriye girerken ama beni görünce o gülüş donmuştu.

"Ben işi tamamladım. İstediğiniz imza burada. Bekletilmeyeceğini düşündüm. Sonuçta haftalardır bu projeyi istiyordun Derya." Ona böyle samimi bir şekilde hitap edince kadın şaşırdı.

"Ah siz bilmiyorsunuz galiba. Ben Derya'nın kız arkadaşıyım." Kadın hiç de şaşırmadı ve gıcık bir şekilde gülümsedi.

"Biliyorum." dedi sadece.

"Aferin Açelya, işi almana sevindim." Sevinmiş mi?

"Nasıl sevindin? Sen çabuk dışarı çıkıyorsun." Kadını kolundan yakaladım ve sürüklemeye başladım. Kadın ciyaklamaya başlayınca kolunu bıraktım. Kendisi

kapının yolunu bulmuştu. Derya'nın masasına dosyayı sert bir şekilde koydum. Gözlerimde ödün vermeyen bir ifade vardı.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Başka kadınlarla flört mü ediyorsun?"

"Kıskandın mı?" Yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu o kadar sinirlerimi bozdu ki sesimi yükseltmemek için dişlerimi sıktım.

"Kaç haftadır beceriksiz ve beyni kıt olan çalışanının yapamadığını yaptım. Sen buna sevinmek mi diyorsun?" Artık kendimi tutamadım ve ses tonum yükselmişti.

"Evet, öyle diyorum. İşi sana verdim ben de bu yüzden. Ne istiyorsun? Bir kutlama mı?"

"Seni istiyorum be aptal. Hâlâ şu kalın kafan anlamadı!"

24

Hiçbir şey demeden sadece öylece baktı.

"Teşekkür ederim. Maaşında iş için artı bir pay olacak. Şimdi işine dönebilirsin." Şu an şu masada duran kalın dosyayı kafasına geçirmek istiyordum. Bunun yerine masada duran kalemi alıp göğsüne fırlattım. Arkama bakmadan çabucak odadan çıktım. Bu adama ne oluyordu böyle? Bir ânı bir ânını tutmuyordu. Hızlıca masama gittim hemen. Aslı Hanım yine bir ton dosya yığmıştı önüme. Sırf bu işi gıcıklığına yapıyordu.

Hiç istifimi bozmadım. Moralimi de bozmayacaktım. Derya hâlâ garip olabilirdi ama biliyordum ki onu tekrar kazanabilirdim. Dün bana bir sinyal göndermişti. Dosyalardan birini açıp okumaya başladım. Şimdiden eski mevzuata ait bir madde bulmuştum. Bu madde değiştirilmişti. Hemen kalemimi alıp işaret koydum.

Çantamda garip bir ses çıkınca irkildim. Telefonum titriyordu. Hemen çıkarıp numaraya baktım. Tanıdık biri değildi. Meraklı bir ifade ile telefonu açtım.

"Merhaba Açelya, ben Deniz. Şimdi numarayı kimden aldın diye soracaksın. Yeşim'den aldım ki beni çok sever. Kırmadı... Hemen konuya girsem iyi olacak. Şarkı söylemek ister misin?" Motor yutmuşçasına bana hiç fırsat vermeden cümlelerini sıralamıştı. Galiba nefes alma konusunda bizlerden daha profesyoneldi.

"Ah, hayır sesim iyi değildir." Kimsenin de duymasını istemiyordum. Hayali bile kötüydü.

"Cidden? Üzüldüm ama neyse sen bir şey yapıp zaten öne çıkarsın."

"Ne?" dedim anlamayarak. Ne demeye çalışıyordu?

"Yarın abimin doğum günü. Çılgınlıklardan biri de bu. Bazı şarkılar söyleyeceğiz. Eğlenceli olacak. Oraya davetiye göndermiştim. Kap gel. Görüşürüz!" Daha cevap vermeme fırsat vermeden kapatmıştı. Bu biraz garipti. Birden doğum gününün yarın olduğu kafama dank etti. Ona ne almalıydım? Zamanım da sınırlıydı. Öğle yemeğini kullanmak zorundaydım.

Az önceki dikkatim çoktan uçup gitmişti. Bir de kıyafet mevzusu vardı. Birden içim öyle sıkıldı ki dosyaları elimle ileriye ittirdim. Masada duran suyumdan bir yudum içtim rahatlamak için. Bir şekilde halledecektim. Halledecektim... Kendime gelmem için telkin verirken tekrar dosyanın birini kaptım. Bu sefer dikkatimi toplayacaktım. İstediğim gibi de olmuştu.

Öğle yemeğini kısa tutup hediyelik eşya dükkânlarını gezdim. Saat... Çok klişe. Kalem... O da çok klişe. Tuttuğu takımın forması... Hangi takımı tuttuğunu bilmiyordum. Umutsuz bir şekilde saatime baktım. Artık işe dönme vaktim gelmişti. Dükkânların önünden geçerken bir parıltı dikkatimi çekti. Vitrini incelerken aklıma bir fikir geldi. Tabii ya ben bunu daha önceden neden düşünemedim? Keyifli bir şekilde dükkânın kapısını ittirdim. Hediye kesinlikle bu olmalıydı.

Hediyeyi aldıktan sonra koşar adımlarla iş yerine gitmek için çaba harcadım. Şansıma tam zamanında yetişmiştim. Masamın üzerinde bir davetiye vardı. Yan masadaki kızlar neşeli bir şekilde konuşuyorlardı.

"Merhaba," dedim katılmak için.

"Merhaba Açelya! Sen biliyorsundur nasıl olacağını."

"Neyin?" Yüzüme garip bir şekilde bakıyordu Ceyda.

"Tabii ki Derya Bey'in doğum gününün nasıl olacağını." Bilmiş bir tavır vardı. Aynı şekilde Semra da o şekilde bakıyordu.

"Ben bilmiyorum. Zaten parti ile Deniz ilgileniyor."

"Deniz Bey mi?" Beyin üstüne bastırarak söylemişti.

"Evet." dedim kısaca.

"Söylesene sen ve Derya Bey ciddi düşünüyor musunuz? Çünkü Haluk Bey'in baskı yaptığı söyleniyor evlenmesi için." Bu sorunun cevabını çok iyi biliyordum. Derya bana kısmî evlilik teklifi bile yapmıştı sonuçta ama burada dile getiremezdim.

"Bu işler nasip işi." Geçiştirmeye çalışarak sandalyeme oturdum. Dedikodu kazanı çoktan kaynamıştı. Birden hızlı hızlı yürüyen birini gördüm. Damla geliyordu. Elinde de davetiye vardı. Hemen masanın üzerinden eğildi.

"Bunu biliyordun değil mi?" Bana biraz kızmıştı. Masum kız rolüne bürünmeliydim. O yüzden yüzüne bakmadan işimi yapıyormuş havasına girdim.

"Açelya!" Bu sefer oldukça ciddiydi. Ürkerek bakışlarımı ona çevirdim.

"Dün gece öğrendim." Söylemeye de vakit kalmamıştı zaten.

"Lavaboya gitsek iyi olur." Çok haklıydı. Hızlıca kalkıp Damla'yı takip ettim. İçeriye girince hemen kapıyı kapattı.

"Harika bir fikrim var. Şimdi şu bana uzun gelen beyaz saten elbiseyi hatırlıyor musun?" Ona hediye gelmişti. Çok da beğenmişti ama boyu uzun gelmişti.

"Evet."

"Onu sen giyebilirsin. Boyun uzun. Ayrıca bugün ilk maaşımı alıyorum. Kuaföre de gidebiliriz. Ah, her şey harika olacak." O benden kesinlikle daha heyecanlıydı.

"Damla ama..."

"Kapa çeneni ahmak!" Bana konuşma hakkı tanımayacaktı.

"Yarın sizin için bir milat olacak. Bunu şimdiden hissedebiliyorum." Eliyle kocaman bir kalp çizdi havada.

Bu haline gülümsedim sadece. İşte insana böyle güzel enerji veriyordu arkadaşım. İyi ki benim arkadaşımdı.

Şu an bir ikilemin içindeydim. Kuaför tutturmuştu. Bu senenin modası kısa saçlardı. O da saçımı kesmek istiyordu. Bana çok yakışacağını düşünüyordu. Ben ise oldukça kararsızdım.

"Açelya zamanımız yok. Ayrıca değişiklik her zaman iyidir." Aynada kendimle göz göze geldim.

"Tamam kes," dedim çaresiz bir sesle.

"Öyle güzel olacak ki siz bile inanamayacaksınız." Arkama yaslanırken içimden bunun doğru olmasını diliyordum. Tutamlar yere düşerken adam saçlarıma övgü yağdırıyordu. Doğal sarışınların azlığından yakınıyordu.

"Nasıl bir model olsun?"

"Eşsiz, etkileyici bir şey olmalı!" Damla her zamanki heyecanını koruyordu. Saçlarım kesildikten sonra kuaför fön çekmişti. Kötü değildi hatta bayâ güzel duruyordu saçlarım. Yüzüme yakışmıştı bu kesim.

"Bence harika oldu. "

"Hadi sen de otur." Daha onun saçı yapılacaktı.

"Düz fön yeter," dedi hemen. Makyajı kendim yapmak istemiştim. Çantamdan çıkardım ve abartısız hafif bir makyaj yaptım. Çarpıcı olan ruj olacaktı. Kırmızının çok güzel bir tonu olan rujumu kullanacaktım. Dikkatlice sürerken oldukça heyecanlıydım. Elbiseyi giyince çok daha güzel olmuştum. Kesinlikle beğenecekti. Bunu adım gibi biliyordum.

Damla ile kız kıza taksiye bindiğimizde keyfimiz yerindeydi.

"Yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyorum. Kos-

koca Derya Bey ağzı açık kalacak mı bakalım?" Bunu duyunca gülmeye başladım. Çalışanlar kesinlikle inanmazdı ama onlar da şahit olacaklardı. Otele geldiğimizde her yerde ışıklandırma vardı. Çok güzel görünüyordu. İçeriye girerken davetiyeleri gösterdikten sonra hemen asansörlere yöneldik. Çok kalabalıktı. Bu kadarını beklemiyordum.

"Ee adam ilk kez doğum günü düzenliyor. Normal..." demişti Damla. Bu konuda haklı olabilirdi. Yukarıdaki teras kata çıktığımızda bambaşka bir şeyle karşılaştık.

'DERYA AKAD HAZİNEDAR'IN İMPARATORLUĞUNA HOŞ GELDİNİZ!" yazıyordu. Bu detay harika olmuştu. Bu tanım kesinlikle doğruydu. İçeriye girdiğimizde bir fotoğrafçı vardı. Tek tek gelen konukların fotoğrafını çekiyordu. Sıra bana gelince gülümseyerek bir poz verdim. O an o kadar garipti ki, sanki izleniyormuş gibi hissediyordum. Başımı kaldırınca düşüncemin doğru olduğunu anladım. Herkes davet sahibinin kız arkadaşı olduğumu biliyordu. Damla da çekildikten sonra hemen hızlıca konuşmaya başladı.

"Tüm salonu etkilediğine göre, doğum günü çocuğunu da etkilemelisin. Ortalıklarda görünmüyor." Etrafa göz gezdirirken bir ses duydum.

"Açelya!" Ses yan taraftan geliyordu. O yöne döndüğümde bu kişinin Levent olduğunu gördüm. İyileşmiş görünüyordu.

"Ah, merhaba," dedim afallayarak. Beni şöyle bir süzdü. Cidden garip bir yakışıklılığı vardı. Fazla esrarengiz duruyordu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek ve Damla'ya baktı.

"En yakın arkadaşım Damla," dedim tanıştırarak. O cazibesini Damla'nın da üzerinde kullanıyordu. Etkilendiğini görebiliyordum.

"Şey... Geçmiş olsun, iyi görünüyorsun." Bakışları beni bulunca anlatmaya başladı.

"Çok garip bir hastalık. Bir gün sürüyor ve ertesi gün sanki bir şey olmamış, o dehşet ağrıyı çekmemiş gibi oluyorsun. Tam olarak hasta bile değilim. Taşıyıcıyım sadece ama belirti verince hasta sayılıyorsun. Tıp işte, her zaman şaşırtır. "

"Gerçekten garipmiş."

"Ah geldiniz demek." Deniz gelince içim rahatlamıştı. Yanında yine o çocuksu sesli nişanlısı vardı. Bu kıza uyuz oluyordum. Yapmacık geliyordu.

"Açelya ışık saçıyorsun!" Bu iltifat bile güzel gelmiyordu o sesle.

"Teşekkür ederim."

"Derya abi nerede?" Levent'in canı sıkılmıştı. Galiba o da benim kadar Nazenin'den nefret ediyordu.

"Kaçmak için yol arıyordur." deyince hep birlikte güldüler. Tek gülmeyen bendim.

"Bunda komik olan bir şey mi var? Deniz seni de sıkıcı bir toplantıya sokalım zorla. Aynı tepkiyi verebilecek misin?" Ses tonumdaki sertlik gözle görülürdü.

"Bugün maç tek kale olacak galiba. Tüm golleri de Açelya atacak." Levent gülümseyerek konuşunca o sert hava dağıldı. Eliyle bir yeri işaret edince Derya'nın geldiğini gördüm. Kesinlikle öyle olacaktı. Hatta hat-trick yapmayı düşünüyordum.

Derya bir iki kişi ile konuştuktan sonra yanımıza doğru yürümeye başladı.

"Ah, biz tanışmadık değil mi?" Deniz resmen Damla'yı sürükleyerek yanımdan uzaklaştırdı. Bu tutumuna gülmemek için kendimi zor tuttum. Derya daha yüzümü görmemişti. Bu yüzden arkamı döndüm. Onu şaşırtmak istiyordum. İstediğim gibi de oldu.

"Merhaba," dedi sanki beni başka biri sanarak. Sonuçta Deniz ve Levent ile konuşan biri muhakkak onun da tanıdığı biri olmalıydı. Yavaşça önüme döndüm. Evet, olmuştu. Onu şaşırtmıştım.

"Açelya..."

"Merhaba," dedim gülümseyerek. Beni inceliyordu. Yüzündeki beğenme ifadesini görebiliyordum.

"Saçlarını neden kestirdin?" Ah, böyle bir tepki ile karşılaşmayı beklemiyordum.

"Değişiklik olsun istedim. Yakışmamış mı?"

"Yakışmış..." dedi sadece. Neden beni beğendiğini söylemiyordu ki? İçimde kocaman bir hayal kırıklığı oluşmuştu. Yine soğuk davranıyordu! Yine!

"Başka birini mi bekliyordun?" Sesim sertti ve yüzümde en az sesim kadar soğuktu. Cevap vermedi.

"Benim gitmem gerek," dedi sadece. Bu neydi böyle? Derin bir nefes almak istedim ama yapamadım. İçim yanıyordu sanki. Gözyaşlarım akmak için hazırdı ama burada olmazdı. Zaten Derya beni bırakınca hemen Damla yanıma gelmişti.

"Ne oldu?" dedi yüzümün soğukluğunu görünce.

"Bir şey olmadı. Sorun da bu zaten."

"Nasıl yani?"

"Damla konuşmak istemiyorum." Şu an buradan kaçmak istiyordum ama herkes buradayken olmazdı. Birçok dedikodu malzemesi çıkardı herkese. Sadece uslu uslu durup olan biteni izleyecektim. Yükselen sesle bakışlar bir yerde toplanmıştı. Deniz bir açıklama yapıyordu.

"Abimi bilirsiniz işte kasıntı şey. Bu programdan bir gram dahi memnun değil ama ben küçük, eğlenceli kardeş olarak payıma düşeni yapıyorum. Abim pasta ve mum söndürme üçlüsü yan yana gelmeyen bir oluş. Bu yüzden böyle bir şey olmayacağını şimdiden belirteyim. Bu sefer de biz görevi devralacağız. O yüzden bu gecenin eğlencesi biziz." Deniz bunları söylerken kalabalıktan gülme sesleri de çıkmıştı.

"Geceyi hızlı bir giriş ile ben açıyorum. Gençliğimizin dinlediği unutulmayan pop şarkılardan oluşan bir

kese yaptık. İçinden de bir kağıdı seçtik. Payına düşeni en iyi şekilde söylememiz gerek. Siz de bilirsiniz ki, modası geçmiş pop şarkılar kulağa sonradan sözler olarak ne kadar da saçma olduğunu anlamamız açısından garip bir örnek. Umarım eğlenirsiniz." Tespiti doğruydu. Bana da bu yüzden sormuştu şarkı söylemeyi. Benim de sahneye çıkmamı bekliyordu. Çıkacaktım da. Madem poptu şarkılar. Aklımda garip bir fikir belirdi. Hiç tereddüt etmeden Levent'in yanına gittim.

"Levent beni görünce şaşırdı." Yüzümde ulaşılmaz kararlı bir ifade vardı çünkü.

"Ben de şarkı söylemek istiyorum."

"Tamam, son sırayı sana vereyim. Deniz kabul etmediğini söylemişti."

"Şimdi durum değişti." Sahneye bakarken Deniz'in hazırlık yaptığını gördüm. Derya da tanımadığım birileri ile neşeli bir sohbetin içindeydi. Ben ne kadar güzelsem, o da siyah takımın içinde o kadar karizmaydı.

25

Şarkı çalmaya başlayınca Deniz gülmeye başladı. Değişik bir seçim olmuştu. Komik olan, sahnede cidden bir duruşu vardı. Yakışıyordu ona.

Aydınlık dünyamı karartmadan gel
Simsiyah saçımı ağartmadan gel
Şimdilik güzelsin her şey seninle
Seni son bir defa görmem belki de
Aaahhh...

İnanılır gibi değildi. Bence doktor yerine şarkıcı bile olabilirdi. O nağmeler dans hareketleri, salondaki konukları eğlendirmeye başlamıştı bile. Şu an Tan'dan bir eksiği de yoktu. Şarkıyı söylerken Nazenin'e de bakmayı unutmuyordu. Ayrıca belini de güzel kıvırıyordu.

Yıldızlar da kayar durmaz yerinde
Solar güzelliğin kalmaz yüzünde
Sensiz can verirken
Son nefesimde bir yudum su vermeye
Gelemez misin gelemez misin?

Bence bu sözler Nazenin'in o kendine olan özgüvenini zedeleyebilirdi. Özellikle de güzellik kısmı. Şarkı bitince Deniz başını eğdi ve misafirlere selam verdi.

"Sence de doktor yerine şarkıcı olmalı değil mi?" Tanıdık sesi duyunca irkildim. Derya'nın ne zaman buraya geldiğini bilmiyordum.

"Evet," dedim sadece.

"Daha beni görmediniz bile." Levent oldukça kendinden emin görünüyordu.

"Mesaj yerine ulaşır umarım." Demek ki bu bir meydan okuma olacaktı. Levent gidip Deniz gelirken, Naze-

nin hemen onu tebrik etmek üzere kollarına atıldı. Dudağına öpücük kondurmayı da ihmal etmedi. Şarkının giriş müziği çaldığı anda bir şeyler sezmeye başlamıştım. Sözler oldukça manidardı.

Seninle akraba gibi olduk uzaktan
Elimi uzatsam tutar alırdım çoktan
Seni sana, beni de bana vermiş veren
Şaşırttım mı, Bunalttım mı?
Çok affedersin üzgünüm!!
Biiir, çok sıkıldım
İkii, yerim çok dar
OoOoO senden çok var
Benimi buldun şimdi
Çok işim var
Biiir çok sıkıldım
İkii yerim çok dar
OoOoO senden çok var

Sözlerin bazı yerlerine vurgu yapıyordu üstünde durarak. Ayrıca o da bu şarkıyı Nazenin'e gönderiyormuş gibi geldi. Aşırı bir aşağılama ile ona bakıyordu. Öyle ki, Deniz birden sinirlendi. Tam gidecekken Derya durdurdu onu.

Seni bir arkadaş bir dostum gibi sevdim
Sen oturmuş bana aşktan dem vuruyorsun
Bende sevdiğin çok şey var adı aşk değil
Çağırdım mı, ayarttım mı?
Kendin geldin ya şimdi dinle
Biiir çok sıkıldım
İkii yerim çok dar
OoOoO senden çok var
Benimi buldun şimdi
Çok işim var
Hadi çok işim var…

Son cümleyi elini sallayarak umursamazca bir hareketle yapmıştı.

"Ah, buradasın demek ki!" Bu ses... Bu kadının ne işi vardı burada? Kendi çakmama bakarken ciddi anlamda sinirlenmiştim. Sanki bunları bilerek yapıyordu. Pis Nalan burada da ulaşmıştı. Beste bitmişken bir de bu başlamıştı. Derya'nın yüzüne öyle bir baktım ki sanki onu gözlerimle oracıkta öldürmek istiyordum. Birden yapacağım şey aklıma geldi. Ben de Derya'ya çok güzel bir gönderme yapacaktım.

"Deniz ben de söyleyebilir miyim?" Bu cümlem onu şaşırtsa da öfkesini bir nebze olsun maskelemişti.

"Fikrini değiştirdin?"

"Evet," dedim hemen.

"Gel o zaman." Onu takip ederken birden heyecan bastı. Özgüvene ihtiyacım vardı. Derin bir nefes aldım.

"Ne söyleyeceksin?"

"Dansöz...

"Dansöz?"

"Evet, Serdar Ortaç'ın şarkısı."

"Güzel seçim," dedi ve başparmağını kaldırdı. O kadına inat, Derya'ya inat söyleyecektim. Sesim karga gibi çıksa da bu beni yıldıramayacaktı. Zaten buradaki insanları tanımıyordum şirket çalışanları dışında. En fazla bir hafta dalga geçerlerdi. Buna da katlanabilirdim. Yeter ki, yüzündeki o sinirli ifadeyi bizzat kendim göreyim. Bu yakıştırma şu an onu tanımlıyordu. Deniz bana mikrofonu verirken aklımda sadece o tatmin duygusu vardı. Misillemeye karşı misilleme. Çalan şarkının sesi, insanların bana bakışı hiçbir şey beni yıldıramazdı. Şarkıyı söylemeye başlarken aynı Levent gibi ben de bazı sözcüklere dikkat çekiyordum.

İtiraf ediyorum sana itiraf.
Başladı yaralı aşklara tadilat
Masumum, dışarıdan daha masumum,
Maalesef, bunun için sana mecburum.
Yüksek uçan kuşun, yüreği sarhoşun.

Acı çeker gibi, kölesi olmuşum.
Kavga edenlere, bana küsenlere.
Yüreği çark edip, geri dönenlere.
Affet diyen kim? Ez geç diyen kim?
Aşktan çeken kim? Benim kadar...
Ölene kadar aşık olamazsın
Birisi çıkar onu anlayamazsın
Sen o tür oyunlara katlanamazsın
Senin bir kalbin var var var...
Hadi diyelim birçok deli sevdi
Senin için her şeyi her şeyi verdi
Ya bir gün olur sana bel kıvırırsa?
Binlerce dansöz var...

Kesinlikle yerine ulaşmıştı. Sahneden aşağıya indim dikkatlice. Derya çok kızgın bakıyordu. Birden bir adama hızlıca yöneldiğini gördüm. Elim ağzıma gitmeden Derya adama sıkı bir yumruk geçirmişti bile . Etraf sessizleşirken neden bunu yaptığını düşünüyordum. Hemen Derya'yı oradan uzaklaştırmaya çalıştıklarında Damla geldi yanıma.

"Açelya sen?"

"Ne, ne oldu?"

"Kıskançlık krizi. Yalnız çok iyiydin." Anlamakta güçlük çekiyordum. Çantamı aldım ondan. Şov bittiğine göre artık gitmeliydim. Çıkışa doğru yönelirken aklımda bir düşünce dönüyordu. Benim için bir adamı yere indirmişti. Peki, neden hâlâ salakça davranıyordu?

"Açelya!" Bu ses öfkeli ve yüksekti. Arkamı döndüm.

"Doğru ya hediyemi vermeyi unuttum." Hızlıca karnına indirdim hediyeyi. Pek bir etki de etmemişti. Kaslardan oluşan bir duvarı vardı.

"Beni delirtmek mi istiyorsun?"

"Tam da üstüne bastın. Duygularımız karşılıklıymış."

"Benimle oynama." Kim kiminle oynuyordu? Bu ga-

yet açık değil mi? Ona son bir şey daha vermek istiyordum. Yaklaştım ve bu hareketim onu şaşırttı.

"Ya, bir gün olur sana bel kıvırırsa... Binlerce dansöz var..." Orada öylece kalakaldı. Kendimden emin, oldukça kırılmış bir halde hızlıca yürümeye başladım. İşler iyice çıkmaza giriyordu.

DERYA'DAN

Pislik herif gözlerini Açelya'dan ayırmıyordu. Bunu bir de alenen bir şekilde yapıyordu. Açelya ise sırf bana inat tüm güzelliği ile sahnedeydi. Öyle ki, kendini çok kaptırmıştı. Adama bir ziyafet sunuyordu. Bu adamı tanımıyordum. Kendimi de daha fazla tutmak gibi bir fikrim de yoktu. Hele ki bana yapılan bu göndermeli şarkıdan sonra. Hiç tereddüt etmeden yumruğu yüzüne indirmiştim. Benim doğum günümde benim kız arkadaşıma kim bu şekilde bakabilirdi ki, bakarsa da böyle cezasını alırdı. Beni tutanlara baktım.

"Alın şu adamı!" dedi hemen Deniz gelen güvenlik görevlilerine. Daha önemli bir işim vardı. Açelya gidiyordu. Sanki bir şey olmamış gibi davranıyordu. Şarkısı ile yeterince mesaj göndermişti zaten. Arkasından hızlıca yürümeye başladım. İsmini yüksek sesle söyleyince durmuştu. Bana çok kızmıştı. Bunu görebiliyordum. Yine zıtlaşmaya başladık ve o bana şarkı sözleriyle veda etmeyi tercih etti. Şu an en iyisi üzerine gitmemekti. Beni sinir etmişti o sözlerle.

Birden bana aldığı hediye aklıma geldi. Ellerim hediyeyi sımsıkı kavramıştı. Çok sert bir şey vardı içinde. Kutuyu açtığımda üzerinde katlanmış bir kâğıt vardı. Kâğıdı alıp hediyeye baktım. Bu bildiğimiz taştı. Küçük kutudan çıkartırken ışıklar altında parıldadı ve rengini

gösterdi. Bunu görünce yüzümde bir gülümseme oluştu. Taşı kutuya koyup diğer elimle kâğıdı açıp okumaya başladım.

Sevgili Derya,

Sen ne garip bir adamsın böyle? Beni delirtmeyi her zamanki gibi başarıyorsun. Sadece seni alkışlamak istiyorum. Çaban takdire şayan. Benim gibi birini bile eğittin ya diyecek bir sözüm yok. Biliyor musun, hocam senin hakkında bir şeyler söylemişti. Derya çok iyi eleman yetiştirir. Bu yüzden senin oraya gitmeni doğru buldum demişti. Şu an ne demek istediğini anlıyorum. Kusura bakma, senin gibi kraliyet değerlerine sahip çıkan birine layık bir hediye değil bu belki ama en azından bir anlamı var.

Hatırlıyor musun sana taş demiştim. Çok sert olduğun için. Bu da seni anlatıyor bana. Ametist enerji ve canlılık verirmiş. Bu ikimiz birleşince zaten yüksek bir oranda ortaya çıkıyor. Buna ihtiyacımız yok belki ama aynı zamanda huzur da veriyormuş. Senin yanındayken negatif enerjiler açığa çıksa da ametist bu enerjileri almaz pozitif enerjiyi verirmiş.

Şunu unutma ki sensiz huzur da olmuyor. Bu taşa her baktığında aklına huzur gelsin. Taşı alan kişiden aldığın huzur... İyi ki doğdun Elizabeth'in yedinci göbekten torunu!

Açelya...

Ondan da böyle bir mektup beklenirdi zaten. Yüzümdeki o garip gülümseme hâlâ duruyordu. Kaç kişi bana bu şekilde kafa tutabilir, aynı zamanda dalga geçebilirdi ki?

"Ne oldu? Plan işe yarıyor değil mi?" Levent kendinden emin görünüyordu.

"Hem de çok işe yaradı." Bu plan delice olsa bile bir şekilde Açelya'nın çaba harcamasını sağlamıştı.

"Sen hâlâ burada ne arıyorsun?" Deniz, Levent'in üzerine yürüyünce aralarına girdim.

"Gerçekleri söylüyorum Deniz. Bir gün lafıma geleceksin, işte o zaman ben yanında olmayacağım."

"Doğru ya her şeyi sadece sen bilebilirsin!"

"Onore oldum. Eksik olma." Levent gıcık bir şekilde gülümsedikten sonra bana veda edip gitmişti.

"Ne dersen de Deniz. Bu çocuk kadınların dilinden anlıyor."

"Abi bana şunu savunma."

"Dün hastalandığında öyle demiyordun ama. Gayet endişeliydin." Buna verecek bir cevabı yoktu. Levent, Deniz ve Murat yaşıt olduğu için birlikte büyümüşlerdi. Babamızın iş bağlantıları sayesinde bu bir aile dostluğu olmuştu. Kolay kolay birbirlerinden kopacaklarını sanmıyordum.

"Elindeki ne?" Konuyu kapamak için iyi bir hamle yapmıştı.

"Açelya'nın hediyesi." Bence bu program bitmişti. Çok da umurumda değildi doğum günü çünkü ben doğduğumda öyle güzel şeyler olmamıştı. Annem ölümün eşiğine gelmişti. Herkes ondan umudunu kesmişti. Babam için o gün korkularla geçmişti.

"Ben eve gideceğim," dedim hızlıca. O kesin Nazenin ile kalmayı seçecekti.

"Tamam ben de geleceğim."

"Hangi dağda kurt öldü?"

"Nazenin, Levent ile arkadaşlığımı bitirmemi istiyor."

"Bunu yapabilecek misin?" Başını yere eğdi. Yapamayacağını adım gibi biliyordum.

"Hayır," dedi yavaşça.

"Dediğini yapıyorum, dengeyi kurmayı deniyorum." Pek de başarılı değildi bu konuda. Kolumu omzuna attım.

"Neden ikisi ile konuşmuyorsun? İkisinin de vazgeçilmez olduğunu birbirlerine anlatmıyorsun? Bu daha kolay olurdu."

"Çünkü ikisini de kaybedebilirim." Çoktan yenilgiyi kabul etmiş gibi görünüyordu.

"Hemen pes mi edeceksin yani?"

"Pes etmiyorum sadece çok zorlanıyorum." Yürümeye başladıktan sonra içeriye girip asansör beklemeye başladık. Belimde garip bir ağrı vardı. Galiba hareketsizlikten oluyordu. Bu aralar spora pek gidemiyordum. Asansör bir türlü gelmemişti.

"Ne oldu?" Deniz de yüzümdeki değişimden anlamıştı.

"Belimde garip bir ağrı var."

"Hiç ani hareket yaptın mı? Aslında yumruk da bu olaya girebilir ama sen spor da yapıyorsun."

"Çok kötü değil ama hissettiriyor." Sonunda asansör gelmişti. Aşağıya inerken bir an önce eve gidip yatağımla buluşmayı düşünüyordum. Arabaya ulaştığımızda Deniz'in kullanmasını istedim. Eve geldiğimizde ise ağrı garip bir şekilde yön değiştirmeye başladı. Bu sefer karnımı esir almıştı. Elimi karnıma götürdüğümde Deniz de görmüştü.

"Şunu adam gibi anlat!" dedi sert bir şekilde. Şu an doktorluk taslamasına hiç ihtiyacım yoktu.

"İyiyim ben," dedim hemen ama ağrı kendini hatırlatırcasına bastırdı. Odama geldiğimde Deniz de peşimden geliyordu.

"Yat hadi seni muayene edeyim." Şu konuşma o kadar garipti ki. O sadece benim küçük kardeşimdi. Doktor olarak onu göremiyordum.

"Hayır."

"Bak Derya'cım, apandisit, kolit, sistit, nephrolithiasis, gastrotestinal kanama olabilir. Bilmem anlatabildim mi?" Bir ağrıdan nasıl bu kadar şey çıkarabilirdi ki? Ayrıca bunlar ne biçim isimlerdi?

"Sen cidden doktor oluyorsun!" Aslında içimden geçeni söylemiştim. Bunu onun yüzüne söylemek istemiyordum.

"Hadi utanma biz kardeşiz," dedi dalga geçer bir şekilde. Onun eline düşmemeliydim. Yapacak bir şeyim yoktu. Gitgide şiddeti artıyordu. Çaresiz bir şekilde yatağa yattım. Karnımı açtı ve belli noktalara bastırmaya başladı.

"Ağrı artıyor mu? Söyle tamam mı?" Elini biraz daha aşağıya indirdiğinde "Orası..." dedim bir anda.

"Çok şiddetli değil ama tepkin. Ya sistit oldun ya da taş düşürüyorsun. Tuvalette zorluk yaşadın mı?"

"Hatırlamıyorum."

"Mecbur test yaptıracağız yoksa daha da artar şiddeti dayanamazsın. Dağ gibi abim yıkılır." Evdekiler uyuduğu içim kimse evden çıktığımızı fark etmedi bile. Hastanelerden nefret ediyordum. Deniz çoktan devreye girip doktora tahminlerini söylemişti bile. Şu anda da şu ufacık kabın içine işemem gerekiyordu. Bu çok sinir bozucuydu. Bir de röntgene girecektim. Asıl sıkıntı ağrının dayanılmaz olmaya başlamasıydı.

"İyi görünmüyorsun."

"Ne zaman gideceğiz."

"Şu manzarayı arkadaşlarım görse benimle dalga geçer. Neden korkuyorsun bu kadar? Burası da dört duvar işte." Sonuçların çıkması için bekliyorduk ama ben oturamıyordum. Hayatımda böyle bir ağrı daha çekmemiştim. Bir yandan da ter basıyordu. Doktor sonuçlar çıkınca çağırmıştı. Deniz hemen röntgene bakmıştı.

"Hayırlı olsun nur topu gibi bir taşın var." Şu an onu duymuyordum bile.

"Bir ağrı kesici iğne yapalım. İlaç da yazacağım. Bitene kadar kullansın. Bol su içip düşürmeye bak." Doktorun söyledikleri hayal gibiydi sanki. En son Deniz koluma girdi ve beni yatağa yatırdı. Bir hemşire geldi ve kalçama iğne yaptı. Onu bile hissetmedim.

"İşte böyle olur Derya Bey. Ufacık taş adamı böyle süründürür. Doktorların kıymetini anlarsın." Şu an onu

dikkate alan bir Derya yoktu çünkü kafası ağrı ile uğraşıyordu. Hastaneden çıktığımızda kendimi daha iyi hissediyordum. Sanki bana fobi gibi olmuştu. Bir an önce eve gidip yatağıma yatmak istiyordum. Yoksa dayanılacak gibi değildi.

KAKTÜS TEAM

26

Yurda döndüğümüzde direk üzerimi çıkarmıştım. Bu gecenin detaylarından kurtulmak istiyordum. Bu şekilde olmamalıydı. Bu gece yeni bir başlangıç olmalıydı. Güzel ve artık bir sonuca varılmış kararlar ile bitmeliydi. Hâlâ ve hâlâ yerinde sayıyordu. Benim laf sokmam ve onun da kıskançlık krizi dışında... Acaba hediyeyi gördüğünde ne düşünmüştü? Neden bunu merak ediyordum ki? Ona kızgındım. Yarın da değişik bir Açelya ile karşısına çıkmayı planlıyordum. Artık kovalamaktan yorulmuştum.

"Asma şu güzel suratını! Adam seni süzüyor diye birini yere indirdi. Tek kötü yanı klişe olması." Son cümleyi söylerken burnunu kırıştırmayı ihmal etmemişti. Bu sözlerine aldırış etmedim. Hızlıca lavaboda makyajımı çıkarmaya başladım. Göz makyajımı silmekten nefret ediyordum. Çok zor çıkıyordu. Ayrıca makyaj temizleyicisi de yakıyordu. Hızlıca su ile duruladım. Kâğıt peçete ile de kalanları sildim. Yarın yorucu bir gün olacaktı.

Sabah iş yerine gittiğimde garip bir kargaşa vardı. Sessizce kızları dinlerken bir terslik olduğunu anlamıştım.

"Bunlar bugüne gönderilmeyecek mi?" Tam o sırada Aslı geldi. Dosyaları hemen inceledikten sonra alnı kırıştı.

"Olmadı birini gönderir imzalatırız. O kadar kötü değildir."

"Kızabilir, sonuçta bildiğim kadarıyla ağrılı bir süreç oluyor. Ayrıca Derya Bey'in istediği zaman nasıl ters ol-

duğunu biliyoruz." Derya ismini duyunca otomatikman onlara doğru döndüm.

"Asıl göndermezsek daha çok kızar." Yanlarına yavaşça yaklaştım.

"Sorun ne?" Aslı sen karışma der gibi yüzünü ekşiterek bakmıştı.

"Derya Bey rahatsızlanmış. Bir hafta yok. Bu anlaşmaların da imzalanması gerek." Ne olmuştu ki? Hem de bir hafta.

"Ben giderim," dedim ve hızlıca dosyaları aldım sahiplenir bir şekilde.

"Kimse sana iş vermedi. Git kendi işine bak."

"Aslı Hanım!" dedim tehditkâr bir sesle. Boyum da ondan uzun olunca biraz üstüne gittim.

"Bence de Açelya gitse iyi olur." Aslı Hanım Ceyda'ya öldürücü bir bakış atarken birden döndüm ve yürümeye başladım. Hadi itiraz etsin bakalım! Aşağıya inerken çantamı da almayı ihmal etmedim. Yalnız küçük bir sorunum vardı. Param taksiye yetecek kadar yoktu. Bu detayı yukarıdayken maalesef atlamıştım. Birden şirketin şoförünü gördüm. Bu da iş sayılırdı sonuçta. Koşarak yanına giderken beni fark etti.

"Bu belgeler imzalanmak zorundaymış. Derya Bey'in evine gitmemiz gerek. Beni götürebilir misin?"

"Tabii." Orta yaşlı adama bakarken gülümsedim. Bu ciddi anlamda benim için iyi olmuştu. Arabanın kapısını açtıktan sonra hızlıca koltuğa oturdum. Ev buraya bayâ uzaktı. Acaba beni karşısında görünce ne yapacaktı? Ayrıca neden rahatsızlanmıştı? Bunu da çok merak etmiştim. Yoksa dünkü laflarım içine mi oturmuştu? Bu uzak bir ihtimaldi. Kolayca sindirebilecek bir özgüveni vardı çünkü. Elimdeki telefona baktım bir an. Damla'dan taktik almayı düşündüm. Hızlıca ona bir mesaj yazdım. Bir dakika sonra cevap gelmişti.

"Gayet sakin ol. Üstüne gitme." Sonuçta hastaydı. Çok

üstüne gidemezdim. Belki de şoför hastalığını biliyordu. Bir an sormak için yeltendim ama sonra vazgeçtim. Zaten eve de az kalmıştı. Dışarıya seyre dalmışken birden adam konuştu.

"Sizi bekleyeyim mi?"

"Evet," dedim çünkü eve gelmiştik bile. Hızlıca kapıyı açıp o rahatlatıcı temiz havayı çektim içime. Burası bana hep huzuru anlatıyordu. Belki bir gün ben de bu evde otururdum. Hayallere dalmanın vakti değildi. Giriş kapısına yöneldikten sonra hızlıca zile bastım. Kapıyı açan Deniz olmuştu.

"Demek kötü haber tez yayılırmış?" Yüzüme bakarken garip bir üslubu vardı.

"Derya'nın neyi var?"

"Valla kız mı erkek mi hiçbir bilgim yok." Bir an aptalca suratına baktım. Ah, dalga geçmenin hiç sırası değildi. Göz devirerek yüzüne baktım. Doğru ya halk arasında hamile kadına neyin var diye sorulur.

"Abime sakın söyleme bu şakayı. Cinnet geçirebilir. Şu ana kadar sinirlerini çok güzel gerdim. Bumerang olarak da geri gelebilir." Yüzünde muzip bir tavır vardı.

"Cidden hastalığı ne?"

"Önemli bir şey değil. Böbrek taşı düşürüyor. Şu an kapana kısılmış bir boğa gibi. Etrafa bayâ bir sinir saçıyor. Ah kapıda kaldın. İçeriye girsene." Elimdeki dosyalara göz ucuyla bakmayı da ihmal etmemişti.

"İş var sanırsam. Yazık hastayken bile iş peşini bırakmıyor. Odasında. Göstereyim..." Lafını kestim hemen.

"Ben biliyorum." Başını salladıktan sonra yanımdan ayrıldı. Merdivenleri hızlıca çıkarken içimde garip bir heyecan vardı. Bu heyecan kapının önünde tavan yaptı. Kapıyı hızlıca çaldım. İçeriden ses gelmeyince ise yavaşça açtım. Yataktaydı üzeri de örtülüydü.

"Yeter artık Deniz! Anladım... Kırk kere söylemene gerek yok." Deniz haklı olmalıydı. Şu an aşırı huysuz geliyordu sesi. Bir şey demeden yavaşça yürüdüm.

"İçiyorum suyumu merak etme. O kötü görüntülü şeyden de yedim." İlerleyince sırtı dönük yattığını anladım.

"Bu ilaçlar bir boka yaramıyor." İlk defa ağzından argo bir kelime duyuyordum. Doğru ya, beni Deniz sanıyordu.

"Tamam, bak hastaneye gidelim. Kendim istiyorum, en azından o iğne azaltmıştı." İçime bir hüzün çökmüştü. Acıma... Beklediğimden daha fazla ağrı çekiyor olmalıydı. Yavaşça yatağın etrafından dolaştım. İki büklüm yatıyordu. Ayrıca yüzünü de kapatmıştı. Başucunda camdan bir şişede su vardı. Yanında ise kâsede zeytinyağı renginde, içinde başka şeyler yüzen bir sıvı daha vardı. Ciddi anlamda bu haline üzüldüm. Yüzüm bir anda düştü. Onu hiç böyle çaresiz görmemiştim. Sözlerinden çıkardığım anlam buydu sadece.

Yavaşça yüzünü örten örtüyü kaldırdım. Yüzü acıyla kasılıyordu. Bu hali tahminimden daha da kötüydü. Öyle ki sanki ben de o acıyı hisseder gibi oldum.

"Eline düştüm. Söz, bir daha seni küçümseyeceğim." Küçük bir çocuk gibi konuşmuştu. Bir şeyler yapmalıydım. Onu mutlu etmek istiyordum. Hiç düşünmeden hızlıca eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bir an sıçradı. Galiba beni hâlâ Deniz sanıyordu.

"Açelya!" Şaşırmıştı. En azından acısı biraz gölgelenmişti. Sol elimle saçlarını okşamaya başladım. Oturmam gerekti çünkü belim eğilmekten dolayı ağrımıştı.

"İyi görünmüyorsun," dedim yavaşça. Saçını okşamaya devam ettim. Şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"İstersen ben seni hastaneye götürebilirim." Az önce söylediği cümle aklıma geldi. Bu ağrıya dayanamıyor gibiydi. Bir şey söylemeden yüzüme baktı.

"Sen gerçekten Açelya mısın?" Bu ne demekti şimdi? Gözüm birden sağ taraftaki komodine takıldı. Üzerinde

parlayan bir şey vardı. İnceleyince ona aldığım ametisti gördüm. Başucuna koymuştu. Bana ne kadar kızsa da beni seviyordu işte. Bu görüntü aklımda öyle anlamlara büründü ki gözümde bir buğulanma oldu. Bunu dağıtmak için bir espri patlatmak istedim.

"Galiba taşı bir yerine monte etmişim gibi görünüyor." Cümlemi duyunca gülmek istedi ama ağrı ile yarım kaldı.

"Ah Derya..." Onun acı çekmesi içimdeki garip bir duyguyu uyandırıyordu. Değer vermek... Ona sandığımdan daha fazla değer veriyordum.

"Bana öyle bakma Açelya. Hele acıyarak hiç bakma." Böyle dağ gibi bir adam için yatağa düşmek zor olmalıydı. Aklına ilk gelen düşünce acıma duygusuydu.

"Hayır, sadece başka bir şey fark ettim. Ben bayılınca sen de hissettin mi?" Yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Hissetmişti... Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Eli yavaşça kalktı ve yanağımı okşadı. İlk defa ona başka bir açıdan bakıyordum.

"Şimdi anladın mı Açelya?" Yüzüne üzgün bir şekilde baktım. Artık neden bana bu şekilde davrandığını biliyordum. İçimdeki o sevgiyi çıkarmamı istiyordu. Bunu da bana ilgisizlik olarak göstermişti. Ellerini kavradım ve yavaşça başımı salladım. Ellerine bakarken aynı teni gibi hafif yanmış olduğunu fark ettim. Onu hiç bu açıdan incelememiştim. Titiz olduğu çok belliydi. Hafif bir inilti çıkarınca ağrısının şiddetlendiğini düşündüm ve elimi bıraktım. Yatmanın aksine doğruldu. Acı çektiği nefes alışından bile belli oluyordu. Komodinin üzerindeki o tuhaf renkli kâseyi aldı. İçindeki kaşığa bakarken tereddütsüz bir şekilde ağzına götürdü. İlk başta yüzünü buruştursa da yemeğe devam etti.

"O ne?" Bir kaşık daha aldıktan sonra kâseyi yerine koydu. Şişesini alıp suyu hızlı bir şekilde içtikten sonra cevabımı vermişti.

"Zeytinyağlı limon... Deniz koca karı işi diyor ama etkiliymiş." Limonu ben de çevremden duymuştum. Umarım kısa sürede etkisini gösterir diye düşündüm.

"Ben de duymuştum," dedim masum bir şekilde.

"Bunun gibi bir ağrı yok." Ne kadar zor olduğunu alnındaki hafif nem ifade ediyordu.

"Üzgünüm Derya..."

"Bana çok mu kızdın?" Ağrı çekerken bile benimle uğraşmaya çalışıyordu.

"Çoook... Oracıkta bacağının arasına geçirecektim. Acısının nasıl olduğunu biliyorsun." Tek kaşımı kaldırdım o anı hatırlatırcasına. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama çok uzun sürmedi. Üstündeki örtüyü avuçlarının arasına alıp sıkmaya başlayınca daha da kötü oldum.

"İlaç vermiyorlar mı?"

"İçmedim mi sanıyorsun? Çocuk doğurmaktan bile daha çok ağrı çektiriyormuş. En etkilisi düşürmek yoksa sürekli yoklar dururmuş. Neden o şeyi yiyorum sanıyorsun?" Gözü kâseye gidince uzanıp ona uzattım. Birkaç kaşık daha yedi. Ardından yine su içti. O an kapı açıldı yavaşça. Deniz içeriye girerken elinde bir tepsi vardı. Yemek bile yiyememişti anlaşılan.

"Aferin Derya, şöyle doktor sözü dinle azıcık." Yarılanmış şişeye bakarken tepsiyi komodine koydu.

"Ne zaman geçecek?"

"Dayanabildiğin kadar dayan. Yapamıyorum dediğinde serum taktırmaya gidelim. En azından gece bir nebze rahat uyursun. Suyunu iç ayrıca. Düşürmen lazım yoksa hiç beklemediğin bir toplantının ortasında belin bükülebilir. Oracıkta karizman sana el sallayarak gider." Derya bu üsluptan hiç hoşlanmamıştı. Deniz'e öldürücü bakışlar atarken üzerindeki örtüyü hışımla yan tarafa attı. Ayağa kalktı ve az önce Deniz'in dediği gibi beli bükülmüş bir şekilde karşıda duran kapıya doğru gidip içeriye girdi.

"Cidden ne zaman geçer?"

"Taş büyük değil. Yerinden kımıldamış ki ağrı yaptı. Eğer suyunu içerse birkaç güne düşebilir. Annemin dediğine göre şu kocakarı ilacı da işe yarıyormuş." İçeriden güm diye bir ses gelince yerimden sıçradım. Galiba kapıya yumruk atmıştı.

"İşte en zor kısmı da bu. Daha kötülerini de gördüm." Deniz bilmiş bilmiş konuşurken ben bile sinir olmaya başlamıştım.

"Ona neden böyle davranıyorsun?" Yüzüme sırıtarak baktı.

"Her zaman mesleğimi küçümsedi Açelya. Benim gördüğüm dersin onda birini bile almadan bir de beni küçümsüyor. Elime bir fırsat geçmiş, tabii ki kullanacağım. Bir daha bana laf atmamayı öğrenir." Bu husumet derin görünüyordu. Ah Derya, o da az değildi ki Deniz'e katılıyordum. Tıp cidden çok çok zor bir bölümdü.

Derya yüzü düşmüş bir şekilde geri gelirken Deniz fırsatı değerlendirmeye yemin etmiş bir şekilde devam ediyordu.

"Ağrı aşağılara inmiş mi?" Bunu duyunca Derya ona kızgın bir bakış atarken yatağına tekrar gömüldü.

"Ne? Ben doktorum. Tıpta utanma olmaz Derya'cım. Yemeğini de yemeye çalış. Seni bir yerlerden toplamak zorunda değilim." Bu son cümlede derin bir ima vardı. Yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldi. Aynı yavaşlıkla kapıyı açıp dışarı çıkınca kapıdan yavaş bir ses de beraberinde çıkmıştı.

"Sana çok kızgın Derya. Ne dedin çocuğa?"

"Açelya seninle uğraşacak gücüm yok. Hem sen niye geldin?"

"Niye mi geldim? Gelmememi mi isterdin?"

"Kızma hemen, elindeki dosyaları gördüm." Doğru ya onu görünce elimden kayıp düşmüştü.

"İmzan gerekli." Yerdeki dosyaları eğilerek aldım ve

ona uzattım. Çantamdan bir kalem çıkarmayı da ihmal etmedim. Kalemi uzatınca hemen elimden aldı. Sayfaları çevirirken kaşları çatılmıştı. Direk hızlıca isminin yazdığı sayfa altlarını imzaladı. Sayfalar bitince kalemi ve dosyayı bana uzattı. Dosyaların geri gitmesi gerekiyordu. İstemeyerek de olsa ayağa kalktım.

"Gidecek misin?" dedi hemen. Yapacak bir şey yoktu. Gitmek zorundaydım. Omzumu silkerken çantamı kaptım. O ise yanı başındaki telefonuna uzandı. Hızlıca arama tuşuna bastı. Sessizce onu izliyordum.

"Deniz dışarıya çıkacağım demiştin. Bir dosya var, onu Aslı'ya verebilir misin?" Ah, beni göndermek istemiyordu. Yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu. Telefonu kapatırken cevabın olumlu olduğunu düşündüm.

"Gitmeni istemiyorum, sana ihtiyacım var." Beni şaşırtmayı başarmıştı. Öylece salak gibi ona bakarken kapı tekrar açıldı. Deniz'e elimdeki dosyayı vermek için birkaç adım attım.

"Uyarı, annem gelebilir doğal olarak." Derya'ya tehlikeli bir şey varmış gibi bir işaret vermişti. Annesinin benden hoşlanmadığını düşünmüştüm, galiba bu düşüncem de doğruydu.

"Umurumda değil." Eliyle gelmemi işaret etti. Anne ve oğul arasında kalmak istemiyordum. Büyük bir problemdi.

"Ben gitsem iyi olacak sanırım."

"Açelya!" Derya sesini yükseltirken bir an irkildim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Görüşürüz," diyen Deniz kapıdan çıkarken Derya'ya bakış attım. Gayet kararlı görünüyordu. Eliyle yatağı işaret etti. Öyle ki üzerindeki örtüyü bile açmıştı. İtiraz etmedim ve çantamı yere koyup onun yanına yattım yavaşça. Yatağa başımı koyarken gözleri üzerimdeydi. Güçsüzdü ve bunu görmek beni de üzüyordu.

"Çok mu ağrıyor?" Bir nebze daha iyi olmasını diledim ama o sadece gözünü kırpıp kötü olduğunu vurguladı. Elim istemsizce yüzüne gitti. Elime batan sakalları umursamadım.

"Keşke şu an o bilmiş ve otoriter adam olsan."

"Hâlâ öyleyim." Hafifçe gülümserken yine de bir nebze güçlü olmayı başarıyordu.

"Yaralı güvercinsin sadece." Onu sinirlendireceğini düşünüyordum.

"Bana o kadar fazla sıfat takıyorsun ki hızına yetişemiyorum. Dün gece dansözken şimdi de güvercin mi oldum yani?" Yüz yüze yatarken ellerim saçlarına ulaşmıştı.

"Liste tutmalısın ve *Derya Bey'i kullanma kılavuzundan bazı tanımlar* koymalısın adını." Küçük bir kahkaha atarken ben de gülümsemiştim.

"Gördün mü, ağrıyı bile unutturabiliyorsun. Saniye de olsa işime yarıyor." Yapmak istediğimin işe yaraması beni umutlandırırken birden Deniz'in yaptığı o ima aklıma geldi.

"Annen benden hoşlanmıyor. Galiba gelinini sevmeyecek."

"Gelinim olacak mısın?" Lafı çok güzel çevirse de bu konuda şüpheli olduğunu da görüyordum.

"Sensiz olmuyor, ayrıca seninle olmasa da birbirimizin yansımasıyız. Simetrisi olmayan simetri gibi... Zaman geçirdikçe ise bu durum daha da güzel bir hal alıyor." Sorusunun cevabı evet oluyordu ama zaman konusunda diyebileceğim bir şey yoktu. Evlenmek için çok gençtim.

"Belki de aldığın taşın etkisidir ha?" Bana takılırken hemen üzerini örttüğü konuyu açmaya çalıştım.

"Keşke annen üzerinde de işe yarasa." Yüzü buruşurken inatçılığımı bildiği için açıklamak istedi.

"Seni tanımıyor, sadece bir önyargı. O daha ev kızı birini istiyor. Bilirsin işte hanım hanımcık diye tabir edilen."

"Ne yani okuyan birini istemiyor mu?"

"Saçmalama Açelya, ev kızı demek okumayan kızlar için bir tanım değil. Daha içe dönük, daha evcimen, aile sözü dinleyen aynı zamanda ev işi de yapabilen, okumuş ve işinde de çok başarılı bir kadın istiyor. Onun gözünde mükemmellik bu. Nazenin'i de onaylamıyor ama zamanla alıştı.

"Ben de bu tanıma uyabilirim. Ev işi ve yemek yapamadığımı nereden biliyor ki. Her ikisini de yapabiliyorum."

"Açelya ağırbaşlı değilsin. İnatçısın ve söz dinlemiyorsun. Annem bir şekilde senin hakkında birçok bilgiye sahip olmuş. Hiç de hoşlanmamış." Gözlerimi kapattım. Bu tespitler doğruydu.

"Ayrıca şu ilaçlar işe yaramaya başlıyor galiba. Uykum geldi. Daha fazla konuşmak istemiyorum." Bir şey yapamazdım, sonuçta benim huylarımdı. Kendimi sırf ona yarandırmak için değiştiremezdim. Değişmek de istemiyordum zaten. Belimden kavrayıp kendine çekti beni. Gözlerini kapatmıştı. Dinlenmesi gerekiyordu. Onu daha fazla sorgulayamazdım. Yeterince acı çekiyordu.

27

Bizim için büyük bir sorun olacaktı. Gelin kaynana sorunlatıyla ilgili küçüklükten beri birçok olay dinlemiştim. O kâbusu yaşamak istemiyordum. Arada kalan ise Derya olacaktı. Neyse ki kendi içinde bir otoritesi vardı. Halen belimin üzerinde duran elinin üzerine koydum elimi. Gözleri kapalıyken daha çocuksu görünüyordu. Düşünmekten kafam cidden yorulmuştu. O kadar fazla uçurum vardı ki hangisinden düşeceğimi kestiremiyordum.

Hasta olsa bile sıcacıktı, bu bana güven veriyordu ve huzurlu hissediyordum. Ayrıca uykumu da getiriyordu. Mayışmaya başladığımı hissediyordum. Bunun gerisi de gelecekti muhtemelen.

Gözlerimi açarken garip bir his kapladı içimi. Birden onu görünce irkilip doğruldum. Keskin mavi gözler bizi süzüyordu. Bu sert hareketim Derya'yı da uyandırmıştı. Nur Hanım hiç de memnun görünmüyordu.

Onaylamaz ve keskin mavi gözler bizi süzüyordu. Derya kayıtsız dururken ben sadece yutkunmaya çalıştım.

"Derya o kâsedekileri bitir. Kızım seninle de konuşmak istiyorum." Vücuduma adrenalin boşalırken sessizce nefes aldım.

"Anne..." Annesi otoriter bir kadındı. Öyle ki, Derya'yı susturabiliyordu.

"Sorun yok," dedim sakince ve üzerimdeki örtüyü yavaşça çekip yataktan kalktım. Nur Hanım'ı takip ederken Derya'ya güven verici bir bakış attım. Bunu

halledebilirdim. Ona kendimi kabul ettirebilirdim. Bunu yapacak kadar özgüvenim ve gücüm vardı.

Odadan dışarıya çıktığımızda beni yukarı kattaki salona yönlendirdi. Açık renkteki koltuklara bakarken tekrar nefes aldım, çok ihtiyacım olacaktı. Eliyle koltuğu işaret etti. İsteğini yerine getirirken tam karşımdaki koltuğa oturmuştu. Hemen konuşmaya başladım.

"Beni sevmediğinizi ve onaylamadığınızı biliyorum ama düşündüğünüz gibi biri değilim. Yemek ve ev işlerinden de anlarım. Ona sizin kadar iyi bakabilirim." Yüzüne baktığımda alaycı bir gülüş gördüm. Öfkem bir anda yükselmeye başlamıştı. Sakin olmalıydım. Bu en büyük silahım olacaktı. Yoksa o benim zayıflığımdan güzelce yararlanabilirdi.

"Onları yaptın diyelim. Derya ile geçinebilecek misin?"

"Anlaşıyoruz zaten."

"Peki, birkaç ay sonra. O aşk bittiğinde mesela. Onun emirlerine katlanabilecek misin? Unutma kapıyı çarpıp gidebileceğin veya hayatından kolayca çıkarabileceğin bir durumun olmayacak."

"Kavga edebiliriz ama üstesinden de gelebileceğimizi düşünüyorum." O öyle düşünmüyordu. Yüzüme şüpheyle baktı.

"Açelya, Derya kapında yatıp özür dileyebilecek bir erkek değil. Deniz bunu yapabilir ama Derya yapmaz. Belki büyük bir baskı hissederse bir umut. Onu bu zor haliyle kabul etmek gerek. Ne senin ne de onun üzülmesini istemiyorum. Eğer ben ona her şekilde katlanırım diyorsan size destek olurum ama unutma ki evlendikten sonra geri dönüşü çok zor olur." Klasik anne koruması yapıyordu şu an.

"Neden Derya'nın değişebileceğini düşünmüyorsunuz?"

"Seninle bir tatile çıkmayı planlamış ama bir gece bile

olmadan geri gelmişsiniz. Sadece bunu düşün ve cevabını ona göre ver."

"Ben onunla başa çıkabiliyorum. Bunu siz de biliyorsunuz."

"Bak kızım bazen onun bazen de senin alttan alman gerekir. Oğlumu kesinlikle tasvip etmiyorum ama sıra sana geldiğinde yapacak mısın? Sessizce oturup öfkesinin dinmesini mi bekleyeceksin yoksa kendi doğrularını söyleyip o öfkeyi daha da mı arttıracaksın? Bazen susmak gerekir Açelya. Sakin olup soğuk durmak gerekir. Sen de onu görmüyorum ben."

"İsyankâr olabilirim ama onu kaybetmeyi biliyorum. Bu yüzden daha da dikkatliyim artık. Eskisi gibi değilim." Neden kendimi çaresiz hissettiriyordu bu kadın? Bana güvenmediği gibi Derya'ya da güvenmiyordu.

"Peki Deniz? Ona izin vermişsiniz."

"Deniz o kızla olmayacak. Sadece vakit geçiriyor onunla. Bizim ne düşündüğümüzü gayet iyi biliyor. Seçimi ona bıraktık."

"Neden Derya'ya da o şansı vermiyorsunuz?"

"Deniz söz dinler çünkü. O Derya'ya nazaran daha güçlü. Gücümüz yerinde olsa da o hâlâ yurtta kalıyor. Küçükken de çalıştı. Hayatın ne demek olduğunu çok iyi biliyor. Hayattan bir tekme yese bile toplanması Derya'dan daha kolay olacaktır. Derya her zaman sözünün dinlenmesine alışkın. Her dediğini yaptırmayı da bilir ama seninle istediği şekilde olmazsa toplanması uzun zaman alabilir."

"Ne yapayım yani? Ondan ayrılayım mı? Bunu mu istiyorsunuz?"

"Sadece bana söz vermeni istiyorum." Ona bakarken şaşkındım çünkü oğlumun peşini bırak diyeceğini düşünüyordum. Düşünceleri geleceğe dair olduğu için korkularını anlamak kolaylaşıyordu. Düşünmeye başladım. Sadece bir sözdü. Neden bu kadar tereddüt ediyordum?

"Söz veriyorum. Ona daha sabırla yaklaşacağım." Bunu yapabilirdim. Nitekim yapmaya başlamıştım bile. Bu yüzden içim rahatlamıştı.

"Umarım hiç unutmazsın."

"Unutmayacağım..." Ben bunu söylerken o dalgın bir şekilde bakıyordu.

"Haluk'la evlenmek için ailemi karşıma almış biriyim. Ailem bu evliliği hiçbir şekilde onaylamadı Açelya. Onu tanımıyordum bile ama onun doğru kişi olduğunu hissediyordum. İdeallerinden, gelecek planlarından haberim yoktu. Sadece mahallemize taşınan birine işçilik yapıyordu. Ben zengin sayılabilecek bir ailede yetişmiştim. Bir şekilde ailemi ikna edip onunla evlendim. Ailem bana soğuk davransa bile bunu yaptım. Bir gelinliğim bile yoktu biliyor musun? Haluk'un bunu alacak parası vardı ama hayalleri için her bir kuruşa ihtiyacı vardı. Onun hayallerini dinledikten sonra ona hak verdim ve varsın benim gelinliğim olmasın diye düşündüm. O zamanlar, hele de benim gibi bir ailede yetişmiş biri için birden yoksul bir hayat sürmek çok zor gelmişti. Haluk bazı yönlerden Derya'ya çok benzer. O otoriter havasını babasından almış. Çok sabrettim Açelya, zaman geldi sustum zaman geldi olmasın dedim ve bu günlere kadar geldik. Ben de senin kadar asiydim ama eğer hep öyle davransaydım Haluk beni şimdiye kadar boşardı. Bazen sevgi bile bazı şeyleri engelleyemez. Bu kadar ciddi iseniz ailenle tanışmak isterim." Daha hikâyeyi sindiremeden bunu söylemesi beni daha da şaşırtmıştı.

"Ailem ilişkimizi bilmiyor." Aramızdaki şeyler net değilken söylemek istemiştim.

"En kısa zamanda söylemeni rica ediyorum."

"Tamam..." diyebildim sadece. Bu kadın çok değişik bir yapıya sahipti. Bu yüzden onu korkutucu bulmuştum. Hele gözleri de işin içine eklenince daha da artıyordu bu doz. Yavaşça yerinden kalktı.

"Görüşmek üzere Açelya." Hızlı adımlarla salondan çıkarken rahat bir nefes aldım. Sandığım kadar kötü geçmemişti. Biraz uyarı ve korkutma ile istediğini başarmış gibiydi. Ayağa kalkarken saatin kaç olduğunu merak ediyordum. Gitmezsem Aslı beni kovabilirdi. Belki çoktan kovmuş bile olabilirdi. Odanın yerini düşünürken gülüşme sesleri duydum. Bir kadının sesiydi bu. Hemen saklandığımda hızlıca yanımdan geçtiler. Çaktırmadan kim olduklarına bakmak için kafamı çıkardım dışarıya. Köşede bir oda daha olmalıydı. Öpüşüyorlardı, hem de bayâ tutkuluydu. Bir an ayrıldıklarında Deniz gülerek, "Babam görse herhalde evlatlıktan reddeder beni," dedi. Nazenin'in ise umurunda bile değildi.

"Nasıl olsa benim kocam olacaksın." İşveli bir şekilde gülümsedi ve elini birden Deniz'in pantolonun içine daldırdı. Gördüğüm manzara ile bir an geri çekildim. Elim ağzıma giderken son duyduklarım örtülen kapı sesiydi. Hızlı adımlarla Derya'nın odasına gittim. Kapıyı açıp içeriye girerken şaşkınlığım hâlâ üzerimdeydi.

"Ne oldu?" Derya da hemen fark etmişti. İlk tahmininin annesiyle ilgili olduğunu düşündüm.

"Şey... Deniz ve Nazenin..." diyebildim sadece.

"Ne olmuş ki?" Şu an aptal mısın demek geliyordu içimden. Yüzümden anlaşılmıyor muydu acaba? Bir şekilde romantik komedilerde sevişme sahnesi izlemiştim ama canlı bir şekilde birkaç adım görmek beni germişti. En iyisi cesurca cevap vermekti.

"Kardeşin işi pişiriyor," dedim kızgın bir şekilde. Beni duyunca gülmeye başladı. Bayâ eğlenmişti bu halimle.

"Her zamanki halleri." Her zamanki mi? Çevremde bu şekilde ilişki yürütenler vardı ama bana ters geliyordu.

"Annem?"

"Sadece konuştuk. Ailemle tanışmak istiyor."

"Şaşırmadım." Çok daha iyi görünüyordu.

"Sen daha iyisin," dedim ve yatağa oturdum.

"Belki de senin yüzündendir." Gülümsedi. Çok tatlı bir gülümsemeydi. Asla Derya'yı yansıtmıyordu. Aklıma tatlı bir melodi takıldı. Tatlı bir mızıka melodisi. Kafamda bu gülümseme bu şarkıyla özdeşleşmişti. *Gypsy.*

Hayat Shakira klibinde oynayan, ne yapacağını bilemeyen Rafael Nadal kadar garipti işte. Böyle bir adama öyle tatlı bir şarkı bile yakışabiliyordu.

"Yarın yine gelirim." Yaklaştım ve yanağına bir öpücük bıraktım.

"Gitme," dedi hemen. Elimi tuttu yavaşça.

"Aslı beni kovacak yoksa."

"Kimse kovamaz seni." Elimi dudaklarına götürüp bir öpücük bıraktı. Kalbim temposunu arttırırken bu adama ne olduğunu düşünüyordum. Nasıl romantik bir adama dönüşüyordu? Nur Hanım kesinlikle yanılıyordu. Derya benim için kapımda bile yatardı. Bundan emindim.

"Sakın gelme. Doğru işe gidiyorsun." Yatağımda oturmuş gelen mesaja bakıyordum. Açıkçası garipsemiştim bu mesajı.

"Tamam, iyi misin?" yazıp gönderdim hemen. Derya'nın bu tutumu farklıydı. Daha dün yanından gitmememi istiyordu. Zaten iş için hazırdım ama Aslı'nın tutumunu da merak ediyordum doğrusu. Çok geçmeden cevap geldi.

"Aslında iyi değilim ama iyi olacağım. Galiba taşı bugün düşüreceğim. Deniz öyle diyor." Bu iyi bir haberdi. Sonunda o büyük ağrılardan kurtulmuş olacaktı.

Çantamı alıp çıkarken onu derdiyle baş başa bırakmak istedim. Azıcık da o beni merak etmeliydi.

Çalışma katıma geldiğimde etraf sakin görünüyordu. Yavaş adımlarla masama doğru yürüdüm. Yürüdükçe bakışlar beni buldu. Açıkçası az önceki sakinlikten eser kalmamıştı. Garip bir şekilde bakmayı sürdürdüler. Ağızlarından laf çıkmasa da bir şeyler düşündükleri belliydi. Arkamı dönmüş ofis koltuğuma oturacakken arkamdan bir ses geldi.

"Ah, Açelya Hanım sonunda teşrif etmiş!" Aslı sandığımdan daha da kızmış olmalıydı. Sesimi çıkartmayacaktım. Bir anlamda haklı da olabilirdi ama en büyük emir sahibi de o değildi. Yavaşça koltuğuma çöktüm.

"Sana kim gel dedi ofise acaba?" Yüzünü gördüğümde soğuk ve kızgın bir ifade vardı. Yine bir şey demeden yüzüne baktım. Bu onu daha da öfkelendiriyordu.

"Ne oldu o çok bilmiş dilini kiraya mı verdin?" Profesyonellikten uzak tam bir mahalle ağzıyla konuşmaya başlamıştı.

"Doğru ya fahişelik hoşuna gitmiş olmalı." Bu sözü ile resmen buz kestim. Gözüm Semra'yı gördü kıyıdan. Elini ağzına götürmüştü. Buna nasıl cüret ederdi? Yavaşça doğruldum koltuğumdan. Şu an onun saçını başını yolmak için avuçlarım terliyordu.

"Sen kimsin ki bana fahişe diyorsun?" Koltuğu savurup üstüne doğru yürüdüm. Boyumun ondan uzun olmasından çok memnundum.

"Patronunu ayartan kadınlara bu damga verilir şekerim. Gerçi senin gibiler buna bu şekilde bakmayabilir. Belki de size olağan geliyordur." Elimi kaldırıp yüzüne öyle sert bir tokat geçirdim ki yüzü savruldu. Saçlarından çekip kafasını masaya yaslamak isterken diğerleri geldi bizi ayırmak için. Resmen kollarımda ciyaklıyordu. Köşede oturan Serkan Bey gelip bizi ayırdı. Aslı hâlâ dersini almamış görünüyordu.

"Yalan mı? Onu resmen avucunun içine aldın. Derya Bey gibi birini. Bunu ancak pislik kadınlar yapar. Seni gidi sürtük! Şimdi defol buradan." İlk defa kendimi garip hissediyordum. Ağzımı açıp söyleyecek bir kelime çıkmadı ağzımdan. Sanki destek bekliyordum. Diğerleri de ağzını açmadı. Aslı'nın düşüncelerine katılır gibiydiler. Aslı beni kıskanıyordu, o yapabilirdi ama diğerleri... Yetkili Aslı'ydı ve beni kovmuştu. Güvenlik de bu emri duymuştu. Ben gitmek istemesem bile onlar beni çıkartacaklardı.

"Kimin ne olduğu belli Aslı malı! O küçük beynin bunu anlamayacak kadar gelişmemiş. Bu yüzden sana laf falan anlatıp zamanımı harcayamam." Bana delice bakışlar atsa da umursamadım. Çantamı alıp geldiğim gibi geri döndüm.

28

DERYA'DAN

"Tuvaletle randevun var Derya Bey!" Deniz o sinir bozucu sesiyle başımda dikiliyordu. Daha iki gün olmasına rağmen sıkılmıştım. Bir an önce işe dönmek istiyordum ama hastalık izin vermiyordu.

"Ne zaman düşer?" dedim çaresiz bir şekilde. Tuvalete falan gitmek istemiyordum çünkü inanılmaz bir acı veriyordu.

"Kadın olsaydın daha kolay düşerdi. Su içmeye devam et."

"Neden kadınlar daha çabuk düşürüyor." Bana aptal mısın der gibi bakıyordu.

"Çünkü direk dışarıya açılıyor. Erkekler gibi yolları uzun değil. Anladın mı şimdi?" Harbiden aptallık yapmıştım az önce Kendi kendime gülerken Deniz de bana katıldı.

"Annem soğumuş gibi. Ne dedin?"

"Aslında Açelya ile konuştu. İyi geçmiş."

"Eninde sonunda kabul edecekti zaten," diyerek onayladı beni. Birden Açelya'nın dün dedikleri aklıma geldi.

"Ortalık yerde sevgilinle yiyişme Deniz. Açelya sizi görmüş dün. Babam görse ne yapacaktın?"

"Ama görmedi," diyerek kaçamak cevap verdi. Odadan çıkması ile kaçışını sürdürmüş oldu. Dün kendi açımdan çok güzeldi. Uzun süre sonra Açelya ile sakin vakit geçirmek hoşuma gitmişti.

Açelya'nın dün gece çok garip cevapları vardı. Aramama cevap vermedi. Mesaj attığımda ise banyoda olduğunu ve çok yorulduğunu söyledi. Sanki bir sıkıntısı var gibiydi. Üzerine gitmek istemedim bu yüzden. Sorunun benden kaynaklı olmadığını bildiğimden içim rahattı ama onun neye üzüldüğünü de bilmeye ihtiyacım vardı. Gömleğimin düğmelerini iliklerken işe gitmek için sabırsızlanıyordum.

Nitekim odama girerken etrafa şöyle bir göz gezdirdim. Bir kontrol etmek adına sağ taraftaki çalışma alanına gitmeye karar verdim. Açelya'yı da görebilecektim bu sayede. Beni gören çalışanlarım hemen geçmiş olsun demeye başladılar. Garip bir şekilde Açelya'nın masası boştu. Bu saatte burada olması gerekiyordu. Bakışlarımı yakalayan Aslı bir anda gerildi. Otoriter ve sert bakışlarımla başını yere eğen Aslı'da garip haller vardı. Ayrıca iki gün içinde yapılanlardan da haberdar olmam gerekiyordu.

"Aslı benimle gel," dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Arkamdan gelen gergin adımları hissedebiliyordum. Odamın önünde sekreterim hemen ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz Derya Bey!" dedi.

"Nasılsın Pelin? Bana kahve getirir misin?"

"Tabii efendim," dediğinde Aslı ile göz göze geldiler. İçeriye girerken odamı özlediğimi hissettim.

"Ağzındaki baklayı çıkar Aslı." Koltuğuma oturduğumda yüzüne baktım. İlk ihtimal ve düşüncem; Açelya gelmediği için onu kovmasıydı. Buna yetkisi vardı.

"Ah, bir şey yok Derya Bey! Her şey istediğiniz gibi ilerliyor. Hiçbir sorun yok." İş anlamında olmayabilirdi ama kesinlikle Açelya ile ilgili bir şey olmuştu. Bu kadar

gergin olması bunu kanıtlıyordu. Saatime kısa bir bakış attım. Açelya hâlâ gelmediğine göre onu kovmuştu.

"Açelya'yı neden kovdun. Gerekçen, bana imzalamam gereken dosyaları getirmesi ve işe gelmeyişi mi?"

"Evet efendim. Çok başına buyruk, isteklerimi de yerine getirmiyor. Bu şekilde disiplinsiz davrananlara tavrımız bellidir."

"Peki benim kız arkadaşım olduğundan haberin yok muydu senin? Mesela ondan yanımda olmasını isteyemez miyim?" Rengi atarken daha da üstüne gitmek istedim.

"Cevap?" dedim yüzüne sertçe bakarken.

"Derya Bey bunu asla onaylamıyorum. O kız ne isterse size yaptırıyor. Bunun farkında bile değilsiniz. İş ahlakınızı bile değiştirdiniz." Yüzüne bakarken kendimi gülümserken buldum.

"Söylesene Aslı... Acaba bu korkun tahtının sallanması olabilir mi?"

"Hayır, tabii ki de..." Elimle işaret ederek onu susturdum.

"Bir alt kademeye iniyorsun Aslı. Belki kıskanmamayı öğrenirsin. Şimdi çıkarken kapıyı da kapat lütfen!" Tek bir kelime edemedi. İtiraz ederse onu kovacağımı adı gibi biliyordu. İstediğimi yerine getirip kapıyı kapattı. Hemen elim telefonuma gitti. Açelya'yı ararken kafamda bir resim belirdi. Kapana kısılmış bir dişi aslan... Çok sinirli ama bana da belli etmek istemeyen bir tavırla.

"Derya nasılsın?" diyerek başlamıştı.

"Daha iyiyim Açelya. Sen neredesin?" Uzun bir süre düşündükten sonra cevap verdi.

"Yurttayım..."

"Açelya bunun için mi üzülüyorsun? O değil buranın yöneticisi. Benim..."

"Derya sorun beni kovması değil. Diğerlerinin ona inanması."

"Nasıl?" Şaşırmıştım. Ortada başka bir durum daha vardı. Kaşlarım istemsizce çatılırken onu dinledim.

"Konuşmak istemiyorum." Kaçıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Neden?"

"Sen neredesin ayrıca? Dinlenmen gerek." Galiba haklıydı, dinlenmem gerekiyordu. Birden aklıma bir fikir gelmişti. İnat edeceğini biliyordum, anlatmayacaktı.

"Birazdan geleceğim. Aslında bir şeyi telafi edeceğim. Hazırlan..."

Bunu Derya'ya söylemek sanki küçük düşürücü gelecekti. Nasıl diyebilirdim ki o kadın bana böyle hitap etti diye. Biliyordum ki öğrenene kadar sormaya devam edecekti. Ben de bir şekilde sıkışıp söyleyecektim. O zamana kadar zaman kazanmaya ihtiyaç duydum sadece. Ayrıca buraya geliyordu ve ne yapacağını da bilmiyordum. Tek sevindiğim yanı artık iyileşmiş olmasıydı. Damla'ya göre o kadını herkesin önünde rezil etmeliydim. Bu bir anlık olurdu. Damla bilmediğim bir şey söylemişti. Zamanında Aslı'nın Derya'ya olan ilgisini. Bir zamanlar öyleymiş ama Derya sert bir dille bunu reddetmiş.

Derya'ya söylesem onu kovardı ama ben kalmasını istiyordum. Hatta gözü önünde Derya'nın bana nasıl da aşık olduğunu bilmesini, her gün katlanarak daha da acı çekmesini diliyordum. O kelimeleri söylemeden önce bin kere düşünmeliydi. Nitekim intikamımdan da kaçamayacaktı. Son iki ay kalmıştı. Sonrası ise özgürdüm.

Ailem ile bir türlü bu konuyu konuşamıyordum. Derya'yı seveceklerini biliyordum ama hemen evlenme-

me izin vereceklerini tahmin etmiyordum ki, Derya da hemen olmasını istiyordu. Benim kararım ise net değildi ve orayı da düşünmek istemiyordum. Birden telefonumdan bir ses yükseldi. Mesajı kontrol ederken Derya'dan olduğunu gördüm.

"Yanına bir şeyler al. Geçen sefer gibi olmasın veya olabilir de. Sana kıyafet almak benim için büyük bir mutluluktu. Özellikle de kendi zevkime göre." Şu an resmen şok geçiriyordum. Bir de mesajın sonuna göz kırpan emoji koymuştu. Derya ve emoji koymak kadar zıt bir şey yoktu. Birden yapmak istediği olayı anladım. Geçen seferi telafi etmek istiyordu. Çabuk olmak zorundaydım. Hemen büyük bir çanta kaptım. İçine makyaj malzemelerim olan küçük çantayı attım. Kıyafetlerimi ise olabilen en ufak şekilde dürüp çantaya sıkıştırdım. Bir şekilde istediklerimi sığdırmıştım.

Çantamı alıp aşağıya indim hemen. Yurt zaten boştu. Mevsim ilkbahar olunca herkes kendini dışarıya atıyordu. Yurt bahçesinden çıkıp dışarıda onu beklemeye başladım. Bir beş dakika sonra gelmişti. Hatta onu beklediğimi görünce şaşırmıştı. Kapıyı açıp çantamı arka koltuklara attıktan sonra ön koltuğa oturdum.

"Hiç şaşırma çünkü göz kırpan emojiyi gördüğümden beri asıl şaşıran benim." Öyle bir gülüş belirdi ki yüzünde. Hani şu çarpık denilen cinsten. Uzandım ve çabucak yanağına bir öpücük kondurdum. Tıraş losyonu çok güzel kokuyordu. Bir an resmen çekilmek istemedim. Koku beni kendine çekiyordu. Yavaşça geri çekilecekken beni engelledi. Yüzümü kavrayıp dudaklarımı istila etti. Ona karşılık verip gözlerimi kapattım. Onun tarafından bu şekilde değer görmek beni çok mutlu ediyordu. Ayrılırken biraz şaşkındım. Hislerim beni çok şaşırtıyordu. Sanki bir şey olmamış gibi karşıya bakarken birden gülme geldi ve kendimi tutamadım.

"Ne oldu?" diye sordu hemen.

"Sadece şaşırıyorum. Biz bu aşamaya nasıl geldik?"

"Daha çok şaşıracağın aşamalara da geçeceğiz Açelya!" Bana göz kırparken tekrar güldüm. Derya'nın bilmediğim tatlı özellikleri de vardı.

"Eeee nereye gidiyoruz?"

"Hataları telafi etmeye."

Yolculuk sandığımdan daha eğlenceli geçmişti. En çok şirketteki olayları sormamasını sevdim. Galiba bir şekilde birbirimizi çözüyorduk. Arabadan inerken çantamı gösterdim.

"Bu sefer alışveriş yok." Bir göz kırpma da ben yaptım. Yürürken birden arkama geçip beni kucakladı.

"Sen öyle san. Yaşadığım sürece sana kıyafet alacağım. Bu benim için büyük bir keyif." Kulağıma fısıldarken yüzümdeki aptal gülümsemenin sebebini bilmiyordum. Onun bu tatlı hareketleri çok hoşuma gidiyordu. Galiba aşkın verdiği o aptallıktı bu gülümsemelerin anlamı. Boynuma bir öpücük bırakırken nefesim kesildi. Geri çekildi ve bir elini tekrar belime attı. Birlikte otele doğru yürümeye başladık. Buranın ne kadar da güzel olduğunu unutmuştum. Bahar iyiden iyiye buraya daha fazla uğramış gibiydi. İnsana huzur veriyordu her şeyden önce.

Odamıza girdiğimizde o an tekrar aklıma geldi. Bazen cidden aptal olabiliyordu. Elindeki çantamı koltuğa attı ve beni de beraberinde götürdü. Koltuğa oturttuktan sonra karşıma geçti.

"Şimdi bana ne olduysa anlatmanı istiyorum." Bu benim için sıkıntılı bir durumdu. Aslı'yı, belki bütün departmanı kovabilirdi. Değer verdiklerini koruma içgüdüsü çok yüksekti.

"Dün işe gittim. Aslı bana bazı şeyler söyledi. Hatta ona cevap bile vermedim ilk başta ama sonra öyle bir şey söyledi ki dayanamadım."

"Ne söyledi?" Yüzüme bakarken ifadesi oldukça sertti. O koruma içgüdüsünü çoktan kullanmaya başlamıştı bile.

"Şey..."

"Evet." Yüzüne bakmak istemedim çünkü bu yakıştırma beni çok üzüyordu. Aptal gibi bu düşünceme neden önem veriyordum, bilmiyordum. Sonuçta Aslı'nın dedikleri doğru değildi.

"Kötü kadın dedi." Yere bakmaya devam ettim. Onun karşısında neden bu kadar utanıyordum ki?

"Kötü kadın mı? Yani..."

"Anla işte... Hayat kadını..." Son kelimeleri dışarıya çıkartırken çok zorlanmıştım. Birden ayağa kalktı. Biliyordum, çok kızmıştı.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirim?" Kendine kızıyordu.

"Onu çoktan kovmalıydım. Bunu çok çok fazlasıyla hak etmiş zaten."

"Hayır!" dedim sertçe. Birden bana döndü. Şaşırmıştı.

"Onu kovmayacaksın. Öyle ki onu mahvedeceğim. Kendisi istifa edecek. Lütfen bunu benim için yap!" Ben de ayağa kalktım ve gözlerine bakmaya başladım.

"Açelya, bunun için mi üzüldün? Neden ama? Öyle olmadığını biliyorsun. Hele ki bu her patronu ile aşk yaşayanlara yapılan bir olayken. Senin gibi güçlü bir kadın bunun için üzülmemeli." Yüzüme anlayışlı bir şefkatle bakıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Ben ona üzülmedim. Sadece... Diğerleri de ona hak veriyor gibiydi. Aslı'nın neden yaptığını anlayabilirim ama diğerleri..."

"Eğer başkalarının dediklerine çok takarsan mutsuz

sen olursun. Bugüne kadar hakkımda birçok şey söylendi. Eğer o laflara kulak asmış olsaydım bugün Derya Hazinedar diye bir gerçek olmazdı. Bir daha asla bunu yapmayacaksın. Bana söz ver, ben de sana istediğini vereyim." Yüzüne baktım. Çok haklıydı.

"Söz veriyorum," dedim yavaşça. Ona sıkıca sarıldım. Ailemin yanında hissettiğim güveni hissettiriyordu kolları. Onun yanında kendimi dünyanın en şanslı kadını olarak görüyordum.

"Geçen sefer bir planım vardı. Çok eğleneceğimizi düşünmüştüm. Bence şimdi tam zamanı."

"Nasıl bir şey?"

"Biraz erkek oyunu gibi ama bence o hırsa bürününce hoşuna gidecek." Geri çekildi ve üzerimdeki kıyafetlere baktı.

"Hatta şimdi gidebiliriz." Saate baktıktan sonra kararını çoktan vermişti.

"Peki..." dedim ve odadan çıkarken onu takip ettim.

Oyuna başlamadan önce özel kıyafetler giymemiz gerekiyordu. Bu oyunu duymuştum ama hiç oynamamıştım. Takımlar belirlenirken Derya beni karşı takıma yollamıştı.

"İkimizin aynı takımda olması adil değil." Bana bayâ güveniyordu bu konuda. Fena bir nişancı olmayacağımı düşünüyordum.

"Tamam Derya Bey, sizi tam kalbinizden vuracağım."

"Açelya Hanım bunu başardınız zaten!" Yine göz kırptı. Gülümserken çoktan kafamda bir plan yapmaya başlamıştım. Araziyi inceledim. Bayrağı da buradan görebiliyordum. Karşı takımın bayrağını kapan kazanacaktı. Elimdeki boya tabancasına bakarken bunun eğlenceli olacağını düşündüm. Takım toplandı ve bir strateji belirlemeye başladı. Hiç tanımadığım insanlarla oynamak bayâ ilginç olacaktı.

"Derya'yı bana bırakın," dedim kendime güven duyan bir tarzda.

"Tamam, diğerleri de vurabileceği kadar adam vursun ve vurulmamaya çalışsın. Bayrak bende..." Bu adam da kendine bayâ güveniyordu. Diğer takım arkadaşlarım da ona hak veriyordu. Altı kişi bakalım nasıl bir iş çıkaracaktık?

KAKTÜS TEAM

29

Herkes mevzisini seçerken yüzümü korumak için koruyucu başlığı indirdim. Şeffaf olan plastik yerinden etrafı görebiliyordum. Gözüm Derya'yı arıyordu ama onu göremedim. Başlama atışı yapılırken bir an irkilip sadece olduğum yerde kaldım. İçime garip bir heyecan dolmuştu. Sanki çocukluğuma dönmüştüm birden. Saklambaç oynuyorduk ve ebe beni sobelemek için geliyordu. Bir an kafamı kaldırdım ve bir takım arkadaşımın üzerine şap diye boya sıçradı.

"Hayırrr...." diye bağıran takım arkadaşım yere çökerken vuran kişi bana bir el işareti yaptı. İşaret parmağını alnına götürdü ve hızla geri çekti. Kısa bir asker selamına benzeyen hareketi yapan Derya'dan başkası değildi. Nedense bir gülme gelmişti bana. Ciddi ciddi şurada resmen oyun oynuyorduk.

"Hey sarı, oradan çıkacak mısın sen? O adam bizi mahvetmeden hemen onu vur!" Bayrağı alma görevini üstlenen adam oldukça stresli gözüküyordu. Ayrıca kesinlikle de haklıydı. Harekete geçmem ve Derya'yı kırmızı boyaya bulamam lazımdı. Etrafı gözetleyip güvenli geçiş için yer aradım önce. Derya bir adamımızı daha saf dışı bırakmıştı. Onun arkasından yaklaşmalıydım. Hızlı adımlarla korunarak gitmeye çalıştım. Bir atıştan kıl payı kurtuldum. Acaba Derya neredeydi? Onu gördüğümde çok yakınımdaydı. Bizim takımdan birini daha indirmekle meşguldü. Arkasına dönmemesini umarak çok yakınından atış yapmak istiyordum. Garip bir şekilde elim titrerken daha nişan alamadan tetiğe basmış

oldum. Boyanın çarpış sesi ile önümde duran adama baktım. Tam kalçasından vurmuştum onu.

Kocaman kırmızı bir leke vardı. Bunu görünce gülmeye başladım. Derya kendisini vuran kişiyi görmek için arkasına döndü. Tam benim gülmemi seyrederken sırtımda bir baskı hissettim. Gülme sırası ona geçmişti. İkimiz de artık etkisiz elemandık. Yere çökerken artık bizim için oyun bitmişti.

"İyi işti Açelya! Beni vurmak yürek ister."

"Bunu hâlâ anlamadıysan diyecek bir sözüm yok." Ormanlık alanda kimin kazanacağını çok da merak etmiyordum artık. Derya yanıma gelip beni ayağa kaldırdı. Birlikte yürürken son gördüğüm bizim takımdan birinin bayrağı almak için çok yakın olduğuydu.

"Demek Derya Bey savaş oyunlarını seviyor."

"Eğlenceli, çocukluğumu hatırlatıyor. Kendimi daha özgür hissediyorum."

"Şimdi de özgürsün."

"Bu kıyafetler içinde değil," dedim ve gülümsedi.

"Biliyor musun burada çok farklısın."

"Her zaman kasıntı olmak çok yorucu."

"Olma o zaman."

"Deniyorum." Yürürken şimdiden farklı şeyler düşünüyordum. Derya'yı başka bir boyutta incelemeye başlamıştım. Gerçek şuydu ki, o işinde iyi olsa da rahat değildi. Her zaman üstünde sert bir stres vardı. Bu da onu fazlası ile zorluyor ve yoruyordu.

Akşam yemeği için hazırlanırken hiç de bu şık restorana ait olmayacağımı düşündüm. Kot pantolon ve basit bir tişörtten başka geceye uygun bir kıyafet koymamıştım. Eğer bu konuyu açarsam Derya'nın beni yine bir

mağazaya sokacağına emindim. Bu yüzden hiç belli etmemeye karar verdim.

Tabii ki o, her zamanki takımlarından birini giymişti. Sadece kravatı yoktu. Galiba o patron havasını korumak istiyordu. Yanında garip duracaktım ama yapacak bir şey yoktu. Birlikte şık restorana girdik ve bize ayrılan masaya oturduk.

"Ne yemek istiyorsun?" O isteğini bildiği için direk söylemişti. Açıkçası buradaki yemekleri bilmiyordum. Kararı ona bırakmak istedim.

"Seninkinden olsun." Garsona siparişler verildikten sonra Derya bana garip bir bakış attı.

"Belki de mumbar dolması falan istedim. Neden bana güvendin?" Bir an ona donup bakarken gözlerim kocaman açıldı.

"Öyle bir şey istemedin değil mi?" Bağırsak yemek oldukça mide bulandırıcı görünüyordu benim için. Hele o dolmanın şeklini bildiğim için daha da kötü görünecekti. Kendimi Türk yemeklerini bilmeyen yabancılar gibi hissedecektim. Yüzümdeki o korku dolu ifadeyi gördü ve gülmeye başladı.

"Hayır ben de sevmem zaten korkmana gerek yok ama yüzündeki o endişeli ifadeyi görmek eğlenceliydi." Önümde duran su bardağını işaret ettim.

"Benimle uğraşırsan sonunun ne olacağını biliyorsun Derya'cım."

"Bilmez miyim hiç o dondurucu intikamını." İkimiz de gülerken garip bir şekilde bundan keyif alıyordum. Onunla olan iletişimimiz çok farklıydı.

"Peki, sence biz o canım cicim aşamasına geçecek miyiz?"

"Bu sana bağlı Açelya. Uslu durursan sürprizlerim olabilir." İki avucumu çeneme yasladım ve gözlerimi kocaman açarak masum Çizmeli Kedi taklidi yaptım.

"Bu andan itibaren en masum kız ben olacağım." Yüzündeki gülümseme hiç silinmedi.

"Şimdiden hak etmeye başladın ama bu durum çok uzun sürmezse çok sevinirim çünkü ben asi Açelya'yı seviyorum."

"Ben de aşk böceği Derya hallerini gördükten sonra kararımı vermeyi düşünüyorum." Yavaşça çenemden çektiğim sağ elimi tuttu. Elimi dudaklarına götürüp yumuşak bir öpücük bıraktı. Elimi sanki kırılacak bir eşya gibi tutarken diğer elinde bir kutu belirdi. Tek parmağı ile kutuyu açtı. İçinde parlak taşlarla süslenmiş bir yüzük vardı. Daha konuşamadan yüzüğü parmağıma geçirmişti.

"Kırmızı kadar canlı ve asilsin. Bu yüzüğe her baktığında seni asla bırakmayacağımı hatırla." Elime bir bakış attıktan sonra gözlerimiz birleşti. Tıkanmıştım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Yüzük çok pahalı duruyordu. Özellikle ismime atıfta bulunan çiçeğin şekli kırmızı yakutlar sanki özel yapım gibiydi. Çok pahalı bir hediyeydi benim için.

"Ben..." dedim gözlerimi kaçırarak.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Seninle uyuduğum o gün bir şey anladım. Dokunuşun ve bana attığın şu bakış bile bunun çok daha fazlasını yapabilirim. Her gece güzel kokunla uyumak için elimden gelenin fazlasını yapacağım." Bu sözler kalbimde kocaman bir yankı uyandırmıştı. Nefesimin hızlandığını, mutluluk ve gözyaşı arasında kaldığımı hissettim. Hiç düşünmeden elimi sertçe çektim ve ayağa kalkıp hızlıca birkaç adım atıp ona ulaştım. Tereddüt etmeden kollarımı omzuna doladım. Belimden yakalayarak beni kucağına oturttu. Başımı omzuna yasladım. Hiç kimse bu zamana kadar benim için böyle bir şey yapmamıştı. Düşündükçe gözlerim doldu. Başımdan yavaşça tutup yüzümü kaldırdı. Bir damla yaş süzülmüştü gözümden. Nazikçe silmeyi ihmal etmedi.

"Mutlu olmanı istiyorum."

"Mutlu oldum bile." Bu kadar otoriter bir adamın bu şekilde bir sürpriz yapması beklenilmeyen bir olaydı benim için. Aklımda ve kalbimde en ufak bir tereddüt bile yoktu. O sözleri tekrar duymak için bile evliliği düşünebilirdim. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Huzurlu ve mutlu ediyordu. Kendine has korumacı bir sevgisi vardı. Aynı şekilde kalbimde ona karşı bir çekim vardı. Bu çekim beni çok şaşırtsa da her zaman kendini belli ediyordu.

"Teşekkür ederim." Elimi yanağında kaydırdım yavaşça. Kabul etmeyeceğimi söylesem kesinlikle inada binecekti ve bu mutlu ânı bozacaktı. En iyisi ânın tadını çıkarmaktı. Dudağına kısacık bir öpücük bıraktım. O kadar insanın içinde tutkuyla öpüşmek istememiştim. Beni bırakmak istemese de kalkmama izin vermişti. Tekrar kendi sandalyeme oturduktan sonra elimdeki parlayan yüzüğe baktım.

"Beni çok şaşırtıyorsun."

"Biraz tavsiye almış olabilirim."

"Kimden?" Bunu merak ediyordum açıkçası. Ayrıca değişik bir çabaya girmesi beni daha da mutlu etmişti. Beni şaşırtan bu durumu çok sevmiştim.

"Deniz..."

"Güzel bir tavsiye güzel bir adamla birleşince çok daha güzel olmuş." Bir şey demeden sadece gözlerimin içine baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü gözleri her şeyi anlatıyordu.

Yemek geldikten sonra keyifli bir şekilde yedik. Gelen yemek, adını bilmediğim bir tavuk yemeğiydi. Tadı da oldukça lezzetliydi. Yemek yedikten sonra odamıza çıktık.

"Ne kadar da romantikti değil mi? Kot pantolonlu salaş bir kızın yanında takım elbiseli şık bir adam..."

"Peki adam o salaş kızı seviyorsa."

"O zaman durum değişebilir."

"Nasıl değişir?" Belimden kavrayıp beni kendine çekti.

"Çünkü salaş kız da onu seviyor."

"O zaman göstersin." Gözlerinin içine baktım kısa bir an.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım yavaşça. Hızlıca dudaklarımı kavradı. Beni daha da fazla kendine çekerken ona ayak uydurdum. Öpücük tutkulu bir hal alırken dilini ağzımda hissettim. Başka bir boyuta geçmiştik. Korkusuzca ben de aynısını yaptım ve o an her şey değişti. Bir eli yavaşça kalçamı okşadı ve sıktı. Dudaklarımı geri çekerken nefes nefese kalmıştım. Onun da benden farkı yoktu.

"Derya..." dedim nefes nefese.

"Biliyorum ama kendimi durdurmak istemiyorum." Ben de istemiyordum ama durmazsak işler değişebilirdi. Aklımda var olan daha farklıydı ama vücudum onun dokunuşlarını ve öpüşünü istiyordu. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi tekrar dudaklarımı esir aldı ve ben de onu durdurmadım. Kolları ile sıkıca belimi kavradı ve ayaklarım yerden kesilince bacaklarımı beline doladım. Beni yatağa yatırdığında bir an durduk. Ona güveniyordum. Üzerimdeki tişörtü göğüslerime doğru çekti ve ben de ona yardım ettim. Sanki uyuşmuş gibiydim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Hiç bilmediğim bir ihtiyaç bedenimi esir almıştı. Atletimi de sıyırdı ve çıplak karnıma öpücükler bırakmaya başladı.

"Tenin çok yumuşak." Arzuyla fısıldamıştı. Gözlerimi kapattım ve öpücüklerinin tenimde uyandırdığı o arzuya alışmaya çalıştım. Olmuyordu ama atletimi daha da sıyırdı ve sutyenimdeki açık noktalara bastırdı dudaklarını. Diğer eli göğsümü sutyen üzerinden kavrarken ağzımdan küçük bir ses çıktı. Gözlerimi açtım ve bir an hücum eden enerji ile gömleğinin düğmelerini çöz-

meye başladım. Durdu ve bana yardım edip gömleğini çıkardı. O muhteşem gövdesiyle karşımdaydı. Parmaklarımı karnında gezdirdim yavaşça. Sert ve sıkıydı. O da az önce yaptığım gibi gözlerini kapattı ve dudakları aralandı. Dokunuşlarım hoşuna gidiyordu. Ayrıca bir erkeğin ağzı aralıkken ön dişlerinin öne çıkması ile bu kadar seksi görüneceğini hiç düşünmemiştim ama bu çok seksiydi. Ellerimi sırtına doğru kaydırıp onu tekrar kendime çektim. Tekrar öpüşürken güçlü olan kollarını parmaklarımın ucunda hissettim. Birden durdu ve boynuma ufacık öpücükler kondurup nefesini düzenlemeye başladı.

"Hayır... Ben seni eşim olarak istiyorum," diye fısıldadı.

"Vücudum ne kadar istese de ona ihanet edeceğim." Atletimi tekrar aşağıya çekerken kararlı görünüyordu. Sevdiği kadınla, eşi olmadan yatmayan o az kesimden olan adam gibi adamlardandı. Emimin ki onun yerinde başka biri olsaydı, bu arzuya kesinlikle karşılık verirdi. Yanıma uzandıktan sonra saçlarımı okşamaya başladı.

"Neyse ki hayaller var." Başımı göğsüne yasladım ve söylediği cümleye gülümsedim. Erkekler ve onların fantezi dolu hayalleri...

"Peki, hayalinde ne yapıyoruz?"

"Bebek..." diye fısıldadı ve ben de gülmeye başladım. Önceden olsa bu cevaba kızabilirdim ama şimdi hiç de öyle değildi.

"Peki, bebek istiyor musun?" Onun ima ettiği başka olsa da bu konuyu da merak ediyordum.

"Tabii ki, kalabalık bir ailem olsun istiyorum. Bana bunu vadediyor musun?"

"Bir düşünmem lazım. Daha sana evet bile demedim Derya Bey." Yüzümü dirseğime yaslayarak ona baktım.

"Ama evet diyeceksin."

"Diyeceğim..."

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar konuştuk. Onun hiç bilmediğim taraflarını tanımış oldum bu sayede. Açıkçası bu Derya'yı çok daha fazla sevdim. Sevdikleri için her şeyi yapabilecek bir adamdı Derya.

Bu çok farklı bir olaydı kendi içinde. Hep dikine giden ben, biraz daha yumuşak davranıyordu. Açıkçası onunla hemen evlenme gibi bir olayım olamazdı ama beni anlayışla karşılayacağını biliyordum. Sevgisiyle, biraz da olsa benim değiştiğimi biliyordu. Sonuçta karşısında onun sevgisini inkar eden bir Açelya yoktu. Artık bu tatlı ve sert adamı seven, ayrıca kendisi bile buna şaşıran bir Açelya vardı. Yaş olarak çok olgun olmasam da yaşadıklarım, hayatıma bir şekilde müdahale edip geçmişi düşün ders al diyordu. Ben de ders aldığımı düşünüyordum. Birincisi, görünenin arkasında farklı gerçekler vardı. İkincisi, size mükemmel gelen olay, aslında mükemmel değildi. Sadece gözünüzü boyuyordu ki benim gözümü boyayan da Arda olmuştu. Dış görünüş olarak yakışıklı biri olsa da asla benimle baş edemeyeceğini biliyordum. Yeterince güçlü ve otoriter değildi. O yönetilmeyi seven bir adamdı ki ben onun tam zıddıydım. Zaten Derya gibi korkulan bir adamla bile yarışa girip kazanmam, bu dişli yönümün bir hediyesiydi bana. Ben de yönetmeyi seviyordum. Bu yüzden Derya ile birçok ortak noktaya sahiptik ve bu bizi ideal kılıyordu. Biraz mantıklı düşünüyor görünsem bile kalbimi de ayrı fetheden bir Derya vardı. Dün akşamki o romantik adamı unutmayacak ve ona asla unutturmayacaktım. Nur Hanım, Derya'yı öyle görmese bile ben ona oğlunun nasıl da tatlı bir âşığa dönüştüğünü bizzat kanıtlayacaktım.

Karşımda uyuyan adama baktım. Kirpiklerinin hiç bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim. Ona sevimli bir hava katıyordu ve o sert görünümüne zıt düşüyordu. Sevimli bir Derya diye içimden geçirirken gülümsedim. Buna iş dünyasında kimse inanmazdı. Kitaplarda

anlatılan yanık tenli savaşçılar gibi teni vardı. Güneş ile elde edilmemiş doğuştan kazanılan bir güzellikti onunkisi. Kafamı dirseğime dayayarak onu izlemeye devam ettim. Parmaklarımla uzanıp küçük dokunuşlar bıraktım yanağına. Ona hafif sakal yakışıyordu. Sakal erkeğin makyajı derler ya bu kesinlikle benim doğru gördüğüm bir ifadeydi. Gözlerim dudaklarına kayarken dün geceyi hatırlayarak ürperdiğimi hissettim. Ona karşı hissettiğim arzu beni şaşırtıcı derecede etkiliyordu. Bu durum onda da mevcuttu ama o benden daha kontrollüydü.

Birden aklıma başka kadınlar ile yatmış olabileceği geldi. Yüz kaslarım gerilirken içimde kocaman bir kıskançlık balonu şişmeye başladı. Ben nefes aldıkça daha da şişti. Şu an içimdeki kadın ondan hesap sormak istese de bu anlamsız olurdu. Sonuçta benden önce olması onu suçlu yapmazdı ki olduğunu biliyordum. Ona asılan kadınları kendi gözümle görmüş biri olarak olmaması şaşırtıcı olurdu. Nefesimi dışarıya vermem ve içimdeki o kıskançlık balonunu söndürmem gerekiyordu. Sonuçta Derya şu anda benimdi. Başka birine de verme gibi bir durum asla yoktu. Olmazdı çünkü onu kaybetmeyi biliyordum.

Dirseğime yaslanan başımı geri çekerek göğsüne yasladım ve onu sahiplenir bir şekilde elimi diğer omzuna attım. Güzel kokuyordu ayrıca sıcacıktı. Gözlerimi kapatıp tekrar uyumak istedim.

"Her sabah bana böyle sarılacaksan bir dakika bile beklemeye niyetim yok." Uyandığını fark etmemiştim.

"Bilmiyorum Derya, belki başka kadınlar daha güzel sarılmış olabilir ki onları parçalamak istiyorum." Güldü hem de çok gıcık bir şekilde. Ego barındıran bir gülmeydi.

"Kıskandın yani?"

"Sen kazandın. Çok kıskandım." Kahkaha attıktan sonra belimde olan kollarını sıkılaştırdı.

"Açelya benim elle tutulur bir ilişkim olmadı ama kast ettiğin olay başka anladığım kadarıyla. Evet, başka kadınlarla tek gecelik ilişkilerim oldu ama hiç ciddi anlamda bakmadım. Zaten babam hiç onaylamıyor."

"Seni babana şikâyet edeceğim," dedim takılarak ama içimde kıskançlık ateşi yanmıyor da değildi.

"Dünkü küçük, yakınlaşmanın yanına bile yaklaşamadılar. Bunu da unutma. Sen farklısın."

"Bunu unutma..."

"Unutmam mümkün değil. Ruhuma işledin bile. Asıl kalıcı olan ruhtur."

"Vay vay Derya Bey'e de bakın hele. Romantik bir prens olabiliyormuş."

"Bence sen de süpürgesi olan bir cadısın. Tek farkın sen daha güzelsin." Hemen doğruldum ve omzuna vuracakken elimi yakalayıp dudaklarına götürdü. O an içimdeki eriyen duygular gün yüzüne çıktı. Sanki silaha karşılık gül atan bir figür gibiydi. Bu çok hoşuma gitmişti. Beni böyle asi saldırgan olarak seviyordu. Gerçek Açelya gibi... Bazen onu çileden çıkartsa da kabullenip sahipleniyordu.

"Bana ne yapıyorsun Derya?" dedim duygusal bir sesle.

"Süpürgeni alıp burnunu düzeltiyorum. Cadı ve prensesi birleştiriyorum." Dayanamadım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Aşk bu muydu acaba? Kötü bir şey bile sevdiğinde güzel gözükebilir miydi?

"Ama şu an karnım çok acıktı. Cadılı prensesi biraz kendimden alıkoymak zorundayım. Her zaman böyle ilgisine mahzar olmak istiyorum." Doğruldu, ona gülümsedim.

"Şeytan ona güzel davranırsa cadı da prensesliğini gösterebilir."

"Şeytan ha?"

"Çünkü günaha davet ediyorsun beni. Kötüyü güzel

gösteriyorsun." Gözlerimin içine bakarken mutluluğun yansımasını gördüm. Benim de ondan farkım yoktu. Dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Uzun sürmedi ve geri çekildi.

"Günaha bulaşmadan buradan kaçmalıyım." Yataktan kalkarken çıplak olan gövdesine baktım. Dokunma isteği uyandırıyordu. Dün gece dokunduğumda ne kadar da adaleli olduğunu parmak uçlarım keşfetmişti.

"Eğer öyle bakmaya devam edersen gerçekten şeytan olacağım." Utançla bakışlarımı kaçırdım ve o da bu halimle eğlenerek lavaboya gitti.

KAKTÜS TEAM

30

Elimi dalgınlıkla saçlarıma götürdüm. Çok karışmıştı. Yataktan kalkıp çantamı almak için dolaba doğru yöneldim. Tarağı alırken telefonum da dikkatimi çekmişti. Damla'dan mesajlar vardı. Heyecanlı bir şekilde bacaklarımı altıma alarak yatağa oturdum. Parmaklarım, hissettiklerim ve yaşadığım mutluluk ile hızlıca tuşlarda geziniyordu.

"Harikaydı Damla. Çok güzeldi bana yüzük almış!!!!" yazıp gönderdim hemen. Tepkisini çok merak ediyordum. Hemen cevap geldi.

"Yüzük mü almış?" Yanında da çığlık tablosundaki şaşıran adam emojisi vardı.

"Evet, öyle romantikti ki onu tanımak çok güçtü. Ben onu gerçekten seviyorum Damla. Çok seviyorum." Neden bu kadar belirtme gereği duyduğumu bilmiyordum ama kelimelerle duygularımı arkadaşıma haykırmak istemiştim. Duygularımı bilse bile itiraf etmek başka bir şeydi.

"Hah şöyle Açelya. Ben demiştim demek istemiyorum da işte anladın sen onu." Mesajını gülümseyerek okudum. Hatta küçük bir kıkırtı bile çıkmıştı ağzımdan.

Derya kahvaltıyı söyledikten sonra üstümü değiştirdim. Altımda rahat bir tayt vardı ama Derya'nın bakışları onaylamaz olsa da sesini çıkarmamıştı. Kahvaltı geldikten sonra ise ben de onun kadar acıkmış olduğu-

mu hissettim. Küçük kiraz domatesler dikkatimi çekmişti. Tabağıma aldığımda kokusu duyuluyordu. Elime alıp koklamaktan kendimi alamadım. Domatesin o taze daldan koparılırken ortaya yayılan kokusuna bayılıyordum.

Vakit kaybetmeden küçük bir ısırık alırken hiç beklemediğim bir olay meydana geldi. İçinde sıkışan suyu ve çekirdekleri dışarıya sıçradı. Hatta bir tanesi Derya'nın yüzüne denk geldi. Durum ne kadar utanç verici olsa da kendimi gülmekten alamadım.

"Çok özür dilerim," dedim gülmeye devam ederken. Yüzündeki çekirdeği peçete ile silerken o da bana katılıp gülmeye başladı.

"Demek domatesleri seviyorsun."

"Evet, suyunu dışarıya fışkırtacak kadar beni sabırsızlandırıyor."

"Ah Açelya... Bakalım senin daha ne gibi özelliklerini öğrenip şaşıracağım." Masadaki titreşim sesi bizi rahatsız ederken Derya yüzünü gerdi ve sert bir bakış attı. Bu bir mesaj sesiydi.

"İstediğim gibi olsa şaşardım doğrusu," deyip beni merakta bırakarak bir şey söylemeden öylece tabağına baktı.

"Ne oldu?" Yüzü hiç iç açıcı görünmüyordu.

"Bir ihale var. Ben çok istiyorum ki kazanacağımızı da düşünüyorum ama rakip bir firma çekilmemiz için bin bir türlü işe girişti. Çalışanlardan bazıları tehdit falan alıyor." Bu konu çok ciddiydi.

"Suç duyurusunda bulunuldu mu?"

"Pek bir işe yaramadı. Neyse tatildeyiz biz. İş konuşmak yok," dedi ve bir dakika sonra tekrar telefonu çaldı. Açıp dinlerken yüzü biraz kırıştı ama bu nispeten daha iyi bir haber olmalıydı. Telefonu kapattıktan sonra yüzü beni buldu.

"Pasaportun var mı?"

"Var neden sordun ki?"

"Çünkü tatilimizi başka bir yerde geçirmek zorundayız."

"Nerede?" Meraklanmıştım çünkü yurtdışında olacağı kesindi bu tatilin.

"New York..." Gözlerim kocaman açıldı. New York mu? İnanılır gibi değildi. Telefonunu eline alıp birini aradı.

"Melda, merhaba iki kişilik New York bileti alır mısın? En kısa zamanda olsun. Bekliyorum." Telefonunu yerine koyup kahvaltısına devam ederken yüzüme baktı bir an.

"Sanki bu tatil seni daha mutlu edecek."

"Hiç New York'a gitmedim ve çok merak ediyorum." Bir an duraksadım. Bir hafta sonra ilk maaşımı alacaktım ama bir hafta sonraydı o.

"Ne oldu?"

"Sadece orada daha ucuz bazı markalar. Maaşım bir hafta sonra yatıyor keşke bu hafta olsaydı. Çok güzel olurdu."

"Üzüldüğün şeye bak Açelya. Ne istersen ben alırım sana.

"Olmaz."

"Neden olmaz ben senin erkek arkadaşın değil miyim? İstediğim şekilde sana hediye alabilirim."

"Ama bu hoş olmaz. Şimdi ben alışverişe bir başlarsam duramam ve sonra kendimi suçlu hissederim."

"Umurumda değil. İstediğini alabilirsin." Tartışma kapandı der gibi direk kahvesine saldırdı. Onunla bu konularda tartışmak zordu. Kahvaltı bittikten sonra haber geldi. Üç saat sonra gidiyorduk. Can sıkıcı durum, yolculuğun on iki saat olmasıydı. O kadar saat nasıl geçecekti?

"Bu arada iş ne?"

"Yeni bir otel projesi..."

On iki saat çok zor geçmiş gibi geliyordu. İlk başta çok yorgun hissediyordum. Derya bu gibi yolculuklar yaptığı için onu pek zorlamamıştı. Otel odasına girdiğimizde direk kendimi yatağa atmıştım. Uykum da vardı ama burada daha saat erkendi.

"İstersen bir duş al iyi gelir." Sırt üstü döndüm ve Derya'ya baktım. Kendine kıyafet topluyordu.

"Hemen mi gideceksin?"

"Evet bir saat sonra başlayacak toplantı. Uzun sürebilir. Sen dinlen, keyfine bak yarın da görmek istediğin yerlere gideriz." Yatağa yaklaştı ve dudağıma bir öpücük bıraktı. Galiba duşa girecekti. Biraz uyusam dinlenecektim. Bacağımı sol tarafa attım ve yüz üstü döndüm. Soğuk çarşaflar uyumamı kolaylaştırıyordu sanki.

Uyandığımda iki saat geçmiş olduğunu fark ettim. Binalar o kadar yüksekti ki güneş ışığını yansıtamıyordu. Dışarıya bakmak için yataktan kalktım. Köşede küçük bir kapı vardı. Çok merak ettim ve ilk oraya çıkmaya karar verdim. Kapıyı açtığımda yukarıya doğru çıkan merdivenleri gördüm. Başımı eğdim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Işık geliyordu ve merdivenler bitince bir terasa çıktığımı fark ettim. Başımı çevirdiğimde öylece kalakaldım. Her yerde çiçekler vardı. Sanki kendimi Cennet Gibi filmindeki bahçede bulmuştum. Peyzaj mimarı o kadar güzel bir iş çıkarmıştı ki büyülenmemek elde değildi. Bu harika terası gezerken ileride duran küçük havuzu fark ettim. Havuza müthiş bir bahçe ve şehir manzarası eşlik ediyordu. Aslında bu havuza girebilirdim. Elimle suyun sıcaklığını ölçmek istedim. Ilıktı. Derya'nın kendi elleriyle seçtiği bikinilerden birini giyebilirdim. Hemen kapıya yönelip aşağıya odaya

indim. Valizimi resmen deşerek bikinileri buldum. Hızlı olmam gerekiyordu. Hemen diğer kıyafetleri valize sıkıştırdım. Derya gelmeden o havuzdan çıkmalıydım çünkü ona istediğini vermeyecektim.

Üzerime değiştirip kırmızı olan bikiniyi seçtim. Saçlarımı tepede topladım ve üzerime bir bornoz aldım banyodan. Doğru tahmin etmiştim çünkü hâlâ buhar duruyordu içeride. Bornozu giydikten sonra yukarıya çıktım. Bornozu çıkarırken biraz üşümüştüm ama havuza girdiğimde üşümem çoktan geçmişti. O kadar rahatlatıcıydı ki su, gözlerimi kapadım ve gülümsedim. Demek ki zengin olmak böyle bir şeydi.

Suyun içindeyken kendimi çok mutlu hissediyordum. Rahatlamıştım, böyle bir manzarada ve güzel çiçeklerin içinde rahatlamamak elde değildi ki. Bu çok güzel bir sürpriz olmuştu. Biraz yüzmeye karar verdim. Küçük olduğu için pek yüzme sayılmazdı ama yine de iş görüyordu.

Tam dönecekken kapının orada Derya'yı görünce korktum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bana gülümseyerek bakıyordu. Görüyordum ki hoşuna gitmişti.

"Ne zaman geldin?" Paniklemiştim açıkçası.

"Biraz oluyor. Bana da yer var sanırım." Sen gelme diyemezdim ki otel onundu sonuçta. Üzerindekileri çıkardı ve ben de ona baktım. Cidden vücudu çok iyiydi. İnsanın baktıkça içi açılıyordu. Sanki iç çamaşırı mankeni gibiydi. Tabii Calvin Klein'den aşağısı kurtaramazdı. Siyah iç çamaşırı ile kaldı ve havuzda bana katıldı.

"Üşüdün mü?" Kolumdaki belli olmayan sarı tüyler diken diken olmuştu. Üşüdüğümden mi yoksa ondan etkilendiğim için miydi, bilmiyordum.

"Biraz..." dedim ve bana yaklaştı. Sıcaklığı buhar gibi yayılıyordu sanki.

"Toplantı nasıl geçti?"

"İstediğimi aldım ama sende bir tuhaflık var."

"Çünkü bir planım vardı ama sen bozdun." Gülmeye başladı. Çarpık gülüşü o kadar etkileyiciydi ki, bir an kendimi aptal hissettim.

"Nasıl bir plandı bu?"

"Beni bikini ile görmeyecektin çünkü sana o gün kızmıştım."

"Ama artık göreceğim." Bana biraz daha yaklaştı.

"Güzelliğini benden saklamamalısın. Sonuçta bir gün göreceğim ve bu tarih çok yakında olacak."

"Bu kadar emin olma."

"Neden? Beni reddedecek misin? O zaman Derya Bey olmayacağım. Kocan Derya olacağım. Sen de bir Hazinedar olacaksın. Açelya Hazinedar... Kulağa ne kadar da hoş geliyor." Son sözlerini fısıltı ile söylemişti. Belimden kavradı ve beni kendine çekti. Gözlerimin içine baktıktan sonra gözleri dudaklarıma kaydı. Gözlerimi kapattım ve ilk ben onu öptüm. Bir an nefesinin kesildiğine yemin bile edebilirdim. Ben onu ufacık bir öpücük ile etkileyebilirken, o da beni ufacık bir gülüş ile etkiliyordu. Öpücük derinleşirken ağzımı araladım ve dilini kendi ağzımda hissettim. Ben de aynı şekilde dilimi onun ağzında gezdirdim ve birden her şey hızlanmaya başladı. Elleri kalçalarımı buldu ve güçlü bir şekilde sıktı. Nefesim kesilirken dudakları boynumdan göğsüme doğru inmeye başladı. Bikini inceydi. Bir eli kalçamdan çekildi ve göğsümü buldu. Gözlerimi kapattım ve hissettiklerimi sindirmeye çalıştım. Nefes alışım sıklaşmıştı. Eli göğsümü sıktığında ağzımdan ufak bir inilti kaçtı. Ellerimle saçlarını kavradım ve onu kendime çektim. Tekrar öpüşmeye başlarken bu sefer elleri bikini altımın kenarlarında geziniyordu. Birden ileriye gittiğimizi fark etti ve elini çekti ama öpüşmeye devam ettik. Ellerim omuzlarından sırtına indi, biraz daha aşağıya inip ıslak iç çamaşırı üzerinden kalçasını kavradım. Ağzından küçük bir inilti kaçtı. En az o da benim kadar

etkileniyordu ki beni kendine daha fazla yaklaştırırken karnıma baskı yapan sertliği fark ettim. Yüzümü sıcak basmıştı, başımı omzuna yasladım.

İnanılır gibi değildi. Bu maaş çok fazlaydı. Bankamatikteki tutara bakarken şaşkındım. Acaba Derya bana kıyak mı geçmişti? Pek ihtimal vermiyordum. Adil davranıyordu. Hemen çantamdan telefonu çıkarırken parayı çekmeden işlemi iptal ettirip kartımı aldım. Derya'nın numarasını tuşlayarak aramaya başladım. İlk çalışta açmıştı.

"Derya bu maaş neden yüksek?"

"Açelya maaş işlerine ben bakmıyorum biliyorsun ki? Neden ne oldu?"

"Çok fazla geldi yani."

"Senin departmanında çalışanların maaşı hep aynı. Bir kuruş fazlalık yok ama ekstra bir iş yaptıysa tabii ki ödülsüz bırakılmaz."

"Anladım, sadece şaşırdım işte. Gerçi senin ufacık bir hediyen benim maaşıma denk geliyor ama." Gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Hediye mi istiyorsun?"

"Hayır tabii ki, bunu nereden çıkardın. Sadece çok yüce gönüllü olduğunu düşünüyordum."

"Daha yüce gönlümü görmedin bile. Seninle konuşmayı çok isterim ama halletmem gereken işler var. Sen ne yapacaksın?"

"Damla ve kuzeniyle alışverişe çıkacaktık."

"Ben paramı düşünmeden harcayabilirim ama sen harcayamazsın. Tutumlu ol Açelya."

"Sağ ol, Derya sanki benim ailemin gönderdiği o tutarla beş senedir yaşamamışım gibi konuşuyorsun."

"İstediğin bir şey varsa ben alırım. Sen parana dokunma." Derin bir nefes aldım. İçimde küçük bir öfke bulutu oluşmaya başlamıştı.

"Sınırlarını zorlama Derya Bey. Kolay gelsin," dedim ve bilerek yüzüne kapadım. Sırf beni sinir etmek için söylediğini de adım gibi biliyordum. Telefonu kapattıktan sonra kendi kendine güldüğünü de...

Damla'nın kuzeni bir oyunculuk ajansına kayıtlıydı ve küçük de olsa bir reklam filminden teklif almıştı. Bu yüzden ikisi de çok mutluydu ve Damla onu almak için ajansta bekliyordu. Ben de oraya gidecektim ve onunla orada buluşacaktım. Açıkçası Yaren'in bir reklam filminde oynaması fikri beni bile heyecanlandırıyordu. Kim bilir belki bir gün onu dizilerde de görebilirdik.

Bu yüzden ajansa yakın bir bankamatiğin önünde inmiştim taksiden. Yürümeyi seviyordum ve çok uzak değilse de taksiler ilk tercihim değildi. Ajansın afili ama küçük olan tabelasına bakarken estetikten anladıklarını düşündüm. İkinci kattaydı ve ben merdivenleri tercih ettim. Bu sayede güzel bir egzersiz oluyordu.

Damla girişte bulunan koltuklardan birinde dergi karıştırıyordu. Ayrıca sıkılgan bir ifadeyle dergiye bakıyordu. Tam zamanında gelmiştim sanırım.

"Damla..." dedim ve hemen başını kaldırdı. Doğru tahmin etmiştim.

"Ah Açelya iyi ki geldin. Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim ve sıkıntıdan patladım."

"Görebiliyorum canım," deyip yanına oturdum.

"Eeee neler alacağız?"

"Bilmem ki, Derya şimdiden tembih koydu. Paranı harcama dedi." Damla eğlenir bir tonda gülümsedi.

"Ona da bu yakışır zaten. Kız, Mac'e de uğrarız değil mi?"

"Tabii ki uğrayacağız deli misin!" dedim. İki kozmetik tutkunu bir araya gelince gözümüz biraz dönüyor-

du. Ben de yandan göz attığı dergiye bakarken koridora bir parfüm yayıldı. Bu koku tanıdık geliyordu. Yüzümü kaldırdım ve karşıdan gelen kadına baktım. Nalan'ın burada ne işi vardı. Ânında ayağa kalktım ve önüne geçtim.

"Ah Açelya nasılsın?" Şaşkınlıkla suratına baktım. Arkadaşça davranışı çok garipti.

"Senin burada ne işin var?" Biraz sert oldu ama kadını sevmiyordum işte.

"Tabii bana kızgınsın anlayabiliyorum ben de kızgın olurdum." O anda Yaren koridordan yürüyüp bize yaklaştı ve Nalan ile bana baktı.

"Siz tanışıyor musunuz?"

"Evet, Nalan da bizim işlerle uğraşıyor," dedim ve Nalan gülmeye başladı. Çok sinir bozucuydu. Yaren ise sanki düzeltmek ister gibi araya girdi.

"Açelya bir yanlış anlaşılma olmasın. Sanem burada bir oyuncu." Sanem mi? Oyuncu...

"Nasıl yani?" Kalbim merakla hızla çarpıyordu.

"Derya Bey beni oyuncu olarak tuttu. Rolüm ise sevgilisini kıskandıran araya giren bir kız modeliydi." O an kafamdan aşağıya kaynar sular döküldü. Hem sıcak hem de buz kesmiş hissediyordum. Bu nasıl bir çelişkiydi böyle? Derya beni kandırmıştı. Başka bir kızı kullanıp onu istememi istemişti. Kıskançlığımı bana karşı kullanmıştı.

"Çok şanslısın. Seni biraz kızdırdım ama haberlerden takip ediyorum. Aranız çok iyi ve çok sevindim. Görüşmek üzere." Gülümsedi ve ben kalakalırken oradan uzaklaştı.

"Açelya iyi misin?" Damla suratıma endişeyle bakarken ellerim titriyordu. Derya beni kıskandırmak için bir kadın tutmuştu. Benimle oyun oynamıştı. Bana kötü davranmış ve beni değiştirmeye çalışmıştı. Daha uysal olmamı bekliyordu, daha doğrusu istiyordu. Beni aptal

yerine koymuştu. Derin bir nefes aldım. Alışveriş falan yoktu. Ona öğrendiğimi göstermeliydim.

KAKTÜS TEAM

31

Hızlıca mesaj atıp nerede olduğunu öğrendim. Kızlar ise bana endişeli gözlerle bakmaya devam ediyorlardı.

"Açelya sakin ol, bak yine hata yapacaksın."

"Damla görmüyor musun? Beni kıskandırmak için buradan oyuncu kiralamış."

"Kötü görünüyor olabilir ama bir nedeni de vardır mutlaka."

"Çünkü beni değiştirmek istiyordu. Kendi değişti mi? Bir iki romantik hediyeye değişmek denir mi? Gitmeliyim."

"Nereye?"

"Konuşacağım onunla."

"Açelya!" Dinleyemiyordum. İçimde büyük bir öfke ateşi yanıyordu. Öyle ki beynimi de yakıp düşünmemi engelliyordu. Merdivenlerden indikten sonra dışarıya çıktım ve şansıma bir taksi denk geldi. Otelde bir iş toplantısı vardı. Bu yüzden halletmem gereken işlerim var demişti telefonda. Toplantısı gece bitse bile yine de bekleyecektim. Kalbim bunu kaldırmak istemiyordu. Aşırı sevgisi mi buna neden olmuştu? Nereden bilecektim başka bir zaman aynısını yapmayacağını...

O kadar dalgındım ki geldiğimizi bile fark etmedim. Taksiciye ücreti ödeyip indim. Otelin kapısını iterken lobide onu biriyle sohbet ederken buldum. Bu bir çalışandı. Hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Hiç düşünmeden kolundan çektim. Kendini korumak için direnç gösterse de beni görünce o direnci indirmişti.

"Açelya..." dedi bana şaşkınlıkla bakarak. Yüzümde

sinirli, üzgün, aldatılma karışımı bir ifade vardı. Bu şaşkınlığından yararlanıp ona sert bir tokat attım. Çok sertti ve yüzü savruldu. Herkesin bize baktığını görebiliyordum ama umurumda değildi. Yavaşça yüzünü çevirdi. Yanağındaki kırmızılığın yayılmasından biraz suçluluk hissetsem de öfkemi dindirmek için yeterli olmayacaktı.

"Beni kandırdın!" dedim bağırarak.

"O kadar gururlusun ki, kendinden ödün vermiyorsun bir iki hediye ile sakın ben de değiştim demeye kalkma. Onun yerine beni değiştirmek istedin. Gittin beni kıskandırmak için bir kadın tuttun! Tebrik ediyorum işe de yaradı. Beni kazandın. Peki, ben öğrendiğimde ne düşüneceğimi hiç düşündün mü? Tabii ki hayır, o kadar bencildin ki... Cümlemi bitiremedim, bir damla yaş yanağımdan süzüldü ve boğazım düğümlendi.

"Beni umursamadın..." sesim fısıltı ile de olsa çıkmıştı. Gözümden akan yaşları sertçe silmeye çalıştım. O ise beni izliyordu. Kaskatı durup sadece beni izliyordu. Sonunda konuşmayı başardı.

"Hepsi bu kadar mı? Kızdığın nokta seni kıskandırmam mı?"

"Sen hükmetmenin beden bulmuş halisin. İki otoriter birlikte çok fazla..."

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum." Gölgelemeye çalışıyordu üzüntüsünü. Öfkeli görünmeyi deniyordu ama açık veriyordu. Hızlı bir nefes aldı.

"O halde fazlalıklarımızdan kurtulalım." Tek kelime etmeden hızlı adımlarla çıkışa doğru yönelmeye başladı. Arkasından sadece bakmakla yetindim. Herkes bana bakarken öylece duruyordum. Sadece bir kavga diye düşünüyordum, yarın her şey eski haline dönecekti. O da ne hissettiğimi düşününce anlayacaktı. Ona tokat attığım için kızmıştı sadece. Başka bir şey yoktu. İçimden telkin versem de sanki her şey daha da kötü olacakmış gibi hissediyordum. Sonsuza kadar burada dikilip kala-

mazdım. Kendime gelmem gerekiyordu. Bolca düşünmeye ihtiyacım vardı.

Nefes aldım ve kendimi yürümeye zorladım. Hafifçe yağmur çiseliyordu dışarıda. Yurda kadar yürümeyi düşünüyordum. Kafam boşalacak, düşünmem kolaylaşacaktı.

Yürüdüm, yürüdüm ama değişen bir şey yoktu. Kafam hâlâ uğulduyordu. Yurda girdiğimde ıslanmış olduğum fark etmemiştim bile. Odaya girdiğimde ise Damla'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Ah Açelya ben sana demiştim!" Ağladığımı da fark etmemiştim.

"Her şey iyi olacak," diye fısıldadım. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama inanmak da istiyordum. Sonuçta kavgalar edilirdi değil mi? Sadece sözlerimiz ağır olmuştu. Şu an Pollyannacılık yapıyordum.

Yine kaybolmuştu ortadan. Ona hiçbir şekilde ulaşamıyordum. Telefonlarıma cevap vermiyordu, mesajlarıma da öyle. Hep uzak bir yerlerdeydi. Onu evinde de yakalayamamıştım. Resmen yok olmuştu. Bunun anlamı ise çok ağırdı. Onun gözünde yok olmuştum. Ben sadece hesap sormak istemiştim ama ters tepmişti.

Önümde duran dosyaya dalıp gitmişken duyduğum sesle ağzıma dayadığım kalemi düşürdüm. Damla mesaj atmıştı.

"Geldi KOŞŞŞŞŞ!" yazıyordu. Bir an heyecanlandım ve ne yapacağımı bilemedim. Sakin olmam gerekiyordu. Ona o an ne hissettiğimi anlatmak ve öfkeyle söylediğim yanlış cümlelerin bir hata olduğunu söylemek istiyordum. Kafamda kurduğum plan buydu. Hızlıca sandalyemden kalktım ve hızlı adımlarla odasına doğru yürümeye başladım. Tam zamanında ulaşmıştım çünkü

asansörün kapıları açılmıştı ve bir haftalık özlemim tavan yapmıştı.

Ayaklarım durdu ve daha fazla gidemedi. Beni gördüğünde birkaç saniye baktı ve bakışlarını geri çekti. Sanki orada değilmişim gibi davranarak odasına girdi. Burada durup ne halt ediyordum sanki. Odaya girmem gerekiyordu. Sekreterine aldırış etmeden kapıya vurdum ve kolu çevirdim ama açılmadı. Tekrar denedim ve ittirdim yine sonuç alamadım. Kilitlemişti, biliyordu çünkü odaya dalacağımı. Cesaretli olmam lazımdı.

"Aç kapıyı Derya!" diye bağırdım ve orada bulunan personel bana ağzı bir karış açık bakarken kapıyı yumrukladım.

"Yemin ederim bir yolunu bulup açarım bu kapıyı." Tekrar yumrukladım. Bir daha, bir daha derken elimin acısını hissedemiyordum bile. O kadar kararlıydım ki bir şekilde bu kapıyı açtıracaktım. Ellerimden sonra dizlerimle bir iki darbe daha vurdum. Yine bir şey yapmıyordu.

"Seni korkak adi!" dedim ve sekreterin masasında olan tuğla gibi kitabı aldım. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bu sefer kitapla vurdum kapıya. Sert vurmaya çalışıyordum. O kapı açılacaktı! Kitabın haşatı çıktı ama hâlâ kapıyı açmadı. O inatçıysa ben de inatçıydım.

Belki yarım saat bile geçmiş olabilirdi. Saçım başım dağılmış çorabım yırtılmıştı ama sonuç yoktu. Herkes kriz falan geçirdiğimi düşünüyordu. Müdahale etmek istemişlerdi ama onlara da karşı çıkmıştım. Ellerim, dizlerim, ayaklarım ağrıyordu. Her geçen saniye aleyhime işleyip beni umutsuzluğa sevk ediyordu. Ağlamak istemiyordum hele ki çaresizlikten asla... Vücudum bana ihanet ediyordu.

"Açsana kahrolası göt herif!" dedim ve yere yığıldım. Gücüm tükeniyordu.

"Aç şunu..." dedim ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Açelya..." Adım insanların ağzında fısıltı ile dolaşıyordu ama pek anlam veremiyordum. Gözyaşlarımın arasında kaybolmuş gibiydim. Etrafı algılayamıyordum. Bir ses duydum sonra. Kilidin yerinden kıpırdaması... Kapı açıldı ve bana bakmak için yere eğildi. Gözyaşlarım kapladığı için bulanık görüyordum.

"Açelya ne yaptın sen kendine böyle?" Şaşkındı, ellerimi kaldırıp inceliyordu. Ben incelemesini değil bana sarılmasını istiyordum. Son kalan gücümle ona bir hamle yaptım ve sarılmaya çalıştım. Sadece her şey geçecek demesi yeterliydi canlanmam için.

"Beni bırakma." Kollarımı boynuna dolamayı başardım. Sıcaklık, parfüm kokusu, güven, mutluluk hepsi bir aradaydı. Ne yazık ki bu yarım kaldı. Ellerimi uzaklaştırdı ve beni ayağa kaldırdı.

"Bugün sana izin veriyorum," dedi yüzüme bakarak. Oldukça ciddi ve soğuktu.

"İzne ihtiyacım yok, sana ihtiyacım var."

"Bayanı alın lütfen." Ne? Ne diyordu böyle? Bir anda kendimi güvenliğin kollarında buldum. "Bunu asla unutma..." Son sesimle bağırdım ve güvenliğin kollarından kurtuldum.

"Bırakın! İyiyim..." Bu kadar olan olaydan ve reddedilişimden sonra nasıl burada çalışacaktım. Gururum buna yeter miydi? O kadar güçlü müydüm? Kendimi toplayıp düşünmem gerekiyordu. Yürüyünce dizlerimin acısını hissettim. Hepsi boşa gitmişti maalesef.

Kendimi lavaboya attım. Saçım dağılmış rimelim akmıştı. Çorabım zaten yırtıktı. En iyisi çıkarmaktı. Yüzüme defalarca su çarptım. Kendime gelmem gerekiyordu. Saçımı tekrardan topladım. Yüzümdeki rimel kalıntılarını sildim. Dizimdeki kanayan yerler de buna dâhildi. Hazırdım ve tekrardan deneyecektim.

Odasının önüne geldim. Sekreteri bana acıyarak bakıyordu.

"Az önce çıktı," dedi. Dışarıda konuşmak daha kolay olabilirdi. Hemen asansöre koştum. Dizlerim cidden fenaydı. Şansım yaver giderse onu yakalayabilirdim. Asansör gelince hemen içeriye girdim. Katlar bir bir azalırken içimden dualar ediyordum. Sonunda asansör durdu ve indim. Oradaydı; biriyle konuşuyor, oldukça gergin görünüyordu. Dış kapıya yönelince hızlı adımlarla onu takip ettim. Dışarıya çıkınca ardından da ben çıktım.

"Derya..." Asabi bir ifadeyle bana döndü.

"Ne var?" dedi sert bir tonda. Kızmıştı.

"Neden beni görmezden geliyorsun?"

"Fazlalıklardan kurtuluyorum. Hatırladın mı?"

"Çok öfkeliydim, ne söylediğimi bilmiyordum. "

"Bence gayet de sakindin söylerken."

"Yapma lütfen." Birden ortalık karıştı. Korumalar, ben onları daha önce görmemiştim. Ses patlarken çok yakından geldiğini hissetmiştim. Sadece bir nefes alım süresinde Derya kolumdan çekti ve beni arkasına aldı. Ses tekrar havada yankılandı ve Derya'nın arkaya doğru sendelediğini gördüm. Ne olduğunu anlayamıyordum. Derya yıkıldı ve dizlerinin üstüne düştü.

Karmaşık birçok ses vardı.

"Plakayı aldın mı? Ambulans çağırın!"

Derya'nın başı kucağıma düşerken karnında oluşan kocaman kırmızı lekeyi görmemle gerçekliği kavramam bir oldu. Vurulmuştu.

"Derya..." Bağırdım ama gözleri kaydı ve sonra da kapandı. Sarstım ama uyanmıyordu. Sürekli ismini sayıklıyordum. Şoka girmiş gibiydim. Ona bir şey olmazdı, olamazdı çünkü o gücün sembolüydü. Akan kan ise bunun olmadığını kanıtlıyordu. Belki de o ölüyordu.

"Hayır, hayır uyan!" diye bağırdım ve başını okşamaya başladım.

"Derya beni duyuyor musun?" Hiçbir kıpırtı yoktu. Gözüm tekrar yaraya kaydı ve midemin bulandığını hissettim. Etraf kararmaya başladı ve her şey simsiyah bir perdeye dönüştü.

Gözlerimi açtığımda bir hastanedeydim.

"Uyandın mı?" Bir çocuk üzerime eğilmiş bana bakıyordu.

"Neden bayıldığın hakkında bir fikrin var mı?" Anlayamıyordum. Ellerimi hareket ettirince kurumuş kanı hissettim. Tekrar midem bulanmaya başladı. Öğürmek istedim ve elimi ağzıma götürdüm.

"Kana dayanamıyorum."

"Sakin ol bakalım bu psikolojik bir şey." Birden kanı falan unuttum. Derya... Elimdeki Derya'nın kanıydı.

"Derya..." dedim ve doğrulmaya çalıştım.

"İyi olacak, operasyona alındı."

"Beni ona götürür müsün?" Bu çocuk bir yerden tanıdık geliyordu ama çıkaramamıştım.

"İyi hissediyor musun?"

"İyiyim," dedim ve göstermek adına ayağa kalktım. Birden belimde bir sargının varlığını hissettim. Elim oraya giderken çocuk açıklamaya başladı.

"İlk kurşun seni sıyırmış." Ben hiç hissetmemiştim. Sadece yakından geçen sesi duymuştum.

"Hissetmedim." Birlikte yürümeye başladık. Çok korkuyordum.

"Gerçekten iyi olacak mı? Çok kanıyordu."

"Karın boşluğuna gelmiş biraz kan kaybetmiş ama toparlayacak. Birazdan da çıkar zaten." Ameliyathanenin önünde tanıdık gözler vardı.

"O iyi mi Murat?" dedi direkt Deniz bana bakarak.

"Sıyırmış ama sıyrıktan değil kan tutuyormuş. Ondan bayılmış."

"Derya iyi olacak mı?" dedim ağlamaklı bir sesle. Kolumdan tuttu nazikçe ve beni oturttu.

"İyi olacak korkma."

"Sakın annemlere bir şey söylemeyin," dedi Deniz korumalara bakarak.

"Neden böyle bir şey yapsınlar?"

"Şu ihaleyi biliyorsundur sanırım. Uzun süredir abim tehdit ediliyordu."

"Asıl hedef sizdiniz hanımefendi."

"Ben mi?"

"Neredeyse iki haftadır sizi izliyoruz." Ben hiç fark etmemiştim. Birden o an aklıma geldi. İlk sesten sonra beni arkasına çekmişti. O sırada da kurşun onu yaralamış olmalıydı. Beni korumak için yapmıştı.

"Açık bir şekilde onu senin gözlerinin önünde öldüreceğiz diye tehdit etmişler Derya Bey'i." İçimde garip bir umut filizlendi. Derya beni korumak için ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden görmezden geliyordu.

"Ama neden suç duyurusunda bulunmadınız? Devlet daha iyi bir ekiple koruyabilirdi. Peşlerine düşebilirdi."

"Suç duyurusu yapıldı hatta şüpheliler gözaltına da alındı ama bir şey çıkmadı. Prosedürü sen daha iyi bilirsin." Deniz haklıydı, biliyordum ama diyecek bir şey bulamıyordum. Delil yoksa bu mümkün olabilirdi. Kapı açıldı sonra bir doktor çıktı içeriden.

"Hocam nasıl geçti operasyon?" İsminin Murat olduğunu öğrendiğim çocuk doktora hemen sormuştu.

"Çıkardık kurşunları, birkaç güne kendini toplamaya başlar. Geçmiş olsun." Rahat bir nefes aldım.

32

Derya odaya getirilmişti. Anestezinin etkisinin geçmesini bekliyorduk. Daha uyanmamıştı. Onunla yüzleşmekten korkmaya başlamıştım çünkü bilmediğim detaylar yüzünden onu yanlış yargılamıştım. Deniz odadan çıkarken bana çekingen bir bakış attı.

"Ne oldu?"

"Uyandı ama seni görmek istemiyor Açelya." Omuzlarım düştü. Neden? Sadece beni korumak için benden kaçıyordu. Öyle düşünmüştüm yeni öğrendiğim detaylarla. Ani hücum eden enerjiyle ayağa kalktım.

"Açelya lütfen onu yorma."

"Tamam, zaten ona zarar verecek halim yok." Düşüncelerim allak bullaktı. Hâlâ olayın gerçekliğini kavrayamamıştım. Kapıyı açarken çok korkuyordum. O da düşünceliydi ve yatakta yatmak ona hiç yakışmıyordu. Yavaşça yanına yaklaştım ve gözleri beni buldu. Bir şey anlamak imkânsızdı.

"Nasıl hissediyorsun?" dedim ve elini tutmak istedim ama hızlı bir şekilde çekti elini. Böyle davranmasına dayanamıyordum.

"Neden böyle yapıyorsun?" Gözümden bir damla yaş düştü.

"Lütfen git," dedi sadece. Yorgun ve uyuşuk görünüyordu. Üzerine gitmek istemedim. Gözyaşlarımı elimin tersi ile sildim. Eğildim ve yanağına öpücük kondurdum. Ne kadar istemese de görmezden geldim. Gözlerinin içine baktım ve duymak istediği sözcükleri söyledim.

"Seni seviyorum." Bana bakmadı bile. Daha fazla

kendimi içeride tutamadım ve dışarıya çıktım. Artık yaşlarımı durdurmaya da çalışmıyordum. İki elimle yüzümü kapattım ve olduğum yere çöktüm.

"Açelya iyi misin?" Deniz kollarımdan tutup kaldırmaya çalışırken Nur'u gördüm. Çok endişeli görünüyordu ve bana aldırış etmeden içeriye girdi.

"İstediği oldu. Lütfen annene söyler misin?" dedim ve aldığım destekle doğruldum. Daha fazla burada kalamazdım.

"Açelya bekle, henüz iyi değilsin."

"Kendim giderim," dedim ve aldırış da etmedim. Kanlı bir gömlek, belimdeki yırtılan sıyrık izi saçım başım dağılmış bir şekilde öylece yürüdüm. Tanıdık bir ses duydum sonra. Damla buraydı.

"Açelya..." dedi ve ona sarıldım. Çok kötüydüm bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

"Buradan gidelim."

Kendime gelemedim yataktan da çıkmak istemiyordum. Derya beni reddediyordu. Belki de ilaçların etkisinden dolayıydı bu. Tüm gece ölü gibi uyuduktan sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Ayrıca sıyrık izi de acıyordu.

Üzerimi değiştirip saçlarımı taradım. Tekrar konuşmayı deneyecektim sonuçta bugün daha iyi olacaktı, bunu biliyordum. Taksiyle hastaneye gittim ve hemen servise çıktım. Dışarıda kimse yoktu. Kapıyı çaldım ve içeriye girdim. Yanında Deniz vardı. Bugün daha iyi görünüyordu.

"Açelya iyi ki geldin dünden beri Murat başımın etini yiyor. Pansuman yapılması gerekiyor yarana."

"Tamam, çıkışta giderim. Bizi yalnız bırakır mısın?" Başını salladı kısaca ve dışarıya çıktı. Derya bana bakarken yine soğuk olduğunu gördüm.

"Neden peşimi bırakmıyorsun?" dedi sertçe.

"Çünkü seni seviyorum. Sen nasıl benim peşimi bırakmadıysan ben de seni bırakmayacağım."

"Öyle mi? Duyduğun sözcüklerden sonra bunu nasıl yapacaksın merak ediyorum çünkü seni istemiyorum. Beni çok güzel kullandın Açelya. Sen beni Derya olduğum için değil etrafa yaydığım diğer özelliklerim için seviyorsun. Sırf toplumda daha üst düzeydeyim diye korkulan biri olduğum için istiyorsun çünkü otomatikman sen de yükseliyorsun. Sırf o kadınsı egon yüzünden beni boş hayallere inandırdın. Tebrik ederim gayet de başarılıydın ama artık uyandım. Bir daha da asla yüzünü görmek istemiyorum. Seni başka bir yere aldırttım artık orada çalışacaksın. Benimle alakalı tek bir bağın bile kalmayacak. Şimdi defol." Duyduklarım karşısında inanamadım. Bu cümleleri gerçekten o mu söylüyordu?

"İnanmıyorum, bunu yaptığına inanamıyorum. "

"Ne yapacaksın beni yine pişman mı edeceksin?" O kadar güçsüz hissediyordum ki kendimi bu güçsüzlüğüm dışarıya da yansıyordu. Kendimi tutmadım ne hissediyorsam birebir yaşıyordum.

"Hayır," dedim hıçkırarak.

"Sen kararını vermişsin. Sadece... Buna nasıl inandın veya düşündün bilmiyorum ama söylediğin çok iyi oldu. Keşke söylediklerin doğru olsaydı bu kadar acı çekmezdim. Haklı, söylemeye hakkı var derdim ama... İstediğin gibi beni bir daha görmeyeceksin." Sert bir şekilde karşıya bakıyordu ve yüzünde ufacık da olsa duygu yoktu.

"Ayrıca söylediğin gibi olsaydı daha okula geldiğin ilk anda senin gözüne girmek isterdim. Ben kaçtıkça kovalayan sendin çünkü senin kim olduğunu ne kadar güçlü olduğunu biliyordum." Arkamı döndüm ve son kez bakmak istedi kalbim ama yapmadım. Yapmayacaktım. Kararlı bir şekilde dışarıya çıktım.

"Açelya..." Deniz'le de konuşmak istemiyordum. Sadece elimi kaldırdım ve onu durdurdum. Derya ve Açelya diye bir şey olmayacaktı. Artık son sayfasını yazıyordum ve kapak kapanınca geriye acı dolu bir pişmanlık ve geçmiş kalacaktı.

Hiçbir şey görmek istemiyordum; gazete, televizyon, dergi... Hepsi bana onu hatırlatıyordu. Tahmin etmesi zordu ama bitmişti. Artık beni istemiyordu. Bir haftadır tek yaptığım şey yatağın içinde durup düşünmekti. Annem defalarca benimle konuşmak istese de detayları anlatmak istemiyordum. O kadar korkmuştum ki! O ne yapmıştı peki? Uyanır uyanmaz beni reddetmişti. Bunu asla beklemiyordum. Her şey düzelecekti. Tamam, belki biraz abartmış olabilirdim ama yine de böyle bir tepkiyi hak etmemiştim. Canımı en çok yakan ise hemen avuntuyu başka bir kadının kollarında aramasıydı. Ben o son ay canımı dişime takarak ders çalışmıştım. Onun ayarladığı o işe de gitmeyecektim. En iyisi kariyer olarak hâkim olmaktı benim için...

Açıkçası o kadını tanımıyordum. Sadece düşündüğüm tek şey, o kızı bulanın Nur oluşuydu. Bundan çok emindim. O yüzden ondan nefret ediyordum. Sanki fırsat kolluyordu. Nitekim en büyük suç Derya'ya aitti. Çok acı veriyordu. Onu başkasıyla hayal etmek kalbimi sızlatıyordu. Neredeydi o cesaretim? İnatçılığım... O koyduğu tavır sanki tüm bu özelliklerimi ikinci bir deri gibi üzerimden atmıştı. Belki de sadece tutunacak bir dalımın olmayışıydı. En ufak bir umudum yoktu ki

ona karşı çıkmak için. O kararını vermişti çoktan. Bu sefer oyuncular değil de gerçek bir sevgili bulmuştu. Allah'ım onun gazetelerde boy boy fotoğrafını gördüğümde nasıl dayanacaktım? O kadını benim kadar sevecek miydi? Ona da dişi aslanım diyecek miydi? O kadından olsa olsa kıytırık bir fare olabilirdi. Aslında tam bir kukla gibiydi. Derya ona ne isterse yaptırabilecekti. Peki ya sonra? Mutsuz olacaktı. Bunu biliyordum ama iş işten geçecekti çünkü kalbimi çok kırmıştı. Kendimi de kandırıyor olabilirdim şu noktada. Sonuçta reddedilmiştim. O kocaman gururum büyük bir yara alıp karaya oturmuştu. Yapabileceğim bir şey yoktu. Pes ettim ve evime döndüm.

Hava çok sıcak olsa da o pike her daim üzerimdeydi. Sanki benim kalkanım olmuştu. Telefonuma gelen mesaj sesi bir an beni heyecanlandırdı. Belki de çok pişman olmuştu ve utandığı için telefon edemiyordu. Bunun için de mesajı kullanıyordu. Ellerim titrerken, mesajın Damla'dan geldiğini görmemle kocaman bir hayal kırıklığı hissettim. Sınav sonuçları açıklanmıştı. Bakmak dahi istemiyordum. Kararlı olan, inatçı olan ben bir aşk uğruna ne hale gelmiştim. Ne yapıyordum veya ne yapmalıydım, bilmiyordum. Gün gelecekti gazetede boy boy düğün resimleri olacaktı. İşte o zaman nasıl dayanacaktım? Onu sonsuza kadar kaybetmiş olduğum kanıtlanacaktı. Asıl anlamadığım şey söylediği o korkunç ithamlara rağmen onu affedişimdi. Neden affediyordum da öfke duymuyordum. Ona karşı kin beslemiş olmam ve nefretin her türlüsünü hissetmem gerekti ama yapamıyordum.

Elime telefonumu aldım ve sonuç açıklama sistemine

girdim. Ne bir heyecan vardı ne de bir istek. Sayfa açıldı ve bilgilerimi girdim. Açılan sayfada netlerim yazıyordu. Yüksek bir puan almıştım. Bu atanmak için yeterliydi hatta üzerindeydi. Sevinemiyordum bile, yapmak istediğim meslek bu değildi ama yapabilecek başka bir sonuç da elimde yoktu. Onu göreceğimi bilerek o sektörde çalışamazdım. Sayfayı kapattım.

Annem bu halime çok kızıyordu. Eski neşeli Açelya yoktu çünkü. Ona tüm olanları açıklamak çok zor olmuştu. Odamın kapısı açıldı ve annem yine umutlu gözlerle bana baktı.

"Hadi kızım çık artık o yataktan. Arkadaşlarınla vakit geçirebilirsin." Elini uzattı bana. Onu üzmeye hakkım yoktu. Depresyondan da kurtulmam lazımdı. Hayatım böyle gidemezdi. Annemin uzattığı elini tuttum ve doğruldum. Zor da olsa ayaklarımı aşağıya sarkıttım. Doğru ya o kız arkadaşıyla gezip tozuyordu ve hiçbir şekilde mutsuz görünmüyordu. Ben de hayatıma devam etmeliydim.

Annemle birlikte salona gittik. Telefonum çalmaya başlayınca irkildim. Damla arıyordu.

"Kızım neden söylemiyorsun sonucunu?"

"92 almışım."

"92 mi almışsın! Vay canına Açelya bu harika resmen garanti oldu. Benim de 85. Hadi bunu kutlayalım bir yerlere gidelim."

"Canım iste..."

"Kapat çeneni! Bir erkek için düştüğün durumlara bak. Kendine gel, sen Açelya'sın. Asla yılmazsın ve hayatına devam edersin. O kişi Derya olsa bile. Anladın mı beni?"

"Tamam..." demekle yetindim.

"O zaman hazırlan, bir saate oradayım." Damla ile aynı şehirde olduğum için mutluydum. Belki de birbirimizi çeken şey buydu.

"Sınavı kazandın mı?" Başımı salladım sadece. Annem kocaman bir şekilde sarıldı bana. Beklenmedik bu ilgiyle yüzümde acı bir gülümseme oluşmuştu.

"Beni her zaman gururlandırdın Açelya. Ayrıca ne yapacaksın kocayı falan sen, hayatını yaşa. Her zaman özgür bir kız oldun." Bu söylemiyle daha da gülümsedim. Bu özgür ruhum annemden geliyordu. Zamanında o da babamı çok delirtmişti. Aynı Derya ve ben gibiydiler. Yutkundum, kabullenmesi o kadar zordu ki...

"Damla beni böyle görürse saçlarımı yolar."

"Aferin böyle ol. Bu da geçecek, sadece zaman." Yanağıma bir öpücük kondurdu. Böyle anlayışlı bir annem olduğu için şanslıydım. Odama gidip üzerime basit bir kot ve tişört geçirdim. Saçımı toplamak için tarağımı ararken bakışlarım elime takıldı. Bana taktığı yüzüğü çıkarmamıştım. Her elimin gidişinde bir şey beni durduruyordu. *"Bu yüzüğe her baktığında seni asla bırakmayacağımı hatırla,"* demişti. Bırakmıştı işte... En ufak üzüntü bile duymadan bırakmıştı hem de. Parmaklarım yine çıkarmak için gitti ama yine duraksadım. Yüzüğü parmağıma geçirdiği günü hatırladım. Ne kadar da mutluydum.

Saçımı basitçe topladım. Milletin ne düşündüğü umurumda değildi. Hızlıca mesaj yazdım. Erken gelebileceğini, hazır olduğumu söyledim. İstediğim olmuş erken gelmişti.

"Berbat göründüğünü biliyor musun?" Sahil şeridi boyunca yürürken uçsuz bucaksız denize bakmak iyi gelmişti. Hava çok sıcaktı. Köşede bulunan büfeden su almak istedim.

"Su alalım mı?" dedim ve birlikte büfeye doğru yürüdük. Suyu alırken gözüm bir dergiye takıldı. Derya... Ön sayfada o vardı. Direk dergiyi de aldım su ile birlik-

te. Damla dergiyi görünce elimden almak için bir hamle yaptı.

"Açelya lütfen yapma..." dedi ama dinlemedim ve hızlıca boş olan banka doğru yürüdüm. Oturduğumda derginin naylonunu yırtıp direk Derya'nın olduğu sayfayı açtım.

Ünlü İşadamı Sonunda Muradına Eriyor. Derya Hazinedar nişanlısı Alara Saraç ile birlikte alışveriş yaparken görüldü. İkilinin bu tatlı dakikaları objektifimize böyle yansıdı. Biz de dergi olarak onun dosyasını yapmayı istedik. İşte Derya Hazinedar'ın eski aşkları.

Benimle olan bir fotoğrafı da vardı.

Açelya Yılmaz, Derya Hazinedar ile tutkulu ve dinamik bir aşk yaşadı. Öyle ki onunla evleneceğine kesin gözle bakılıyordu çünkü ikiliye yakın kaynaklar karakterlerinin birbirine çok benzediğini söylüyorlardı. Ne yazık ki, o çirkin silahlı saldırıdan sonra ikilinin yolları ayrıldı. Derya Bey zamanında Açelya Hanım için birçok asla yapmam dediği şeyleri yaptığı, onun için iş anlaşması bile bozduğu gibi dedikodular da kulağımıza gelen bilgiler arasında.

Yeni çekilen fotoğraflara bakarken kıskançlık ve özlem birbirine karışmıştı. Derin bir acı içimde olan yangını körüklemişti. Ona gülümsüyor ve öpüyordu. Birçok fotoğraf vardı. Davetlerde çekilen fotoğraflar çoğunluğu oluşturuyordu. Son sayfada ise düğün davetiyesi vardı. İki hafta sonra... İki hafta sonra tamamen yok olacaktı artık. Dergiyi kapattım. Anneme söz vermiştim ağlamamak için ama kendimi tutamıyordum.

"Evleniyor..." Sesim fısıltı şeklinde çıkmıştı.

"O evleniyor Damla..." Artık sesim daha yüksek çıkıyordu. Elimi yüzüme kapattım ve görünmez olmayı hatta yaşamamayı bile diledim. Sokak ortasında herkes

bana bakarken hıçkırarak ağlamak bana göre değildi ama şu an o durumdaydım.

"Beni gerçekten istemiyor Damla," dedim hıçkırırken ve Damla bana sarıldı sıkıca.

"Geçecek Açelya... Her şey geçecek ve daha güzel olacak." İnandırıcı gelmiyordu. Ne var ki, yapabilecek bir şeyim yoktu. Düğününü basıp durun siz kardeşsiniz diyemezdim. Eski gücüm olsa belki yapabilirdim ama bir gram dahi yoktu. Kabullenmem gerekiyordu.

Orada birkaç saat daha oturduk. Hem acı hem de rahatlamayı aynı anda yaşıyordum. Biraz sakinleşince düşünmeye başlamıştım. Birden Damla ayağa kalktı.

"Açelya, bu sen misin gerçekten?" Üzerime eğilen üzgün surata bakıyordum. Nazenin'in burada ne işi vardı? Hayal falan görüyor olmalıydım.

"Tahmin ettiğim gibi Naz, aynı abim gibi..." Sesi duyunca başımı kaldırdım. Deniz... Yalan söylüyordu, Derya gayet de mutluydu.

"Sizin ne işiniz var burada?" dedim ruhsuz bir sesle.

"Tatil için geldik ama güzel bir tesadüf oldu."

"Yoksa Derya bana acı çektirmek için bana davetiye mi vermenizi istedi." Yüzüne bakarken o Damla'ya bakıyordu. Bir şey düşünüyordu sanki.

"Aslında böyle bir şey istese bile yapmam ama aptal abimin seni bu duruma düşürmesi beni çok üzdü. Lütfen senden onun adına özür dilememe izin ver." Acı bir şekilde gülümsedim. Özür dilemek...

"Hadi bizimle gelin. Harika bir parti var. Havanız değişir." Parti mi? Gidecek halim mi vardı sanki?

"Deniz görmüyor musun iyi değilim. Bir enkazım neden hâlâ ısrarcısın?"

"Çünkü biraz da olsa iyi olmanı istiyorum."

"Açelya o haklı, hem sen istemiyorsan bile ben git-

mek istiyorum ve seni yalnız da bırakamam. Ayrıca kutlama yapmak için çıktık. Bu çok güzel bir fırsat.

"Ne kutluyorsunuz."

"Hâkimlik puanlarımızı. "

"Tebrik ederim," dedi Nazenin gülümseyerek.

"Hadi Açelya sadece benim için yapamaz mısın?"

"Tamam, tamam..." dedim ve ayağa kalktım. Onun hevesini kırmak istemiyordum. Sonuçta o her zaman yanımdaydı ve en iyi arkadaşımdı.

Parti bir oteldeydi. Asansörle çıkarken pek de umurumda değildi aslında. Sadece Damla için o neşeli havaya katlanacaktım. Bir köşede oturup güzel manzarayı inceleyebilirdim. Asansör durduğunda buranın normal bir kat olduğunu gördüm.

"Yanlış mı indik?" Deniz beklemediğim bir şey yaptı. Kolumdan çekiştirirken beni bir odaya doğru sürüklüyordu. Damla kart ile kapıyı açtı.

"Deniz ne yapıyorsun?" diye bağırırken çoktan beni açılan kapıdan içeriye itmişlerdi ve sonra kapı kapandı.

"Ne oluyor burada?" Derya beni görünce donakaldı. Aynı şekilde bende öyle.

"Ne yapacaksanız yapın! Savaşacak mısınız, sevişecek misiniz bilemem. Bu odadan tüm sorunlarınızı çözmüş olarak çıkacaksınız. Tüm kartlar bende abi asla düşünme. Telefonlarınızı da aldım. Yani mahsur kaldınız." Uzaklaşan adımları ve gülüş seslerini duymuştum. Beni çok güzel oyuna getirmişlerdi.

Bu odada artık ikimiz vardık. Ona bakamıyordum. Sadece tek düşündüğüm onun burada olmasıydı. Dergideki fotoğrafları hatırlayınca kendi gözlerimle görmek için başımı kaldırdım yavaşça. Yüzünü görünce en ufak

bir nefret bile hissetmiyordum. Zayıflamıştı, gergin ve yorgun görünüyordu. Mutlu da değildi. İki hafta sonra evlenecek birinin burada ne işi vardı ki? Hazırlıklar ile ilgilenmesi gerekmiyor muydu?

"Beni de oyuna getirdiler, üzgünüm..." dedim yavaşça.

"Gördüm... Çok güzel kapana kısıldık." Onunla konuşmak isteyip konuşamamak... Ne diyebilirdim ki? Adam iki hafta sonra evleniyordu. O çoktan seçimini yapmıştı. Eğer pişman olsaydı koskoca iki ay gibi bir sürede tekrar iletişime girebilirdi. Bu sessizlik beni öldürecekti.

"Davetiye güzel olmuş," dedim ve ona doğru yürüdüm. Çantamdan çıkardığım dergiyi ona uzattım. Alacağında ise birden aklıma bir şey geldi ve geri çektim. İkimizin olduğu o sayfayı yırttım ve dergiyi tekrar ona uzattım.

"Hatıra olarak saklamak istiyorum belki gelecekte gülüp geçeceğim bir anı olur. Zamanında ünlü biriyle çıktım diye hava atarım. Doğru ya bu yüzden beni terk ettin. Hep hava atma merakım yüzünden." Dergiyi hışımla yere doğru fırlattı.

"Bu arada iş için de teşekkür edemedim çünkü gitmedim. Seninle bir şekilde karşılaşacaktık. Acı çekmek istemedim. Ufacık bir fotoğraf bile ağlama krizi için birebir. Gerçeği ile yüzleşemezdim." Hiçbir şey demiyordu. Yüzüme de bakmıyordu.

"Senin burada olmaman gerekiyor."

"Allah aşkına Açelya kapat çeneni."

"Neden? Buraya konuşmak için kapatılmadık mı?"

"Konuşmanı istemiyorum... Bu sen değilsin. Bu kadar rahat karşılamazsın olayları..."

"İnsanlar değişebilir. Bunu sağlayan da sensin. Daha sakin olmamı öğrettin bana." Sinirliydi çok sinirliydi.

"Deniz seni öldüreceğim!" diye bağırdı.

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun? Biliyor musun bugün yine yeltendim yüzüğü çıkarmak için ama yapamadım." Gözleri elimi buldu hemen.

"İstersen geri de verebilirim çünkü pahalı bir yüzük."

"Beni deli ediyorsun."

"Her şey istediğin gibi oldu. Ben bir şey yapmadım ki!" Niye böyle masum bir kız gibi davranıyordum, bilmiyordum. Çok garipti ve yabancı bir histi.

"Yapıyorsun..." Sesi yumuşamıştı.

"Burada olmamam gerekiyordu ama gerçekten bilmiyordum, sadece..." Cümlemi bitiremedim çünkü hızlıca bana yaklaşıp beni öpmüştü. Sanki hayat öpücüğüydü bu. Ona karşılık verirken sımsıkı sarıldı kolları belime. İki aylık özlemin bir sonucuydu. Geri çekilen ben oldum çünkü nefes almak istiyordum.

"Lütfen eski haline dön. Ben sakin kızlardan nefret ediyorum." Başını başıma yasladı. Gözleri kapalıydı ve ilk defa onun ne kadar da acı çektiğini gördüm.

"Bana vurmanı veya başımda vazo parçalamanı bekliyorum hâlâ." Gülümsemek istedim ama bunun yerine gözyaşlarım devreye girmişti. Uyuşan aklım sanki uyanıyordu. Tekrardan düşünmeye başlıyordu. İlk başta düşündüğüm şey hemen yeni biriyle birlikte olup evlenmek istemesiydi.

"Senin için bu kadar basit miydim?" dedim ve hızla tokat attım ona. Hiç tepki vermedi. Cidden az önceki uysal kıza ne olmuştu?

"Söylesene!" dedim ve onu sarstım.

"İki hafta sonra evleniyorsun. Sana böyle mi davranıyor? Uysal... Unuttun mu ben seni egolarım yüzünden sevdim. Gerçek Derya'yı değil yanında barındırdığı gücü için istedim." Madem sert olmamı istiyordu, ben de olacaktım. Dergiyi aldığım gibi hızla yırtmaya başladım. Yakınımda duran sehpadaki vazoyu alıp duvara

fırlattım. Kırılan porselen duvara çarparken son çığlığını atmıştı.

"Nikâh şahidin olmamı ister misin?" Üzerine yürüdüm ve gömleğinin yakasından tuttum.

"Ben acı çekerken sen yanımda yoktun Derya. Başka kadınlarla birlikteydin. Kendi mezuniyetime bile gitmedim çünkü hem ağlıyordum hem de ders çalışıyordum. Neden hakkımda öyle düşündün? Keşke o kurşun beni vursaydı ve senden o cümleleri duymasaydım."

"Sakın..." dedi sadece.

"Neden beni geri çektin? Uyandığında benden nefret ediyordun." Gözlerinin içine baktım. Garip bir şekilde suçunu kabul ediyordu sanki. Bana hak veriyordu.

"Açelya..." dedi ve kollarımı yakasından uzaklaştırdı. Beni şaşırtarak sımsıkı sarıldı.

"Özür dilerim... Her şeyi mahvettim. Seni hâlâ çok severken o cümleleri söylemek benim için de çok zordu ama mantığım senin o şekilde davrandığından emindi. Sen o gün bana öyle davranınca egon yüzünden bu kadar kızdığını düşündüm."

"Ölümden döndük resmen ve senin düşündüğün bu muydu?" Geri çekildim ve bel hizamda duran sıyrık izini açığa çıkardım.

"Sen?" Şaşkındı.

"Kurşun sıyırmış ama ben fark etmedim bile çünkü önümde yığılıp kalmıştın Derya."

"Bilmiyordum Açelya senin de yaralandığını ben..."

"Sen o gün güvenlikle beni kendinden uzaklaştırdın. Hele ki sana orada deli gibi sevdiğimi itiraf ederken hiç umurunda değildi."

"Seninle olmamaya özen gösterdim çünkü çok ciddi tehditler aldım. Beni en çok yaralayanın sen olacağını biliyorlardı. Seni korumak istedim ama aynı zamanda sana çok kızgındım. Çalışanlarımın önünde bana tokat attın. İkimizin bir arada olmaması gerektiğini ima ettin."

"Sinirlenince ne kadar çirkef olduğumu bilmiyor musun sanki? Beni kıskandırmak için oyuncu tutmuşsun aferin dememi mi bekliyordun."

"İşe yaradı ama Açelya, sonunda sana ulaşmayı başardım. Çok iyi bir fikirdi."

"Fikir?"

"Bu fikri veren Levent'ti. İnadını ancak başka bir rakip görünce kıracağını, duygularını göstermeye başlayacağını söyledi ki haklı da çıktı. Bambaşka bir Açelya oldun. Şu an bile çok farklısın."

"Neden iki ay bekledin o zaman? Senin yanındaydım. Bir de başka bir kız ile..." İçimi çekerken gözyaşlarımı sildi.

"Düşündüğün gibi değil."

"Anlat o zaman." Elimi tuttu ve birlikte koltuğa oturduk.

"Alara çocukluk arkadaşım. Nişanlısı ile arası kötüleşti ve ayrıldılar ama onu çok seviyordu. Sana çok kızgındım ve acı çekmeni istedim. O bana böyle bir teklifle gelince kabul ettim. Dışarıda sanki çok mutluymuş gibi göründük ama öyle değildi. Sadece bir oyundu. Acı çekerken başka birine bağlanamazdım zaten."

"Acı çekmemi istediğin için yaptın."

"Çünkü ben de çok acı çekiyordum." Ellerimi yüzüme götürdüm ve kapattım. İnanılır gibi değildi.

"Derya sen bencil bir pisliksin. Sen bana öyle davrandığında yıkıldığımı görmedin mi? Neden ekstra bir işe giriştin?"

"Bilmiyorum... Bir şekilde gelip benden intikam alacağını düşündüm ama gelmedin. Ben de artık benden vazgeçtiğini düşündüm."

"Peki, o davetiye, düğün?"

"Hiçbir şey yok ortada. Zaten şu an iptal olduğu biliniyor çünkü Alara istediğini elde etti. Nişanlısı ile be-

raber." Aklım almıyordu. Bu kadar olayın gerçek olması ve çektiğim o acılar birbiri ile çelişiyordu.

"Tebrik ediyorum çünkü istediğini başardın. Sokak ortasında millet bana bakarken deli gibi ağladım bu fotoğrafları görünce. Güç diye bir şey kalmadı içimde. En ufak bir bilgi ile parçalara ayrıldı kalbim. Sınavı kazandığım halde sevinemedim hatta sonuca bile bakmak istemedim. Resmen kalbimi ele geçirdiğin gibi aklımı da ele geçirdin ve sonra durup dedin ki sen benim gücümü seviyorsun."

"O an çok mantıklı gelmişti, sana kırgındım. Telafisi için elimden ne gelirse yapacağım."

"Ben de o kızı annenin bulduğunu düşünmüştüm."

"Annem bana çok kızdı." Nur Hanım'ın günahını almıştım.

"Peki, bu kandırmacayı da mı sen ayarladın?"

"Hayır, haberim yoktu. Deniz beni çok zorladı, tatilin bana iyi geleceğini söyledi ama neden bu merkezi yerde durduğumuzu çözmüş değildim. Sana gelemedim çünkü yaptıklarımdan dolayı çok utanıyordum. Cesaret edemedim ve Deniz de bunu biliyordu." İtiraflar... Hem de Derya gibi her zaman güçlü duran birinin hatalarını ve zayıflıklarını kabul etmesi. Görüyordum ki, o da en az benim kadar kötüydü. Eğer enkazlarımızı kaldırıp yeni bir bina inşa edeceksek, bu ikimizin çabalarıyla olacaktı.

"Eğer bir daha bana öyle davranırsan yemin ederim herkesin içinde attığım tokadı mumla ararsın." Gülümsedi yavaşça.

"Emirleriniz karşısında boynum kıldan ince sultanım." Sinirliydim ama yine de gülüyordum. İkilemler içinde kaybolmuş olsam da bunu başarabiliyordum. "

"Ah Derya seni sürüngüreceğim. O iki ayın hesabını nasıl vereceksin?"

"Nakit mi kredi kartı mı? Kalbimdeki aşk ile ödesem kabul eder misin?" Onu nasıl bu kadar çabuk affedebiliyordum? Şu an içimdeki kızgınlık dağılıyordu. Ona olan sevgim ve aşkım baskısını arttırıyordu.

"Sadece beni bir daha bırakma yeter. Yoksa asla toparlayamam kendimi." Huzuru hissetmek adına ona yaklaştım ve başımı göğsüne yasladım. Gözlerimi kapattım yavaşça. Daha şimdiden kötü imgeler silinmeye başlamıştı bile. Yerini iyi hissettiren saf duygular dolduruyordu.

"Sana bir garanti daha vereceğim ama kabul edersen."

"Nasıl bir şey?"

"Kısa bir zaman sonra öğreneceksin."

"Peki, buradan nasıl çıkacağız?" Gözüm saate kaydı. Annem merak edecekti. Ayrıca Damla hangi ara çantamı almıştı benden hatırlamıyordum.

"Deniz yan odada kalıyor. Muhtemelen sesimi duyacaktır." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı hızla yumruklarken bir yandan da Deniz'in adını söylüyordu. Birden kapı açıldı. Bir kat görevlisi Derya'ya kartı verdi ve uzaklaştı.

"İnanılır gibi değil. Başımıza bir de nöbetçi koymuş."

"İkimiz de eskisi gibi olsaydık oda diye bir şey kalmazdı burada," dedim hızlıca. Ayağa kalktım ve verdiğim zarara bakmak için gözlerimi odada gezdirdim. Yatağın başındaki parlak bir yansıma dikkatimi çekti. Yaklaştıkça ne olduğunu anladım. Ona doğum gününde aldığım ametist taşı ışıldıyordu. Taşı yanında getirmesi beni etkilemişti. Beni görünce taşı ona gösterdim.

"Onu yanında getirdin."

"Hiç ayırmadım ki yanımdan. Hep benimle birlikteydi." İki inatçı birleşince müthiş bir kargaşa oluyordu ve birbiriyle çarpışması da kaçınılmazdı. Nitekim eğer bu iki kişi birbirini seviyorsa içine acı da ekleniyordu

ve ikisini de mahvediyordu. Biz de bu durumun bir örneğiydik.

"Eve gitmem lazım. Annemler merak eder." Telefonum da yanımda olmadığı için zamanı da kestiremiyordum.

"Beni onlarla tanıştırır mısın?" Bu ani çıkışı beni heyecanlandırmıştı. Ailemle onu tanıştırmam, ilişkimizin bir şekilde resmiyet kazanması demekti.

"Şimdi mi?"

"Evet, daha fazla uzatmanın âlemi yok çünkü birbirimize ne yaptığımızı biliyoruz. En azından hep senin yanında olurum. Kavga etsek bile." Çok kararlı görünüyordu ama ben bunun için hazır mıydım, bilmiyordum.

"Tamam..." diyebildim sadece. Onunla odadan çıktık ve aşağıya indik. Aramızda garip bir gerilim vardı. Barışmıştık ama yine de birbirimizden utanıyor gibiydik. Şimdi ben Derya'yı annemlere nasıl takdim edecektim. Kızınızı deli gibi üzen adam işte bu mu diyecektim.

"Demek sorunları hallettiniz." Deniz, Nazenin ve Damla bize bakarken düşünceler içerisindeydim.

"Aferin Deniz ilk defa bir işe yaradın."

"Sağ ol, abi ama daha nazik bir cümle beklerdim."

"Sağ ol, kardeşim iyi ki varsın," dedi Derya ve iki kardeş sarıldılar. Damla çantamı verdi bana ama yüzüme incelercesine hızlı bir bakış attı.

"Ben Açelya'yı evine bırakayım," deyip elimden tuttu. Yürürken yüzümdeki o garip ifadeyi çözmeye çalışıyordu. Arabaya binince konuşmaya başladı.

"Açelya neyin var?"

"Korkuyorum sadece, belki de seni iyi karşılamazlar çünkü benim o üzgün halimi biliyorlar."

"Bir şey olamayacak ayrıca benim nasıl biri olduğumu biliyorsun." O kendine çok güveniyordu. Umarım bir terslik çıkmazdı. Annemler bu suratımı görmemeliydi. Gülümsemeye çalıştım. O artık yanımdaydı. Kötü

günler geride kalacaktı. Ayrıca ben ona evimin yolunu tarif etmemiştim. Nereden biliyordu?

"Nereden biliyorsun evimin adresini?"

"Benden kaçar mı Açelya." Muzip bir şekilde gülümsedi.

"Ah Derya seni mahvetmeliydim."

"Sana o hakkı verdim ve başka bir hakkın yok."

"Görürsün sen haklarımı."

"Beni öldürme yeter. Diğer cezalara razıyım." Uzandı ve elimi dudaklarına götürdü. Her şey çok hızlı gelişiyordu, beynim algılamakta zorlanıyordu. Eve gelirken tekrar heyecan dalgası bedenimi sardı. Sıcağın etkisiyle ellerimle yüzümü yelpazelemeye başladım.

"Sakin ol, her şey bende." Arabadan inerken korkuyordum. Anahtarımla kapıyı açarken saatin ilerlemiş olduğunu gördüm. Babam da eve gelmiş olmalıydı. Kapı açılırken annem de hemen geldi ve bir an durdu. Derya'yı baştan ayağa incelerken bir şey demedi. Burada iş bana düşüyordu.

33

"Anne... Erkek arkadaşım Derya ile tanıştırayım seni," dedim yavaşça. Annem ise şaşkındı ama çabuk toparladı durumu.

"Memnun oldum evladım." Derya annemin elini öptü.

"Ben de Duygu Hanım," dedi Derya yavaşça. Annemin ismini de söylememiştim ki ben.

"Biraz plansız bir ziyaret oldu farkındayım ama bence bir şekilde tanışmamız gerekiyordu." Annem onu salona yönlendirirken asıl buluşma burada gerçekleşecekti. Babamın nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. İçimden sakin olmak için ikna etmeye çalıştım kendimi.

"Merhaba baba..." dedim ama o çoktan Derya'ya odaklanmıştı bile.

"Erkek arkadaşım Derya ile tanışmanı istiyorum."

"Seni üzen adam mı bu?"

"Evet benim," diye araya girdi Derya.

"Ama eminim ki siz de eşinizle kavgalar etmişsinizdir. Önemli olan tekrar bir araya gelebilmektir, değil mi?

"Otur bakalım delikanlı," deyince babam, içim rahatladı.

"Öncelikle kendimi tanıtayım. Derya Akad Hazinedar, babamın otellerini işleten şirketinde üst düzey yöneticiyim. Aynı zamanda kendime ait inşaat şirketim var ve hızla büyüyor. Açelya ile okuldaki güvendiğim bir hocam vasıtası ile tanıştım. Şirketimde çalışkan bir eleman arıyordum o da bana Açelya'yı tavsiye etti. Şunu belirteyim ki, ikimiz de birbirimizden inatçıyız bu bir gerçek ama Açelya'nın ne kadar zor biri olduğunu emi-

nim siz de biliyorsunuzdur. Bence ona karşı durabilen sayılı kişi var. Ben de kendimi o kişiler arasında görüyorum. Bu biraz hızlı olacak belki ama yine de söylemek zorundayım. 27 yaşındayım, belli kurulu bir düzenim var ve ekonomik olarak yüksek düzeyde hayatını sürdüren biriyim. Kızınıza en iyi şekilde bakabilirim. Bir baba her şeyden önce kızını güvenilir birine emanet etmek ister çünkü benim de bir kız kardeşim var. Geçmişim her şekilde medyada var. Hayatını medyanın gözü önünde yaşayan biriyim maalesef ama güvenirlilik konusunda sizi temin ederim ki onu sizin kadar koruyup kollayabilirim. Uzun lafın kısası Açelya'yı kendime istiyorum." Bu çok hızlı olmuştu. Öyle kapının yanında dikilirken birden gözlerim kocaman açılmıştı.

"En kısa sürede de evlenmek istiyorum. Bu olay uzadıkça bence bize zarar verecek."

"Birkaç ay önce aileniz ile tanıştık." Ne? Öylece kalakalmıştım. Ne ara ailem onun ailesi ile tanışmıştı. Bunu Derya da bilmiyordu demek ki.

"Öyle mi? Bilmiyordum."

"Bizden yana bir sıkıntı yok son karar kızımındır." Tüm gözler bana odaklanırken derin bir nefes aldım.

"Ben... Derya'yı seviyorum," dedim yere bakarken çünkü bunu babamın karşısında söylemekten utanıyordum. Yüzüne bakamasam da bu ilgili tavrı için çok memnundum. Gidip yanına oturdum ve babama sarıldım.

"Teşekkür ederim baba..." diye fısıldadım.

Annem akşam yemeğini yemeden Derya'yı bırakmadı. Garip olan annemin de babamın da Derya'nın ailesi ile tanışmış olmasıydı ama bana belli etmemeleri biraz

sinirimi bozdu. Resmen biz anlaşmadan onlar bizden önce anlaşmışlardı.

Akşam yatağıma yattığımda dünle alakasız bir ruh halindeydim. Sanki sihirli değnek değmişti ve hayatım bir anda düzelmişti. Tekrar mutlu, kararlı Açelya olmuştum. Odamın kapısı açıldı ve annem göründü.

"Anne sana inanamıyorum. Ne zaman tanıştınız siz!" Onu soru yağmuruna tutmak istiyordum.

"Geçen ay. Aranızın kötü olduğu zaman ailesi buraya geldi. Bize ilişkinizden ve o kötü olaydan bahsetti. Açelya nasıl bize anlatmazsın?" Başımı eğdim.

"Utandım ve o kötü olayı söyleyip sizi telaşlandırmak istemedim."

"Ne kadar ileriye gittiniz?"

"Anne! Sen bana güvenmiyor musun? Bir şey olmadı tabii ki. Derya öyle biri değil." Annem bu savunmamı görünce gülümsedi.

"Dizilerde zengin yalı sahibinin yakışıklı oğlu olur ya, aynı onlara benziyor; güçlü, yakışıklı, işi gücü var. Bir de ahlaklı..."

"Kız kardeşi var. Onu deli gibi koruyor. Onun başına gelmesini istemediği bir olayı başkasına yapmaz."

"Demek öyle..."

"O iyi biridir. Dik kafalı, inatçı ve çok otoriterdir. Düzen hastası ama bazen o kadar tatlı olur ki seni şaşırtır."

"Ah kızımı âşık görmek hem çok güzel hem de büyüdüğünü kabullenmek bir o kadar zor. Sen hâlâ benim küçük kızımsın."

"Anne yapma ama..."

"Gerçek bu Açelya... Bir kızın olduğunda anlarsın. Hadi uyu artık. Günlerdir huzursuzdun." Başıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum annem..." dedim annem odadan çıkarken. Gülümsedi ve ben de dedikten sonra kapıyı kapattı.

Bir hafta sonra yatağımın yanına konulmuş çiçeklerle uyandım. Bir kucak dolusu kırmızı gül vardı, üzerinde de bir kart. Merakla kartı okumaya başladım.

"Akşam dokuzda hazır ol." Altında da bir plajın adresi vardı. Derya'nın bir sürprizi olsa gerekti. Ne giyeceğimi düşünmeye başladım. En iyisi siyah bir elbise de karar kılmaktı. Siyah elbiseler benim gözümde her zaman asil ve kurtarıcıydı. Akşam vakit geldiğinde tamamı ile hazırdım. Saçımı dağınık topuz yapıp yüzüme de hafif bir makyajla hazırlığımı tamamladım. Siyah diz üzerindeki elbisemi de kendime yakıştırıyordum her zaman.

Evin önünde bekleyen birini gördüğümde şaşırdım.

"Açelya Hanım?"

"Evet benim," dedim ve hemen bana arabanın kapısını açtı. Derya her şeyi düşünmüş olmalıydı. Araba beni o sahil kenarına götürürken merakım daha da artmaya başladı. Acaba Derya benim için ne yapmıştı? Yüzde yüz bu bir evlenme teklifi olacak diye düşünüyordum. Bu fikrim gerçekleşecek miydi acaba? Araba durduktan sonra aşağıya indim. Derya beni bekliyordu merdivenlerin başında. Burası çok güzel görünüyordu.

Beyaz mermerden olan merdivenlerin başlarında ateş yanıyordu. Merdivenlerden çıkarken ona baktım ve sonunda yanına ulaştım.

"Derya Bey ve romantiklik arasında bir ilişki kuramıyorum nedense..."

"O zaman çok şaşıracaksın." Elimi tuttu ve içeriye girdik. Burası büyük bir salondu ve salonun sonunda yine merdivenler vardı. Bu sefer de aşağıya indik. İşte o bahsedilen plaj burası olmalıydı. Etrafta büyük mumlar vardı ama bir kısım bilerek karaltıda bırakılmıştı.

"Hazır mısın?"

"Evet hadi!" Gerçekten merak ediyordum ne yaptığını. Cebinden bir kibrit çıkardı ve kibriti yakmak için kenarına sürttü. Yere eğildiğinde belli belirsiz bir şey gördüm. Kibritin yanan ucunu değdirdi ve birden çok hızlı bir şekilde sanki domino gibi yanmaya başladı. Biraz geri çekildim ve şekillere baktım. Merdivenin birkaç basamağına çıktım ve gördüğüm kelimelerle elim ağzıma gitti. Evet evlilik teklifi yapacağını bekliyordum ama böyle bir sürpriz olacağını düşünmemiştim. Klasik, yemekle birleştirilen bir sürpriz bekliyordum.

"Benimle evlenir misin inatçı kız?" yazıyordu. Yavaş adımlarla bana doğru gelirken ben onun aksine hızla hareket ettim ve birkaç basamak kalmışken üzerine doğru atladım. Beni tam zamanında tuttu ve dudaklarımı dudakları ile birleştirdi. Ona karşılık verirken sımsıkı tutuyordu beni. Dudaklarımız ayrıldığında gözlerimin içine baktı.

"Cevabın nedir?"

"Bana katlanacaksan kesinlikle evet."

"Sana katlanmak benim için bir mutluluk, soru mu bu şimdi?" Birlikte gülerken ne kadar mutlu olduğumu hissettim. Gerçekten bu oluyor muydu? Onunla evlenecek miydim? Sanki bu rüya gibi görünüyordu.

"Çok güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

"Hayır unuttun." Hâlâ kolları beni tutuyordu.

"Beni yere bırakır mısın?"

"Hayır bırakmayacağım, evet dedin çünkü." Tekrar gülmeye başladım. Sanki mızıkçı bir çocuk gibi davranıyordu ve bu çok hoşuma gitmişti.

"Kolların yorulmadı mı?"

"Biliyorsun ki iyi ağırlık çalışıyorum ama yemek yememiz gerek. Romantik bir adamım bugün."

"Bence daha fazlasısın. Sadece yemek, keman, çiçek üçlüsü ile de yetinebilirdin." Eğildi ve dudağıma kısa

bir öpücük kondurdu. Beni yere bırakırken elbiseme baktı.

"Sana daha çok hediye almam gerek. Sonuçta karım olduğun için hayır da diyemezsin." Elimi tuttu ve yürümeye başladık. Merdivenlerden çıktıktan sonra arkamı döndüm ve yazıya tekrar baktım. Bazı yerler sönmüştü ama çok sevmiştim. Salona girdiğimizde buranın bir restoran olduğunu fark etmemiştim. Masamıza oturduğumuzda Derya birden duraksadı.

"Yüzüğü vermedim. Akıl mı bıraktın bende?" Gözlerinde garip bir ışıltı vardı. Cebinden yüzüğü çıkardı ve kapağı açıp güzel yüzüğü dışarıya çıkardı.

"Bu aile yadigârı bir yüzük. Annem böyle şeylere bayılıyor. Bu yüzden sana vermemi istedi." Elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirdi.

"Umarım sen de bunu eğer oğlumuz olursa ona verirsin." Oğlumuz... Düşüncesi çok garip geliyordu.

"Umarım," dedim ve yüzüğe baktım. Çiçek deseninde parıltılar saçan beyaz altından bir yüzüktü.

"Aslında konuşmamız gereken başka şeyler var."

"Peki..."

"İlk başta biraz acele gelebilir ama ben ileri bir tarih istemiyorum. Sana her şekilde yardım edeceğim ve yardımcılar da bulacağım. Asıl önemli mesele biz evlendikten sonra annemlerle birlikte kalacağız."

"Bu ne demek oluyor?" Yok artık, ailesi ile mi yaşayacaktık yani. Hangi devirde yaşıyorduk.

"Açelya gayet de anladın. Evin ne kadar büyük olduğunu biliyorsun ayrıca bunu reddetmem gibi bir seçeneğim de yoktu. Babam ve annem oldukça kararlıydı."

"Ama Derya..."

"Bir çocuğumuz olunca kendi evimize çıkabilirmişiz çünkü asıl sorumluluk o zaman başlıyormuş."

"Bu çok saçma, cidden anlamıyorum." Sinirlenmiştim. Resmen özel diye bir şeyimiz olmayacaktı ve bu çok kötü görünüyordu.

"Sırf annen bizi denemek için böyle bir şey istiyor."

"Hayır, aynı şey Deniz için de geçerli." Savunması pek de inandırıcı gelmedi. Of ben ne yapacaktım? Kesin tüm gözler benim üzerimde olacaktı.

"Peki, çalışmama hiçbir şekilde karışmayacaksın değil mi?"

"Tabii ki, çok güzel planlarım var. Ayrıca sandığın kadar kötü olmayacak."

Telaşlıydım... Kesinlikle çok fazla acele etmiştik.

"Açelya derin nefes al. Bir şey yok." Bir de aksi gibi yüzümde sivilce çıkmıştı.

"Çirkin olacağım şu halime bir bak Damla."

"Çok güzelsin, herkes sana hayran olacak." Saçımı yapan kadın saçımı çekiştirince canım acıdı.

"Biraz yavaş ol!" diyerek kızdım.

"Açelya Hanım eyeliner süreceğim gözünüzü kırpmayın." Ah cidden çok güzel bir zamana denk gelmişti. Gözümü kapattım işini kolaylaştırmak adına. Neyse ki çabucak bitirmişti.

"Ruju ben sürerim," dedim kadına ve saçım da bir beş dakika sonra bitmişti. Üzerimdeki sabahlığa sarındım ve karşımda duran gelinliğe baktım. Açıkçası severek almıştım ama bugün hep bir aksilik çıkıyordu. Ayağa kalktım ve Damla'ya baktım. Garip bir şekilde bana bakıyordu.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Aslında... Neyse söylüyorum." Çantasına gitti ve bir paket çıkardı.

"Bunu sana aldım." Kutuyu bana uzattı ve çabucak açtım. Açtığım gibi gözlerim kocaman açılmıştı. İçinde beyaz dantelli iç çamaşırı takımı vardı.

"Damla bu ne?"

"Kusura bakma Açelya, bunu bana sen demiştin ama sen ilk evleniyorsun bu yüzden bana nasipmiş." Gülümserken yüzüne dehşetle baktım. Bu minicik külot ile tüm geceyi geçirmemi beklemiyordu herhalde. Zaten çok stresliydim.

"Bu çok rahatsız edici. Ayrıca ben şaka yapıyorum."

"Her şakada bir gerçeklik payı vardır. Gelinliği üzerinden çıkardığında direk seni o halde görecek. Koskoca Derya Bey'in zayıf noktası sensin. Yüzünü görmek isterdim." Gülmeye başlarken ona aptalca baktım. Cidden Damla benim sinir katsayımı arttırmaya falan mı çalışıyordu?

"Balayı süitinde giysem."

"Giyeceğine nasıl emin olayım?"

"Bunun acısını çıkaracağım."

"Teşekkür ederim şimdiden. Siyah daha seksi bir şey olabilir. Hatta bana sen en iyisi tanga al." Ciddi mi söylüyordu yoksa dalga mı geçiyordu anlamamıştım ama aklımın bir köşesine kaydediyordum bunu.

"Vakit yaklaşıyor bence giyinmeye başla. Düğünden önce fotoğraf çekimi var biliyorsun ki." Kutu ve gelinlikle birlikte içeriye girdikten sonra tekrar kutuya baktım. İçimden bir of çekerken arkadaş hatrı denen şeyi hatırlatıyordum kendime. Ayrıca o iç çamaşırlarını seviyordu. Ben de ona öyle takılmıştım ama gerçekten yapacaktım bunu. O da akıllıydı ve bana çok güzel bir sürpriz yapmıştı. Beyaz çorap jartiyer... Cidden aşırı abartmıştım. Ben Açelya'ydım ve kesinlikle özgüvenime ve inatçılığıma yakışmayan şeyler yapıyordum. Takımı giydikten sonra şöyle aynada kendime bir baktım. Cidden seksi olmuştu.

Gelinliğim çok kabarık değildi ve güzel bir kesimi vardı. Straplez yerine askılı ve dantelli bir gelinlik seçmiştim. Arka kısımdaki dantelle bezenmiş düğmeleri

kapatamadığım için dışarıya çıktım. Damla hemen gelip düğmeleri kapatmaya başladı.

"Ee rahatsız edici mi?"

"Biraz..." diye fısıldadım. Beklediğim kadar küçük değildi çünkü. Kapı vuruldu ve Derya'yı gördüm. Siyah smokin içinde tam bir damat olmuştu. Her zamanki karizması ve erkeksiliği üzerindeydi. Ayrıca sinekkaydı tıraş olmuştu ki bunu pek sevmemiştim. Sonuçta sakal erkeğin makyajıydı değil mi?

"Merhaba Derya Bey..." dedi Damla. Derya'nın gözleri benim üzerimde olsa da cevap verdi.

"Lütfen bana iş dışında Derya diye hitap et." Yanıma geldi ve yüzümü şöyle bir süzdü.

"Ben gitsem iyi olacak. Sakın fotoğraflarda kendinizi kasmayın." Böyle garip bir huyum vardı ve Damla bunu çok iyi biliyordu.

"Deneyeceğim," dedim ama Damla çoktan çıkmıştı. Derya'nın yüzüne bakarken gözlerinin ışıldadığını gördüm.

"Sen nasıl güzel olmuşsun böyle?"

"Önceden de güzeldim zaten." Şakacı kibirli tonum onu gülümsetti.

"Sadece benimsin ve bu bana mükemmel bir haz veriyor. Biliyorsun ki çok kıskancım ama bundan sonra herkes senin Derya'ya ait olduğunu bilecek."

"Bu biraz ağır oldu bence. O zaman ben de sana sahibim. Diğer salak kızlar, oyuncu kesiminden kızlar da senin artık benim olduğumu bilecek."

"Aynen ikimiz birbirimize aidiz." Elimi kavradı ve dudaklarına götürdü.

"Seni seviyorum dişi aslanım. Bazen beni deli etsen de çok seviyorum."

"Ben de seni panter Derya Bey'im. Çok seviyorum..." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve sonra hemen geri çekildi.

"Fotoğraf çekilmeyi ben de sevmem. Bakalım ne olacak?"

KAKTÜS TEAM

34

Birbirimize baktığımız fotoğraflar gayet güzel çıkmıştı. Açık havada güzel bir manzarada çekilmiştik. Ben çok keyif almıştım bu yüzden. Artık zaman gelmişti. Çok fazla heyecan azıcık da utanç vardı. Derya Hazinedar; ismindeki tezattan bile nefret ediyorum dediğim adam, benim eşim oluyordu. O gün iş yerinde böyle bir şey söyleseler inanamazdım. Benim gibi kariyer odaklı bir kızın erken evlenmesi de manidardı ama şöyle bir gerçek vardı, Derya bana kariyerimin en uç noktasını veriyordu aynı zamanda. Bu yüzden de beklemenin çok bir anlamı yoktu.

"Şu kapıdan Yılmaz olarak çıkacaksın ama biraz sonra Hazinedar olacaksın. Ne düşünüyorsun?"

"Sadece mutlu olacağımı ve bu soyadı daha da yükseğe çıkaracağımı. Seninle çok güzel işlere imza atacağız ve en önemlisi de birlikte çok mutlu olacağız." Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bana bir bebek verecek misin peki? Senin gibi asi olan mesela..."

"İleride neden olmasın?" Gülümsedi ve ben de o gülümsemesine hayran olup baktım. Böyle yarım ağız gülümseme ona çok yakışıyordu ve dayanılmaz görünüyordu. Kapı çaldı ve içeriye biri girdi. O kişinin Levent olduğunu gördüm. Namı diğer Derya'nın akıl hocalarından biriydi.

"Siz ikiniz var ya muhteşem olmuşsunuz."

"Teşekkürler Levent."

"Sen aramızı da bozdun, bunu da unutmuş değilim."

"Sen kendin bozdun Açelya. Ne güzel, Derya'nın se-

nin için vazgeçilmez olduğunu anladın. İçeride gömülü olan duyguların dışarıya çıktı. Diğer kadınlar bu durumu öğrense, evet biraz kızar ama sonra aslında o erkeğin nasıl da onu sevdiğini anlayıp fazla ses çıkarmazdı. Peki sen ne yaptın, gittin adamın personelinin önünde ona tokat attın. Hem de hükümdar gibi olan bir adama! Yani sorun bende değil sende güzelim. İnadınızı bırakın bir daha da kendinizi üzmeyin." Geldi ve Derya'nın papyonunu düzeltti.

"Şimdiden tebrik ederim abi."

"Teşekkürler Levent. Ayrıca Açelya onunla aynı fikirdeyim."

"Fazla abarttım belki ama yine de çok kızdım."

"Seni sen yapan da bu Açelya. Derya abim de bunu seviyor. Vahşi oluşunu... Neyse ben gideyim. Darısı Deniz'in başına diyemeyeceğim çünkü olmayacak. Ayrıca ona göz kulak olun. Gözlerim hiç de iyi şeyler görmedi." Bu çocukta garip şeyler vardı. İlk olarak olayları değişik yorumluyordu. Ayrıca nedense ben de Deniz konusunda onunla aynı fikirdeydim. Kapıdan çıkmadan önce Derya'ya bir kutu verdi.

"Bu size değil. Bence çok güzel çocuklarınız olacak. Şimdiden onu düşünüp aldım. Allah bir yastıkta kocatsın."

Derya kutuyu açtı. İçinde ufacık altından bir künye vardı. Bu yüzümü gülümsetti. Cidden ince bir düşüncenin ürünüydü bu.

"Levent tuhaf çocuktur ama onu kardeşim kadar seviyorum. Umarım Deniz'le onun Nazenin yüzünden arası bozmaz." Bana kalırsa bozacak gibiydi çünkü Nazenin Deniz'i parmağında oynatıyordu.

Yarım saat sonra zamanın geldiğini haber vermek için Deniz geldi. Damadın kardeşi olarak çok şıktı. Derya elimi tuttu ve birlikte salona doğru yürüdük sonra düğünün yapılacağı bahçeye indik. İlk önce bu kadar

kalabalık olduğunu düşünmemiştim. Alkışlar havada uçuşurken nikâh memurunun çoktan geldiğini gördüm. Kalbim tam gaz atmaya başlayınca Derya'nın elini sıktım. Bir an bana baktı ve gülümsedi güven verici bir şekilde. Birlikte masaya doğru yürüdük. Her adımda heyecanım daha da artıyordu. Sanki adımlar bitmek bilmiyordu. Sonunda masaya ulaştık ve şık tasarım sandalyeye oturmama yardım etti Derya. Sonra o da yanımdaki yerini alarak tekrar elimi tuttu. Heyecanlı olduğunu görebiliyordum.

Nikâh memuru törene başlarken kendimi hem heyecanlı hem de mutlu hissediyordum. Cidden o hayatımın aşkıydı. Hem zıt hem de birbirimize karşı uyumluyduk. Karmaşık bir ilişkimiz vardı. Konu aşk olunca ateş gibi sıcak bir dinamiğimiz vardı.

"Bugün Derya ve Açelya çiftinin nikâh töreni için buradayız. Evlenme beyanında hiçbir sorun bulunmadı. Şimdi şahitlerin önünde tekrar onlara soracağım." Ah ne sorunlar çıktı dedim içimden gülümseyerek.

"Siz Açelya Yılmaz, Derya Akad Hazinedar ile evlenmek istiyor musunuz?" Bana yöneltilen soruyu gülümseyerek yanıtladım.

"Evet," dedim gür bir sesle.

"Siz Derya Akad Hazinedar, Açelya Yılmaz ile evlenmek istiyor musunuz?"

"Evet," diye olgun bir tavırla cevap verdi Derya.

"Siz şahitlik ediyor musunuz?" Şahitler Deniz ve Damla'ydı." İkisi de evet deyince ve imzalar atılınca nikâh memuru törenin son konuşmasını yaptı.

"Bana verilen yetkiye dayanarak ben de sizi karı koca ilan ediyorum." Evlilik cüzdanını bana verdi memur ve ben de kolumu yukarıya kaldırınca koca bir alkış tufanı koptu. Derya duvağımı açıp alnıma öpücük kondururken, "Seni mahvedeceğim Derya Bey ama çok da seveceğim," dedim ve Derya küçük bir kahkaha attı.

Dans edip gönlümüzce eğlendik. Neyse ki sonra bir aksilik çıkmamıştı. Başımı Derya'nın omzuna yasladım. Şehrin en güzel balayı süitine sahip oteli olan Hazinedar Hotel'e gidiyorduk. Şu anlık sadece heyecan vardı. Onun bu konudaki sabırsızlığını, aynı zamanda sabrını çok iyi biliyordum. Ne kadar istekli olsak bile evlenmeden bana dokunmayacağını söylemişti.

"Yarın nereye gideceğiz?"

"Yeryüzündeki cennete..."

"Neden yerini söylemiyorsun?"

"Çünkü sürprizler söylenmez." Neyse yarın öğrenecektim sonuçta ama atlatmam gereken bir ilk gecem vardı ondan önce. Neden bu kadar stres olduğumu anlayamıyordum. Galiba her kadın bunu yaşıyordu.

"Ne oldu?"

"Şey... Bilirsin işte."

"Sakin ol, bizi biliyorsun." Evet, biliyordum öpüşmeye başladığımızda ânında başlayan bir tutkumuz vardı.

"Biliyorum." Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Eğer hazır değilsen sana baskı yapmak istemem. Sen ne zaman istersen o zaman olur."

"Hayır, benimkisi sadece kısa bir heyecan. Geçecek biliyorum. Ben de senin kadar istiyorum." Kulağına eğildim ve fısıltı ile konuştum.

"Öpüşmeyi ve dokunuşlarını seviyorum bir de o küçük öpücüklerini."

"Benim Açelya'm..." dedi ve yanağıma öpücük kondurdu. Araba durduğunda ise kapımı açıp geçmem için yardım etti. Otelin önü basın mensubu doluydu. Direk fotoğrafları çekmeye başlamışlardı. Derya bir şey demeden korumalar geldi ve otele girerken basını bizden uzak tuttular.

"Mutluluklar dileriz..." Tarzında bir şeyler söylüyorlardı ama onlara odaklanamadığım için tam olarak ne dediklerinden emin değildim. Nihayet içeriye girdik ve asansörlere yöneldik. Asansör alt katta olduğu için hemen içine girmiştik. Kapı kapandı ve asansör katları tek tek çıkmaya başladı. Derya bana bir bakış attı. Açıkçası korkmuyordum ama garip bir his vardı içimde, anlamlandıramıyordum. Gerginlik gibiydi ancak tam olarak o da değildi. Kapı açıldı ve dışarıya çıktık. Odamıza yürüdüğümüzde Derya kart ile odanın kapısını açtı.

İçeriye girmeden beni kucağına aldı ve odaya girince yere bıraktı. Yüzümde bir gülümseme oluştu. Açıkçası bu hoşuma gitmişti. Gözlerim odayı taradı. Güller, mumlar ne kadar romantik obje varsa odanın içindeydi. Bu çok da önemli değildi benim için. Sonuçta havludan kuğu yapınca pek bir şey değişmiyordu, değil mi?

"Çok sıcak değil mi?" Bir de gelinlik olunca daha da kötüleşiyordu.

"İstersen klimayı açabilirim." Bir keresinde klima çarpmasından çok kötü üşüttüm ve bir daha aynı evreyi yaşamak istemezdim.

"Hayır, benim bu gelinlikten kurtulmam lazım." Bu pek doğru görünmemişti sanki. Gerçek bir şekilde ağzımdan kaçmıştı işte. Şimdi yapabileceğim bir şey yoktu.

"Bana yardım eder misin?" Yavaşça arkama geçti ve dantel kaplı düğmeleri çözmeye başladı. O çözdükçe şimdiden ferahladığımı hissettim çünkü sıkıyordu daha kalıp gibi durması için.

"Tamamdır," dedi ve geri çekildi. Hiç tereddüt etmeden hemen üst kısmı aşağıya indirdim ve bir an Derya'nın derinlemesine inceleyen bakışları ile karşılaştım. Birden elim göğüslerime gitti çünkü ince dantel göğsümü gösteriyordu. Derya yatağa oturup beni incelemeye devam etti. Bir ara yutkunduğunu gördüğümden emin-

dim. Madem kendimi cesur ve inatçı olarak görüyordum o halde bu olayda da aynı tavrı takınmam gerekti. Bel kısmını da aşağıya indirdikten sonra gelinliğin içinden çıktım. Dantelli külot ince beyaz bir çorap ve jartiyer ile Derya'ya nasıl göründüğümü bilmiyordum ama gördüklerim onun beğenisi yönündeydi.

"Damla'nın hediyesi. Aslında bu aramızda bir şakaydı ama o gerçekleştirdi." Neden anlattığıma anlam veremesem de bu Derya'nın hoşuna gitmişti.

"İyi ki şaka olarak kalmamış. Mükemmel görünüyorsun. Hayallerimin ötesinde..." Birden ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Beni kendine çekti ve öpmeye başladı. Bu ani tepkisine karşılık verirken çoktan beni bedenine yapıştırmıştı. Elleri saçlarıma daldı ve dağınık topuzumu bozdu.

Ateşi alevlendiren bir kimyamız vardı. Şu an da aynı etkiyi gösteriyordu. Dillerimiz birbirine karıştı. Dudaklarına hafifçe dişlerimi geçirdim ve aynı şekilde karşılık aldım. O an beni kucağına aldı ve yatağa hafifçe bıraktı. Nefesi hızla yüzüme vururken yavaşça bacaklarımın arasına oturdu ve çorapları jartiyerin ipinden kurtarıp hızla bacaklarımdan ayağıma kaydırarak çıkardı. Jartiyeri de külotum ile birlikte çıkarırken nefesim hızlandı ve utanma duygusu ağır basmaya başladı. Bu biraz hızlı olmuştu.

"Derya..."

"Çok güzelsin Açelya ve artık sadece bana aitsin." Hiç beklemediğim bir şey yapıp kasıklarımın oraya ufak öpücükler kondurdu. Yavaşça göbeğime doğru çıkınca gözlerimi kapattım. Vay canına hiç böyle bir şey beklemiyordum. İncecik sutyeni de çıkardı ve çırılçıplak kaldım.

"Serinlemiş olmalısın," Deyip güldü ama onu şaşırtarak doğruldum.

"Bence sen de serinlemelisin," dedim gömleğinin

düğmelerini hızla çözmeye başlarken. Omuzlarından kaydırıp gömleği çıkarmasına yardım ettim. O muhteşem gövdesiyle karşımdaydı. Sanki çıplak olduğumu unutmuştum ona bakarken. Bence durumu eşitlemeliydik. Elim pantolon düğmesine giderken biraz panikledim. Sonuçta ilk defa bir erkeğin pantolonunu açıyordum. Ayrıca beni ne kadar istediğinin kanıtını da görüyordum. Pantolonunu ve çamaşırını çıkarmak için yataktan kalktı. Ben de aynı onun beni izlediği gibi onu izledim. Açıkçası Derya çok daha atletik görünüyordu. Ben bunları düşünürken, o hemen eski yerini aldı ve beni öpmeye devam etti. Biraz hızlı gidiyorduk ama umurumda değildi. Elleri vücudumda gezinirken birden göğsümü tutunca nefesim kesildi. Ellerinin yerini dudakları aldığında ise kendime engel olamadım. Ağzımdan belli belirsiz sesler çıkıyordu ve ben inanamıyordum.

"Tutma kendini aşkım, bırak..." diyen Derya'nın sesini duydum. Sonuçta deneyimli olan oydu.

"Derya... Ah!"

"Aynen böyle aşkım." Fısıldadı ve gözlerime baktı. O an ellerimi göğsüne koydum ve atletik vücudunu parmak uçlarımla keşfetmeye başladım. Gözlerini kapadı aynı benim gibi. Ellerim sırtına doğru yol aldı ve biraz daha aşağıya inip kalçasına dokundu. Diğer yerler gibi o da atletik olmaktan nasibini almıştı. Dudaklarımı tekrar yakaladı. Bu sefer elleri aşağılarıma indi ve bir eli bacaklarımın arasına girerken diğeri kalçamı sıktı. Bu çok başkaydı hele özel bölgede gezinen ellerinin bambaşka dayanılmaz etkisi vardı. Birden parmaklarından biri içime girdi ve kendimden geçerek inledim. Belli belirsiz keyifli bir şekilde gülümsediğini gördüm ama gördüğüm başka bir şey daha vardı.

Kendimi ona bırakınca daha da fazla etkilendiğimi fark ettim. Bacaklarımı aralarken arasına girmesi ile

artık zamanın geldiğini anladım. Heyecan ve korku ile onu bekledim.

"Açelya sakin ol. Tamam mı?" Başımı sallamakla yetindim ama yine de biraz olsun gergindim.

"Çok kolay olacak ve çok hoşuna gidecek göreceksin." Bunu biliyordum ama yine de insan şüpheye düşüyordu. Tam düşünmeye çalışırken birden istilasını hissettim. Ufak bir an küçük bir acı yaşadım ama garip olan vücudumun onu çok çabuk kabul etmesiydi. Çünkü onu seviyordum ve ipi göğüsleyen de o olmuştu. Aynı zamanda hayatımın sonuna kadar yanımda olmasını istediğim erkekti o.

Hareket etmeye başladı ve ben de ona katıldım. Ellerim kalçasını kavradı, ne hissediyorsam dışarıya verdim. Ağzımdan kaçan küçük çığlıklarım, onun inlemelerine karışıyordu. En sonunda ikimiz de rahatladık ve başı göğsüme düştü. Hızlı hızlı nefes alıp verirken ellerim saçlarını okşadı. Demek ki böyle bir şeydi seks...

Sabah kalktığımda bana bakarken buldum onu. Hayran olmuş bir şekilde saçlarımı yavaşça okşuyordu.

"Günaydın aşkım..." diye fısıldadım. Açıkçası dün gece pek uyumamıştık ve bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim. İlk gecem muhteşem geçmişti çünkü.

Balayından sonra en büyük korkum olan eve gittik birlikte. O muhteşem evde yaşayacaktım ama kaynanam da olacaktı. Nur Hanım ile pek yıldızımız barışmıyordu. Derya anahtarıyla kapıyı açarken biraz gergindim. İçeriye girdiğimizde Nur Anne ve Haluk Baba'yı gördük.

"Hoş geldiniz!" dedi hemen Nur Anne ve ilk önce Derya'ya sarıldı sonra da bana.

"Hoş bulduk," deyip gülümsedim. Bu sıcak karşıla-

ma güzel bir başlangıcın ilk adımı olabilir miydi, merak ediyordum.

"Beğendin mi Açelya adamızı?"

"Çok güzel, Derya yeryüzündeki cennet diyordu ve haklı da."

"Sevindim. İsterseniz odanıza bakın. Eksik bir şey varsa hemen yaptıralım." Bunu tamamen unutmuştum. Merdivenlere yöneldik. Derya ile birlikte ve yavaş adımlarla yukarıya çıktık. Sağ taraftaki koridora yöneldik ve sonra karşımıza bir kapı çıktı. Derya kapıyı açıp girince, arkasından da ben girdim.

Her şey hazırlanmıştı. İçeriye yeni mobilya kokusu hâkimdi. Birçok dolap ve odada banyo kapısı olduğunu düşündüğüm ekstra bir kapı daha vardı. Gardıroba yaklaştım ve içine bakmak için kapısını açtım.

"Annem, kıyafetlerini kendi zevkine göre almanı istedi. İstersen alışverişe çıkabiliriz çünkü kıyafetin yok." Derya eski kıyafetlerimi yanıma aldırmamıştı. Ona göre yeni bir hayata başlıyorsak her şey yeni olmalıydı.

"Damla ile çıksam nasıl olur?" Damla Hazinedar Holding'de çalışmaya devam edecekti. Şu an hâkimlik askıya alınmıştı.

"Olur, sen nasıl istersen." Yaklaştı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"O zaman Damla'ya öğleden sonra izin ver. Lütfen..." Ona yavru kedi bakışı attım. İşkolikliğe ramak kalmış olan eşim, hemen işe gidecekti çünkü. Duşa girmek için hazırlanıyordu.

"Bir kereliğine mahsus yapıyorum. Bir daha olmaz. Tamam mı aşkım?" Burnumun ucuna parmağını dokundurduktan sonra banyo olarak tahmin ettiğim yere gitti. O gidince ben de hemen Damla'yı aradım. Çaldı, çaldı ama açmadı. Yüzüm düşmüşken telefonum çalmaya başladı.

"Kusura bakma kuzum işi vardı."

"Öğleden sonra serbestsin. Derya sana izin verecek bir kereliğine. Birlikte alışverişe gideceğiz."

"Açelya neden böyle bir şey istedin?"

"Çünkü en yakın arkadaşımsın ve yanımda olmanı istedim. İstemiyorsan gelmeyebilirsin." Açıkçası moralim bozulmuştu. Tamam, işi önemliydi ama büyük büyük patrondan izin almıştım sonuçta. Ayrıca neredeyse bir aydır görüşmüyorduk. Özlemiştim...

"Tamam, kızma hemen. Geleceğim..."

"Bir tanesin, görüşürüz seni alırım." Derya bana bir arabasını vereceğini hatta koleksiyonundaki en değerli parçayı vereceğini söyledi. Merak etmemek elde değildi. Mutlu bir şekilde yatağa oturdum. Kafamdan neler alacağımı geçirdim. Keşke onu ikna edebilseydim. Kıyafetlerimi seviyordum ve şu an zengin kocasını yolan kadınlar gibi hissetmeye başlamıştım. Benim gibi birine yakışmayan bir sözdü. Yüzüm asıldı ve kendimi yerden tavana kadar uzanan cam kenarında otururken buldum. Denize bakmak rahatlatıyordu. Bir müddet sonra Derya banyodan çıktı. Belinde bir havlu vardı ve gövdesinden su damlacıkları akıyordu. O kadar iyi görünüyordu ki çarpık bir gülüş attım ona. Bunun anlamını çok iyi biliyordu.

Açıkçası onunla yatakta başka bir şeye dönüşüyorduk ve bunu seviyordum. Anlaşamadığımız nokta ise Derya'nın bir bebek istemesiydi. Ben çok erken olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden bir sene sonrası için anlaşma yaptık.

Üstünü giyinirken ona bakmaya devam ettim.

"Açelya çabuk bakışlarını çek üzerimden yoksa işime geç kalacağım." Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. Güzel bir balayı geçirmiştik ama Derya doyumsuz biriydi yatakta. Bir keresinde stresini azalttığını bile söylemişti.

"Peki Derya Bey..." dedim imalı bir şekilde. Hemen

imayı anladı ve gülümsedi. Çabucak takımlarını üzerine geçirdi. Kravatını takmak için yanına gittim. Hemen bağlamaya başladım dikkatlice. İşim bittiğinde dudakları dudaklarıma kenetlenmişti ve hemen beni kendine yapıştırdı. Sonra ise istemeyerek ayrıldı.

"Akşam..." dedi sadece ve sonra odadan çıktı gülmem eşliğinde.

İş için harika bir fırsat sunmuştu Derya. Hemen kabul ettim ve çalışmaya başladım. Kendi ofisim ve çalışanlarım vardı. Hukuk işlerine bakıp belge düzenliyorduk. Bu işi oldukça sevmiştim; çünkü özgürdüm, arkamdan konuşan, dolap çeviren birileri olmayacaktı. En çok da bunu sevmiştim. Derya ile evleneli üç ay geçmişti ve her şey yolundaydı. Nur Anne ile de iyice anlaşmaya başladık. Hatta onun da benim kafadan olduğunu düşünüyordum; dik başlı, inatçı ve asi bir tarafının olduğunu söylüyordu içgüdülerim.

Ofisimde dalmış çalışırken kapının vurulması ile dikkatim dağıldı. İçeriye giren kişi Damla'ydı. Hemen ayağa kalkıp ona sarılmak için yanına gittim. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

"Açelya nasılsın?" dedi ilk başta. Bir şeyler söyleyeceğini ama söyleyemediğini anlamıştım.

"Damla asıl sen iyi misin?"

"Ben sana bir şey söylemek istiyorum."

"Önce oturalım." Masamın önündeki karşılıklı koltuklara geçtik.

"Şey... Açelya ben gidiyorum."

"Nereye?" İçimde korku dolu bir merak uyandı.

"Londra'ya. Biliyorsun ki Eser orada. Beni de yanına çağırıyor. Bana harika bir iş bulmuş. Reddedemeyece-

ğim bir teklif. Buraya gelmeden önce Derya ile konuştum ve o da gitmemin daha doğru olacağını, kariyerimi asla engellemek istemediğini söyledi." Onun adına sevindim ama kendi adıma içim kan ağlıyordu. Ondan başka iyi anlaştığım arkadaşım yoktu ve onunla o kadar çok şey paylaşmıştık ki kardeş gibi olmuştuk. Onu çok seviyordum ve boşluğu asla dolmayacaktı kalbimde. Hemen gözlerim doldu.

"Lütfen..." Aynı şekilde onun da dolmuştu.

"Senin için en iyisini isterim ama seni çok özleyeceğim Damla."

"Biliyorum, işte bu yüzden çok zor." Sonunda gözümden bir damla yaş düşmüştü. Canım yanıyordu, onu kaybetmek istemiyordum.

"Olsun yine görüşeceğiz. Mesaj var, görüntülü konuşma var." Teknolojinin bu yönünü çok seviyordum. Uzak yolları yakınlaştırıyordu.

"Tamam..." Gözümdeki yaşı elimin tersiyle sildim.

"Yemeğe gidelim mi?" dedi bana bakarak.

"Olur."

Yemekten sonra mesai bitimine kadar durmadan çalıştım çünkü beynimi rahat bırakmamam hatırlamamı zorlaştırıyordu. Damla'nın gitmesini hâlâ sindirememiştim. Eve giderken tekrar o kötü ruh haline büründüm. Öyle ki Nur Anne bile anlamıştı.

"Ne oldu kızım?" Şu an bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Bu kişinin Nur Anne olması da garipti. Onunla dertleşmek istiyordum.

"Çok kötü bir şey oldu Nur Anne. En yakın arkadaşım buradan taşınıyor. Ben şimdi ne yapacağım?" Ona sarıldım ve hemen kabul etti. Hatta sırtımı rahatlatıcı bir tavırla okşadı.

"Sakin ol, güzel kızım... Dünyanın sonu değil ki!" Ayrıldı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Bak ben sana kendi hikâyemi anlatayım. Azıcık rahatla bakayım. Otur şuraya." Birlikte koltuğa oturduk.

"Fatma'cım su getirir misin?" dedi evin kâhyasına. Biraz sonra su geldi ve Fatma Teyze'nin elinden alıp içtim.

"Bak benim çok sevdiğim arkadaşım Zuhal senelerce Almanya'da kaldı. Onun en ihtiyacı olduğu zamanlarda yanında olamadım. Ah, benim arkadaşım neler çekti kaynanasından. Avuç avuç ilaç içti de öyle kendine geldi. Sinir hastası oldu; yeri geldi çocuklarına bakamadı, evine bakamadı, çok zorluklar çekti Açelya ve ben ona yardım edemedim. İnsana en çok da bu koyuyor. Zuhal, Levent'in annesi. Levent bir müddet evi anne gibi çekip çevirdi. Benim yerime o yaptı çünkü imkân yoktu. Çok canım acıdı, çok içerledim ama sonra bir gün geri geldi. Şimdi istediğimiz kadar konuşup dertleşiyoruz. Arkadaşlıklar böyle zamanlarda sınanır Açelya. Eğer gerçek arkadaşlık ise asla bozulmadan ömrünüzün sonuna kadar yakın olmasanız bile gönül bağınız yakın olur. Bunu unutma kızım. Yapacak bir şeyin yoksa ilk yapman gereken şey kabullenmektir. Zordur ama içini de rahatlatır." Haklı tarafları vardı. Kabullenmek çok zordu benim için. Arkadaşım kalmayacağı gibi en yakınımda koşup omzunda ağlayacağım biri de olmayacaktı. Bana kızan, yanlış yaptığımı söyleyen biri de...

"Ama çok zor..."

"Yapmaya çalışacaksın ve günden güne de yapmaya başlayacaksın çünkü anlamış olacaksın. Hadi şimdi yüzünü yıka, dinlenmeye çalış. Yorgun görünüyorsun." Ayağa kalkıp tam gidecekken geri döndüm. Eğilip Nur Anne'nin yanağına öpücük kondurdum.

"Teşekkür ederim Nur Anne..."

"Önemli değil kızım biz artık bir aileyiz." Başımı salladım ve duşa girmek istediğimi düşünüp yukarıya çıktım.

35

Evleneli artık bir seneyi geçmişti. Bazen kavga etsek de yine ortak bir noktada buluşup tekrar barışıyorduk. Eve de ortama da iyice alışmıştım. Son zamanlarda baş dönmem vardı ve gecikmiştim. Derya ile yaptığımız planı uygulamıştık. Bir sene geçmişti ve şu an hamile olduğumdan şüpheleniyordum. Randevu aldığım doktoru beklerken içimde kocaman bir heyecan vardı. Hamile olduğumdan şüphelendiğimi Derya'ya söylememiştim.

Sekreter kız beni çağırınca içeriye heyecanlı adımlara girdim. Doktor ellilerinin başında bir erkekti. Oldukça başarılı biriydi. İnternette birkaç araştırma yapmıştım.

"Hoş geldiniz Açelya Hanım! Şikâyetiniz nedir?"

"Aslında geciktim ve baş dönmelerim başladı. Eşimle bebeğimiz olsun istiyorduk." En kısa şekilde böyle özetleyebilirdim.

"Anladım, sizden birkaç kan testi isteyeceğim. İsterseniz alttan ultrason ile de bakabiliriz. Daha hızlı öğreniriz."

"Tamam o şekilde olsun."

"Şu küçük odaya geçin, hemşire hanım size yardımcı olacak." Alttan olacağı için biraz gergindim. İlk gelişim değildi. Küçük odaya girip eteğimi ve iç çamaşırımı çıkarıp muayene masasına yattım. Biraz sonra da doktor geldi.

"Biraz hassas hissedebilirsiniz ama rahat olmaya çalışın," deyip beni uyardı. Dediği gibi de oldu kendimi rahatsız hissettim ama rahat olmayı da denedim.

"İşte burada..." deyince hemen başımı çevirip monitöre baktım. Ufacık bir şekil vardı. İçim heyecanla dol-

du ve sonra yerini mutluluk aldı. Karnımda ufacık bir bebek vardı. İlk başta inanması güç geliyordu. *Bizim bir bebeğimiz olacaktı.*

"Sekiz haftalık var." Zaman tutuyordu ve birden Derya'ya söylediğimde nasıl tepki vereceğini düşündüm. Çok çok mutlu olacaktı. Bundan emindim.

"Cinsiyeti ne zaman belli olur?" Oğlum veya kızım diye düşündüm. Acaba hangisi olacaktı.

"On üçüncü hafta belki bize fikir verebilir ve tabii ki bebeğin pozisyonu da çok önemli." Doktor aleti yavaşça geri çekti ve hazırlanmam için dışarıya çıktı. Üzerimi tekrar giyindikten sonra ben de dışarıya çıktım.

"Açelya Hanım çok yoğun çalışan birine benziyorsunuz. İş yükünüzü azaltmaya çalışın. Beslenmenize dikkat edin. Şu testleri yaptırmanızı istiyorum. Sonuçlar çıkınca size haber verilecek. Tebrik ediyorum."

"Teşekkürler..." dedim ve odadan çıktım. Bu haberi kesinlikle bekletemezdim. Telefonda bile olsa söyleyecektim. Telefonumu çıkardım ve hastanede yürümeye devam ettim. İlk çalışta açmıştı.

"Aşkım..." diyerek açması çok hoşuma gidiyordu.

"Derya..."

"Efendim canım..."

"Sana bir şey söyleyeceğim. Ben... Ben hamileyim," deyip bir çırpıda söyledim. İlk başta derin bir nefes aldı, bunu telefondan bile duydum.

"Açelya..."

"Biliyorum." Mutlu olmuş ve diyecek bir söz bulamamıştı. Bunu kafamda canlandırabiliyordum.

"Ben... Teşekkür ederim aşkım, teşekkür ederim kadınım..."

"Ben de teşekkür ederim adamım..."

***

Büyük gün gelip çatmıştı. Kızım Elçin dün 2 yaşına girdi. En iyi anlaştığı kişilerden biri de Deniz'di. Amcası kızımın hediyesini göndermeyi unutmuştu. Elçin çok bozuldu ve Deniz'e küstü. Deniz bu aralar düğünü ile uğraştığı için çok dalgındı. O cadı ile evleneceğine hâlâ inanamıyordum. Bilmiyordum ama o kızı hiç sevememiştim. Benimle aynı fikirde olan bir kişi vardı; o da Levent'ti. Derya ise Deniz'i kıskandığını düşünüyordu çünkü bir ara Levent de Nazenin'e âşıktı ama ipi Deniz göğüslemişti.

"İştemiyolum onu, delmesin." Küsmüştü kızım ve şu an bize ecel terleri döktürüyordu. Derya'nın istediği gibi olmuştu. Benden iki kat daha asi ve inatçı bir kızı vardı artık.

"Olur mu meleğim? Amcan çok yorulmuş ve unutmuş. Hani geçen gün sen de sözünü unutup çikolata yemiştin, hatırladın mı?" Derya onu zayıf noktasından vurdu. Çikolata bağımlısıydı ve geçende Haluk Baba'nın verdiği çikolatayı hemen yiyip sözünü bozmuştu.

Yeni evimizde üçümüz yaşıyorduk. Evi istediğim gibi dekor etmiştim. Komik olan diğer büyük evden ayrılmak zor olmuştu çünkü Nur Anne arkadaşım gibi olmuştu aynı zamanda.

"Bayaye..." Küçük bilmiş yine iş başındaydı. O an zil çaldı ve hemen kapıyı açmak için yürümeye başladım. Kapıyı açınca kimin geldiğini görmedim çünkü yüzünü kaplayan kocaman bir kutu vardı elinde.

"Yenge benim," deyince gülmeye başladım. Deniz kendini affettirmek için kocaman bir hediye almıştı.

"Bence şimdiden affedildin." Kutuyu biraz indirdi ve eve girdi. Kutuyu Elçin'in önüne koyup diz çöktü.

"Çok özür dilerim sultanım, lütfen affedin."

"Olmas şen beyi unuttun."

"Unutmadım şekerim sadece geç kaldım. Bak sana kocaman bir hediye aldım. Hem de iki tane."

"İki taye?"

"Evet, iki tane. İlki kocaman kutu. Aç bakalım beğenecek misin?" Elçin küçük elleri ile açmaya çalışırken Deniz ona yardım etti. Elçin kutu açılınca çığlık atarak ellerini ağzına kapadı.

"Amca..." dedi ve ona sarıldı hemen. Hediye kocaman bir bebek eviydi. İçinde katlar vardı ve her katta da eşyalar döşenmişti. En sevdiği şeyler bu küçük plastik bebekleri konuşturup oynamaktı.

"Daha bitmedi minik kelebek." Bir kutu daha verdi ama bu daha küçük bir kutuydu. Yine ikisi açtılar.

"Salıycak," dedi Elçin ve yine sarıldı Deniz'e. Evin dışında bir salıncak istiyordu Elçin. Bu isteği de gerçekleşmiş oldu.

"Tesekkür edelim amca."

"Affettin mi?" Elçin boyu kadar olan evi çoktan incelemeye başlamıştı.

"Evet..." dedi kısaca. Deniz derin bir nefes aldı sonra. Çok yorgun görünüyordu, gözaltları morarmıştı. O cadı her şeyin kusursuz olmasını istediği için evlilik danışmanını bile delirtmişti.

"İyi görünmüyorsun Deniz."

"İyi değilim yenge. Çok yoruldum, bir an önce olup bitse keşke. Bir de Nazenin'in garip davranışları çıktı. Ne yapacağım bilmiyorum." Bunu duyan Derya garip bir şekle girdi. Sanki biliyor gibiydi nedenini.

"Normaldir yengem, düğün stresi kolay değil."

"Ben de öyle olmasını umuyorum."

"Öyledir öyledir merak etme sen. Rahat ol, her şey çok güzel olacak." Maalesef her şey güzel olmadı. Hatta bir felakete dönüştü.

36

Deniz'i ofisin kapısında gördüğümde çok şaşırdım çünkü hiç de iyi görünmüyordu. Hatta ruh gibi düşünceli bir hali vardı.

"Deniz ne oldu sana?" diye sordum ama cevap vermedi. Birden yere öylece yığıldı ve korkmaya başladım. Hemen Derya'ya kısa bir mesaj attım.

"Yengem ne oldu?" dedim ve yanına gidip hemen eğildim.

"Deniz korkuyorum hadi lütfen! Nazenin ile kavga mı ettiniz?" Yüzü bana döndü ve gözlerinde gördüğüm tek şey saf acıydı. Kendini bırakmış, sanki yapraksız bir ağaç gibi çıplaktı. Yutkundu, bir an ağlamak istiyormuş gibi geldi. Deniz gibi neşeli biri nasıl olur da ağlardı?

"Yenge..." dedi ve gözlerini kapattı.

"O beni aldatmış hem de uzun bir süre boyunca... Başka bir adamla birlikteymiş. Benim Naz'ım çoktan benden gitmiş ama ben farkına bile varamadım." Sesi titriyordu ama ondan önce ben şoka girmiştim. Korkuyordum, evet o kızı sevmiyordum ama bu kadar da ileriye gideceğini tahmin edememiştim. Neler yapmıştı böyle?

"Nereden öğrendin? Yalandır," dedim onu rahatlatmak için ama birden gözüm eline kaydı. Onu tanıdığımdan beri elinde olan yüzük artık yoktu.

"Kendisi söyledi." Erkeği ağlatacak kadar ileriye gitmişti bu kadın. Kadınlar kadar erkekler de aldatıyordu. Bu da onun büyük bir kanıtıydı. Deniz gibi biri bile aldatılabiliyordu.

"Deniz..." Gözlerini açtı ve bir damla yaş yanağından süzüldü.

"Yapma lütfen..."

"Yenge bunu nasıl kabullenebilirim..." O kadar derinden söylemişti ki bunu, içim sızladı. Hiç tereddüt etmeden Deniz'e sarıldım. O bir kayınbiraderden fazlasıydı benim için çünkü Derya ile beni barıştıran oydu.

"Geçecek Deniz." İçini çekerken benim içim burkuldu. Ne hale gelmişti Deniz? Nasıl yapabilirdi o kadın? Nasıl? Sanki sorumun cevabı gelmişti. Derya geldi ve hemen ayağa kalktım. Deniz'in bu halini görmesini istedim.

"Kalk abicim hadi." Hiç şaşırmamış bir hali vardı.

"Deniz dedim." Derya, Deniz kalkmayınca onu kaldırmaya çalıştı ve sonunda da başardı. Onu koltuklardan birine oturttu. Gözleri kızarmıştı ve öyle dalıp gidiyordu.

"Derya neler oluyor?"

"Bunu biz istedik," dedi bir anda ve Deniz'in dikkatini çekti.

"Derya," dedim ve hışımla kolunu çekiştirdim. Umarım düşündüğüm şey değildi bu.

"Açelya düşündüğün gibi değil. Sadece biz bir ay önce öğrenmiştik. Babama bir fotoğraf gelmiş ve tabii büyük paralar istemişler babam da vermiş Deniz için ve sonra bir dedektif tutup araştırmasını istemiş. Doğru çıktı fotoğraf iki senelik bir geçmişleri var. Biz söylesek Deniz her şekilde reddedecekti. Babam Nazenin'i karşısına alıp konuştu. Bu yalanı ve evliliğin olmayacağını söyledi. Hazırlıklardan hiçbiri yapılmadı aslında. Kimseye de davetiye gitmedi. Babam böyle istedi. Üzgünüm kardeşim sana söyleyemedim çünkü ben de inanmayacağını düşündüm."

"İnanmazdım... Şimdi bile şaka gibi geliyor. Lütfen bana şaka olduğunu söyleyin." Öyle bitkindi ki sanki

dokunsam kırılacak bir yanı vardı. Kendimi çok kötü hissediyordum. Bu çocuk nasıl toparlayacaktı böyle. Annem her zaman şunu derdi; *"Biz kadınlar ağlarız bir şekilde derdimizi bir arkadaşımıza anlatıp rahatlarız ama erkekler bunu yapamaz ve içine atarlar sonrası da onlar için çok kötü olur."* Nitekim Deniz de unutmak için her erkeğin yaptığını yapmaya başladı. Günlerce içti, her gün farklı bir kadınla görüştü hatta bu tam iki sene sürdü. İki sene sefil hayatı yaşadı. Elini eteğini her şeyden çekti. İşini bile yapmıyordu. Çok istediği akademik kariyerini bile elinin tersiyle itmişti. Kısacası Deniz artık eski neşeli Deniz değildi. Hayatından bezmiş ölmek isteyen biri gibiydi.

KAKTÜS TERAPİ

37

DERYA'DAN

Ogün iş çıkışı Açelya ve Elçin'in en sevdiği pastaları yapan pastaneye uğramak üzere yolda yürüyordum. Pastanenin yakınlarında küçük bir grup durmuş anket yapmaya çalışıyorlardı. Bir kız dikkatimi çekti hemen. Çünkü önündeki adam onu elinin tersiyle reddetti ve kızın yüzü düşmüştü bir anda. Açıkçası otellerimde ben de müşteri memnuniyeti anketi yaptırıyordum. İçimden bir ses bu kıza yardım etmem gerektiğini söylüyordu. Sakin, naif masum bir kıza benziyordu. Beni istekli görünce çok şaşırdı. Hemen hızlıca kâğıdı ve kalemi uzattı. Esmer kız beni derinlemesine incelerken ben de ona çaktırmadan onu izledim.

"Teşekkür ederim. Herkes sizin gibi değil, bizi vakit çalan öğrenciler olarak görüyorlar." Yüzümde anlayışlı bir tavır belirdi. Bizzat az önce o adamın yaptığını görmüştüm zaten.

"Demek öğrencisin, ne okuyorsun?" diye sordum açıkçası bu kız garip bir şekilde birine uyacak gibiydi.

"Tıp..." deyince sanki kendimi on ikiden vurmuş gibi hissettim. Deniz ve bu kız olabilir miydi acaba? Gerçi adını sanını hiçbir şeyi bilmiyordum derken ceketinin altından üniforması ve üniformasından da yaka kartı göründü. *Gülnihal* Öz... Bu ismi aklıma kazıdım ve Deniz'den bahsetmek istedim.

"Kardeşim de tıp okudu, zor bir iş. Sabır gerektiriyor ama insanlara yardım etmenin büyük mutluluk ol-

duğunu söylerdi." Kızın ilgisini çekti söylediklerim ve düşünmeye başladı.

"Artık doktorluk yapmıyor mu?" Yüzüne baktım ve hızlıca cevapları işaretlemeye devam ettim.

"Hayır, aslında işinde gayet iyiydi ama kalp tamir etmek zor zanaat. Daha toplayamadı kırıklarını..." Kız şaşırsa da belli etmemeye çalıştı. Benim gibi bir iş adamından böyle bir şey beklemediği aşikârdı. Sabah Elçin'in taktığı pembe ip bileklik bileğimi kaşındırıyordu. Bünyem böyle şeylere alışık olmadığı için adaptasyonu da zor oluyordu. Kızın hemen dikkatini çekti manşeti çekiştirince. Doğru ya böyle bir adam nasıl olurda pembe bileklik takar diye düşünebilirdi. Hemen açıklamak istedim.

"Kızım bu bilekliğin bana uğur getireceğini düşünüyor. O yüzden onu kıramayıp ben de bileğime taktım." Kızın suratında anlayışlı bir gülümseme beliriyor. Bu kız kesinlikle Deniz'e olur. Nedense bu masum görünüşün altında başka bir kadın yatıyor gibi çünkü Tıp okuyan biri gelip de burada ekstra çalışmaz. Bunun için güç gerekir çünkü Tıp kendi başına çok zor bir bölümdür. Bu kızda da az da olsa inatçılık kesinlikle vardı. Kendini ezdirmeyecek masumlara benziyordu.

Son soruyu da işaretleyip kağıdı ona uzattım.

"Tekrar teşekkürler..."

"Rica ederim, belki bir gün benim de sana bir işim düşer. Dünya hali belli mi olur?" Kesinlikle ona işim düşecekti. Eğer kısmetse onu kardeşime düşünmüştüm. Deniz'in o bataklıktan çıkmasının tek yolu başka bir kadını kalbine alıp düzenli bir hayat yaşamasıydı.

"Bu iyiliğinizi unutmayacağım."

"Kolay gelsin." Hemen pastaneye uğrayıp kadınımın ve kızlarımın pastalarını aldım. Bu akşam annemlerde yemek yiyecektik. Açelya ve Elçin onlardaydı. Bir ara annem ve Açelya'nın anlaşamayacağını düşünmüştüm.

Hızlı bir tanışma evresi geçirmiştiler. Nitekim evlendikten sonra hiç öyle olmamıştı. Arkadaş gibi olmuşlardı Damla'nın gitmesinden sonra. Eve gelip kapı açıldığında babamın sesini duydum.

"Bu böyle geçmez, bir şeyler yapmalı. Oğlum günden güne eriyor. Onursuz kadın ne hale getirdi çocuğumu. Dayanamıyorum artık mutsuz olmasına..." Deniz sürekli dışarlarda gününü gün ettiği için pek evde bulunmuyordu.

"Aradığın kişiyi buldum galiba baba." Gözler bana döndü bir anda. Elçin koştu ve hemen üzerime atladı.

"Babam pasta almış yaşasın!" dedi ellerini çırparak.

"Kimmiş bu kız?" Açelya hemen öğrenmek istiyordu.

"Gülnihal Öz, bugün karşılaştık. Kendisi anket yapan bir Tıp öğrencisi. Onu bir araştıralım. Ben dışarıdan bir göz olarak onu sevdim. Tam Deniz'e göre güzel alımlı ve ağır bir kız. Deniz'i adam edebilir, eski haline döndürebilir."

"Araştıralım bu kızı." Babamın eli telefonuna giderken dedektifi arayacağını düşündüm. Sonuçta en iyi veriyi dedektif elde ederdi.

"Eğer şanslıysak belki bu kız Murat'ın okulda da okuyabilir o çevreye yakın hastane aslında." Açelya güzel bir tespitte bulundu. Hemen Murat'ı aradım sormak adına.

"Selam Murat bir öğrenci bulduk burs vermek için. Belki sizin okuldadır. İsmi Gülnihal Öz."

"Gülnihal benim grubumda," dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

"Kaç yaşında bu kız?"

"22 olması gerek."

"Tamam, Murat çok sağ ol, yarın okula ziyarete gelirim."

"Valla abi burs vermek için çok doğru birini seçmişsiniz. Gülnihal çok çalışkandır. Geleceği çok parlak, iyi bir

doktor olacağına eminim. İnsanlara saygılıdır ve onda ego yoktur." Biraz egolu olsa iyi olurdu çünkü Denizle baş etmek zor gelecektir onun için. Telefonu kapattıktan sonra aileme döndüm.

"Murat çok iyi bir kız diye bahsetti. Şimdi bu ikiliyi nasıl bir araya getireceğiz?"

"Çok basit Derya, tabii ki babam onu tehdit edecek sonra Meral'i de bu plana dahi edip ikna edeceğiz. Babamın tuzağına yüzde yüz düşecek Deniz. Sonra da cezasına katlanacak. Bu kızı da bir işe alalım. Mutlaka anket yapmaktan sıkılmıştır. En yakın arkadaşını öğrenip onunla irtibata geçelim." Son cümlesinden sonra bana göz kırptı. Bunun anlamını biliyordum. Damla'yı işe alışımı ima ediyordu.

"Sonra kızın önüne bir evlilik sözleşmesi koyalım. Deniz de o hastanede işe girsin. İşe girmek ona iyi gelecektir. Eğer bu kız çalışkansa kesinlikle Harvard mezunu hocasıyla tanışmak isteyecektir. Bu sayede Deniz'i görmüş olacak ve yüzde doksan beğenecek. Evlilik sözleşmesini imzalarsa bu ikili evlenecek, tabii dedektifin belgelerine bakmak gerek önce. Eğer plan işlemezse başka bir kadına yöneliriz." Ah benim karım çok akıllıydı kesinlikle. İki dakikada kocaman bir plan kurmuştu.

38

AÇELYA'DAN

Yıllar geçtikçe Derya daha da yakışıklı oluyordu. Özellikle oğlumuz Engin babasına çok benzemeye başlamıştı. İki çocuklu olmak, hele ki iki inatçı çocuğa sahip olmak çok zordu. Elçin'e alışmıştık ama Engin ondan da yaman çıktı. Bizi bezdirmeyi başarıyordu.

Şu an önemli bir kararın eşiğindeydik.

"Açelya o kadar güzel bir çocuk ki bana Elçin'i hatırlattı. Dedim ki eğer bize bir şey olsa kızımıza ailem bakabilir. Deniz var, Nehir var ama o çocuğa büyük ailesi bile sahip çıkmamış. Çok üzüldüm. Bizim ona bakmak için imkânımız var. Onu evlat edinmek istiyorum ve sana soruyorum. Bir çocuğumuz daha olsun mu? Özellikle çok ihtiyacı varken, hayata küsmüş bir çocuk... Travma yaşamış ve belli bir tedavi süreci de olacak." Derya'nın bu anlattıkları beni çok etkilemişti. Açıkçası çocuk istiyorduk ve bu sefer de kendimizin değil de kendi çocuğumuz gibi bakacağımız bir çocuk olabilirdi. Ailesini kazada kaybetmiş minik Sırma ve Engin aynı yaşıttılar. Derya onun fotoğraflarını göstermişti. Dediği gibi Elçin'e benziyordu. O da bir sarışındı. Büyük bir sorumluluk olsa da almaya hazırdım.

"Bence bu yaptığımız en güzel davranış olacak. Elçin kıskançlık krizine girebilir ama zamanla alışacaktır." Beş kişilik aile olma fikri kulağa çok hoş geliyordu. Hele ki iki tane kendime benzeyen inatçı Açelya yetiştirmek paha biçilemezdi.

-Son-